

"Mary Balogh
este mereu
surprinzătoare."
Publishers Weekly

TOTUL PENTRU ÎNCREDERE

MARY
BALOGH

MARY BALOGH

Totul pentru încredere

Someone To Trust

Mary Balogh

Copyright © 2018 Mary Balogh

Ediție publicată prin înțelegere cu Maria Carvainis Agency, Inc.
și P. & R. Permissions & Rights Ltd.

Traducere din limba engleză

Ediție publicată pentru prima dată în Statele Unite ale Americii
de Berkley, un imprint al Penguin Random House LLC.

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Totul pentru încredere

Mary Balogh

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Maria Popa

Corector: Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BALOGH, MARY

Totul pentru încredere / Mary Balogh;

trad.: Laura Berteanu – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4478-7

I. Berteanu, Laura (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

MARY BALOGH
Totul pentru încredere

Traducere din limba engleză
Laura Berteianu

capitolul 1

Unu

Nimic nu încâlzește mai bine inima ca un Crăciun în familie – oh, și o face și ușor nostalgică. Și poate doar o idee melancolică.

Tocmai o astfel de reuniune avea loc în Brambledean Court, în Wiltshire, pentru prima oară după mulți ani. Întreaga familie Westcott era adunată acolo, de la Eugenia, contesa văduvă de Riverdale, în vîrstă de șaptezeci și unu de ani, până la cel mai Tânăr stră-strănepot, Jacob Cunningham, copilul de trei luni al lui Camille, fostă Westcott, și al soțului ei, Joel. Fuseseră toți invitați de Alexander Westcott, actualul conte de Riverdale și cap al familiei, și de soția lui, Wren, cu care era însurat de șase luni.

Casa fusese nelocuită timp de mai bine de douăzeci de ani înainte ca Alexander să moștenească titlul și, chiar și atunci, fusese destul de mult lăsată în paragină. Când ajunsese în posesia lui, era aproape o ruină, iar parcul care o încadra căptăse un aer trist și neîngrijit. Fusese o provocare formidabilă pentru Alexander, care își lua responsabilitățile în serios, dar care nu dispunea de banii necesari pentru a le duce la bun sfârșit. Această problemă se rezolvase odată cu căsătoria, fiindcă Wren era extrem de bogată. Avea pe care o adusese le permisese să repare stricăciunile vremii și să readucă parcul și casa pe de-o parte și fermele pe de cealaltă la prosperitatea și la gloria lor de odinioară. Însă Roma nu fusese construită într-o zi, după cum contesa văduvă nu ezitase să remarce de îndată ce sosise. Mai erau încă multe de făcut. Foarte multe. Însă cel puțin casa avea acum aerul unei clădiri locuite.

Mai erau vreo câțiva alți invitați în afară de membrii familiei Westcott și de soții, soțile și copiii acestora. Mai era doamna Kingsley, din Bath, împreună cu fiul și cu nora ei, reverendul Michael și Mary Kingsley din Dorsetshire. Aceștia erau mama, fratele și cununata Violei, fostă contesă de Riverdale, a cărei căsnicie de aproape douăzeci de ani cu fostul conte fusese în mod spectaculos expusă ca bigamie, după moartea acestuia. Existaseră multe complicații care înconjureră toată povestea aceasta urâtă. Însă totul se terminase cu bine pentru Viola. Pentru că în chiar această zi, în ajunul Crăciunului, se căsătorise cu Marcel Lamarr, marchiz de Dorchester, în capela din sat. Proaspetii însurăței erau și ei în casă în acest moment, la fel și gemenii în vîrstă de opt-sprezece ani, băiat și fată, ai lui Dorchester.

Și Colin Hadrich, baron de Hodges, fratele lui Wren, era acolo. Pentru prima oară în cei douăzeci și sase de ani de viață trăia experiența unui Crăciun autentic în familie și, deși cu o zi în urmă se simțise oarecum stângjenit, în ciuda primirii călduroase de care se bucurase din partea tuturor, acum se simțea cum nu se poate mai bine.

Casa era toată un zumzet și-o forfotă. Fusese nunta din acea dimineață – un eveniment total neașteptat, trebuie să menționăm. Marchizul dăduse buzna peste ei cu o seară în urmă, fără nici un fel de avertisment prealabil și înarmat cu o licență specială și o cerere pătimășă în căsătorie, la numai două luni după ce o părăsise pe aceeași Viola în cel mai spectaculos și scandalos mod cu puțință, în timpul petrecerii de logodnă din propria casă. Dar asta era o altă poveste și Colin nu fusese acolo ca să vadă cu ochii lui. Nunta fusese urmată de un mic dejun festiv, organizat în grabă și în mod cu totul impresionant de servitorii de la Riverdale, și aşa munciți peste puteri, sub supravegherea lui Wren.

După-amiază fusese plină de râsete și de încercări de a spori numărul decorațiunilor aranjate cu o zi în urmă. Crenguțe înmiresmate de brad, de iederă roșie

și de vâsc, ca să nu vorbim de panglici, de clopoței și fundițe și toate brizbizurile asociate cu această sărbătoare păreau să fie pretutindeni – în salon, pe scări, în hol, în salonul de mese. O „crenguță a sărutului“, aranjată la îndrumările lui Lady Matilda Westcott, fiica cea mai mare și încă nemăritată a contesei văduve, atârna la loc de onoare din tavan, în mijlocul salonului, și, de când fusese aşezată acolo, cu o zi în urmă, stârnise o mulțime de râsete și de fluierături și făcuse nenumărați obrajii să roșească. Astăzi avuseseră de târât înăuntru tradiționalul buștean de Crăciun, pe care îl aşezaseră în căminul uriaș din sala mare, gata să fie aprins la căderea serii.

Și în tot acest timp în care lumea se agitase, se cocoțase, fixase și aranjase, își înțepase degetele, sărutase și roșise, dinspre bucătărie urcaseră mirosluri ademenitoare de budincă de Crăciun, de turtă dulce, de plăcintele cu carne și de câte și mai câte arome care te făceau să-ți lase gura apă.

Și mai fusese și ninsoarea care îi făcuse să se minuneze constant, atrăgând pe toată lumea înspre ferestre mult mai des decât ar fi fost necesar ca să se asigure că nu se oprișe și că nu se topea la fel de repede pe cât cădea. Amenința de câteva zile și începuse în cele din urmă să cadă de dimineață, în timpul nunții. O ținuse tot aşa de atunci, iar stratul de zăpadă ajunsese acum până la genunchi.

Zăpada, și încă într-o cantitate atât de abundantă, era o raritate în Anglia, mai ales de Crăciun. Toți își amintiră întruna unul altuia acest amănunt, întreaga după-amiază.

Iar acum, când venise seara, colindătorii din sat se îngrămădiseră pe aleea din față ca să le cânte. Bușteanul fusese aprins în vatră și familia se adunase și colindătorii veniseră, în ciuda tuturor așteptărilor, exclamând și bătând din picioare și scuturând fularele și bătându-și mănușile una de cealaltă și frecându-și nasurile înroșite până le făceau și mai roșii – și apoi liniștindu-se

și părând oarecum stânjeniți în timp ce priveau în jur, la familia și prietenii adunați în sala mare ca să-i asculte.

Cântară preț de jumătate de oră, iar spectatorii lor îi ascultară și, din când în când, li se alăturără. Contesa văduvă și doamna Kingsley erau așezate în scaune mari din lemn, tapițate și cu sculpturi ornamentale, aproape de șemineul masiv, ca să profite de lemnele care ardeau și trosneau în jurul bușteanului celui mare din vatră. Efectul pe care îl producea în sala amplă era mai degrabă unul de veselie decât de căldură, dar toți ceilalți fură bucuroși să stea în picioare până ce colindătorii ajunseră la sfârșitul repertoriului și toată lumea aplaudă.

Alexander ținu un discurs scurt, urându-le tuturor un An Nou fericit, cu sănătate. Apoi toți începură să se miște care-ncontro, trăncănind vesel și râzând în timp ce pahare pline și tăvi cu plăcintele calde erau aduse de jos și oferite mai întâi colindătorilor, apoi musafirilor din casă.

După o vreme, Colin se trezi în mijlocul întregii scene, singur preț de câteva clipe, conștient de bucuria pe care i-o producea atmosfera caldă și festivă din jur. Din câte vedea el, nu părea să existe nici o notă discordantă în mulțimea veselă – dacă nu luai în seamă gesturile nervoase cu care văduva dădea la o parte șalul gros pe care Lady Matilda încerca să îl pună pe umeri.

Așa trebuia să fie o familie.

Așa trebuia să fie întotdeauna Crăciunul.

Era un ideal, firește, iar idealurile rămâneau de cele mai multe ori neatinse și, chiar și atunci când le atingeai, nu durau prea multă vreme. Viața n-ar fi putut fi doar fericire, chiar și pentru o familie atât de unită ca aceasta. Existau însă uneori momente în care fericirea era totală, iar acesta cu siguranță era unul dintre ele. Merita să fie recunoscut, trăit și savurat.

Și invidiat.

Le zâmbi celor trei fete din cealaltă parte a sălii care stăteau cu capetele apropiate, vorbind și râzând și aruncând ocheade spre el. Nu era ceva chiar surprinzător.

Colin nu era un ins în mod deosebit încrezut, dar era un Tânăr necăsătorit, cu titlu de noblețe și avere. Gentlemanii necăsătoriți trecuți de douăzeci de ani erau oarecum o raritate aici, în Brambledean. De fapt, Colin era chiar singurul, cu excepția Căpitánului Harry Westcott, fiul Violei, care se întorsese din războaiele din peninsulă cu două zile în urmă – și acesta, un amănunt neprevăzut – cu misiunea de a găsi recruți pentru regimentul lui. Din nefericire însă pentru cele trei tinere, căpitanul era fratele uneia dintre ele și verișor primar cu o alta. Doar Lady Estelle Lamarr, fiica marchizului de Dorchester, nu-i era rudă de sânge, deși îi devenise soră vitregă chiar în acea dimineață.

Când îl văzură pe Colin zâmbind, toate trei lăsară capul în jos și, peste hărmălaia generală, o auzi pe una dintre ele chicotind. Dar de ce să nu se uite și să nu fie mulțumit de ce vedea – și flatat de atenția lor? Toate erau remarcabil de drăguțe în moduri diferite, mai tineri decât el și, din câte știa, fără vreo legătură serioasă. Toate erau bune de neveste, chiar și fiica Violei și a fostului conte de Riverdale, a cărei naștere fusese declarată ilegitimă în urmă cu aproape trei ani, după descoperirea dezastroasă legată de bigamia tatălui ei. Lui Colin nu-i păsa cătuși de puțin de această aşa-zisă pată pe numele ei. Lady Jessica Archer era sora de tată a ducelui de Netherby și fiica fostului duce și a celei de-a doua soții a acestuia, cea mai Tânără dintre surorile Westcott.

Nu-i fusese ușor în cele șase luni de când Wren se măritase cu Alexander să descâlcească legăturile complexe din această familie, dar Colin credea că reușise în sfârșit să le înțeleagă. Chiar și pe cele mai complicate.

Se pregătea să traverseze salonul și să se ducă să le întrebe pe cele trei fete cum le plăcuseră colindătorii, când sora lui apăru lângă el și-i întinse un pahar de lichior.

– Până la urmă, va trebui să rămâi aici diseară, Colin, din cauza zăpezii, spuse ea, cu ușoară superioritate.

- Dar deja ai casa plină, Roe, protestă el, deși adevarul era că știa că i-ar fi fost imposibil să ajungă acasă în acea seară, și cu atât mai puțin a doua zi.

Acasă însemna Withington House, la cincisprezece kilometri distanță, unde locuia din vară. Casa și domeniul îi aparțineau lui Wren, dar Colin se mutase bucuros acolo când sora lui i le oferise, mai degrabă decât să stea în Londra, unde locuise fără întrerupere în ultimii cinci ani.

- Roe, spuse ea încet și drăgăstos.

Fusește botezată Rowena, când se născuse. Roe fusese numele cu care o strigase Colin în copilărie și pe care încăl mai folosea atunci când vorbea cu ea, deși numele îi fusese schimbat legal în Wren.

- Un oaspete în plus n-o să fie mare lucru și vom fi cu toții mult mai fericiți. Eu în mod special. Nu-i aşa că au cântat minunat colindătorii?

- Minunat, aprobă Colin, deși colindătorii fuseseră mai degrabă zeloși decât muzicali.

- Iar nunta de azi-dimineață a fost perfectă! spuse ea, cu un oftat fericit. Și dejunul de după nuntă la fel. Și zăpada și toate aranjamentele și... oh, absolut totul! Ai trăit vreodată o zi mai fericită?

Se prefăcu că stă pe gânduri, ridicându-și ochii înspre tavanul înalt al sălii mari și bătându-și bărbia cu degetul arătător. Ridică degetul.

- Da, de fapt am trăit, zise el. Ziua în care Alexander a venit în apartamentul meu din Londra și am aflat că ești încă în viață și am venit cu el să te văd pentru prima oară după aproape douăzeci de ani.

- Ah. Da!

Chipul îi radia, luminat de această amintire.

- Oh, aşa e, Colin, ai dreptate. Când m-am uitat la tine și mi-ai rostit numele, mi-am dat seama că erai băiețelul cu claiu de păr pe care mi-l aminteam... Într-adevăr, a fost o zi de neuitat.

Pe când avea șase ani, lui Colin i se spusese că sora lui, Rowena, în vîrstă de zece ani, murise la scurt timp

după ce mătușa lor o luase din Roxingley sub pretextul că se duceau să consulte un medic în legătură cu semnul din naștere mare și în formă de căpșună care îi umfla jumătate din față, desfigurând-o în mod groaznic. De fapt nu existase nici un medic și nici o moarte. Mătușa Megan o scosese pe Rowena dintr-o casă în care fusese izolată și închisă în mod frecvent în camera ei, ca nimeni să nu fie nevoit să se uite la ea. La scurt timp după aceea, mătușa Megan se măritase cu Reginald Heyden, un gentleman înstărit pe care îl cunoștea, și cei doi o adoptaseră pe Rowena Handrich, îi schimbaseră numele în Wren Heyden și o crescuseră ca pe copilul lor.

În tot acest timp, Colin plânsese amarnic după mult iubita lui soră și parteneră de joacă. Descoperise adevărul abia anul acesta, când Alexander venise să-l caute, la scurt timp după ce se căsătorise cu Wren.

Wren era foarte frumoasă, în ciuda semnelor mov de pe partea stângă a feței, unde avusese în copilarie semnul în formă de căpșună. Părea mai frumoasă ca niciodată zilele acestea. Alexander nu pierduse timpul și o lăsase repede însărcinată.

- Crăciunul era un moment fericit când erai tu copil, Colin?

Chipul ei deveni ușor nostalgiec în timp ce-l privea pe al lui.

El crescuse ca parte dintr-o familie - erau tatăl și mama, un frate mai mare și trei surori mai mari. Roxingley Park era o proprietate mare, unde se găsiseră în totdeauna din belșug toate lucrurile bune ale vieții. Bunurile materiale, mai exact. Tatăl lui fusese un om bogat, aşa cum era și Colin acum. Crăciunurile sosiseră și trecuseră, chiar și după presupusa moarte a Rowenei, cea mai mică dintre surori, și adevărata moarte a fratelui său, Justin, nouă ani mai târziu. Dar nu și le amintea ca pe niște evenimente calde de familie. Nu cum era acum. Nici pe departe.

- Îmi pare rău, spuse ea, dintr-odată, ai devenit melancholic. Mătușa Megan și unchiul Reggie au făcut

întotdeauna Crăciunul un moment special pentru mine și unul pentru celălalt. Nu ca acum, desigur. Nu eram decât noi trei. Dar erau totuși clipe minunate și pline de dragoste. Viața va fi mai bună pentru tine, Colin, îți promit. Și o să rămâi aici la noapte. Vei fi aici toată ziua mâine și probabil că și de Boxing Day¹. Ba chiar sunt sigură că aşa o să fie, dacă vom continua cu planurile pentru petrecerea de pe douăzeci și șase, chiar dacă unii dintre invitați nu vor mai putea să ajungă. O să fie cel mai minunat Crăciun care a existat vreodată. Am hotărât și nu accept un refuz. De fapt, deja este cel mai minunat, deși tare aş vrea ca mătuşa Megan și unchiul Reggie să mai fie în viață și să fie și ei aici. Înălți fi plăcut tare mult, iar ei te-ar fi adorat.

Colin deschise gura să răspundă, dar Alexander îi surprinsese privirea din spatele bufetului de gustări, și Wren se scuză ca să-și croiască drum înapoi la soțul ei și să împartă încă un rând de lichior colindătorilor, înainte să plece.

Colin privi din nou în jur, simțindu-se în continuare încălzit și vesel – și ușor melancolic după ce-și amintise de propria familie, care era și fusese întotdeauna dezbinată. Și poate și din cauză că se vedea silit să admită că, deși acum el era baron de Hodges și, prin urmare, capul familiei, și deși avea douăzeci și șase de ani, prin urmare nu mai era un băiețel, nu făcuse nimic ca să-i apropie pe membrii familiei sale – mama și cele trei surori, împreună cu soții și copiii lor. Nu mai fusese la Roxingley de la opt-sprezece ani, când se dusese la înmormântarea tatălui său. Nu făcuse nimic ca să ducă mai departe numele, ca să-și intemeieze propria familie – care să semene cât de cât cu aceasta. Cei din familia Westcott avuseseră parte de suficiente necazuri cât să le ajungă cu vîrf și îndesat. Așa era viața. Însă necazurile

¹ Zi sărbătorită în Marea Britanie pe data de 26 decembrie, numită astfel pentru că, în această zi, comercianții primesc în mod tradițional o cutie de Crăciun, cu bani, în semn de apreciere pentru munca depusă. (n.tr.)

păruseră mai degrabă să întărească decât să slăbească legăturile dintre ei.

Nu era aşa în familia Handrich.

Era oare posibil? Se putea face? Era cel puțin dator să încerce? Să facă ceva pozitiv cu viața lui, nu doar să alunece dintr-o zi într-alta, ascunzându-se mai mult sau mai puțin de enormitatea unor acțiuni concrete.

Privirea i se fixă din nou asupra grupului din cealaltă parte a sălii. Tinerelor li se alăturaseră cei trei băieți de școală ai lordului și ai lui Lady Molenor. Winifred Cunningham, Tânăra nepoată a lui Abigail, era și ea cu ei, la fel și câțiva dintre colindătorii mai tineri. Discutau vesel și râdeau și se purtau ca și cum acest Ajun al Crăciunului era cea mai fericită dintre zile – cum, într-adevăr, era.

Colin se simți dintr-odată ca și cum ar fi fost cu o sută de ani mai bătrân decât cel mai în vîrstă dintre ei.

– Un bănuț dacă-mi spui la ce te gândești, spuse o voce în apropiere, și Colin se întoarse spre persoana care vorbise.

Ah. Lady Overfield.

Doar să o vadă fu îndeajuns ca să-i îmbunătățească starea de spirit și să-i aducă un zâmbet pe față. O plăcea și o admira mai mult decât pe oricare altă femeie pe care o cunoștea, poate chiar mai mult decât pe oricare altă persoană, fie ea femeie sau bărbat. O așea în mintea lui pe un fel de pedestal, deasupra muritorilor de rând. Probabil că s-ar fi îndrăgostit lulea de ea, dacă ar fi fost de aceeași vîrstă cu el sau mai Tânără. Deși, chiar și aşa, i s-ar fi părut oarecum lipsit de respect. Era idealul feminității.

Era sora mai mare a lui Alexander, cumnata lui Wren și era desăvârșit de frumoasă. Era pe deplin conștient că nu toți oamenii i-ar fi împărtășit această părere. Era blondă și subțirică și avea un chip mai degrabă plăcut decât frapant de frumos. Însă experiența îl învățase pe Colin să privească mai adânc decât ce se vede la suprafață ca să descopere frumusețea sau lipsa ei. Lady Overfield era probabil cea mai frumoasă femeie pe care

o văzuse vreodată. Avea ceva în atitudinea ei care părea să emane o liniște de nezdruncinat, combinată cu o sclăpăre jucăușă în ochi. Dar nu o ținea doar pentru ea. Mai degrabă o extindea spre cei din jur. Nu atrăgea atenția asupra ei, ci îi scotea pe ceilalți în evidență. Era cea mai bună prietenă a tuturor celor din familie, cea lângă care toți se simțeau apreciați și în largul lor, cea care asculta întotdeauna, fără să judece.

Fusese prima prietenă a lui Wren – Wren avusesese aproape treizeci de ani când o cunoscuse – și rămăsese prietena ei cea mai bună. Numai asta, și pentru Colin ar fi fost suficient ca s-o iubească.

O plăcuse încă de când își redescoperise sora, dar de ieri se simțise deosebit de apropiat de ea.

Se simțise ușor stânjenit să se găsească printre membrii unei familii unite, deși toți făcuseră eforturi ca să-l primească cât mai bine. Totuși, Lady Overfield îl alesese anume și-i acordase o atenție specială. Vorbise cu el totă seara, cocoțată pe pervazul ferestrei camerei în care se strânseseră cu toții, atrăgându-l în discuții cu subiecte pe care, în mod normal, nu le-ar fi abordat în prezența unei femei și vorbind doar atât cât era nevoie ca să susțină conversația. Colin se relaxase rapid. Se simțise totodată onorat pentru că era sigur că, în ochii ei, nu putea părea mai mult decât un băietan stângaci. Presupunea că ea avea în jur de treizeci și cinci de ani, în comparație cu cei douăzeci și sase ai lui. Nu știa de cât timp era văduvă, dar probabil că fusese foarte Tânără când își pierduse bărbatul, săracă. Nu avea copii. Locuia împreună cu doamna Westcott, mama ei, la fosta casă a lui Alexander, din Kent.

Îl întrebase ceva.

– Încercam să mă hotărăsc, răspunse el, inclinând capul în direcția tinerilor, cu care dintre cele trei domnișoare ar trebui să mă căsătoresc.

Lady Overfield păru surprinsă preț de-o clipă, apoi râse împreună cu el, privind de cealaltă parte a încăperii.

- Chiar aşa? zise ea. Dar nu ştii, Lord Hodges, că atunci când cineva priveşte într-o încăpere şi vede persoana destinată să fie iubirea vieţii lui, nu are nici cea mai mică îndoială? Dacă te uiţi şi vezi *trei* posibile candidate, atunci cel mai probabil este ca nici una dintre cele trei să nu fie alegerea corectă.

- Ce păcat! zise el. Eşti sigură?

- Ce-i drept, nu *foarte* sigură, recunosc ea. Toate sunt deosebit de drăguțe, nu crezi? Trebuie să-ți laud gusturile. Şi am observat că nici ele nu sunt indiferente la farmecele dumitale. Încă de ieri își aruncă ocheade şi-şi dau coate şi chicotesc atunci când te văd - cel puțin Abby şi Jessica. Estelle a ajuns abia astăzi, după nuntă, dar şi ea pare fascinată de dumneata. Dar, Lord Hodges, eşti în căutarea unei soţii?

- Nu, spuse el, după o uşoară ezitare. Nu chiar. Nu sunt, dar încep să cred că poate ar trebui să fiu. La un moment dat. Poate curând. Poate abia peste vreo câţiva ani. Şi ce zici de răspunsul *ăsta* ferm şi hotărât?

- Este admirabil, spuse ea, râzând din nou. Îmi imaginez că tinerele noastre şi mamele lor vor intra în fibri-laţii când vei fi cu adevărat interesat. Sunt sigură că ştii că eşti unul dintre cei mai dezirabili bărbaţi din Anglia şi nici nu arăti rău deloc. Wren este mai mult decât încântată că vei rămâne aici la noapte, aproape. A fost dezamăgită aseară, când ai insistat să te întorci acasă.

- Cred că ninsoarea nu s-a oprit încă, Lady Overfield, spuse el. Dacă aş încerca să ajung acasă, s-ar putea să nu-mi mai găsească decât sprâncenele deasupra zăpezii, când o să vină să mă caute. S-ar părea că sunt prins aici cel puțin pentru două zile.

- E mai bine aici decât acolo, chiar dacă ai putea ajunge acasă în siguranţă, spuse ea. Ai fi blocat acolo, singur-singurel de Crăciun. Numai gândul *ăsta* şi mă face să plâng. Dar nu vrei să-mi spui Elizabeth? Sau chiar Lizzy? La urma urmei, fratele meu este însurat cu sora dumitale, iar asta practic ne face şi pe noi frate şi soră, nu crezi? Pot să-ţi spun Colin?

- Chiar te rog, Elizabeth, zise el.

Se simțea oarecum stânjenit să-i spună pe nume, părea lipsit de respect. Dar ea îi ceruse, și asta era un semn clar de acceptare. Se dovedea a fi un Crăciun cu adevărat fericit - și încă nici nu era ziua de Crăciun. Cum să se mai simtă melancolic acum?

- Ar trebui să fii foarte recunoscător pentru zăpadă, spuse ea. Acum nu va trebui să-ți mai irosești jumătate de dimineață pe drum. Dimineața Crăciunului a fost în totdeauna unul din momentele mele preferate din întregul an. Poate chiar momentul meu preferat din întregul an. Și, chiar aşa, nu e minunat să ne putem bucura de un Crăciun cu zăpadă? Și de câte ori nu am auzit aceste cuvinte în cursul zilei de azi? Dar nu-mi amintesc când s-a întâmplat ultima oară. Și nu e o simplă fulguială, care să amăgească și să dea speranțe copiilor de pretutindeni, este ninsoare în toată regula. Sunt în stare să pun pariu că mâine vom avea o întreagă armată de oameni de zăpadă - și poate și de doamne de zăpadă - precum și îngeri în zăpadă cât cuprinde. Și bătăi cu bulgări și plimbări cu sanie - să ar părea că există o sanie veche în şopronul de trăsuri. Și ture pe derdeluş. Sunt și săniute, care și-ar găsi mai degrabă locul într-un muzeu, dacă e să ne luăm după Alex, dar care, fără nici o îndoială, alunecă la fel de bine ca unele noi. Există și un deal, deși, din păcate, nu e prea abrupt. Totuși, o să-și servească scopul. N-o să-ți pară rău că ai rămas.

- Poate, zise el, că voi alege să petrec Crăciunul într-un mod ceva mai tradițional, într-un fotoliu confortabil lângă foc, îndopându-mă cu mâncare, dând pe gât pahare de vin cu scorțisoară și trăgând apoi un pui de somn.

Se uită la el, surprinsă din nou.

- Oh, nu pot să cred că ești într-atât de lipsit de viață! zise ea, observându-i sclipirea din ochi. Ar râde toți de tine. Te-ar da la o parte. Ai fi alungat din Bramble-dean acoperit de rușine, sub porunca strictă de a nu mai

fi primit niciodată pe poarta casei, chiar dacă ești fratele lui Wren.

- Asta înseamnă și că nici una dintre tinerele tale verișoare n-ar mai dori să se mărite cu mine?

- Categoric înseamnă și asta! îl asigură ea. Nici eu nu m-aș mai mărita cu tine.

- Ah, făcu el, lovindu-și cu mâna partea din stânga a pieptului. Inima mea ar fi frântă.

- Nu aş simți nici cea mai mică compasiune pentru tine, chiar dacă ai veni la mine cu bucătile în mâna.

- Câtă cruzime! oftă el. În cazul asta, ar trebui să mă pregătesc să ies mâine, să fac îngeri de zăpadă și să arunc vreo câțiva bulgări, de preferat înspre tine. Trebuie totuși să te previn, am fost vedetă la aruncări în echipa de cricket a școlii.

- Câtă modestie! zise ea. Ca să nu mai spunem ce purtare aleasă! Dar văd că doi valeți le aprind felinarele colindătorilor. Se pregătesc să plece. Mergem să-i conducem?

Îi luă brațul pe care i-l oferise și se alăturără mulțimii strânse la ușă. Nivelul zgomotului crescă în clipa în care toți le mulțumiră încă o dată colindătorilor, iar colindătorii le mulțumiră la rândul lor tuturor și de jur împrejur se auziră urale de Crăciun fericit!

Da, chiar era fericit, hotărî Colin. Făcea parte din toate astea. Era acceptat ca membru al familiei Westcott, chiar dacă doar unul prin alianță. Lady Overfield - Elizabeth - spusesese că erau practic frați. Glumise și râsese împreună cu el. Mâna ei era încă trecută pe sub brațul lui. Cu siguranță, nu putea exista fericire mai mare.

A doua zi îl așteptau bătăi cu bulgări și repreze de săniuș.

Și cadouri de dat și de primit.

Și gâscă umplută și budincă de Crăciun.

Da, era o senzație foarte plăcută să fie parte dintr-o familie.

O familie care nu era cu adevărat a lui.

capitolul 2

Elizabeth Overfield se lupta cu melancolia de câteva zile bune și se mustra sever pentru asta. Acesta avea să fie în mod sigur cel mai fericit dintre Crăciunuri. Îl petrecea împreună cu mama, cu fratele, cu sora ei și cu tot clanul Westcott. Familia Radley, rudele din partea mamei, ar fi fost și ei aici dacă nu ar fi avut un angajament anterior, dar acceptaseră deja să vină anul următor.

Și era un adevărt miracol că toți membrii familiei Westcott erau adunați aici, la Brambledean. Povestea extrem de neplăcută petrecută cu doi ani și jumătate în urmă i-ar fi putut cu ușurință dezbină, împărțindu-i în grupuri furioase și îndârjite. Dar nu se întâmplase aşa. Mai degrabă se strânseseră unul în jurul celuilalt și se susținuseră reciproc. Viola, fostă contesă de Riverdale, deposedată de titlu, se măritase aici în această dimineață. Cei trei copii ai ei, în mod oficial nelegitimi, erau și ei cu toții aici. La fel și Anna, baroană de Netherby, singurul copil legitim al fostului conte. Și nici unul nu părea să aibă nici cel mai mic resentiment față de Alex, fratele lui Elizabeth, care moștenise titlul.

Era, prin urmare, lipsit de logică să se lupte cu depresia.

După ce colindătorii terminară de cântat, Elizabeth privi în jur și încercă să se lase cuprinsă de atmosfera de fericire nestingherită pe care părea să o simtă totă lumea. Apoi privirea i se oprișe asupra lordului Hodges, care stătea momentan singur în mijlocul mulțumii, cu o expresie nostalgică, aproape tristă.

Și simți cum i se strânge inima, aşa cum simtise și cu o zi în urmă când îl văzuse stingher și stânjenit de faptul că se afla acolo, încunjurat de o familie care îi era străină. Îl luase sub aripa ei atunci și, în mod neașteptat, se trezișe fermecată de șarmul lui tăcut, de ochii lui albaștri ce păreau să zâmbească, de silueta lui înaltă și zveltă și de chipul blond, cu trăsături frumoase. Fusese o adevărată plăcere să petreacă în compania lui câteva ore în timpul

serii, dar acestea nu reușiseră să-i îmbunătățească câtuși de puțin starea de spirit generală. Pentru că se trezise dorindu-și să fi fost din nou Tânără, aşa cum era el, și plină de vitalitatea tinereții pe care o avusese până când trecerea timpului și o căsnicie dezastruoasă i-o răpiseră.

Poate că ar fi fost mai înțelept să stea departe de el în seara asta. Doar nu voia să ajungă să nutrească sentimente tandre față de el, nu? Ar fi fost ușor patetic. Îl abordase totuși și fusese răsplătită cu zâmbetul lui și cu umorul lui cald. Dar simțise în el o singurătate distinctă, aşa cum se întâmplase cu o seară în urmă. La urma urmei, asta nu era familia *lui*. Doar Wren îi aparținea cu adevărat.

Singurătatea se simțea mai acut în astfel de circumstanțe, când erai înconjurat de prieteni – și de familie, în cazul ei – dar când nici unul dintre cei prezenți nu era acel cineva, acea mare dragoste de care vorbise cu câteva minute în urmă. Cândva, demult, crezuse că îl găsise. Ba chiar se măritase cu el. Se dovedise însă că, în ciuda protestelor și a declarațiilor pătimășe, Desmond Overfield iubise alcoolul mai mult decât își iubise soția, iar dragostea ei pentru el murise încet și chinuitor, chiar înainte ca Desmond să înceteze din viață. Sau poate că nu murise niciodată cu adevărat. Putea dragostea să moară, dacă era adevărată?

Singurătatea o apăsase și mai tare în această zi, la nunta de dimineață dintre Viola și marchizul de Dorchester. Credea că avea să fie o căsătorie fericită, deși nimic nu era sigur pe lumea asta.

Situația lordului Hodges – a lui Colin – era, firește, cu totul diferită de a ei. El era încă foarte Tânăr, probabil abia trecut de douăzeci și cinci de ani. Îl privi cum le strânge mâna cătorva dintre colindători și îi laudă pentru felul în care au cântat și le urează drum bun înapoi acasă, prin zăpadă. Într-adevăr, o Tânără avea să fie foarte norocoasă atunci când Colin se va hotărî cu adevărat să se însoare. Dintr-odată, se simți în vîrstă, dacă nu chiar bătrână. Fusese vreodată și ea Tânără, aşa ca fetele despre

care glumise cu câteva minute în urmă, spunând că ar vrea să le ia de nevastă? Privise și ea rușinoasă înspre tinerii gentlemeni, cu toată viața, speranța și fericirea așternându-i-se înainte? Oh, sigur că da!

- Ce zi minunată a fost! spuse Anna, lângă ea. Crezi că mâine va fi un dezastru, doar ca să se-aplice principiile compensării?

- Când avem daruri de dat și de primit și o gâscă de mâncat și o slujbă minunată la biserică? zise Elizabeth. Și zăpada care să ne ademenească afară? Nu prea cred.

Avery, duce de Netherby, soțul Annei, oftă și se cutremură.

- Doar nu ai de gând să încerci să ne forțezi să ieşim și să facem nebunii pe afară, Elizabeth? întrebă el.

- Oh, fiți sigur că are, îi garantă Colin. M-a amenințat că mă va izgoni pentru totdeauna din Brambledean dacă voi insista să moțăi lângă foc ca orice gentleman civilizat în ziua de Crăciun. Și poate s-o facă, Netherby. E sora lui Riverdale.

Elizabeth zâmbi.

Avery ridică paharul în dreptul ochiului și o privi întrebător prin sticlă, cu o expresie chinuită. Elizabeth îi făcu veselă cu ochiul și cu toții își îndreptară atenția din nou spre colindătorii care plecau, păsind pe treptele proaspăt măturate și coborând în zăpada adâncă, cu gulelele ridicate, cu căciulile trase pe urechi, cu felinarele ținute sus. O rafală de vânt rece și chiar și un vîrtej de zăpadă invadără sala mare în timp ce toată lumea își lua pentru ultima oară rămas-bun, își mulțumea și-și ura Crăciun fericit.

- Pentru că mai este încă mult lichior în vas, spuse Alex, ridicând vocea ca să acopere zarva ușor diminuată după ce ușile se închiseseră în urma sătenilor, și pentru că au trecut șase sau șapte ore de când am închinat pentru sănătatea și fericirea marchizului și marchizei de Dorchester, sugerez să o mai facem încă o dată, înainte să ne retragem cu toții. Wren, unde ești? Te-ăș ruga să împarți tu paharele, iar eu o să le umplu.

Viola, cândva contesă de Riverdale, acum Viola Lamarr, marchiză de Dorchester, arăta remarcabil de fericită. Strălucea cu adevărat ca o mireasă ce era. Iar marchizul o privirea cu o sclipire în ochii negri, care o făcea pe Elizabeth să simtă furnicături în stomac și o senzație de... gelozie?

Dar nu, nu era asta. Nu ar fi fost niciodată geloasă pe fericirea Violei. Atunci, invidie, poate? Era invidioasă. Și se simtea iar singură.

Avuseseră loc mai multe căsătorii în familie în ultimii ani, începând cu cea dintre Anna și Avery. Anna locuise împreună cu Elizabeth o scurtă perioadă de timp, după ce venise în Londra de la orfelinatul în care crescuse, fără să știe că era fiica contelui de Riverdale – fiica legitimă. Elizabeth stătuse cu ea ca să o ajute să se adapteze noului stil de viață și să se simtă mai puțin bulversată și mai puțin singură. Ea și secretarul lui Avery fuseseră singurii martori la nunta lor. Apoi Camille, sora mai mare a Violei, se măritase cu Joel Cunningham în Bath, iar Alex se însurase cu Wren în Londra. Acum Viola, care era trecută de patruzeci de ani, se măritase cu marchizul aici, la Brambledean. Și toate cele patru căsătorii păreau să aibă un punct comun, la cum vedea Elizabeth lucrurile din afară. Toate erau uniuni din dragoste. Toate patru aveau mari șanse de a rămâne fericite în viitor.

- Doamnelor? spuse Colin.

Se dusese la bolul de lichior împreună cu Wren și se întorsese cu câte un pahar în fiecare mână, unul pentru Elizabeth și unul pentru Anna.

- Dar nu bea nimeni înainte ca toată lumea să primească un pahar și să se propună toastul.

- Tiranule! zise Elizabeth. Nu pot să iau nici măcar o guriță!

- Nici măcar, zise el, dar ochii-i scânteiară când o priviră. Sunt ordinele lui Alexander. Știi, stăpânul casei și alte de-astea...

- Mă întreb care-ar fi pedeapsa dacă nu l-am asculta? zise Anna.

- Nu vrei să afli, spuse Colin și le făcu cu ochiul înainte să se întoarcă să ajute cu împărțitul paharelor.

- Cât de mult mă bucur că Lord Hodges și Wren s-au regăsit! spuse Anna. Familiile nu ar trebui să stea despărțite ani întregi.

Elizabeth îi zâmbi înțelegător și observă că Avery își strecurase brațul pe după talia ei. Și se simți din nou cuprinsă de invidie. Și de singurătate. Chiar trebuia să facă ceva în legătură cu asta. Avea treizeci și cinci de ani. Nu era Tânără, însă cu siguranță nu era nici bătrână. Și existau posibilități. În timpul ultimelor două sezoane, pe care le petrecuse la Londra împreună cu mama ei, întâlnise vreo câțiva gentlemeni, cunoștințe noi sau mai vechi, care își manifestaseră interesul. Era posibil să se poată mărita din nou. Fusesese foarte hotărâtă să nu se recăsătorească, după moartea lui Desmond. Căsătoria cu el îi dăduse un respect sănătos pentru libertate și independentă. Dar nu toți bărbații erau ca el. Nu toate căsătoriile erau nefericite. Și existau și puncte atractive într-o căsnicie.

Ba chiar, unul dintre gentlemenii își exprimase în mod clar interesul. Sir Geoffrey Codaire o ceruse prima oară în căsătorie cu ani în urmă, imediat după ce-l cunoșcuse pe Desmond. Își reînnoise legătura cu ea în ultimii doi ani. Constituția și caracterul lui erau la fel de solide pe cât fuseseră întotdeauna, nici una dintre ele deosebit de atrăgătoare sau de vibrante, dar - ei bine, solide și de încredere. Era o persoană alături de care se putea aștepta la o viață liniștită și confortabilă. Un om pe care să se poată baza. Din ce în ce mai des în ultima vreme, se gândise să accepte oferta pe care i-o făcuse din nou în acea primăvară. Îl refuzase, dar, când o întrebăse dacă poate reveni cu întrebarea în viitor, Elizabeth ezitase, iar Sir Geoffrey se încăpătânase să ia asta drept un semn de încurajare și o rugase să nu-i răspundă la întrebare. Nu-i răspunse și lucrurile rămăseseră așa. Poate că, primăvara aceasta, dacă o mai cerea, avea să accepte.

Poate că anul următor nu va mai fi singură de Crăciun. Poate că valul de melancolie de care nu putea scăpa ar fi fost dizolvat de o nouă căsătorie, de data asta a ei. Poate că o să fie chiar însărcinată, cum era Wren acum. Uneori, își dorea nespus să afle cum e să fii mamă.

Reverendul Michael Kingsley, fratele Violei, fusese cel căruia i se solicitase să propună toastul și întreaga încăpere se cufundă în tăcere în clipa în care Alex bătu cu polonicul în marginea de sticlă a vasului cu lichior.

Elizabeth îl văzu pe Colin în grupul tinerilor, cu Jessica într-o parte și Tânărul Bertrand Lamarr, fiul marchizului de Dorchester, de cealaltă. Mâna liberă - cea în care nu ținea paharul - se odihnea pe umărul micuței Winifred, în vîrstă de zece ani - copiilor li se dăduse voie să meargă mai târziu la culcare în acea seară. Părea fericit. Era la locul lui.

Reverendul Kingsley își drese vocea, și Elizabeth își îndreptă atenția asupra toastului pe care se pregătea să-l propună.

Ziua de Crăciun începu devreme, cu micul dejun și schimbul de daruri, cea de a doua parte desfășurându-se în mare în grupulețe individuale de familie.

Colin fu invitat să se alăture surorii și cununatului său, împreună cu doamna Westcott și Elizabeth în saloul privat al lui Wren, unde primi o cană superbă din sticlă colorată gravată cu numele lui de la Wren, un ceasornic de buzunar de la doamna Westcott și un caiet legat în piele cu creion atașat de la Elizabeth.

Descoperi că schimbul de daruri era o adevărată încântare, aşa cum era însotit de exclamații de bucurie, de mulțumiri entuziaste și îmbrățișări. Era ceva nou pentru el.

Adusese și daruri pentru copii.

Mai toți membrii familiei ajunseră așezați pe podeaua camerei copiilor, unde cei mici deschideau cadourile și le arătau adulților, apoi se jucau cu ele, deși Tânărul Jacob părea mai interesat să le facă semne cu mâna

părinților care îi zâmbeau decât să aprecieze animălușele de plus care îi erau plimbate prin fața ochilor sau zornăitoarele pe care le agita în mână. Sarah Cunningham, în vîrstă de un an, pe de altă parte, alerga în toate direcțiile, tipând de bucurie, așezându-și păpușa cea nouă pe genunchii mamei, apoi smulgând-o iar ca s-o strângă în brațe și s-o mângâie, înainte s-o așeze pe genunchii altcuiva. Winifred Cunningham le mulțumi tuturor solemn pentru panglicile de păr și brățările și inelele primite, apoi se cufundă într-o din cele trei cărți noi și se rupse de restul lumii. Josephine Archer sălta pe genunchiul ducelui de Netherby și încerca să muște lăbuța unui cățel de plus.

Cei trei fii ai lordului Molenor, care erau toți adolescenți și, prin urmare nu mai era cazul să primească daruri de la toată lumea, după părerea tatălui lor, exclamară încântați când văzură bâtele și mingile de crichet, ghetele și mănușile, telescoapele și cărtile pregătite pentru ei – deși pe ultimele nici unul nu fu tentat să le deschidă numai decât. Boris se conformă și legănă păpușa lui Sarah și fu răsplătit cu o îmbrățișare și un pupic înainte să-i fie smulsă din brațe, îmbrățișată la rândul ei și aruncată în brațele bunicii.

După aceea, toată lumea se adună în salon, pentru a împărți darurile servitorilor, prima ceremonie de acest gen după mulți ani. Si, în mod uimitor, ținând cont de haosul dimineții și de stratul gros de zăpadă ce continua să crească, fiindcă încă mai ningea intermitent, toți reușiră să-și croiască drum și să ajungă la biserică din sat la timp pentru slujba de la ora unsprezece.

Sania cea veche, reparată și ferchezuită încât arăta aproape respectabil și împodobită cu clopoței care zornăiau atunci când se punea în mișcare, făcu două drumuri ca să ducă persoanele mai în vîrstă. Toți ceilalți merseră pe jos – mai bine zis, se luptară cu nămeții. Si orice fel de bazaconii aiurite pe drumul până acolo fuseseră strict interzise de lordul Molenor. Zbieră cu o ferocitate năprasnică în clipa în care unul dintre

băieții lui strecură o mână de zăpadă pe sub gulerul hainei fratelui său, iar victimă se întoarse cu un răcnet să se răzbune. Nu există vreun alt incident, cu excepția unei alunecări câtuși de puțin elegante care o trimise pe Lady Estelle Lamarr cu nasul direct în zăpadă. Când fratele ei geamăn o ridică din nou pe picioare, era acoperită toată de nea. Căpitanul Westcott o scuturase în timp ce ea chicotise rușinată, iar obrajii ei deja îmbujorați de frig deveniră de-a dreptul stacojii.

Colin merse alături de Camille și Joel Cunningham și le purtă aproape tot drumul în brațe pe micuța Sarah și păpușa ei, mâinile lui Cunningham fiind ocupate cu bebelușul nou-venit pe lume, în vreme ce Winifred se agăța de mână lui Camille. Stătu lângă ei în biserică, surprins să o găsească plină de oameni. Nu-și putea aminti nici măcar un Crăciun în care familia lui să fi mers la biserică. Și, prin urmare, rataseră cea mai frumoasă și emoționantă slujbă a anului, în care se punea accent pe naștere și pe speranță, pe iubire, bucurie și pace. În ziua de Crăciun puteai crede în toate acestea sau măcar în posibilitatea lor. Camille o luă în brațe pe Sarah, care se lipi curând de ea, cu tot cu păpușă, și adormi în vreme ce Winifred se sprijinea pe brațul mamei ei cu desăvârșită încredere în puterea familiei ei de a o iubi și proteja. Joel îl săltă ușor pe Tânărul Jacob pe genunchi atunci când bebelușul începu să se agite și fu răsplătit cu un zâmbet fără dinți și cu pleoape care se închideau treptat.

Categoric, își zise Colin, era momentul să creadă în ideea de familie. Sau, mai degrabă, să creadă în capacitatea lui de a crea o familie și poate chiar de a atrage în ea membrii familiei în care crescuse. Wren făcea deja parte din ea. La fel și sora lui, Ruby, și soțul ei, Sean, și cei patru copii ai lor, deși ei locuiau în Irlanda și Colin nu-i vedea prea des, iar Ruby nu avea o înclinație deosebită către a scrie scrisori. Dar mai erau mama lui și sora mai mare, Blanche, și soțul ei. Totuși, nu o să se gândească azi la ei. Nu voia să-și simtă inima grea.

La întoarcere, merse între Lady Overfield și doamna Althea Westcott, mama ei, care se sprijinea destul de greu de brațul lui ca să nu cadă și să se facă de tot râsul – cuvintele ei. Dar fu luată cu sania în cel de-al doilea drum de la biserică către casă, iar Elizabeth îi luă brațul pe care i-l oferi, scoțându-și mai întâi mănușa din mâna. Arăta foarte drăguț cu haina roșie și boneta cu boruri din aceeași culoare, creând un contrast frapant cu albul zăpezii și gheata de pe ramurile copacilor.

– Descopăr că ghetele până la jumătatea gleznei, la mare modă de astfel, sunt cât se poate de nepotrivite pentru o astfel de vreme, spuse ea, înciudată. Nu pot decât să sper că se vor usca până după-amiază.

– Așadar, încă mai visezi la bătăi cu zăpadă și concurs de săniuțe și la toate activitățile ale înfiorătoare? întrebă el. Deși vom servi cât de curând masa de Crăciun la care, cu siguranță, toți vom mâncă mai mult decât ar fi cazul?

– Tocmai din acest motiv, zise ea. Îmi imaginez că tu încă mai visezi la un foc liniștit în vatră și un fotoliu confortabil?

Colin râse. Ochii ei scânteiau de placere și încântare numai la gândul de a îngheța jucându-se în zăpadă.

– Te-ai gândit vreodată să te recăsătorești, Elizabeth? întrebă el.

Întoarse brusc fața spre el, cu sprâncenele ridicate.

– Îmi cer scuze, zise el. Probabil că a fost o întrebare cumplit de lipsită de tact, ca să nu spun neașteptată. Dar Crăciunul te face să te gândești la familie și la copii, la bucuria de a fi împreună și – of, te rog, uită că am întrebat. M-am făcut de rușine. Și fără îndoială că te-am făcut și pe tine să te simți stânjenită.

Dar Elizabeth râse din nou.

– Nu mă simt stânjenită, spuse ea. Și, da, m-am gândit să mă recăsătoreșc. Mult timp nu mi-am dorit asta. Am crezut că voi fi mulțumită să-mi trăiesc viața îngrijind-o ca o fiică îndatoritoare pe mama, la bătrânețe. Din păcate, ea nici nu vrea să audă de aşa ceva. Și trebuie

să mărturisesc că mă simt o idee ușurată. Am început să privesc în jur.

Colin văzu că doi dintre băieții Molenor făcuseră un scaun ținându-și mâinile împreunate, pe care călătorea Winifred, cu brațele pe după umerii lor. Râdea – ceea ce, cu siguranță, era o raritate pentru ea. Era o fată serioasă, studioasă și oarecum pioasă, care crescuse într-un orfelinat din Bath înainte ca Joel și Camille să o adopte împreună cu Sarah cu un an în urmă, când se căsătoriseră. Colin se întrebă dacă-și dădea seama că avea să fie aruncată din greșală în zăpadă înainte să ajungă acasă.

– Cu succes? o întrebă pe Elizabeth.

– Da, aşa cred, zise ea, după o ezitare. Un gentleman pe care îl cunosc de multă vreme mi-a făcut o ofertă la începutul anului. L-am refuzat atunci, dar m-a întrebat dacă-i permit să revină cu întrebarea la un moment ulterior iar eu n-am spus nu.

– Sună ca o mare poveste de dragoste, zise el, întorcând din nou capul spre ea.

Zău aşa, de ce s-ar fi măritat pentru alt motiv decât din dragoste? Cu siguranță fusese creată pentru iubire, lângă un bărbat care să o adore și care să se considere binecuvântat s-o aibă alături tot restul vieții.

– Ei bine, firește, nu este vorba de aşa ceva. Poate că sunt prea în vîrstă pentru o iubire romantică. Sau poate că nu mai cred în iubire aşa cum credeam cândva.

– Ei, asta sună de-a dreptul trist, zise el.

Și vorbea foarte serios. *Nu mai cred...?* Fusese dezamăgită în iubire? Poate pentru că îi murise soțul?

– Și crezi că ești prea în vîrstă pentru iubire? Spune-le-o ălora doi!

Înclină capul înspre marchizul și marchiza de Dorchester. Abigail Westcott era de cealaltă parte a lui Dorchester, Lady Estelle Lamarr de cealaltă parte a soției lui. Toți patru mergeau cu brațele împreunate. Avuseseră ceva proaspăt căsătoriții în dimineața asta ce-l făcuse pe Colin să simtă că se încinge pe sub guler, deși nu existase nimic câtuși de puțin indecent în comportamentul

lor. Doar felul în care ea părea să strălucească și intensitatea din privirea lui care vorbeau parcă de la sine.

- Ce-i drept, par fericiti, fu de acord Elizabeth. După cele douăzeci și cinci de ore de căsătorie. Si da, amândoi au peste patruzeci de ani.

- Întotdeauna am crezut că mai am ani buni până să iau în calcul ceva atât de drastic precum căsătoria, spuse el. La urma urmei, abia am împlinit douăzeci și şase de ani.

- Drastic? făcu ea, râzând încet. Să-ți pui cătușe și lanțuri de fier și să fii condamnat la închisoare pe viață și toate celelalte clișee pe care le folosiți voi, tinerii?

- Si să-mi întemeiez o familie, spuse el, și să o conduc și să o modelez aşa cum îmi doresc. Să mă așez într-un loc care să-mi devină casă. Să hotărăsc unde anume. Să-mi aleg o soție, știind că va fi o alegere cu care va trebui să trăiesc tot restul vieții – și cu care și ea va trebui să trăiască tot restul vieții. Să fiu capul familiei mele. Să-mi asum răspunderea pentru asta. Să devin bărbat.

Se opri, dintr-o dată rușinat, mai ales de ultimele cuvinte. Care lui Elizabeth nu-i scăpaseră.

- Așadar, ți se pare că acum nu ești pe deplin bărbat? întrebă ea.

- Nu știu exact ce-am vrut să spun, zise el. Să devin mai hotărât, poate. Să-mi încerc picioarele în pământ și să mă țin bine, poate. Să știu cine sunt și încotro mă îndrept. Unde vreau să ajung. Unde ar trebui să merg. Probabil că mă crezi un idiot de proporții. Si probabil că ai dreptate.

- Nu cred cătuși de puțin una ca asta, protestă ea. Mulți tineri, și tinere, deși în număr mai mic, au senzația că știu totul și dau năvală în viață întărindu-și părearea de sine cu fiecare acțiune ignorantă, fără să-și atingă vreodată adevăratul potențial ca bărbați sau femei, ca ființe umane. Cred că există cu siguranță avantaje în a-ți da seama din vreme că fiecare dintre noi știe de fapt extrem de puțin și trebuie să fie întotdeauna deschis spre a învăța și a se adapta. Oh, Dumnezeule mare,

ascultă-mă ce spun! Sau, mai bine zis, ignoră-mă, te rog. Ai pe cineva în minte în acest moment care te face poate să te gândești la căsătorie? Sau va trebui în cele din urmă să dai cu banul ca să alegi pe una dintre cele trei tinere la care te refereai seara trecută?

- Din păcate, încă nu mi-a fost dat să văd un ban cu trei fețe, spuse el. A fost cineva sezonul trecut, sora unui prieten de-al meu. Era timidă și nu s-a integrat prea bine în societate. L-am oferit compania mea în câteva ocazii și am descoperit că o plac. Cred că și ea m-a plăcut. Dar am primit o scrisoare de la fratele ei cu o săptămână în urmă, în care m-a informat despre logodna ei cu un gentleman pe care îl cunoștea de-o viață și de care se pare că era îndrăgostită de ani buni. Urma să fie anunțată de Crăciun. Așadar, nici povestea mea nu e o mare iubire.

- Vai de mine, spuse ea. Ai suferit?

- Aproape că mi-e rușine să mărturisesc că nu, zise el. M-am bucurat pentru ea și, sincer să fiu, eu, personal, m-am simțit ușurat, fiindcă nu avusesem niciodată intenția ca atențiile mele să fie interpretate drept mai mult decât prietenie. Si se pare că nici nu au fost. Suntem o pereche lamentabilă, Elizabeth. Poate că ar trebui să ne facem unul altuia o favoare și să ne căsătorim între noi.

O spusese în glumă. Chiar și aşa, se simți pe dată rușinat de îndrăzneala lui. El și Elizabeth?

- Ei bine, iată o idee demnă de luat în calcul, spuse ea, pe ton de glumă. Spui că ai douăzeci și șase de ani? Eu am treizeci și cinci. O diferență de numai nouă ani. Nimeni nici nu ar observa măcar dacă ar fi invers – dacă tu ai avea cu nouă ani mai mult decât mine, vreau să spun. Dar, aşa cum este, mă tem că toată lumea ar avea de comentat. Cred că ar fi mai bine să nu-ți accept numai decât oferta. O să te trec totuși pe o listă, alături de vreo câteva alte posibilități cu șanse infime. S-ar putea chiar să-mi folosesc caietul cel nou, legat în piele, în acest scop.

- Şanse infime? făcu el. Au!

Se priviră cu colțul ochiului și izbucniră amândoi în râs. Si, oh, cât de mult o plăcea!

- Firește, eram pe deplin conștient de diferența de vîrstă, spuse el. Îți-am oferit brațul doar pentru că ești bătrână și neputincioasă. Cu nouă ani mai în vrâstă decât mine. Oh, și îți-am mai oferit brațul și pentru că îmi place compania ta. Există persoane față de care simți pe dată o anumită afinitate, un confort total, o ușurință desăvârșită de a discuta despre orice, chiar și despre subiecte absurde, fără să fii nevoit să apelezi la vreme sau la starea de sănătate a vreunei cunoștințe comune.

- Si eu sunt o astfel de persoană? întrebă Elizabeth.

- Da, zise el. Îți-o spun cu toată sinceritatea, Elizabeth.

- Sunt mișcată, răspunse ea. Cu toată sinceritatea, Colin.

Râseră din nou, dar uimitor era că amândoi credeau ce spuseseră. Colin nu avusese niciodată un prieten de sex feminin. Cunoștințe agreabile, da, dar nu... Ei bine, nu mai existase cineva ca Elizabeth.

Se întrebă dacă fusese întotdeauna așa cum era acum. Serenitatea părea să plutească deasupra ei. Era prezentă chiar și atunci când glumea sau râdea. Poate că așa se născuse, capabilă să treacă prin furtunile vieții fără să cadă pradă deziluziilor sau disperării.

Totuși, chiar în timp ce și spunea acest lucru, își aminti că doar cu câteva minute în urmă spusesese că poate nu mai credea în iubirea romantică așa ca odinioară. Si se gândi la ce spusesese despre cum în viață trebuie să știi să înveți, să te schimbi și să te adaptezi. Poate că fusese nevoie să câștige pacea interioară ce părea o parte din ea. Dar cum? Ce experiențe urâte existau în trecutul ei, dincolo de pierderea soțului ei, firește? Si cum învățase să le facă față?

El, unul, nu reușise niciodată să facă față urâteniei din viața lui. Învățase doar cum să o îngroape undeva adânc în el. Cum să fugă și să se ascundă.

- E minunat să vezi cum începe să se formeze o familie amestecată, nu crezi? spuse ea, referindu-se la cei patru care mergeau alături de ei. Observă că Abby mergea lângă Marcel, în vreme ce Estelle era lângă Viola.

- Crezi că Dorchester o să facă ceva pentru Abigail Westcott, acum că e fiica lui vitregă? întrebă Colin. Poate că o să-o scoată în lume și-o să forțeze societatea să treacă cu vederea faptul că este ilegitimă? O să-o ajute să-și găsească un soț demn de educația ei?

- Sunt sigură că o să facă, spuse Elizabeth. Adică, dacă ea își dorește asta.

- Crezi că poate nu? întrebă Colin.

- Cred că e foarte posibil, spuse ea. Toți am încercat, să știi, iar cei mai mulți dintre noi avem o influență considerabilă, Alex și Avery în cea mai mare măsură. Nu există cu adevărat nici un motiv ca să fie ostracizată, deși cei care-și țin nasul cel mai pe sus cu siguranță că vor considera întotdeauna că există o pată pe nașterea ei. Dar nu sunt sigură că Abby e dornică să lase pe alții să o ajute să alunece într-o viață care ar fi foarte asemănătoare cu viața ei de dinainte, dar niciodată la fel. Este fiica Violei. Este dulce, tăcută și demnă. Dar cred cu fermitate că are o coloană de oțel.

- Ah, zise el.

Și era și o fată foarte frumoasă.

- O-o! făcu dintr-o dată Elizabeth. Era foarte previzibil.

Un țipăt ascuțit și strigăte și râsete răsunară de undeva din față, și tunetul vocii lui Molenor, și Bertrand Lamarr o trăgea pe Winifred afară din zăpadă în timp ce băieții lui Molenor își stăpâneau cu greu râsul și se scuzau în fața tatălui lor, inventând preTEXTE cu care să explice cum de-o scăpaseră.

În mod evident, Molenor nu era convins. Îi înșfăcă pe ambii băieți de guler și mărsălu-i cu ei înspre casă. Între timp, Winifred se uita la Lamarr cu o expresie adoratoare.

Colin râse.

- Iubesc familia asta, zise el. Sincer îți spun, Elizabeth. Și iubesc locul ăsta, aşa părăginit cum e acum. Și iubesc Crăciunul ăsta. Este primul Crăciun adevărat din viața mea, știai?

- Chiar aşa?

În ochi ii apăru o scădere prevestitoare de rău.

- Și pentru că este un Crăciun cu zăpadă, voi avea grija să ajungi să-l iubești și mai mult. Dar mai târziu. Vreau să ajung înăuntru și să-mi scot ghetele înainte să mi se transforme picioarele în cuburi de gheață.

- Când spui *mai târziu*, îmi imaginez că te referi la joaca de afară, spuse el. Hmm. Rămâne de văzut, Lady Overfield. Te previn că pot fi nemilos într-o bătaie cu bulgări, dacă sunt provocat.

- Laudă deșartă! spuse ea râzând în timp ce urcau trepte din fața casei și loveau din picioare ca să-și scute re hainele de zăpadă.

- Și pot să lupt și murdar, spuse el.

- Cu zăpadă? Intră înaintea lui, zâmbindu-i valetului care ținea ușa. Imposibil, Lord Hodges. Sunt termeni contradictorii.

capitolul 3

Elizabeth nu reușise niciodată să înțeleagă cum putea zăpada să transforme adulții în copii mai decât orice alt fenomen meteorologic.

Într-adevăr, toți mâncără mai mult decât ar fi fost cazul la prânz, sau, dacă nu îndesără în ei mai multă cantitate de mâncare decât de obicei, avură totuși senzația de prea plin din cauza meniului consistent – gâscă, umplutura, sosul, budinca de Crăciun, crusta – și astea fuseseră doar câteva. Și, ce-i drept, se simțiră ușor moleși și după aceea și s-ar fi mutat fără îndoială în salon, de unde s-ar fi retras fiecare în camera lui pentru o „scurtă“ odihnă – asta dacă nu ar fi fost zăpadă afară, un teren

de joacă întins și alb, care strălucea în lumina soarelui ce răzbise printre nori. Îi chema cu un farmec irezistibil.

Toată lumea ieși la zăpadă, cu excepția bebelușilor, Josephine și Jacob, care dormeau amândoi în camera copiilor, a contesei văduve și a doamnei Kingsley, care se aşezaseră de-o parte și de celalătă a șemineului din salon, și a lui Lady Matilda Westcott, care simțea că e de datoria ei să le supravegheze pe mama ei și pe mama Violei, ca să fie sigură că nu stăteau în curent și că se simțeau bine după o masă atât de copioasă.

Elizabeth stătea împreună cu Anna și Viola pe trepte din fața casei, privind scenă ce se întindea în fața ei cu satisfacție și anticipând cu încântare hârjoneala la care avea să participe cât de curând.

Întârziase din cauză că servitoarea fusese nevoită să coboare și să-i aducă ghetele, care fuseseră puse la uscat în fața cuptorului din bucătărie. Le simțise calde atunci când le încălțase.

- Ce minunat să-l vedem pe Harry arătând din nou atât de sănătos! spuse Anna.

- Așa e, aproba Viola, privind drăgăstos și cu oarecare tristețe înspre fiul ei, care se recuperase recent de pe urma rănilor dobândite în luptă. Aș vrea doar ca misiunea asta de recrutare să țină un an sau chiar mai mult. Deși sunt foarte egoistă să gândesc așa, când atât de mulți alții sunt expuși pericolelor în peninsula, francezii în aceeași măsură ca și aliații. Și Harry e foarte dornic să se întoarcă la regimentul lui. Ar pleca, azi, dacă ar putea. Uneori mă întreb dacă războiul se va sfârși vreodată sau dacă, în afară de noi, femeile, își dorește cineva să se termine.

- Dar ce noroc pe tine, Viola, de fapt, pe noi toți, că a sosit acasă în mod atât de neașteptat, exact la timp pentru nunta ta, spuse Elizabeth.

Căpitanul Harry Westcott încerca să-i îndrume pe băieții lui Mildred și ai lui Thomas în construirea unei fortărețe de zăpadă, cu turele, pivniță și tuneluri. Oh, și se părea că trebuia musai să existe și o domniță

la ananghie. Domnița Winifred fusese oferită pentru acest rol – deși părea să fie o contradicție în termeni – de către unul dintre băieți și părea destul de încântată de perspectiva de a fi închisă într-un turn, fără nimic altceva decât apă și pâine uscată, așteptându-și prințul să vină și să salveze. Totuși, nimeni nu se oferise încă pentru acest rol. Harry încerca, nu cu prea mare succes, să introducă o oarecare logică inginerescă în construcția fortăreței și a tunelurilor, în vreme ce Bertrand Lamarr stătea cu brațele încrucișate și îl privea, iar Jessica și Estelle îl încurajau de pe margine și îi strigau sfaturi contradictorii.

Surorile Abigail și Camille se plimbau agale pe aleea care fusese parțial deszapezită în acea dimineață, braț la braț cu Colin. Avery și Joel le luau pe Tânără Sarah și pe Mary Kingsley, soția reverendului Kingsley, la o plimbare cu sania. Sarah râdea din tot sufletul, întinzând mâna după zurgălăi. Alex și Wren se duseseră la dealul din spatele casei, ca să se asigure că derdelușul era pregătit, atunci când acțiunea avea să se mute acolo. Marcel și reverendul Kingsley se duseseră cu ei. Thomas și Mildred – Lord și Lady Molenor – urmăreau acțiunea de la mică distanță, împreună cu sora lui Mildred, Louise, ducesa văduvă de Netherby.

– Într-adevăr, mă simt foarte norocoasă, spuse Viola, ca răspuns la ultimele cuvinte ale lui Elizabeth. Camille este fericită, iar Harry e teafăr și în siguranță, cel puțin pe moment. și Abby... S-a simțit singură. Poate că, acum că m-am măritat, asta o să se schimbe. Estelle este încântată că are o soră vitregă și hotărâtă că vor fi cele mai bune prietene. Cred că Abby e mișcată de entuziasmul ei.

Elizabeth îi privea pe cei trei care, în plimbarea lor, se întorceau acum spre casă. Păreau să se simtă bine unul în compania celuilalt. Încercă să și-i imagineze pe Colin și Abby împreună. Cu siguranță ar fi făcut o pereche deosebit de frumoasă. și cu siguranță aveau caractere și personalități compatibile. Dar... prea compatibile? Era cu puțină aşa ceva?

„Poate că ar trebui să ne facem unul altuia o favoare și să ne căsătorim unul cu altul.“

Zâmbi cu oarecare tristețe amintindu-și cuvintele pe care i le spusesese în timp ce se întorceau de la biserică. Fusese o absurditate, desigur. Dar, chiar și aşa, era plăcut să știe că era încă suficient de Tânăr și de prezentabilă cât să atragă o astfel de glumă. Și de ce treizeci și cinci de ani păreau dintr-o dată o vîrstă atât de înaintată?

Un strigăt se auzi dinspre fortăreață – emis de Winifred sau de Estelle sau de amândouă – urmat de un răcnet al lui Thomas, Lord Molenor.

– Nu-mi place să-ți spun că te-am avertizat, băiete, îi striga Harry vesel lui Peter, care scuipa zăpadă în timp ce și săpa drumul afară dintr-un tunel prăbușit, dar chiar te-am avertizat. Să fii recunoscător că acoperișul era din zăpadă și nu din cărămizi.

Bertrand râdea și scutura zăpada de pe băiat.

– În locul tău, spuse el, eu aş asculta cu mare atenție atunci când un căpitan de infanterie îmi face onoarea de a-mi da un sfat. Aproape sigur știe despre ce vorbește.

– E foarte frumos, nu crezi? spuse Anna.

– Da, chiar este.

Elizabeth presupunea că se referea la Bertrand Lammarr, care era un Tânăr deosebit de chipeș, la fel ca tatăl său. Apoi însă văzu că atât Anna, cât și Viola se uitau la Colin.

– Și este un Tânăr admirabil, spuse Viola. A fost înfirorător din partea mamei lui să-i spună că Wren a murit în copilărie. Mă bucur foarte mult că Alexander s-a dus să-l caute, după ce s-au căsătorit.

– Și privește, mătușă Viola, cum își zâmbesc, el și Abigail, zise Anna. Poate că... Crezi...?

– Cred că atmosfera Crăciunului te-a făcut sentimentală, Anna, zise Viola. Totuși, poate că...

Râseră amândouă, binedispuse.

– Tu ce crezi, Elizabeth? întrebă Anna. Ar fi o pereche frumoasă? S-ar potrivi?

Colin tocmai își îndreptase atenția în cealaltă direcție și râdea la ceva ce spusese Camille.

- Cred că putem avea încredere în Abby să aleagă bărbatul care i se va potrivi cel mai bine, atunci când va fi timpul. Indiferent ce am crede sau speră – sau am evita – noi, spuse Elizabeth. Cred că va face o alegere din dragoste, sau n-o va face deloc. Și mai cred că Lord Hodges este Tânăr și fermecător și aproape sigur nu se gândește încă la căsătorie.

Deși știa că nu era aşa.

- Ai perfectă dreptate, Elizabeth, spuse Viola. În legătură cu amândoi.

Elizabeth își îndreptă atenția din nou spre fortăreață, la a cărei construcție Harry și Bertrand și chiar și Winfred participau acum activ alături de cei trei băieți.

Dar, fără nici o explicație, gândurile ei zăboviră asupra lui Colin. Nu știa multe despre situația familiei lui, dar știa că Lady Hodges, mama lui, era o persoană foarte dificilă, care ii făcuse copilăria insuportabilă lui Wren, din cauza semnului din naștere care ii desfigura fața. Și simțea că viața fusese grea și pentru ceilalți copii și că nu avuseseră o copilărie și un cămin fericite. Simplul fapt că acum Colin locuia la Withington House, proprietatea lui Wren, și nu în casa părintească și că până atunci închiriașe un apartament în Londra în loc să folosească locuința din oraș a familiei vorbea de la sine. La fel și faptul că petrecea Crăciunul aici, și nu acasă la el. Și ii spusese că nu trăise niciodată un astfel de Crăciun.

Se bucura nespus că era aici. Avusese dreptate cu ce-i spusese în acea dimineață, în timp ce se întorceau de la biserică. Chiar aveau o legătură deosebită. Se simțea la fel de în largul ei lângă el pe cât se simțea în compania propriului frate. Doar că mai exista ceva în prietenia ei cu Colin. N-ar fi trebuit, dar îl găsea...

Dintr-o dată, lumea ei deveni rece și albă și udă și scoase un țipăt și ridică neputincioasă brațele pe lângă corp în clipa în care auzi râsete.

- Te-am prevenit că sunt campion la aruncatul cu bulgări! îi strigă o voce veselă în timp ce și scotea zăpada din ochi și o scuipa din gură și făcea eforturi să n-o lase să-i alunece pe sub guler.

Ah! Oh! Ah!

- Oh, biata Elizabeth! spunea Anna, abia stăpânindu-și râsul.

- A fost foarte urât din partea dumitale, Lord Hodgers! îl mustră Viola, deși și pe ea o pufnea râsul. Elizabeth nici măcar nu era atentă.

Camille și Abigail râdeau vesele. La fel și constructorii de fortăreață - și Louise, și Mildred.

- Un atac frontal asupra surorii mele! răsună vocea lui Alex, de undeva din dreapta. Iar eu m-am întors la timp ca să văd mărșava faptă. Asta cere răzbunare.

- Un bulgăre mai mare, Alex? sugeră Harry.

- Îmi amenință fratele, Alexander? spuse Wren, râzând împreună cu ceilalți. Știi bine că nu pot îngădui una ca asta, chiar dacă ești soțul meu. Știi cum se spune, săngele apă nu se face.

- M-ai prevenit și că lupți murdar, zise Elizabeth, cli-pind ca să scoată ultimele rămășițe de zăpadă din ochi și privind chipul frumos al lui Colin, care râdea la mică distanță. Ai demonstrat că ai avut dreptate, domnule. Ei bine, a început războiul. Alege-ți echipa, iar eu o voi alege pe-a mea. În calitate de parte vătămată, cred că eu voi alege prima. Îl aleg pe Alex.

- Wren, spuse Colin, fără ezitare.

Joel o duse înăuntru pe Sarah, căreia i se închideau ochii, pentru un somn de după-amiază, dar se întoarse la timp ca să se alăture echipei lui Colin, după ce Elizabeth o alesese pe fiica verișoarei Louise, Jessica.

- Thomas, spuse Elizabeth.

- Winifred.

- Camille.

- Bertrand.

- Boris.

- Lady Estelle.

Și astfel se formară echipele. Și Elizabeth se simți dintr-o dată Tânără și plină de viață și sălbatic de fericită, în ciuda celor treizeci și cinci de ani ai ei.

Colin râdea și-și aduna echipa în jurul lui.

Și începu lupta.

Echipa lui ar fi trebuit să câștige, nu încăpea îndoială, protestă Colin când lupta se sfârși, în strigătele de aprobată ale soldaților săi și huiduielile armatei lui Elizabeth. Echipa ei nu jucase cinstit, explică el, pentru că, dintre toate tertipurile nesuferite, aleseră să folosească o strategie, probabil pentru că-l avuseseră pe căpitanul Harry Westcott de partea lor. Desemnaseră doi membri din echipă – pe baroana văduvă de Netherby și pe lordul Molenor – pentru sarcina exclusivă de a forma bulgării de zăpadă și de a-i aranja în grămezi, astfel încât restul echipei nu trebuise decât să-i ia și să-i azvârle spre adversari. Și făuritorii de bulgări avuseseră mâini rapide.

În cele din urmă, Lady Molenor, care de la bun început se autointitulase arbitru și reușise astfel să evite să participe în mod direct la bulgăreală, declară, după vreo zece minute de acțiune intensă, că meciul se terminase la egalitate.

Era un verdict ce nu mulțumea nici una din părți, deși toți erau roșii la față și respirau greu în timp ce-și aruncau de data asta insulte în loc de bulgări. Și toți erau acoperiți de zăpadă.

Apoi micuța Sarah Cunningham puse capăt altercației ieșind din nou afară, înfolită până sub ochi în haine groase. Numaidecât, zece persoane o convinseră să coboare treptele, demonstrându-i cum să facă un înger în zăpadă. Micuța coborî și se mișcă în patru labe printre ei, scoțând tipete vesele și ascuțite, încântată de acest joc nou, și aruncând zăpadă peste toată lumea. Colin observă că ea, una, nu făcu îngeri. Nici măcar un heruvim de zăpadă.

Apoi toată lumea o porni spre deal și veni rândul săniuțelor și, când ajunseră, constatară că Alexander,

împreună cu marchiza de Dorchester și reverendul Kingsley, neteziseră părția lată. Aveau cinci săniuțe, toate vechi, dar încă funcționale, cu tălpile lustruite și cu hățuri noi. Cât de curând, derdelușul se umplu de sănii cu câte unul, doi și, la un moment dat, chiar trei pasageri. Dar băieții Molenor o pățiră de data asta - cel din mijloc căzu de pe sanie în timpul coborârii, și ceilalți doi îl urmară, în timp ce tatăl lor închidea ochii, clătina din cap și făcea eforturi să nu răcnească.

Colin se distra cum nu se mai distrase de mult timp - poate niciodată. Dacă fusese măcar pe jumătate serios când spusese că vrea să-și petreacă după-amiaza în mod liniștit, încălzindu-se în fața focului, ronțăind bunătăți de Crăciun și poate chiar moțăind, orice astfel de gând îi dispăruse acum cu desăvârșire din minte. Un strat de zăpadă atât de adânc și de consistent era o raritate prea mare în Anglia ca să nu profite la maximum de el. și probabil că până a doua zi o să se transforme în mocirlă.

O coborî pe Lady Jessica Archer pe derdeluș, apoi pe Lady Estelle Lamarr, după ce încercă mai întâi o dată singur, ca să fie sigur că poate controla sania fără să se facă prea tare de râs. Cedă o vreme sania altcuiva, apoi se oferi să o coboare pe Lady Molenor, deși aceasta protestă că era mult prea în vîrstă pentru astfel de nebunii.

- Și cu siguranță este periculos, spuse ea, cu aerul resemnat potrivit unei mame de trei năzdrăvani. Privește și dumneata, Lord Hodges!

Se referea la Camille Cunningham care cobora împreună cu Winifred, în timp ce soțul ei venea ca săgeata în urma lor, ținând-o bine pe Sarah, care tipa, și evitând să se izbească în ele numai după o manevră complicată însoțită de și mai multe râsete și țipete de ambele părți.

Lady Molenor urcă însă în cele din urmă pe săniuță și râse până când ajunseră jos.

Apoi Colin se opri la poalele derdelușului și rămase să privească acțiunea, iar Elizabeth coborî și ea, împreună cu reverendul Kingsley.

- Sper că nu te-ai supărat că ţi-am aruncat bulgărele în faţă, spuse el.

- Stai să mă gândesc, spuse ea. Prima sau a patra oară?

- Numerele doi, trei și patru au făcut parte dintr-o luptă dreaptă, protestă el. Primul nu. Sper că nu te-am supărat. De fapt, am vrut să te lovesc în umăr.

- Cum? făcu ea. Carevașăzică, nu ești chiar un campion la aruncatul bulgărilor.

- Cât despre bulgării doi, trei și patru, spuse el, ignorând împunsătura, sincer, trebuie să înveți să te ferești, Elizabeth.

- A treia oară chiar m-am lăsat în jos! spuse ea. Și tot m-a nimerit în față.

Obrajii îi erau roșii ca focul și-i străluceau. La fel și nasul. Părul îi era ud sub boneta cu boruri roșii și îi ieșise din agrafe. Ochii-i scânteiau, buzele îi erau curbate într-un zâmbet. Era foarte frumoasă, iar expresia animată nu făcea decât să-i sporească farmecul senin. Părea Tânără și plină de viață. Dar ar fi trebuit să se simtă jignită. În tipul luptei, își concentrase cea mai mare parte a atacului asupra ei, poate pentru că ea se concentra cel mai mult asupra lui. Și în mod evident se simțise minunat. Ea, una, îl ratase la distanță cu fiecare bulgăre în afara de unul, care se spulberase inofensiv în cotul lui.

- Da, mulțumesc, zise el, când Dorchester îi oferi să-niuța pe care tocmai coborâse împreună cu soția lui.

Cei doi se îndepărtau împreună, ținându-se de mână.

Colin se întoarse spre Elizabeth.

- Mergem?

- Pot să am încredere în tine? întrebă ea.

- Întotdeauna.

Își puse mâna înmănușată peste inimă și urcară dealul unul lângă celălalt.

Coborâră de două ori împreună. Prima coborâre fu impecabilă. Singurul regret al lui Colin fu că pârtia nu era mai lungă, însă era cel mai înalt deal din parc și,

sincer, nu era rău. A doua coborâre nu fu la fel de reușită. Bertrand Lamarr, care cobora și el împreună cu Abigail, viră ca să evite o ciocnire cu fratele lui geamăn și Boris, băiatul cel mare al lui Molenor, iar Colin fu nevoit să vireze la rândul lui, ca să nu-i lovească pe amândoi. Erau la marginea părției și ajunseră numaidecât în zăpada afânată. Încercă să corecteze direcția, desigur, dar săniuța avea alte idei și se afundă și mai adânc, smucindu-se sălbatic dintr-o parte în alta înainte de a-și răsturna ocupanții în zăpada adâncă, cu numai puțin înainte de final.

Auziră strigăte venind din afară coconului lor de zăpadă, deși nici unul nu părea în mod deosebit îngrijorat. Elizabeth râdea și scuipa zăpada – de sub Colin. Râdea și el când își înălță capul și-i scutură prosteste și ineficient zăpada de pe bonetă și de pe umeri.

– N-o să uit niciodată asta, spuse el.

– Am uitat să întreb în ce fel pot avea încredere în tine, spuse ea. Mare nesăbuință din partea mea.

– Vă puteți pune viața în mâinile mele, domniță, spuse el, rânjind. Uite! Ești teafără și nevătămată, doar acoperită toată de zăpadă. Cel puțin sper că ești teafără.

Îi trecu prin cap că era posibil ca greutatea lui să zdrobească.

Apoi se întâmplă cel mai îngrozitor lucru.

Se gândi după aceea – adevărul e că numai la asta se putea gândi – și de fiecare dată se simți cuprins de un val intens de jenă. Ce mama naibii îl apucase? Si ce mama naibii o fi crezând ea acum, deși îl asigurase că n-o să se gândească deloc la asta?

O sărutase.

Ceea ce poate că n-ar fi fost chiar atât de rău dacă ar fi fost doar un pupic prietenesc pe buze – sau, de preferat, pe obraz – în semn de scuze că o trântise în zăpadă. Deși, chiar și aşa... chiar și aşa ar fi fost o lipsă de respect atât de mare încât... Nu reușea să găsească vorbele potrivite pentru a-și termina gândul.

Dar nu fusese un pupic și nu fusese unul scurt. Cel puțin nu foarte scurt. Și nu fusese nimic prietenesc în el. Fusese într-adevăr pe buze, mai degrabă un amestec de căldură și umezeală și guri decât doar buze, și, preț de-o fracțiune de secundă – sau o eternitate, nu era sigur se simțise de parcă cineva l-ar fi înfășurat într-o pătură mare care fusese încălzită în fața unui foc năprasnic.

Doar că fusese o căldură ce venea dinăuntru lui, mai degrabă decât din exterior. Și în acea fracțiune de secundă – sau eternitate, nu era sigur – o dorise.

Elizabeth. Lady Overfield, văduvă. O femeie trecută bine de treizeci de ani. Reținută și matură și senină și tronând peste un univers mult deasupra lumii lui inferioare de nesiguranță și imaturitate și...

Ce mama naibii o să creadă?

Când își înălță capul, nu avu senzația că se gândeau la prea multe. Avea ochii închiși și părea ușor amețită.

– Oh, la naiba! spuse el.

Ceea ce, firește, era un mod încântător de a-și cere scuze. Se părea că zăpada îi înghețase creierul. „Nerespectuos“ era un termen mult prea lejer cu care să descrie comportamentul lui.

– Are cineva picioarele rupte sau capul spart? răsună vocea lui Alexander, dubios de veselă ținând cont de întrebarea adresată.

– A fost o aterizare spectaculoasă, spuse Harry, oferindu-i mâna lui Elizabeth în timp ce Colin se ridica greu în picioare.

– Dacă ar fi să acordăm premii, spuse Wren, afundată până la genunchi în zăpadă și scuturându-i haina lui Colin, voi doi ați câștiga trofeul pentru cel mai spectaculos dezastru.

– Din păcate, zise Harry, primiți doar gloria!

– Pari amețită, Lizzy, spuse mama ei. Sper că nu te-ai lovit, nu?

– Oh, câtuși de puțin, o asigură Elizabeth, râzând. Nici măcar orgoliul nu mi-a fost atins. Nu eu țineam hățurile.

- Puteam să-mi imaginez că o să dai vina pe mine, spuse Colin. Ei bine, n-ai decât! Am spatele lat.

- Zău aşa, strigă unul dintre băieții Molenor, de la mică distanță. În viața mea n-am văzut ceva mai amuzant.

În mod clar, băiatului îi plăceau exagerările. Ca și lui Wren.

- Ah, spuse Alexander. La fix! Vine sania mare, cu ceva care să ne încâlzească.

Chiar aşa era - și era o diversiune bine-venită. Doi servitori, încotoșmănați și zâmbind veseli, sosiseră cu două vase mari de ciocolată aburindă și unul de punci fierbinte, precum și cu borcane de biscuiți și un platou acoperit de plăcintele cu carne. Toți dădură iama de parcă n-ar fi mâncat nimic întreaga zi și-și încălziră mâinile pe cănile fierbinți, ignorând mânerele.

- Cred că nu avem pic de minte! spuse ducesa văduvă. Auzi, să ne petrecem după-amiaza înghețând aici, când am putea sta bine la căldurică înăuntru. Unde-i uscat!

- Nu aş fi ratat asta pentru toată căldura din lume, mamă! strigă Lady Jessica, deși sufla în aburul de ciocolată caldă în timp ce vorbea. Este cel mai minunat Crăciun din câte-au fost vreodată! Nu-i aşa, Abby? Si când mă gândesc că mai avem încă petrecerea de mâine, când o să întâlnim persoane noi!

- E cel mai minunat, fu de acord prietena ei. Si sper să cunoaștem și domni și doamne deopotrivă. Mâine, vreau să zic.

- Oh, de-aș fi iar Tânără! spuse ducesa văduvă. Eu mă întorc în casă. Althea, vii și tu?

- Da, o să vin, Louise, spuse doamna Westcott. Deși sunt de acord cu Jessica. Un Crăciun în familie este întotdeauna minunat, dar un Crăciun în familie cu zăpadă - și o petrecere a doua zi - este de neîntrecut!

Plecă de lângă Elizabeth, și Colin îi luă locul, înainte să-și piardă complet curajul. Caz în care s-ar fi aflat în imposibila situație de a încerca să o evite cu desăvârșire întreaga viață.

- Elizabeth, spuse el. Mă ierți?

Nu se prefăcu că nu înțelege despre ce vorbea.

- Pentru sărut? zise ea, zâmbindu-i. Nu am ce să-ți iert.

- Nu știu ce m-a apucat, spuse el. Nu am... Ei bine, n-am vrut să fiu lipsit de respect. Ce-o să crezi acum despre mine?

- N-o să cred nimic, îl asigură ea. Doar că ai avut suficientă agerime cât să-ți dai seama că o tumbă în zăpadă este de preferat unei ciocniri directe cu o altă sanie. și apoi m-ai alinat cu un sărut. În ambele cazuri am apreciat și m-am simțit flatată. și voi uita totul chiar din această clipă.

- Ei bine, spuse el, rareori mi s-a întâmplat să mă fac de râs în halul ăsta.

Elizabeth râse și, luând o mâna de pe cana fierbinte, i-o așeză pe mâne că.

- Sper că nu ți-am stricat ziua, spuse ea, bătându-l pe braț. Mama a avut dreptate cu ce-a spus despre un Crăciun în familie - cu zăpadă. Sper să simți că suntem, măcar puțin, și noi familia ta.

- Mulțumesc, spuse el. Chiar simt. A fost o mare bucurie să vin aici, deși îmi iubesc și casa mea. Ai văzut unde locuiesc - Withington House? E un loc minunat.

- Am văzut casa anul trecut, când încă mai stătea Wren acolo, spuse Elizabeth, înainte să se mărite cu Alex. M-am dus acolo a doua zi după ce-am cunoscut-o în speranță că să mă împrietenesc cu ea. și de-atunci suntem foarte bune prietene.

- Sper să mai treci pe acolo înainte să te întorci acasă, spuse el. Poate cu Alexander și Wren și cu mama ta. Am impresia că vreți să mai rămâneți o vreme, după ce pleacă toți ceilalți.

- Da, vrem, spuse ea. Intenționezi să te stabilești definitiv la Withington?

Casa îi aparținea lui Wren, dar i-o oferise lui Colin în primăvară, când descoperise că locuia în Londra chiar și în timpul verii, când cei mai mulți membri ai societății părăseau orașul și se retrăgeau la casele de la țară. Colin

voise să o cumpere de la ea, dar Wren insistase să fie musafirul ei timp de un an, după care va fi în măsură să ia o hotărâre mai bine informată.

- Tind să spun că da, zise el. Dar nu sunt sigur că ar fi corect.

- Oh? făcu Elizabeth, ridicând sprâncenele.

- Nu, spuse el, luându-i cana goală din mâna. Va trebui să mă mai gândesc la asta.

Ar fi fost ușor să se ascundă acolo pentru totdeauna, într-o casă care era numai bună pentru el, cu Wren și Alexander în apropiere și vecini prietenoși de jur împrejur. Dar problema era că s-ar fi ascuns. Era baronul de Hodges. Era capul familiei. Avea îndatoriri și responsabilități. Dacă Justin, fratele lui mai mare, nu ar fi murit, ar fi fost liber să se ascundă oricât și-ar fi dorit. De fapt, n-ar fi avut de ce să se mai ascundă. Însă Justin murise și, trei ani mai târziu, murise și tatăl lui. Colin rămăsese cu o mamă și trei surori – și cu titlul care venea la pachet.

- Voi fi încântată să te vizitez, cu Alex și cu Wren, spuse Elizabeth. Si mama la fel, sunt sigură.

Nu părea să mai fie nimic de spus. Chiar îl iertase? Nu fusese dezgustată? Chiar era dispusă să păsească în casa lui? Si oare chiar o sărutase?

Colin își coborî privirea în fundul cănnii și învârti restul de ciocolată care mai rămăsese. Nu știa dacă el, unul, se putea ierta. Nu-și putea ierta că o dorea.

Din fericire, Alexander sugeră în acel moment să se întoarcă în casă și să se încălzească, iar Elizabeth se duse să vorbească cu Abigail și cu Anna. Colin rămase în urmă preț de câteva clipe și se întoarse cu Camille și Harry, care o ducea în brațe pe Sarah.

Era extraordinar de frumoasă. Elizabeth, mai precis.

capitolul 4

Ziua perfectă de Crăciun se încheie cu o cină ușoară, jocuri de mimă și câteva partide de cărți și interpretări

vocale în jurul pianului. Nimeni nu se duse Tânziu la culcare. Fusese o zi agitată pe care o petrecuseră în mare parte afară și toți recunoscuseră că se simțeau obosiți.

- Dacă nu ai grija, Alexander, îl avertiză Louise, ba-roana văduvă de Netherby, o să pornești o tradiție de familie și-o să te procopești cu noi în fiecare an.

- Sperăm din toată inima ca exact aşa să se întâmpile, spuse el. Nu-i aşa, Wren?

- Într-adevăr, aproba soția lui. Îți putem promite aproape cu certitudine o casă mai puțin dărăpănată la anul, Louise. Totuși, nu pot fi sigură în privința zăpezii. Dar ne mai aşteaptă încă ziua de mâine - o zi ceva mai relaxată, poate, cu petrecerea de seară pentru toată lumea din ținut. Asta, dacă vor putea ajunge.

- Colindătorii au ajuns aseară, îi aminti Thomas, lor-dul Molenor. De ce n-ar reuși și ceilalți mâine?

- Și nici nu putem garanta câte o nuntă în fiecare an, adăugă Wren, zâmbind către Viola și Marcel.

Fusese o zi de Crăciun foarte aproape de perfecțiune, își spuse Elizabeth, în timp ce urca scările împreună cu mama ei și doamna Kingsley. Chiar fusese, se asigură ea, după ce le ură noapte bună și închise bine ușa camerei în urma ei.

Foarte aproape de perfecțiune.

Doar că nu reușea să uite momentul înfiorător de jenant din acea după-amiază. Fusese nevoie să facă cele mai mari eforturi în timpul serii ca să rămână senină și veselă ca de obicei. Reacția ei era de-a dreptul caraghioasă, pentru că era Crăciunul și se dăduseră cu săniuța și râseseră după ce se răsturnaseră în zăpadă. Sincer, nu era surprinzător că ajunseseră să se sărute.

Sau era?

Ultimul bărbat care o sărutase, cu excepția câtorva sărutări caste pe obraz, fusese Desmond, iar asta se întâmplase cu atât de mulți ani în urmă, încât nu și putea aminti cu exactitate momentul. Dar, Dumnezeule, soțul ei era mort de șase ani, iar ea îl părăsise deja cu un an înainte. Avea treizeci și cinci de ani și în această

după-amiază sărutase un băiat superb. Nu, exagera. Și nu era cinstit față de el. Nu era un băiat. Avea douăzeci și sase de ani și cu siguranță era bărbat. Dar era superb. Și îl sărutase la rândul ei, tot atât cât o sărutase și el. Speră că nu mai mult. Oh, cu siguranță nu făcuse nimic ca să provoace acel sărut. Cât de umilitor ar fi fost să fi făcut - sau dacă el credea că făcuse.

Își puse lumânarea pe noptieră, evită să se privească în oglindă și fu recunoscătoare că îi lăsase servitoarei după-amiaza liberă. Se simțea ușurată să fie în sfârșit singură.

Avusese o reacție puternică la sărutul lui. Îl dorise aşa cum nu-și mai dorise nici un alt bărbat de la Desmond, în primii lor ani de căsnicie. Cu siguranță nu simțise nimic de genul acesta față de Sir Geoffrey Codlaire, deși aproape că se hotărâse să-i accepte propunerea, dacă o cerea din nou în căsătorie la primăvară.

Restul zilei fusese pur și simplu distrus pentru ea. Păstrase distanța față de Colin, pe cât era posibil într-o reuniune de familie, fără a fi prea evident. Dar îl urmărise pe ascuns. Fusese rezervat și ușor timid cu o zi în urmă. Astăzi se simțise în largul lui și se distrase. Se implicase cu vădit entuziasm în jocul de mimă. Cântase împreună cu toată lumea, stând lângă pian și privind-o pe verișoara Mildred, care interpreta. O sărutase pe Mary Kingsley sub ramura de vâsc atunci când se găsiseră amândoi acolo în același moment - și nici unul din ei nu păruse să fie prea jenat sau mistuit de remușcări. Ba chiar zâmbiseră și râseseră și Colin executase chiar și o plecăciune în aplauzele și fluierăturile familiei.

Avea păr blond, des și ondulat și întotdeauna ușor ciufuit, chiar și atunci când era evident că fusese periat recent. Avea ochi albaștri și dinți albi, doar o idee strâmbă la mijloc, în partea de sus - o imperfecțiune care reușea însă să-l facă și mai atrăgător. Era înalt și zvelt și... Oh, și Tânăr.

Elizabeth tremură când își aruncă deoparte șalul și rochia, apoi ciorapii și desuurile și-și trase pe ea cămașa

de noapte înainte să arunce o privire chiorâșă cărăfei de apă de pe noptieră. Apa era cu siguranță rece. Era tentată să se culce fără să-și mai spele fața, însă își făcu până la urmă curaj și se spălă nu numai pe față și pe gât, ci și pe mâini, pe brațe și pe coate.

Se șterse cu mișcări rapide și se înfășură în halatul de casă.

Adevărul era că-și îngăduise să nutrească gânduri nutoțmai cuminți față de Colin Handrich, Lord Hodges, iar asta pur și simplu nu era de acceptat. Pentru Dumnezeu, la urma urmei era aproape o femeie de vîrstă mijlocie. Unii ar fi spus chiar că nu exista nici un *aproape*. Cât de lamentabil, cât de îngrozitor, ar fi fost dacă cineva ar fi ghicit. Ei bine, nimeni n-avea să ghicească pentru că o să fie mai mult ca ea însăși mâine.

Duse lumânarea pe măsuța micuță de lângă pat și, fără prea mult entuziasm, își scoase halatul și se băgă în pat, după ce stinse flacăra. Își făcu un cocon din pături, ridicându-și-le până la urechi ca să se încălzească.

Nu reușea să adoarmă.

Ninsoarea se opri, însă avea să dureze câteva zile până să se topească toată zăpada care se depusese. Drumurile aveau să fie înnoruite și acoperite de zloață și periculoase o bună bucată de vreme. Colin se resemnă cu gândul că va trebui să mai petreacă cel puțin încă o zi și o noapte la Brambledean. Nu-i fu greu. Se simțea minunat.

Petrecu a doua dimineață de Crăciun afară, construind oameni de zăpadă, numai ca să-și vadă cea mai artistică dintre creații dărâmată și călcată în picioare de micuța Sarah Cunningham în vreme ce toți ceilalți oameni de zăpadă rămaseră intacți. O înșfăcă de jos și o ridică deasupra capului, spre marea încântare a copilei, apoi o puse jos și alergă după ea cu un bulgăre, pe care îl aruncă în cele din urmă, ratând în mod intenționat.

Își petrecu o mare parte a după-amiezii în salon, discutând cu Harry Westcott și ducele de Netherby despre război și privindu-l pe Joel Cunningham, care se aşezase

oarecum mai departe de ceilalți, schițându-le mai întâi pe contesa văduvă, apoi pe Lady Matilda Westcott, fără ca ele să-și dea seama. Era uimitor de talentat. Nu numai că, în ambele cazuri, persoanele erau ușor de identificat, dar reușise să capteze esența unică a personalității fiecăreia.

- Trebuie să fie foarte satisfăcător să ai un asemenea talent, comentă Colin, când Joel închise carnetul de schițe.

Cunningham îl privi peste umăr.

- Ei bine, chiar este, spuse el. Dar nu îmi asum nici un merit pentru el, ci doar pentru efortul de a-l folosi. Însă toți suntem talentați, și nu doar într-o singură privință. Din nefericire, mulți nu-și recunosc talentele sau le consideră comune sau inferioare altora.

- Acum ne-ai pus pe gânduri și-o să stăm toți să ne întrebăm tot restul zilei care or fi talentele noastre, spuse Harry, râzând. Și ești chiar așa de sigur că le avem, Joel?

Colin se întrebă cum oare îl afectase pe căpitanul Harry Westcott faptul că se descoperise că este ilegitim și își pierduse drept rezultat titlul și averea. Întreaga lui lume fusese dată peste cap. Cu toate astea, părea la fel de vesel și de spiritual acum pe cât și-l amintea Colin din scurtele întâlniri pe care le avuseseră înainte să se întâmple acest lucru. Atâtă tot că acum părea să fi apărut ceva dur în el, o duritate care nu existase pe vremea când era un Tânăr conte bogat și lipsit de griji, care își făcea de cap și se bucura de viață.

Privirea lui Colin se opri asupra lui Elizabeth, care, dacă nu se însela, îl evitase întreaga zi. Regreta din toată inima sărutul scurt și necontrolat de ieri, din zăpadă, care era probabil cauza răcelii ei. Deși îi acceptase cu grație scuzele, era sigur că îl disprețuia sau cel puțin dorea să-i transmită în mod cât se poate de clar că o asemenea lipsă de respect nu putea fi încurajată.

Elizabeth îi surprinse privirea chiar în mijlocul acestor gânduri și îi zâmbi călduros. Totuși, nu făcu nici

o mișcare să se apropie, iar Colin păstră distanța față de ea.

Bertrand Lamarr și sora lui geamănă, Lady Estelle, începuseră un joc cu bețișoare de fildeș cu Lady Jessica Archer în fundul salonului și mai căutau un jucător, ca să poată forma echipe. Curtenitor, Colin se ridică în picioare. Se părea că Lady Estelle avea să fie partenera lui. Fata era o combinație atrăgătoare de timiditate și vivacitate. Și era într-adevăr foarte drăguță. Și foarte Tânără. Prea Tânără. Avea opt-sprezece ani, cu opt ani mai puțin decât el. Îi zâmbi, apoi roși.

Lady Jessica îl privea și ea radiind. Dar ea nu era imună nici la farmecul Tânărului Bertrand, observă Colin.

- Eram campion la jocul cu bețișoarele în școală, spuse Colin, cu un zâmbet viclean. Să nu ziceți că nu v-am prevenit.

Lady Estelle râse, iar ceilalți doi zâmbiră răutăcios.

Wren și Alexander se hotărâseră să folosească sala de bal pentru petrecerea de a doua zi de Crăciun, deși recunoșteau că era probabil prea mare și, sincer, cea mai dărăpată încăpere din întreaga casă.

- Iar asta chiar că nu-i puțin lucru, adăugase Alex, cu un râs amar.

Dar invitaseră aproape toată lumea din sat și din împrejurimi, nu numai membrii familiilor aristocrate, iar salonul pur și simplu nu ar fi fost suficient de încăpător, chiar dacă soseau numai jumătate din invitați. Așa că o treime din sala de bal fusese aranjată cu mese încărcate de gustări și băuturi, în vreme ce de-a lungul peretelui, pe cele două treimi rămase, fuseseră înșirate scaune. Și întreaga încăpere fusese împodobită cu și mai multe ramuri de brad, panglici și fundițe. Urma să fie luminată cu zeci de lumânări și, sincer, cui îi păsa că vreun membru pretențios al înaltei societăți ar fi ridicat o sprânceană? Era petrecerea lor de Crăciun, iar Wren și Alex nici nu pretindea că ar fi vrut să organizeze un bal de societate.

Focurile ardeau de două zile în cele două şemineuri care stăteau unul în faţa celuilalt la mijlocul sălii de bal. Reuşiseră să mai înmoiaie frigul. Focul avea să ardă pe tot parcursul balului și prezența unui număr mare de oameni avea să încalzească atmosfera.

Un trio de muzicanți ce cântau la reununile din sat fusese angajat pentru a asigura distracția musafirilor care, dacă ar fi avut chef, puteau chiar să danseze.

Total îi părea drăguț și intim lui Elizabeth, care stătea în ușă la începutul serii, cu șalul fin de lână – primit cadou de Crăciun de la mama ei – strâns în jurul umărilor. Cei mai mulți membri ai familiei erau deja acolo și muzicanții începuseră să cânte încetisor. Cele două boluri de punci fuseseră umplute, la fel și niște platouri mari cu mâncare. Și musafirii din afară începuseră și ei să sosească.

Veniră în număr surprinzător de mare ținând cont de vreme și ajunseră devreme. Aici nu exista conceputul că lumea bună vine mai târziu. Lumea ajunse pe jos sau cu sania și, în câteva cazuri, cu trăsura, aducând cu ei povești îngrozitoare despre roți afundate în zăpadă.

- O petrecere la Brambledean este un lucru rar pentru oamenii de aici, milord, îl auzi Elizabeth pe vicar spunându-i lui Alex, în timp ce-i strângea mâna. Cei mai mulți nu-și amintesc să fi trăit vreodată ceva atât de grandios. Nu vă puteți aștepta să fie demoralizați de puțintică zăpadă.

- Sunt încântat să aud, îi răspunse Alexander. Și încântat să văd.

Făcu un gest larg, cuprinzând sala de bal.

Mulți dintre nou-sosiți erau îmbujorați și ușor motoliti după ce străbătuseră drumul până la conac înfoliți în haine groase, fulare și căciuli. Mulți dintre ei aveau haine care nu se comparau cătușii de puțin cu finețurile pe care te-ai fi așteptat să le vezi într-un salon londonez, deși era evident că toți veniseră îmbrăcați în hainele lor cele mai bune. Nimic din toate astea nu conta. Toți veniseră așteptându-se să fie încântați, și încântați păreau

să fie. La fel de încântată era familia Westcott, care făcu eforturi să întâmpine personal toți musafirii, dintre care mulți erau timizi și se simțeau intimidați. Circulau prin încăpere, discutând cu toți cei care nu se asociaseră încă vreunui grup, asigurându-se că toți care doreau să stea jos aveau unde s-o facă, aducând mâncare și băutură persoanelor în vîrstă.

Și după o vreme începu dansul.

Cel mai mult se executașă dansuri populare, interpretate cu atâtă îndemânare și entuziasm de toată lumea și umplând spațiul în asemenea măsură, încât Elizabeth se gândi amuzată că Wren se va putea lăuda la sfârșit că fusese prea mare înghesuală – cel mai mare compliment pe care i-l puteai face unei gazde din Londra în timpul sezonului.

Elizabeth dansă cu vicarul și cu doi dintre arendașii lui Alexander.

Fiul unuia dintre acești arendași, un Tânăr care petrecuse câteva luni în Londra la începutul anului și care, în mod clar, se considera om de lume, fu cel care ceru insistent să se cânte un vals. Făcu acest lucru după o scurtă pauză, în care toată lumea avu ocazia să-și tragă sufletul și să se răcorească cu punci, chifle cu cărnați, cozonac și alte delicatessen. Alexander se consultă cu muzicanții, care dădură de înțeles că știau o melodie potrivită. Cei mai mulți dintre invitați se mulțumiră să rămână pe margine cu mâncarea și băutura, în timp ce vreo câteva perechi mai îndrăznește păsiră la mijloc și începură să execute pașii unui dans care nu era încă foarte bine cunoscut în țara lor. Tânărul fiu de arendaș o trăgea pe Jessica după el.

Elizabeth văzu că Alexander privirea în jur, dar Wren era ocupată să umple farfuriile pentru o pereche în vîrstă, care stătea lângă foc.

– Lizzy, spuse, întorcându-se spre ea, nu putem îngădui să treacă un vals fără să dansăm, nu crezi? Hai să le arătăm tuturor cum se face!

Își strecură mâna în cea a fratelui ei. Învățaseră pașii împreună cu vreo câțiva ani în urmă și făceau o pereche bună pe ringul de dans. Își aminti cum îi demonstraseră pașii Annei, la scurt timp după sosirea ei la Londra, din Bath, deși Avery fusese cel care o smulsese în cele din urmă din ghearele sofisticatului instructor de dans și o convinse să se relaxeze și să se bucure de vals. Erau amândoi acum în mijlocul sălii de bal, așteptând să înceapă muzica. La fel și Viola și marchizul de Dorchester și Camille și Joel și vreo câțiva alți membri ai familiei. Alexander o conduse pe ringul de dans și își zâmbiră cu căldură.

– Este o seară minunată, spuse ea. Toată lumea o să și-o amintească mult timp de acum înainte, Alex. Dar asta înseamnă că va trebui să repeți evenimentul.

– Desigur, aproba el. Nu-mi pot imagina multe lucruri care să ne facă mai mare plăcere mie și lui Wren în anii ce urmează decât să organizăm serate distractive pentru vecinii noștri.

Se întoarseră amândoi, privind nerăbdători către muzicanți.

Însă cineva îi prinse umărul lui Alex înainte să înceapă muzica.

– De ce să dansăm amândoi cu surorile noastre un dans atât de romantic, Alexander, când există o alternativă atât de simplă? întrebă Colin, care o ținea pe Wren de mână.

– Într-adevăr, de ce? aproba Alexander, dându-i drumul lui Elizabeth și prințându-și soția de după talie.

– Sper că nu te superi, spuse Colin, cerându-și parcă scuze față de Elizabeth. Însă Wren mi s-a părut că se încristea cănd a văzut că soțul ei își găsise deja o parteneră.

– Sunt absolut încântată, îl asigură ea. Voi dansa cu cel mai chipeș bărbat de la bal.

Colin râse.

– Este un bal? întrebă el. Dar, fie el bal sau nu, este o petrecere pe cinste. A fost o idee inspirată din partea lui

Wren și a lui Alexander să invite practic pe toată lumea. Așa ar trebui să fie petrecerile, mai ales în acest moment al anului. Crăciunul ar trebui să fie pentru toată lumea. Vreau să spun, o bucurie pentru toată lumea.

Firește, mai erau servitorii, care erau nevoiți să muncească. Dar nimic pe lume nu e perfect. Iar Elizabeth auzise că Alex îi plătise dublu în ultimele două zile și, începând de azi, le dădea și patru zile libere, și acestea plătite.

Muzica începu apoi, iar Colin o cuprinse de după talie și-i luă mâna dreaptă într-o lui, în timp ce ea îi punea cealaltă mâină pe umăr. Și, oh, Doamne! Oh, Doamne! Făcu mari eforturi să nu uite ce-și propusese în timp ce se ținea de mâna și de umărul lui. Se concentră preț de câteva clipe asupra pașilor, însă era evident că partenerul ei știa să valseze, iar Elizabeth se relaxă curând și se lăsă condusă în cercuri și piruete dintr-un colț în celălalt al sălii.

... un dans atât de romantic...

Oh, chiar că era. Întotdeauna fusese de această părere. Crezuse mereu că să valsezi cu o persoană specială – cu *acea* persoană specială – trebuie să fie cea mai romantică experiență din lume. Cu siguranță Colin era cel mai chipos bărbat de la petrecere. Părul îi strălucea în lumina candeletelor de parcă ar fi fost de aur, iar ochii lui albaștri priveau zâmbind într-o ei. Îi simțea căldura mâinilor și a corpului. Simțea mirosul discret și ușor începător de colonie. Și, după câteva minute, mai înregistra încă ceva – mâini ce aplaudau în ritmul muzicii, picioare ce loveau podeaua pe unduirile valsului. Cineva exclamă în apropiere și zâmbi. Vedea că musafirii strânși în jurul ringului de dans priveau cu plăcere și apreciere.

- S-a zis cu tot romanticismul, zise ea.

- Eu nu sunt sigur că nu a fost mai degrabă sporit, spuse el, zâmbindu-i leneș. Ascultă numai. Valsul este de obicei o plăcere solitară – aparține individual fiecărei perechi care îl dansează, vreau să spun. Oamenii aceștia

l-au transformat într-o plăcere comună. Simte-le bucuria, Elizabeth!

Și o simțea.

O învârti cu și mai mult entuziasm decât până atunci, fără să schimbe propriu-zis ritmul și mai degrabă adaptându-l la ritmul lui, trăgând-o în jocul lui și împărțindu-l cu întreaga încăpere. Elizabeth nu era sigură dacă o să observe cineva, însă se auzi un fluierat și amândoi râseră. Și nu numai ei doi. Avery și Anna, Alex și Wren, Thomas și Mildren, fiul arendașului și Jessica – toți se molipsiseră de bucuria dansului de Crăciun care, numai în mod întâmplător, aducea ușor cu valsul.

Nu-i plăcuse niciodată mai mult. Ochii lui Colin rădeau într-ai ei în timp ce dansau. Ropote de aplauze și strigăte entuziasmate răsunară în clipa în care valsul se sfârși, iar Elizabeth, în mod absurd, poate, simți că nu fusese mai fericită niciodată în viața ei.

- Cât sunt de norocos, spuse Colin, prizându-i mâna sub brațul lui și îndreptând-o în direcția meselor cu bunătăți. Sunt nespus de norocos că am avut-o pe cea mai încântătoare doamnă din încăpere drept parteneră pentru un dans atât de memorabil. Valsul o să mi se pară înfiorător de sec data viitoare când o să execut pașii la un bal simandicos din înalta societate.

- Ce linguisitor! spuse Elizabeth, zâmbind.

- Oh, dar nu am spus că ești cea mai încântătoare doamnă de aici doar pentru că tu mi-ai spus că sunt cel mai chipeș bărbat, zise el.

- În cazul acesta, spuse ea, vă sunt îndatorată, domnule. Și, da, te rog.

Îi oferise un pahar de punci.

- Tonul tău sugerează că nu mă crezi cătuși de puțin, zise el, privind-o cu capul lăsat ușor într-o parte în timp ce sorbea din pahar. Dar chiar ești. Ești elegantă și frumoasă și pe dinăuntru, și pe dinafară și mă simt onorat că ai acceptat să valsezi cu mine. Te-am jignit atât de îngrozitor ieri?

- Nu, firește că nu! se grăbi ea să-l asigure. Nu a însemnat cu nimic mai mult decât oricare dintre săruturile pe care te-am văzut oferindu-le sub ramura de vâsc.

- Nu? făcu el. Mă rănești. Încă mai cred că ar trebui să te măriți cu mine și să scăpăm în felul ăsta amândoi de corvoada de a merge separat la târgul de miri și de mirese care ne aşteaptă în următorul sezon.

- Cât ești de absurd! spuse ea.

Se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă încerca să soarbă iar din paharul de punci. I-ar fi tremurat oare mâna? Se hotărî să nu riște.

- Pentru început, n-am de gând să merg la târg, după cum se pare că sugerezi. Dacă mi se face vreo propunere, s-ar putea să accept. Sau s-ar putea să refuz și să-mi văd de viață mea, aşa cum este. Aș fi foarte mulțumită și cu această variantă, să știi.

- Și dacă propunerea o să vină din partea mea? întrebă el. În Londra, în timpul sezonului, vreau să spun. Așezat într-un genunchi? Cu un boboc de trandafir roșu în mână?

- O să spun din nou că ești absurd! zise ea. Apoi o să iau trandafirul.

- Chiar aşa? întrebă el. O să-mi spui că sunt absurd?

- Da, chiar aşa! zise ea. Pentru că tot o să fiu cu nouă ani mai în vîrstă decât tine.

- Iar asta este o barieră de netrecut? întrebă el.

- Firește că este, spuse ea. Colin, uite ce mi-ai făcut! Nici măcar nu pot să-mi mai beau punciu pentru că-mi tremură mâna de la absurditatele pe care le spui.

- Aceasta este cuvântul serii? întrebă el, luându-i paharul din mână și așezându-l pe masa de lângă ei. *Absurd? Absurditate?* Sunt doar un băiat caraghios în ochii tăi?

- Nu ești un băiat, spuse ea.

- Un bărbat atunci. Sunt doar un bărbat caraghios?

- Da, ești, ii spuse ea. Când vorbești absurd.

În tot acest timp privise fix în ochii ei, iar într-ai lui se citise un zâmbet, poate că de simplu amuzament, poate ascunzând ceva mai mult. Era imposibil de știut. Era

prea agitată ca să-i poată citi expresia. Dar, dacă o tăchina doar – cum desigur că făcea –, atunci cineva ar fi trebuit să-i spună că tachinările puteau fi uneori ușor crude. Poate că ar fi trebuit să-i spună chiar ea.

- Colin, zise. Nu face asta.

Zâmbetul păli și Colin își apropie ceva mai mult capul de al ei preț de câteva clipe, cercetându-i ochii cu privirea.

- Îmi pare rău, spuse el. Sincer îmi pare, Elizabeth. Te necăjeam doar. N-am vrut să te fac să te simți prost.

Poftim. Primise răspunsul. „Te necăjeam doar.“ Și se simțea mai bine acum?

- Nu m-ai făcut câtuși de puțin să mă simt prost, zise ea, ridicând hotărâtă paharul și bând din el. Acum, dacă vrei să te faci cu adevărat util, poți să-mi pui două chifle cu cârnat pe o farfurie, având în vedere că mie mi-ar fi greu să ajung până la ele.

- Da, doamnă, zise el.

- Din păcate, răsună lângă ei vocea lui Avery, duce de Netherby, mă tem că valsul a degenerat în ceva cu totul neinteligibil. Ești de acord cu mine, Elizabeth, că n-o să mai poți valsa niciodată fără să ai senzația că... îți faci de cap?

Elizabeth râse.

- Mie mi s-a părut încântător, spuse ea.

- Într-adevăr, zise și el, oftând.

- Exact asta am spus și eu, Avery! îi zise Anna.

- Într-adevăr, dragostea mea, spuse el. Dar credeam că te referi la acul cu diamant pe care mi l-ai dăruit de Crăciun.

- Este în formă de inimă, spuse Elizabeth, privind diamantul cuibărit între faldurile eșarfei de la gâtul lui Avery. Cum ai reușit să-l găsești, Anna?

- Aș îndrăzni să spun, zise Colin, că ducesa l-a comandat în mod special.

- Cât de intuitiv ești, Lord Hodges! spuse Anna. Duhitale ți-a plăcut valsul?

- Sigur că da! spuse Colin. Singura mea nemulțumire este că Lady Overfield m-a făcut să nu-mi mai pot dori vreodată o altă parteneră.

- Vai de mine! spuse ea. În cazul acesta, va trebui să-pui să-ți promită că-ți rezervă câte un vals la fiecare bal din sezonul următor.

- Ce idee splendidă! spuse el.

- Lady Overfield, spuse un gentleman, apropiindu-se de Elizabeth, care se întoarse și-i zâmbi.

Îl recunoscu drept un domn care îi fusese prezentat în timpul primei vizite la Brambledean, primăvara trecută. Nu-și amintea cum îl chema.

- Îmi acordați onoarea următorului dans?

- Firește, spuse ea, lăsând jos paharul. Va fi plăcerea mea, domnule.

Și se depărta de masă ca să se implice într-un dans de țară viguros la care, din nou, participa aproape toată lumea cu vîrstă sub cincizeci de ani – și chiar vreo câțiva peste.

Petrecerea continuă în acest fel până aproape de miezul nopții, o oră atât de târzie cum nu se mai pomenise, conform câtorva dintre invitați, care susțineau că nici una dintre petrecerile din sat nu ținea vreodată peste zece și jumătate. Dar fusese minunat, minunat...

Complimentele se auzeau din toate părțile în timp ce hainele, ghetele, căciulile și mănușile erau îmbrăcate, iar sunetul săniilor și al celor câteva trăsuri care trăgeau în fața ieșirii pătrundea până în holul cel mare.

Era deja doisprezece și jumătate în momentul în care ultimii petrecăreți dispăreau pe aleea din fața conacului, adunați într-un grup vesel, cu un felinar legănându-se deasupra capetelor.

Elizabeth se duse și ea la culcare la scurt timp după aceea, fără să-și dea seama exact dacă era fericită pentru că fusese sfârșitul perfect al unui Crăciun memorabil sau tristă pentru că fusese necăjită și nu reușise să ia în glumă tachinările.

Dar nu. Refuza categoric să se simtă melancolică și să accepte ideea că nu putea suporta o tachinare prietenescă. Fusese o petrecere minunată, și cel mai încântător moment fusese valsul – oh, și atunci când stătuse lângă masa și fusese tachinată. Totuși, asta fusese și cea mai urâtă parte a serii.

Cum putea fi și una, și cealaltă?

Dar Elizabeth era prea obosită ca să mai dezbăta subiectul în mintea ei. și totul era în mintea ei. De ce să-și piardă somnul pentru atâta lucru?

Nu-și pierdu somnul.

Se lăsă purtată de amintirea valsului și de aplauzele și bătăile din picioare ale celor care îi priveau.

Și a miroslui de colonie.

Și a cuvintelor lui ... „Ești elegantă și frumoasă și pe dinăuntru, și pe din afară și mă simt onorat că ai accep-
tat să valsezi cu mine.“

Absurd, absurd, absurd.

Dar adormi cu un zâmbet pe buze.

capitolul 5

Colin reuși să plece a doua zi de la Brambledean, deși drumurile nu erau încă în cea mai bună stare și îi luă mai mult cu o oră decât de obicei ca să străbată cu trăsura cei cincisprezece kilometri până la Withington House.

Se simțea bine înapoi acasă. Citi mult în următoarea săptămână și scrise scrisori pentru diversi prieteni și surorii lui, Ruby, din Irlanda. Scrise, de asemenea, un răspuns atent unuia dintre vecinii de la Roxingley, un bărbat pe care nu-și amintea să-l fi întâlnit vreodată în persoană și care se plânsese, nu pentru prima oară, de natura petrecerii ce fusese ținută în casa lui de Crăciun, în absența milordului. Cele trei cuvinte fuseseră bine subliniate.

Își vizită câțiva dintre vecinii din apropiere de Withington și primi la rândul lui câteva vizite. Primi o invitație la cina din ajunul Anului Nou de la una dintre familii și fu mișcat să constate că prezența lui fu extrem de apreciată atât de gazde, cât și de ceilalți invitați. Cina fu urmată de un dans nepretențios, și Colin dansă pe rând cu fiecare dintre tinerele prezente.

Era plăcut să fie un membru acceptat al ținutului, ba chiar unul favorit.

Și simțea un impuls de energie și bună dispoziție la începutul unui nou an.

Nu exista niciodată cu adevărat o diferență între ultima zi din decembrie și prima zi din ianuarie, cu excepția faptului că treceau douăzeci și patru de ore, dar Anul Nou, scris în mod semnificativ cu litere mari, era o ocenzie simbolică de a-ți rearanja gândurile și obiceiurile și de a spera că viața și se poate schimba într-un fel nou și mai bun. Există întotdeauna acea conștientizare a momentului, acea speranță nouă și hotărâre la început de an.

Putea, dacă-și dorea cu adevărat, să preia controlul asupra vieții lui în anul care urma. Putea deveni Lord Hodges în fapt, nu doar cu numele. Deși nu era tocmai drept cu el însuși. Își lua în serios îndatoririle de aristocrat. Își ocupase scaunul în Camera Lorzilor cu cinci ani în urmă și era mult mai serios decât alții în ceea ce privea prezența la dezbateri.

Dar numai asta nu era suficient. Ar fi trebuit să locuiască la Roxingley, nu aici. Acolo ar fi trebuit să fie reședința lui permanentă. Ar fi trebuit să facă din Roxingley un loc respectabil și respectat, nu unul de care să-i fie rușine, care să provoace nemulțumiri în vecini. Nu îl simțise niciodată ca pe un cămin când crescuse acolo, dar nu exista nici un motiv pentru care acest lucru nu să ar fi putut schimba. La urma urmei, locul era acum al lui și nu exista nimic în neregulă la casă sau la parcul și fermele din jur, din căte-și aducea el aminte. Ar fi putut, dacă voia într-adevăr, să-și ia inima în dinți, să-și

aline mama și sora, pe Blanche, să le demonstreze clar că lucrurile puteau și aveau să se schimbe. Deși numai acest cuvânt și-i provoca o strângere de inimă. Va avea parte de o confruntare?

Se temea foarte tare că da.

Putea face ceva chiar și mai decisiv, ceva la care începuse deja să se gândească. Putea să se însoare și să-și întemeieze propria familie. Putea să o modeleze aşa cum visa, să fie mai mult ca familia Westcott decât aşa cum fusese familia lui. Tot restul ar fi fost mult mai ușor de realizat dacă ar fi fost un bărbat însurat.

Cel puțin aşa își imagina. Poate că ar fi fost exact pe dos.

Dar își dorea cu adevărat să trăiască la Roxingley? Era fericit aici. Voia să fie bărbat însurat? Îi plăcea viața de burlac.

De ce diferă atât de mult îndatoririle și dorințele unui om?

Trimise un bilet la Brambledean, invitându-i pe Wren și pe Alexander la ceai, două zile după Anul Nou. Le incluse pe doamna Westcott și pe Elizabeth în invitație, presupunând că încă mai erau acolo.

Totuși, sentimentele lui erau ambivalente în ceea ce o privea pe Elizabeth. Pe de o parte o plăcea și o admira și uneori chiar se temea că era ușor îndrăgostit de ea, când de fapt nu era cătuși de puțin aşa. Doar o iubea, aşa cum iubești o soră. Deși, ori de câte ori își spunea acest lucru, știa că nici asta nu era adevărat. Tânjea după prietenia ei, după aprobatarea ei, după zâmbetele, glumele, exuberanța și serenitatea ei. După ea. Se simțea total relaxat în compania ei. Putea vorbi cu ea despre orice-i trecea prin minte – sau despre orice ar fi vrut ea. Îi fusese dor de ea de când se întorsese acasă.

Pe de altă parte, făcuse niște gafe îngrozitoare cu ea. De parcă sărutul de pe derdeluș nu ar fi fost îndeajuns, o jignise, o făcuse să se simtă stânjenită și poate chiar o rănise cu tachinările de la petrecerea din a doua zi de Crăciun, când îi sugerase să se căsătorească. Deși, dacă

era să fie pe deplin sincer cu sine însuși, și el se simțise ușor visător după valsul acela și aproape că își dorise să fi fost posibil să vorbească serios. Dar Elizabeth era o lady pe care o respecta mai mult decât pe oricare alta și, blestemat să fie, o făcuse să se simtă prost. Dar ei îi plăcea să glumească și să râdă. Pe toți dracii, viața putea fi foarte complicată uneori!

Mai că speră că se întorsese deja în Kent.

În același timp, speră să nu fi plecat încă.

Da, cu adevărat viața era foarte complicată.

Elizabeth veni la Withington, având în vedere că ea și mama ei rămăseseră la Brambledean după Anul Nou. Era nerăbdătoare să-l revadă pe Colin, în ciuda unei ușoare stânjeneli pe care încă o mai încerca din cauză că lăsase simpatia sinceră pe care o simtea pentru el să alunece pe un teritoriu interzis. Din fericire, nimeni nu părea să fi observat vreo urmă de indiscreție. Era, desigur, expertă în a-și îngropa adânc sentimentele și a afișa un zâmbet în fața lumii.

Colin îi întâmpină la ușa casei în după-amiaza stabilită pentru vizită, în ciuda gerului zilei de ianuarie. O îmbrățișă și o sărută pe Wren. Le îmbrățișă pe Elizabeth și pe mama ei și-i strânse mâna lui Alex.

- V-aș ura bun venit în casa mea, dacă nu ar fi de fapt a lui Roe - a lui Wren, spuse el, râzând în timp ce o ajuta pe mama lui Elizabeth să-și scoată haina grea. Dar bun venit oricum! Bucătăreasa mea s-a întrecut pe sine, dacă mirosurile pe care le-am simțit întreaga zi sunt o indicație în acest sens. Am de gând să vă trimit acasă mult prea plini ca să mai luați cina în seara asta. Întrați în salon și încălziți-vă. Tocmai am spus să mai pună cărbuni pe foc.

Încăperea părea confortabilă și ușor masculină. Pe un scaun din colț era un vraf de perne. Fuseseră cândva aranjate decorativ pe restul mobilei din încăpere. Masa micuță de lângă vatră era acoperită de cărți, atât de multe încât amenințau să se răstoarne în orice

moment. Mai multe hârtii și chiar și o călimară și o penită stăteau mult prea aproape de margine. Restul încăperii era ordonată.

Elizabeth îl examină pe Colin și-și cercetă propriile sentimente la această primă întâlnire de după Crăciun. Arăta relaxat și vesel.

O îmbrățișase fără să pară în vreun fel stânjenit.

Nu-i evita privirea.

Însemna atunci că uitase și sărutul și schimbul de replici de la petrecere. Era o ușurare.

- Luați loc, le spuse el. Doamnă Westcott, veniți și stați lângă foc. O clipă, stați să-mi iau lucrurile. Am avut de gând să fac înainte să sositi, dar am uitat.

Luă cărțile, colile de hârtie, penița și cerneala de pe masă și, după ce privi în jur, le așeză pe jos, în colț, lângă grămadă de perne.

- Să vedem acum, unde-am pus milieul care stătea pe masa asta?

Ceaiul fu adus curând după aceea. Fu un adevărat ospăt de sendvișuri, dulceață și prăjituri, deși nu îl serviră în sala de mese.

- Sper că nu vă deranjează, spuse el, încercând să explice. Este mult mai plăcut aici, în special într-o zi atât de mohorâtă.

- Sunt foarte mulțumită să-mi iau ceaiul aici, lângă foc, Lord Hodges, spuse mama lui Elizabeth. Sunt sigură că și ceilalți.

Wren turnă ceaiul în timp ce Colin servea mâncarea, insistând să guste din toate bunătățile.

- Bucătăreasă se va simți jignită dacă trimitem tava înapoi cu altceva decât firimituri pe ea, spuse el. E un adevărat tiran. Nu-i aşa, Roe?

- Și o bucătăreasă excelentă, spuse sora lui. Indiferent ce pregătește.

- De ce oare o zi rece de iarnă pare mai puțin rece atunci când strălucește soarele? se plânse mai târziu mama lui Elizabeth. Din păcate, acest lucru se întâmplă

prea rar în ianuarie sau februarie. Cu siguranță nu e cazul azi.

- Dar în martie ne aşteaptă florile de primăvară și copacii îmbobociți, spuse Wren. Uneori ghiocelii și zambilele apar chiar mai devreme.

- Mi-ai arătat narcisele a doua oară când am venit, pe când locuiai încă aici, Wren, spuse Alexander. Le-ai spus „vestitori galbeni ai speranței“.

- N-o să mă lași niciodată să uit acest moment de slăbiciune, nu-i aşa? spuse ea, strâmbându-se.

- Eu nu am văzut încă narcisele, zise Colin. Dar de-abia aştept. Colțul acela al parcului este însă încântător chiar și fără ele. E crângul și pârâul și podul și pantă lungă de-a lungul gardului pe partea exterioară a parcului.

- Mătușa Megan preferă grădina de trandafiri, spuse Wren. Dar mie mi-au plăcut întotdeauna narcisele mai mult decât orice.

- Vreți să facem o plimbare până acolo? întrebă Colin, lăsând din mâna ceașca goală și farfurioara și ridicându-se în picioare.

Alexander gemu:

- Cu altă ocazie, poate? sugeră el. Când o să înflorească narcisele și soarele o să fie ceva mai călduros?

- Bate vântul și vremea este deosebit de aspră azi, spuse Wren. Și abia ai întețit focul, Colin. De ce să-l irosim?

- Lașilor! zise el, rânjind.

- Vinovat, spuse Alexander.

- Trebuie să recunosc că mă simt bine în locșorul ăsta confortabil pe care mi l-ai creat, spuse mama lui. Și aşa drumul înapoi spre casă o să mă-nghete până la oase.

- Elizabeth?

Când se întoarse spre ea, ochii parcă-i râdeau.

- Și tu ești lașă?

Întrebarea ar fi putut avea mai multe sensuri. Elizabeth nu avea nici cea mai mică dorință să se plimbe prin parc pe o astfel de vreme, doar ca să se uite la un crâng de narcise fără narcise. Și nici nu-și dorea să fie singură

cu Colin. Nu încă. Nu când trecuse atât de puțin de la cele petrecute de Crăciun. Nu trebuia decât să repete ce spuseseră ceilalți. Cu siguranță că nu s-ar fi simțit nici jignit, nici dezamăgit. Că doar nu avea nici el chef cu adevărat de o plimbare pe-afară!

Dar... îi fusese dor de el și de discuțiile lor.

- Nu sunt, zise ea. Ia-o înainte!

- O să te îmbolnăvești, Lizzy! protestă mama ei.

- Ba nu, zise Alexander. Întotdeauna i-a plăcut să se plimbe pe-afară, pe orice fel de vreme, mamă. Si întotdeauna s-a încăpățânat să rămână sănătoasă.

- Am crescut un monstru! zise ea. Un monstru sănătos.

- Sper că nu voi fi considerat răspunzător pentru moartea ta prin înghețare, spuse Colin după câteva minute, când Elizabeth își încheia pelerina și-și lega șireturile bonetei sub bărbie, strângându-și în jurul gâtului fularul larg pe care i-l împrumutase Colin - cel roșu aprins pe care îl promise de la ea, de Crăciun. Cum aş mai putea trăi cu astfel de rușine?

- Poate că-mi vei împărtăși soarta, zise ea, și nici unul dintre noi nu va mai trebui să se simtă vreodată rușinat de nimic.

- Cu siguranță există această posibilitate, o aprobă el, deschizând ușa din față în timp ce Elizabeth își punea mănușile din piele de căprioară, apoi își băga mâinile în manșonul călduros.

Prezența manșonului o împiedica să-i ia brațul. Străbătută peluza unul lângă celălalt, îndreptându-se spre vest, trecură de casă și de gardurile de nuiele care făceau parte din grădina de trandafiri în timpul verii, pe lângă grajduri și sopronul de trăsuri și-și continuă drumul în direcția copacilor.

Nu era un parc prea mare, deși își merita cu siguranță numele. Era mai mare decât o grădină.

- Este o proprietate foarte drăguță, spuse ea. Mă bucur că Wren nu a vândut-o după ce s-a măritat cu Alex.

- Cred că are multe amintiri fericite care o leagă de acest loc, spuse Colin. A locuit aici cu mătușa și unchiul nostru, care i-au oferit toată siguranța și dragostea de familie care i-au lipsit în primii zece ani din viață. Îmi doresc să-i fi cunoscut. Am văzut-o pe mătușa Megan când a venit să o ia pe Wren, dar nu-mi amintesc nici fața, nici vocea ei. Iar pe unchiul nu l-am întâlnit niciodată. S-a căsătorit cu el după ce plecase cu Wren.

- Cred că o parte din farmecul casei Withington, spuse Elizabeth, este că pare să fie un loc fericit.

Nu știa mare lucru din povestea lui Wren. Nici Wren, nici Alex nu fuseseră foarte deschiși în această privință. Dar știa îndeajuns cât să simtă o nespusă compasiune pentru copilul care își trăise prima parte din viață lipsită de legăturile strânse de familie pe care ea, una, le luase întotdeauna drept un dat al firii.

- Chiar aşa este, spuse Colin, zâmbindu-i. Și sunt de acord cu sora mea că aceasta este cea mai frumoasă parte din parc. Petrec mult timp aici. Îmi dă un sentiment de pace. Nu știu dacă e ceva creat de natură sau dacă Wren are vreo legătură cu asta, fiindcă știu că a fost fericită și să simtă în siguranță aici.

Mergeau printre copacii ale căror ramuri erau acum golașe. Trecu curând de ei și ajunseră pe malul pârâului care încă mai curgea, deși gheata începuse să se formeze pe margini. Un pod arcuit, din piatră, îl traversa undeva la stânga lor.

- Îți este îngrozitor de frig? o întrebă când o văzu scoțându-și o mână din manșon ca să-și poată ridica fularul peste gură și urechi.

- Fularul mi-e de ajutor, spuse ea. Nu mi-e îngrozitor de frig.

„Doar am înghețat.“

- Doar ai înghețat, spuse el, citindu-i parcă gândurile.

- Cum de-ai știut? întrebă ea.

- Pentru că am înghețat și eu, zise el și râseră amândoi.

- Dacă tot am ajuns până aici, spuse el, n-ai vrea să traversăm măcar podul și să ne uităm la malul cu narcise,

ca să ți-l poți imagina mai târziu, dacă n-o să mai fii la Brambledean când o să înflorească?

- Ia-o înainte! spuse ea, strecându-și mâna înapoi în manșonul călduros.

- Nu e nevoie să coborâm, spuse el, când se aflără în vârful pantei.

- După ce-am ajuns până aici?

Elizabeth își scoase din nou mâna din manșon ca să-și poată ridica tivul fustei și-al pelerinei și o luă la goană în vale, câștigând vitează pe măsură ce cobora. Râdea în clipa în care se opri în gard, apoi se întoarse ca să-l privească venind după ea.

Oh, de ce un bărbat cu haină și pelerină și cizme strălucitoare și joben tras până pe ochi arăta întotdeauna atât de viril? Ei bine, poate că nu era valabil chiar pentru toți bărbății, nici măcar pentru majoritatea. Dar Colin Handrich, Lord Hodges, cu siguranță arăta deosebit de atrăgător.

- Vezi? spuse el, arătând spre deal. Nu e nimic aici în momentul asta din an, doar iarbă uscată.

- Ah, spuse ea, dar am imaginea.

Și își putea într-adevăr imagina dealul acoperit de narcise galbene cu capul plecat, copacii înmuguriți pe lângă pârâu și deasupra cerul albastru.

- Avem nevoie de iarnă, spuse ea, chiar dacă numai pentru că după ea vine primăvara.

- Sună ca o filosofie de viață, spuse el, venind lângă gard, aproape de ea.

- Ai cunoscut iarna, Elizabeth? Ah, dar este o întrebare lipsită de sensibilitate. Firește că da. Ți-ai pierdut soțul. Ai fost foarte îndrăgostită de el?

- Da, spuse ea. Foarte îndrăgostită, când m-am căsătorit.

- Dar nu și mai târziu?

- Nu știai că eram despărțiti în momentul în care a murit? întrebă ea.

Era surprinsă că nu aflase de la Alex sau de la Wren, dar, ce-i drept, fratele și cununata ei nu erau genul care să trăncănească.

Zâmbetul lui dispără. Se sprijini de gard și și strânse brațele la piept.

- Îmi pare rău, spuse el. Nu, nu știam.

- Am iubit bărbatul care era de fapt, zise ea. Încă-l mai iubesc. Sunt convinsă că a suferit de o boală incurabilă, deși nu sunt mulți cei care-mi împărtășesc părerea. Cum se face, Colin, că nouăzeci și nouă din o sută de bărbăți – sau femei, presupun – pot să bea oricât vor și chiar să depășească măsura din când în când fără să le fie afectat caracterul? Și de ce pot să bea sau să nu bea, în funcție de ocazie? Cum de alcoolul nu le distrug viața, și lor, și celor care îi iubesc? Și cum se face că acel unu din o sută este mistuit de băutura pe care o consumă? De ce trebuie un om să bea, deși știe că nu e bine, deși nu vrea să facă? De ce-l posedă ca un demon și uneori distrug omul care este sau care ar trebui să fie? De ce-l transformă într-un om rău, în special față de cei pe care îi iubește cel mai mult atunci când e treaz?

Capul lui era întors spre ea. Avea senzația că o privea intens, deși nu întoarse la rândul ei capul să se uite.

- Te-a rănit? întrebă el, după o pauză lungă.

- Oh, îmi cer scuze! zise ea, oripilată. Nu știu ce m-a apucat. Nu discut niciodată despre astfel de lucruri, nici măcar cu familia mea, de ceva vreme. Din păcate, se pare că am întrecut măsura acum. Te rog să mă ierți. A fost un mod înfiorător de a-ți mulțumi pentru invitația la ceai.

- Te-a lovit? întrebă el din nou.

Elizabeth oftă.

- De cele mai multe ori puteam să ascund zgârieturile și vânătăile, spuse ea. Din când în când inventam câte o răceală sau durere de cap care să mă țină la pat, dacă vreo vânătăie sau tăietură era prea vizibilă. De două ori am fugit de acasă și m-am dus la Riddings Park. Tata m-a trimis înapoi prima oară, când Desmond a venit după

mine, și nu m-am împotravit. Nu era beat și regreta nespus și a jurat extrem de convingător că nimic de genul săla n-avea să se mai întâiple vreodată. Mi-era ușor să-l cred, deși nu era prima oară când auzeam aceste vorbe. Pentru că, vezi tu, chiar era sincer, iar eu încă îl iubeam. Mai bine zis, îl iubeam aşa cum era când nu bea. A doua oară a fost după ce tata a murit, iar Alex a refuzat să mă trimită înapoi, deși Desmond a venit o dată singur, apoi încă o dată cu un magistrat. Alex l-a lovit – pe Desmond, nu pe magistrat. A fost singura dată când l-am văzut să fie violent. Aveam un braț rupt și un ochi umflat și învinețit, printre altele. De atunci am locuit la Riddings. Desmond a murit un an mai târziu – într-o încăierare într-o tavernă.

Colin se mișcase, abia acum își dădea seama. Stătea acum fix în fața ei.

– Îmi pare rău pentru durerea cumplită pe care a trebuit să o înduri, spuse el. Și nu mă refer doar la brațul rupt și la ochiul învinețit. Dar cum reușești, Elizabeth? Cum reușești să fii... atât de veselă și de optimistă? Aproape în permanență. Ești mulțumită, senină, matură, sufletistă – aş putea continua. Cum reușești, după ce-ai trecut printr-un astfel de coșmar?

Asta era impresia pe care o lăsa? Dacă da, se bucura. Îl luase mult timp să o cultive. Și fusese mai rău chiar decât știa el.

– Este doar o armură exterioară? întrebă el. Încă mai suferi, în sufletul tău?

Își scoase mănușile din manșon și le puse pe pieptul lui, strecându-le sub reverele hainei lui. Probabil că nu era o idee bună, însă avea nevoie de o atingere umană și simțea că și el la fel.

Cu siguranță nu fusese o poveste plăcută și fusese greșit și cătuși de puțin caracteristic din partea ei să îl forțeze să asculte.

– Cu toții suferim, Colin, zise ea. Este condiția umană. Nimici nu are scăpare, nici măcar cei care, în ochii celorlalți, par să aibă o viață de poveste. Dar cu toții

putem alege dacă să ne lăsăm definiți de aspectele negative ale vieții sau să facem din prezent, din viitor și din noi înșine ceea ce ne dorim. Deși sunt convinsă că Desmond suferea de o boală cumplită, cred de asemenea că s-a lăsat pradă ei fără să încerce suficient de tare să lupte. Poate că sunt nedreaptă. Poate că nu există altă cale pentru el. Nu-l judec și, da, l-am plâns și încă îl plâng, deși nu cred că familia mea își dă seama de asta. L-am iubit, vezi tu? Dar am refuzat să mă las prinșă în vîrtejul întunecat al coborârii lui în întuneric. Oh, am tot ezitat preț de vreo câțiva ani, pentru că mă învinovățeam pentru accesele lui de furie și făceam tot ce-mi stătea în putință ca să mă schimb. M-am transformat într-o creatură speriată, care încerca cu disperare să nu-l provoace. Dar, după ce l-am părăsit, am hotărât să nu mai depind decât de mine și să fiu aşa cum voiam eu să fiu. A durat o vreme. Multă vreme. Jurasem să îl iubesc la bine și la rău, dar îl abandonasem. Sentimentul de vinovăție poate fi o forță puternică. În cele din urmă însă, voința mea s-a dovedit mai puternică.

Cel puțin aşa credea. Poate că adevărul era că voința nu-i fusese testată.

Se cutremură.

Mâinile lui înmănușate le acopereau pe ale ei și făcu jumătate de pas spre ea. Îi simțea căldura mâinilor și puterea lor reconfortantă. Îi simțea aproape.

- Aș vrea să am tăria ta de caracter, spuse el, cu fața foarte aproape de a ei și lui Elizabeth i se păru, în mod straniu, că simte durere în inima ale cărei bătăi le simțea vag sub mâină.

- Ai cunoscut și tu iarna, atunci? întrebă ea, ridicând privirea spre a lui.

Colin închise o clipă ochii și lăsă capul în jos.

- A fost Roe - Wren, spuse el. Avea semnul ăla mare și urât care-i acoperea jumătate din față. Nimici nu putea să se uite la ea. Cu siguranță nimici nu suportă gândul ca altcineva - din afara casei - să o vadă. și aveam mereu musafiri. și-a petrecut cea mai mare parte din

copilărie în camera ei, adeseori încuiată ca să nu iasă. Nici măcar în camera de studiu nu i se dădea voie pentru că... nimeni nu suportă să se uite la ea. Îmi imaginez că servitorii îi duceau mâncarea și restul lucrurilor de care avea nevoie, dar eu eram cel care stătea cu ea, în camera ei. O iubeam și-mi plăcea să-mi duc jucăriile la ea și să mă joc cu ea. După ce am învățat să citesc, îi citeam. Credeam că e bolnavă. De câte ori ne despărțeam, îi pupam semnul din naștere ca să se facă bine. Dar nu am înțeles la acel moment cât de sinistră, cât de oribil de nedreaptă era întreaga situație. Pur și simplu aşa erau lucrurile. Dacă nu ar fi venit mătușa Megan... Dar a venit, și iarna lui Roe a luat sfârșit. Sau cel puțin a început să se preschimbe în primăvară.

- Și s-a transformat și iarna ta în primăvară? întrebă Elizabeth.

Dar simțea că nu. Durerea din vocea lui nu era doar pentru Wren.

- Nu mi se păruse iarnă înainte să plece ea, spuse el. Mi s-a spus că a plecat ca să se facă bine, iar eu am fost cumplit de trist pentru că-mi pierdusem partenera de joacă. Tot speram și speram să se întoarcă repede, vindecată și gata să alerge pe afară și să se joace cu mine. Apoi mi s-a spus că a murit și am plâns până mi-au secat lacrimile. Cum e posibil ca un copil să sufere atât de mult încât să nu poată fi consolat? O sărutaseam de sute de ori ca să se facă bine, dar nu se făcuse bine. Mătușa noastră o dusese la un doctor ca să o facă bine, dar murise. Nedreptatea uriașă m-a lovit năprasnic atunci, la înaintata vîrstă de șase ani. Nu nedreptatea felului în care fusese izolată, ci nedreptatea... sorții. I-aș fi spus Dumnezeu, dacă am fi fost o familie credincioasă. Nu eram. Am întrebat-o pe doică de ce nu fusese o înmormântare. Știam ceva despre înmormântări. Mi-a spus să fiu cuminte și să nu fac probleme, aşa că am fost. Dar am plâns-o pe Roe tot restul copilăriei mele. A devenit o parte din mine. Ea nu avusese sansa să trăiască, însă eu păream blestemat să trăiesc.

Elizabeth îl asculta uluită. Un copil din familia lor fusese închis de ochii lumii pentru că avea o malformație neplăcută la vedere, iar altuia - lui Colin - nevoile emotionale îi fuseseră ignore, sau poate că nici nu fuseseră vreodată detectate. Și de ce îl mințiseră?

Privea în ochii ei, încruntându-se.

- De ce m-au mințit? întrebă el.

Oh, Dumnezeule! Care era răspunsul?

- Fusese dusă într-o altă casă, spuse ea, unde era singurul copil și unde se putea bucura pe deplin de îngrijirea și atenția unchiului și mătușii tale. Probabil că părinții tăi au crezut că o să poți uita mai ușor dacă o să crezi moartă.

Era un răspuns ridicol. Adevăratul răspuns era evident. Când Wren le fusese luată de pe cap, se bucurase că să consideră moartă.

- Îmi pare rău, spuse el. Nu ar fi trebuit să pun o astfel de întrebare, la care, evident, nu ai cum să răspunzi. Preț de câteva minute, am fost din nou acel băiețel trist. De ce cred atât de mulți oameni în mitul că cea mai fericită perioadă din viață este copilăria? Nu e adevărat, nu?

- Nu pentru toată lumea, spuse ea.

- Pentru tine a fost? întrebă el.

Elizabeth dădu din cap.

- Da. Eu am avut noroc.

- Apoi te-ai căsătorit cu un nenorocit, zise el.

Elizabeth trase adânc aer în piept.

- Nu-mi place să se vorbească așa despre el, zise ea.

Era bolnav. Sunt convinsă că era bolnav. L-am iubit.

Și-l urâse pentru ce nu-l putuse ierta - o pată întunecată pe care nu o înfruntase încă și pe care poate că n-avea să o înfrunte vreodată.

- Îmi pare rău, spuse el. Și crede-mă că înțeleg. Și fratele meu era bețiv. Viața nu era ușoară, nu?

Din-tr-o dată, zâmbi larg și păru din nou un băiețel.

- Poate că ar trebui să scriu o carte. O lucrare profund filosofică intitulată *Viața nu e ușoară*.

Elizabeth râse.

- Dar să nu uiți analogia originală, spuse ea. Iarna se transformă până la urmă în primăvară, Colin, iar primăvara în vară. Wren vorbește cu cea mai profundă afecțiune despre mătușa și unchiul ei și despre anii petrecuți lângă aceștia. A devenit o femeie puternică și independentă, chiar dacă, până anul trecut, s-a ascuns în spatele unui voal. Apoi l-a cunoscut pe Alex și, în mod evident, e fericită alături de el. Iar cel mai frumos pentru povestea ta este că nu a murit, iar tu ai aflat că trăiește. V-ați regăsit și acum aveți o relație apropiată și iubitoare.

Nu era un final de poveste, desigur. Mai erau și ceilalți membri ai familiei, cei încă în viață, care se purtaseră atât de crud cu Wren și Colin. Și cine putea spune ce altceva se mai întâmplase în copilăria lui, de ajunsese să trăiască cu chirie în Londra, când avea o casă acolo, și să-și petreacă sărbătorile cu familia Westcott și nu cu a lui.

Îi zâmbea privind-o în ochi, iar chipul îi era încă aproape de al ei.

- Ești o prezență foarte liniștită, Elizabeth, spuse el. Mulțumesc. Dar te-am ținut prea mult aici, în picioare. Cred că te simți ca un cub de gheăță.

În mod ciudat, nu-i era frig.

- Nu chiar, zise. Cred că încă pot să-mi mai mișc picioarele.

Era atât de aproape. Zâmbea. Era absolut... fermecător.

- Ești foarte frumoasă, spuse el.

Ochii lui alunecară pe gura ei și capul i se apropie câțiva centimetri de al ei. Dar, în loc să o sărute, o privi iar în ochi și zâmbi din nou. Iar Elizabeth se simți ușurată și dezamăgită.

- Dacă ai într-adevăr intenția să-ți alegi un soț în timpul sezonului de anul acesta, acel bărbat va fi cu adevarat norocos.

Nu fusese niciodată frumoasă, cel mult drăguță, dar complimentul o încălzi pe dinăuntru. Și nu era prima oară când i-l făcea.

- Mulțumesc, spuse ea.
 - Dar, la fiecare bal la care o să participe, spuse el, aproape atingându-i buzele cu ale lui, trebuie să insist să-mi rezervi câte un dans.

De parcă o să fie atât de plin carnețelul ei!
 - De preferat un vals, aşa cum a sugerat baroana de Netherby la petrecerea de Crăciun, adăugă el.

Elizabeth simți că se petrece ceva ciudat atât cu respirația cât și cu genunchii ei la gândul de a valsa din nou cu Colin.

- De fapt, obligatoriu un vals.
 - Se poate aranja, spuse ea. Își dădu seama că aproape că vorbea în șoaptă. Mă tem însă că vor fi multe tinere în Londra care-mi vor face concurență pentru atențiile tale.
 - Ah, spuse el. Dar nici una din ele nu va fi Elizabeth, Lady Overfield.

Ar fi putut să-o sărute atunci. Simți că e pe cale să se întâmpile. Se trase brusc de lângă el și-și făcu de lucru trăgându-și fularul peste gură, înainte să-și îndese mâinile înapoi în manșon.

Colin făcuse un pas înapoi și o privea cu mâinile prinse la spate.

- Hai să ne-ntrecem până sus! spuse el.
 - Accept provocarea! răspunse ea și o luă la goană în sus pe deal ajungând, râzând și gâfâind, numai puțin în urma lui.

Colin întinse mâna ca să-o ajute să urce ultimii metri.

Se întoarseră la conac fără să-și mai vorbească. Dar era o tăcere plăcută.

Aproape.

Oh, nu, nu era câtuși de puțin plăcută! Răsunau în ea sărutul care nu se întâmplase cu cuvintele ce nu fusseră spuse.

„Dar, la fiecare bal la care o să participe, trebuie să insist să-mi rezervi câte un dans.“

„De preferat un vals... Obligatoriu un vals.“

capitolul 6

Colin se întoarse la Londra după Paște, recunoscând fără entuziasm în sinea lui că n-o să-și stabilească totuși reședință definitivă la Withington. Categoric trebuia să se ducă la Roxingley. Câtă vreme el o neglijase, mama lui fusese cea care condusese casa și moșia și, dacă era să judece numai după plângerile primite din partea vecinilor, asta nu era un lucru bun.

Mamei lui îi plăcuse întotdeauna să dea petreceri grandioase, dar, cât timp tatăl lui Colin fusese în viață, poate că verificase cătuși de cât ce se întâmpla la aceste petreceri și cine era invitat. Acum nu mai existau astfel de restricții. Colin știa că mama lui mai organiza petreceri și la casa din Londra, în timpul sezonului. Petreceri sordide, după cum auzise pe cineva descriindu-le, înainte să fie atenționat de cei din jur.

Era categoric timpul să facă ceva în legătură cu această situație.

Dacă ar fi trăit Justin... Dar Justin nu mai trăia și începușe să se sature să-și repete întruna acest gând.

Plecă de la Withington după ce născu Wren - un băiețel sănătos și rotofei, cu păr negru, care primi numele de Nathan Daniel Westcott, viconte de Yardley. Doamna Westcott se întorsese la Brambledean ca să ajute pe Wren în ultimele săptămâni de sarcină, însă Elizabeth rămăsese la Riddings Park. Tatăl unei prietene era pe moarte și rămăsese ca să ajute, în măsura în care putea. Colin era dezamăgit și spera să se elibereze de obligații și să participe la sezonul din Londra, după cum intenționase. Totuși, poate că ar fi fost mai bine să nu spere asta. Chiar trebuia să se concentreze pe sarcina de a-și alege o soție dintre tinerele bune de măritiș care aveau să fie aduse la târgul de mirese care era de fapt sezonul londonez.

Se întrebă dacă Elizabeth își amintea că-i promisese să danseze cu el câte un vals la fiecare bal din societate, la care o să participe amândoi.

Se întoarse în vechiul său apartament din apropiere de clubul White. Până vara trecută locuise acolo întreg anul, de când venise de la Oxford, la douăzeci și unu de ani, deși cei mai mulți membri ai clasei sale sociale fugeau de căldura verii și se ascundea la moșile de la țară. Stătuse acolo chiar și în timpul iernii, când nu prea avea cine să-i mai țină companie.

Se întoarse la o viață care îi era familiară. Avea îndatoririle din parlament și comunicările regulate cu administratorul de la Roxingley Park și cu agentul de afaceri din oraș. Avea clubul și conversațiile cu tovarășii lui. Avea prieteni vechi și apropiati. Avea cluburile de box și de scrimă. Avea plimbările călare din diverse parcuri.

Anul acesta însă va trebui să acorde o atenție mai mare decât de obicei numeroaselor invitații pe care le primea zilnic. Întotdeauna participase la diverse evenimente sociale – concerte private, serate, petreceri în grădină, dejunuri venețiene, printre altele. Totuși, încercase pe cât posibil să evite balurile. Îi plăcea să danseze. Îi plăcea chiar și să se amestece prin multime. Dar întotdeauna i se păruse că balurile, mai mult decât orice alt eveniment social, erau gândite pentru stabilirea de căsătorii. Doar la marile baluri ale sezonului își duceau doamnele aristocrate fiicele, ca să-și caute soți. Colin era baron, cu scaun în parlament. Era în același timp Tânăr și bogat, iar oglinda-i spunea, lăsând modestia la o parte, că arăta mai mult decât acceptabil. Nu-și dorise niciodată să-și asume riscul de a fi înămat de o Tânără hotărât să pună mâna pe un soț cu titlu de noblețe sau, mai degrabă, de mama acesteia cu ambiții și mai mari. Cunoștea bărbați care căzuseră victime unor astfel de vânători agresive de soți.

Dar de-acum n-o să mai evite balurile.

Înșiră patru astfel de invitații pe birou într-o dimineață, le cântări cu atenție și se trezi întrebându-se – ca să vezi chestie! – la care dintre ele o să participe oare ea, dacă o să participe. Ea fiind Elizabeth Overfield. Știa

că se întorsese la Londra împreună cu doamna Westcott. Wren îi menționase acest lucru în ultima scrisoare. Dar Colin nu știa la câte baluri pe sezon avea obiceiul să participe. Probabil că nu la foarte multe. La urma urmei, nu mai era o tinerică proaspăt scoasă la expoziție. Și avea deja un admirator, bărbatul cu care îi spuse că se gândeau să se căsătorească.

Speră doar să fie demn de ea – presupunând că ar fi putut exista un astfel de bărbat. Speră că-o apreciază cel puțin și că-o apreciază. Și că-o iubească. Și că-o facă să râdă. Și că să alunge rămășițele iernii. Și...

Ei, astăzi bună! La urma urmei, nu era treaba lui.

Se uită de la o invitație la alta, fără să le vadă cu adevărat, văzând-o în schimb pe Elizabeth scuipând zăpada din gură și scuturându-și ochii, provocându-l apoi la o bătaie cu bulgări și începând să-și aleagă echipa. Va trebui să-i dea niște lecții într-o bună zi, că-o învețe cum să arunce ca lumea un bulgăre. Oh, și mințise când îi spuse că intenționase să o lovească în umăr. Nu fusese aşa. În mod intenționat făcuse un bulgăre moale și țintise apoi exact locul în care aterizase. Voia să danseze iar cu ea – să valseze cu ea, aşa cum valsaseră la petrecerea de Crăciun. Voia să valseze cu ea la toate balurile din sezon.

O să fie căsătorită la sfârșitul sezonului?

Dar el?

Își înmuie pana în călimară și începu să scrie răspunsuri de acceptare la toate cele patru invitații.

Domnul Scott murise chiar înainte de Paște – la o săptămână, de fapt, după ce se născuse fiul lui Wren și al lui Alex. Armanita Scott, fiica lui și prietena lui Elizabeth, era liberă să-și refacă atât sănătatea, cât și starea de spirit după ce-l îngrijise cu devotament în timpul bolii îndelungate. Când Elizabeth se oferise să-și amâne vizita la Londra ca să mai stea cu ea, Armanita insistase că prietena să-și vadă de viață ei.

- Deja ai ratat nașterea nepotului tău din cauza mea, Lizzy, spusese ea. N-o să îngădui să ratezi și a doua, ba nu, a treia, cerere în căsătorie a lui Sir Geoffrey Codaire.

Elizabeth protestase că nu aștepta nici o astfel de cerere în căsătorie, însă Armanita amenințase să-i încuie ușa și să n-o mai primească în casă dacă prietena ei insista să rămână cu ea.

Așa că fu în Londra la scurt timp după începerea sezonului. Stătea împreună cu mama ei în casa de pe South Audley Street care îi aparținuse fostului conte de Riverdale și care era acum a fiicei acestuia, Anna, baroană de Netherby. Anna moștenise averea tatălui său legitim la fel cum Alexander îi moștenise titlul. Anna îl convingește pe Alexander să stea acolo când venea în oraș, deși nu reușise să-l convingă să accepte casa în dar.

Wren și Alexander aveau să vină și ei la Londra ceva mai târziu, după ce Wren își va fi revenit complet după naștere și când o călătorie nu ar fi fost riscantă pentru bebeluș. Elizabeth de-abia aștepta să-l vadă. Fiul lui Alex! Nepotul ei. Primul copil din următoarea generație a familiei lor. Nici unul dintre cei doi copii pe care îi concepuse în timpul căsniciei cu Desmond nu ajunsese să se nască.

Sosirea lui Nathan pe această lume o făcuse mai conștientă decât orice altceva de vîrstă ei înaintată, de perioada de fertilitate care se aprobia de sfârșit. Pur și simplu trebuia măcar să încerce să aibă un copil al ei. Fuseseră câțiva gentlemeni, în special Sir Geoffrey Codaire, cu fidelitatea lui constantă de-a lungul anilor, cu cerea în căsătorie din sezonul trecut, cu intenția exprimată de a-și reînnoi cererea în viitor. Viitorul sosise. Trebuia să speră că o să-o ceară din nou și, de data asta, nu mai avea voie să ezite. Era un om bun. Era cineva în care putea avea încredere, care avea să fie fidel și afectuos. Era cineva cu care s-ar fi bucurat să aibă un copil, înainte de a fi prea târziu.

Lui Elizabeth îi plăcuse întotdeauna Londra. Avea ocazia de a vizita rude și prieteni care, în cea mai mare

parte a anului, locuiau prea departe. Și mai erau și magazinele și teatrele, galeriile și bibliotecile. Participa la concerte și la dineuri și uneori chiar și la evenimente mai mari, ca de pildă petreceri de grădină sau serate. Și din când în când se mai ducea la câte un bal, deși Elizabeth nu participa la prea multe. Balurile erau pentru tinerele în căutare de soții.

Anul acesta însă se uită cu mai mare atenție la invitații. Poate avea șansa să cunoască pe cineva nou. Sau poate... Ei bine, poate că el nu uitase de promisiunea pe care i-o smulsese, anume să ii rezerve câte un vals la fiecare bal. El fiind Colin, Lord Hodges, Tânăr și vibrant și dureros de chipș. Era demn de tot râsul că o femeie de vîrstă ei visa să danseze cu el la bal. Și de ce, mă rog, se considera întotdeauna o femeie de vîrstă înaintată atunci când se gândeau la Colin? Nu-i plăcea asta.

Se întrebă dacă se hotărâse în cele din urmă să înceapă să-și caute o soție anul acesta. Dacă da, aproape sigur că uitase de un angajament făcut din impuls, de Crăciun.

Nu conta.

Poate că o să-l întâlnească pe Sir Geoffrey Codaire la un bal. Chiar trebuia să spere că o să-l întâlnească undeva anul ăsta.

Colin era în Londra. Îi spusese Alex, într-o scrisoare primită de la Brambledean. Oare o să fie puțin dezamăgită dacă o să descopere că uitase de promisiunea pe care o pusese să i-o facă?

Cât de umilitor dacă răspunsul era afirmativ!

Întinse într-o dimineață pe măsuța de scris patru invitații care sosiseră de curând. Cu siguranță la toate cele patru evenimente avea să fie multă lume. La care să se ducă? La toate? La câteva? La unul? La nici unul?

Oftă.

- Ai găsit vreo invitație interesantă pe care s-o accepțăm? întrebă mama ei, ridicând privirea de la lucrul de mână - tricota niște botoșei pentru Nathan.

- Sunt, dacă-ți vine să crezi, patru baluri în următoarele două săptămâni, spuse Elizabeth. Nu mă pot hotărî la care ar trebui să ne ducem. Poate la toate patru?

- Chiar aşa? făcu maică-sa, ridicând sprâncenele. Să înțeleg că tu chiar ți-ai propus să-ți găsești un soț, Lizzy?

- Oh, zău aşa! spuse Elizabeth. La vârsta mea, mamă?

- Draga mea, spuse doamna Westcott, dacă aş avea eu vârsta ta, fii sigură că aş avea grija să particip la toate balurile din sezon.

Râseră amândouă, și Elizabeth ridică pana pentru a accepta invitațiile. Pe toate patru. Se simțea ușor nesăbuită.

Casa lui Sir Randolph Dunmore, din Grosvenor Square fu gazda primului mare bal al sezonului - cel puțin aşa declară Lady Dunmore unui grup de prieteni, care transmiseră vorba mai departe altor prieteni până când reuși să strivească pretențiile oricărei alte gazde minore care încercase să-și revendice această onoare cu vreunul dintre balurile de mai devreme.

Lady Dunmore avea o fiică pe care trebuia s-o introducă în societate și s-o mărite - a doua fiică. Prima se măritase cu un baronet înstărit la numai trei luni după balul de debut, iar Lady Dunmore avea pretenții la fel de mari pentru Lydia, considerată de toată lumea cea mai frumoasă din cele cinci fete pe care le avea. Nu se uitase la bani. Podeaua sălii de bal fusese atât de lustruită, încât părea de sticlă. Candelabrele străluceau chiar înainte să fie aprinse lumânările. Sute de flori care atârnau din coșuri suspendate făceau ca încăperea să arate și să miroasă ca o grădină. O mică armată de bucătari angajați anume pentru această ocazie munciseră timp de trei zile ca să producă toată delicatesele de care se auzise vreodată. O orchestră de opt membri fusese angajată ca să asigure muzica.

Colin participă la bal împreună cu Ross Parmiter și John Croft, doi dintre prietenii lui cei mai apropiati. John avea două surori și o mamă pe care să le întrețină

dintr-o avere mai puțin decât moderată, dar, chiar și aşa, era mereu pregătit și dispus să adauge o soție casei – asta dacă se întâmpla să-i placă suficient de mult vreo Tânără, iar Tânără respectivă să-l placă pe el. Era mereu încrezător că soția găsească, însă prietenii săi observaseră că se îndrăgosteau, apoi îi trecea cu o regularitate amețitoare, fără să-și fixeze cu adevărat vreodată interesul asupra unei candidate anume. Lui Ross îi plăcea să danseze și-i plăcea compania feminină și se putea bucura de ambele fără teama de a pica în capcana unei căsătorii nedorite. Deși tatăl lui era de familie bună și nu s-ar fi putut spune că era sărac și-i dăduse o alocație generoasă fiului său, nu avea totuși o avere grandioasă sau o proprietate veche, nici măcar un titlu de noblețe.

Colin Handrich, baron de Hodges, se încadra, desigur, într-o cu totul altă categorie.

Lady Dunmore le zâmbi grațios celor trei gentlemeni în clipa în care aceștia treceră prin comitetul de întâmpinare, pentru că erau toți trei prezentabili și necăsătoriți și posibili parteneri de dans pentru fiica ei și pentru celealte tinere prezente. Nici o gazdă nu-și dorea să vadă nici măcar una dintre invitatale ei stând pe marginea întreaga seară. Manifestă însă o preferință deosebită față de Lord Hodges în clipa în care îl prezintă fiicei ei îmbujorate, zâmbindu-le celor doi tineri de parcă și-ar fi imaginat cum ar fi arătat împreună în fața altarului, într-o biserică plină, în ziua nunții.

Colin se așteptase la asta și intră cu grație în joc. Domnișoara Lydia Dunmore era o fată frumușică, cu părul negru, foarte subțirică, cu un ten delicat ce sugeră că-și petrecuse cea mai mare parte a vieții de până acum între zidurile școlii. Purta o rochie albă, ca majoritatea fetelor foarte tinere în primul sezon. Părea să aibă cel mult opt-sprezece ani, dacă nu mai puțin. Nu-i putea vedea culoarea ochilor. Îi aruncă doar o privire scurtă pe sub gene, înainte să și-o coboare la pantofii de dans.

- Îndrăznesc să sper, domnișoară Dunmore, întrebă el, fiindcă mama ei evident se aştepta să o facă, că nu ați completat încă tot carnețelul de dans pentru această seară și că mai puteți găsi un loc și pentru mine?

- Oh, declară mama ei, înainte ca fata să apuce să facă mai mult decât să-i arunce din nou o privire pe sub genă și să deschidă gura, în afara de primul dans, pe care Lydia i l-a promis vicontelui Fettering, care este vărul ei, nu a promis deocamdată nimic altceva nici unui gentleman. Nu ar fi fost cinstit să-i umplem carnețelul înainte de bal, deși ar fi putut-o face de trei ori, dar ar fi însemnat să-și dezamăgească o mare parte din oaspeți. Lydia, scumpa mea, Lord Hodges îi-a adresat o întrebare.

Zâmbi radios de la unul la celălalt.

- Aș fi fericită să dansez cu dumneavoastră, milord, spuse fata.

- Al doilea dans, spuse Lady Dunmore.

- Vă mulțumesc pentru onoare, îi spuse Colin fiicei, urmându-și apoi prietenii în sala de bal.

Era aglomerată și vuia din cauza zecilor de conversații care se purtau în același timp. Muzicanții își acordau instrumentele, indicând că era aproape timpul să înceapă dansul. Colin recunoștea persoane oriunde privea, după cum era de așteptat, având în vedere că locuise în Londra în timpul fiecărui sezon de primăvară din ultimii cinci ani. Totuși, existau și câteva chipuri necunoscute, majoritatea aparținând tinerilor veniți de la universitate sau direct de la țară, fără să-și fi aprofundat educația, sau tinerelor recent scăpate de pension și venite în oraș ca să fie introduse în societate și să-și facă rost de soți încă din primul sezon, dacă ar fi avut un astfel de noroc.

De fapt, totul era cam ca de obicei.

- S-ar părea că recolta e bunicică anul acesta, spuse John Croft vesel și ușor lipsit de respect, ținându-și monocul în mână, fără să-l ridice însă la ochi în timp ce-și trecea privirea peste tinerele prezente la bal.

- Te-ai și îndrăgostit, John? întrebă Ross Parmiter, făcându-i cu ochiul lui Colin.

- Nu chiar, spuse John râzând, lăsând monocul să cadă și să rămână suspendat de panglica de mătase. Dar domnișoara șatenă cu părul ridicat în coc arată senzațional și pare să fie cu Baker. Trebuie să fie una dintre surorile sau verișoarele lui. Am auzit că sunt cel puțin douăsprezece. Ha! Cred că o să fac câțiva pași și-o să-l rog pe Baker să mă prezinte.

După părerea lui Colin, cocolul fusese ridicat atât de sus ca posesoarea să pară cât de cât mai înaltă. Era neobișnuit de mititică, altfel. Dar John avusese dreptate când spusesese că e frumoasă. Avea o față drăgălașă și animată și, dacă nu se înșela din cauza distanței, avea gropițe în obrajii. Gropițele erau întotdeauna atrăgătoare.

- Vin cu tine, zise Ross.

Colin s-ar fi dus și el, însă privirea tocmai i se oprișe asupra doamnei Westcott, care stătea în cealaltă parte a încăperii. Penele din păr i se mișcau în față și-n spate în timp ce discuta animat cu alte doamne. Îl zări în același moment, îi zâmbi și înclină capul. Lângă ea, Elizabeth, Lady Overfield, era prinsă într-o conversație cu un domn înalt și robust. Purta o rochie trandafirie cu mâneci scurte și bufante, decolteu modest și talie înaltă, după moda vremii, cu tivul festonat. Avea părul frumos aranjat, dar fără umflături exagerate, cărlionți sau bucle în exces – sau pene. Părea să nu fi făcut nici un efort să pară nici mai strălucitoare, nici mai Tânără decât era. De fapt, nu făcea niciodată asta. Era, prin urmare, ironic faptul că tocmai simplitatea rochiei îi dădea un aer tineresc. Si frumusețe, deși nu avea nevoie de rochie pentru asta.

Nu îl văzuse. Însă mama ei îi atinse brațul chiar în acea clipă și-i spuse ceva, iar Elizabeth privi de cealaltă parte a sălii până ce îl văzu. Colin ridică mâna în semn de salut și Elizabeth zâmbi. Arăta ca o primăvară sau îl făcea să se simtă ca o primăvară sau alte bazaconii potice de genul acesta. Domnul cu care vorbea întoarse și el capul. Colin îl cunoștea. Își munci mintea încercând să-și amintească numele, însă nu reuși numaidecât.

Era un cetățean respectabil totuși, făcea parte dintr-un grup de indivizi anoști care își petreceau serile la clubul White și vorbeau la nesfârșit, în termeni de cunoscători, despre recolte și irigații și turme de oi și vite și despre alte subiecte tipice pentru agricultori.

Colin încerca să se aşeze în aşa fel încât să nu-i audă, ori de câte ori putea. Oare acesta era bărbatul cu care...?

Dar nu se putea!

„Oh, Elizabeth, nu!“

Două persoane se mutaseră în fața lor, și Colin, întorcând capul, zări în apropiere figura imponantă a baroanei văduve de Netherby împreună cu Lady Jessica Archer, fiica ei. Ajunse lângă ele tocmai când terminau de discutat cu o altă pereche. Ambele doamne păreau încântate să-l vadă și reuși să capete promisiunea lui Lady Jessica pentru al treilea dans, având în vedere că primul era deja promis.

- Verișoarele dumitale nu sunt încă în oraș? o întrebă Colin.

Jessica se strâmbă.

- Și nici n-o să fie, zise ea. Abby rămâne enervant de încăpățânătă. Avery și Anna s-au oferit să o introducă. S-a oferit și mama. S-au oferit și Alexander și Wren, deși nici ei nu sunt în oraș. Iar acum marchizul de Dorchester este tatăl ei vitreg și a sugerat și el să o introducă în societate odată cu Estelle. Cu propria fiică, Lord Hodges! Sora vitregă a lui Abby. Estelle are opt-sprezece ani și ai crede, nu-i aşa, că cel puțin ea și-ar dori să fie aici, nu? Dar nici pomeneală! Preferă să amâne această plăcere pentru anul viitor. Vrea să se bucure de un an întreg acasă, împreună cu tatăl și cu mama ei cea nouă, te rog frumos. Mie mi se pare de necrezut. Nu că Abby ar fi venit cu siguranță dacă ar fi venit Estelle. Este cea mai bună prietenă pe care o am pe lume, Lord Hodges, dar uneori îmi vine s-o scutur până-i clănțănesc dinții.

Aşa îmbujorată şi animată cum era în clipa aceea, Lady Jessica părea într-adevăr deosebit de drăguţă. Şi nu era câtuşi de puţin o personalitate insipidă.

- Aproape că am târât-o cu forţa pe Jessica până la Londra, Lord Hodges, îi spuse văduva, clătinând din cap în timp ce-şi privea drăgăstos fiica.

- Nu-i adevărat, mamă, spuse Lady Jessica, oftând. Am nouăsprezece ani. Nu pot rămâne acasă toată viaţa, nu? Totuşi, chiar astă risc să se-ntâmpile dacă stau să-o aştept pe Abby. Poate că o să îmbătrânim împreună, nemăritate, într-o căsuţă în cine ştie ce colţ uitat de lume.

Îl surprinse pe Colin zâmbind şi râse. Un râs tineresc, ca un şirag de mărgăritare.

Da. Chiar era deosebit de drăguţă. Şi era fiica unui duce. Dar poate că în cazul ei titlul lui de baron ar fi fost considerat prea mic...

Fură întrerupti de sosirea partenerului ei pentru primul dans, şi Colin privi numaidecât în jur, ca să-şi găsească şi el o parteneră. În mod invariabil, erau mai multe doamne decât domni la astfel de evenimente şi ar fi fost nepoliticos să stea deoparte şi să oblige astfel pe una dintre ele la aceeaşi soartă. O zări pe domnişoara Cowley, o Tânără cu care se cunoştea întru câtva, în apropiere, alături de mama ei. Zâmbi şi se îndreptă spre ele. Fata zâmbi şi ea, cu aproape fătişă uşurare.

John Croft era deja pe ringul de dans cu fata cu cocul ridicat, văzu Colin, în timp ce-şi conducea partenera în rândul doamnelor, înainte să-şi ocupe şi el locul în cel al domnilor, din faţa lor. Ross avea şi el o parteneră, o fată înaltă, care chicotea împreună cu fata de lângă ea.

Domnul solid se aşeză în capătul rândului, împreună cu Elizabeth. Prin urmare, dansa primul dans. Colin se bucura. Era prea Tânără şi prea atrăgătoare ca să-şi petreacă seara stând pe scaun, discutând cu mamele şi cu însuşitoarele. O să-i solicite un vals ceva mai târziu - presupunea că vor exista câteva în program, în ciuda prezenţei unui număr de tinere care nu vor avea voie să participe la acest dans până nu vor primi aprobarea

uneia dintre patroanele de la Almack, probabil ceva mai târziu pe parcursul sezonului.

Aștepta cu imensă nerăbdare să-i amintească promisiunea făcută. Momentan, simțea că era unicul motiv pentru care venise aici în această seară.

Totuși, avea altă parteneră în acest moment și o neglijă. Îi zâmbi larg. Nu era primul ei sezon. Nu era sigur că era măcar al doilea – avea senzația că o cunoaște de mai mult de doi ani. Părea că are ceva îndoieri, ba chiar îngrijorări, cu privire la prospectele ei de căsătorie. Viața putea fi crudă cu fetele care nu-și găseau soți într-un an sau doi după ce terminau școala. Puteau fi aruncate cu ușurință pe raft și lăsate acolo să se umple de praf. Și ce imagine îngrozitoare era aceasta! Poate că... Dar nu. Nu simțea nici o atracție reală față de domnișoara Cowley și cu siguranță ar fi fost o greșeală uriașă să se însoare cu o femeie doar pentru că-i părea rău de ea și dorea să o salveze de blestemul vieții de femeie nemăritată, condamnată să depindă de bunăvoița bărbaților din familia ei.

Acum, că stătea să se gândească, nu simțea o atracție reală nici față de Lady Jessica Archer, deși era o fată foarte drăguță și plină de viață și chiar o plăcea. Se amuză o clipă amintindu-și cum o văzuse în Ajunul Crăciunului cu Abigail Westcott și Lady Estelle Lamarr, cu capetele împreunate, măsurându-l din priviri și chicotind. Le plăcuse pe toate trei. Nu simțise o atracție specială față de nici una. Și, adevărul fie spus, nu credea nici că o lăsase pe vreuna suspinând din cauza lui după Crăciun.

Privi în lungul șirului și o surprinsă pe Elizabeth uitându-se la el. Ridică sprâncenele cu o expresie amuzată, și Colin își dădu seama că zâmbea fără vreun motiv aparent – doar de ce-și amintea.

Domnișoara Lydia Dunmore, care părea deopotrivă emoționată și entuziasmată, ocupă prima poziție din capul șirului, împreună cu vicantele Fettering, apoi orchestra începu să cânte. Domnișoara Dunmore era

o perspectivă interesantă - foarte drăguță și modestă, dacă putea judeca după ceea ce văzuse până acum.

Era nerăbdător să danseze cel de-al doilea dans împreună cu ea.

Își îndreptă atenția din nou spre domnișoara Cowley și zâmbi și făcu o plecăciune în fața ei, iar ea făcu o reverență.

Și începu dansul.

capitolul 7

Sir Geoffrey Codaire sosise la balul Dunmore la scurt timp după Elizabeth și mama ei. După ce trecuse de comitetul de întâmpinare și privise cu insistență în jur, înaintase direct spre ele. Le salutase și le explicase că sosise în Londra cu două zile în urmă și că venise la balul din această seară când aflase că vor fi acolo.

- Dar cum ai reușit să ne găsești, Sir Geoffrey? întrebă mama lui Elizabeth.

- Lady Dunmore mi-e verișoară de-a doua, doamnă, explică el. Am avut grija ieri, când am venit să o vizitez, să mă interesez dacă dumneavoastră și Lady Overfield veți fi printre invitații din această seară. M-a asigurat că veți fi aici.

- Ne flatați, sir! spuse ea și discută amabil cu el preț de câteva minute, înainte de a-și relua conversația cu cumnata ei și cu alte câteva cunoștințe ale acesteia.

Între timp, Elizabeth îl privea cu ochi critic. După cum își amintea, era un bărbat prezentabil. Se simțea ușurată să-l vadă, deși și-ar fi dorit ca mintea ei să fi ales alt cuvânt. Acesta o făcea să pară disperată. Fu, de asemenea, mulțumită să afle că venise doar pentru că aflase că va fi și ea acolo. Așadar, interesul nu-i pierise de primăvara trecută și până acum.

- Am fost încântat să afli că veți fi aici în această seară, spuse el, îndreptându-și atenția spre Elizabeth. Ștui

că nu participați la multe baluri. Sper că nu am ajuns prea târziu ca să-mi mai puteți acorda primul dans.

- Nu-i prea târziu, îl asigură ea.

Nu se putea spune că fusese asaltată de domni dorinci să danseze cu ea de când sosise și se părea că nu va avea nici măcar partener de vals în seara asta. Colin nu venise.

- Atunci vă rog să-mi acordați mie primele dansuri, spuse Sir Geoffrey - și chiar în acea clipă îl zări pe Colin la intrare, împreună cu alții doi tineri.

Venise.

Părea absurd când îl vedea aplecându-se în fața foarte frumoasei și încântătoarei domnișoare Lydia Dunmore, în timp ce mama ei arunca ocheade indulgente și speculative de la unul la celălalt, să-și imagineze că ar fi putut măcar să se gândească să danseze cu ea, Elizabeth. Sala de bal era plină de fete foarte tinere, cu siguranță mai multe decât de obicei, pentru că era începutul sezonului. În hainele de seară negru și alb, cu părul blond strălucindu-i aproape auriu în lumina candelabrelor, arăta Tânăr, fermecător și deosebit de atrăgător. Si, firește, era și o partidă extrem de bună.

- Cu siguranță, ii răspunse lui Sir Geoffrey. Mulțumesc mult.

Rămase lângă ea. Întrebă de fratele și de cumnata ei și de bebeluș înainte să-i povestească despre nu știu ce inovații pe care le implementase la ferma lui pe parcursul verii, în ciuda părerii vecinilor și chiar și a propriului administrator, care îl sfătuise să n-o facă. Drept urmare a acestei inovații, recolta pe câmpurile lui sporise semnificativ, nu și pe cele ale vecinilor. Iar păsunile...

- Uite-l pe lordul Hodges, Lizzy, spuse mama ei, dând din cap și arătând cu penele înspre cealaltă parte a încăperii.

Și Elizabeth îl văzu din nou. Cei doi gentlemeni cu care sosise se îndepărtau de el și preț de-o clipă rămase singur, privind fix la ea. Elizabeth ii zâmbi și, în mod inexplicabil, simți că i se taie răsuflarea. Si din cine știe

ce motiv absurd își aminti că-i spusese – în glumă – în Ajunul Crăciunului că atunci când privești într-o încăpere plină de oameni și ochii și se opresc asupra celui sortit ție, știi pe dată.

Știi ce anume, pentru Dumnezeu?

- Hodges? spuse Sir Geoffrey. Ah, da. Lady Riverdale este sora lui, nu?

- Într-adevăr, spuse Elizabeth. A petrecut Crăciunul la Brambledean cu familia noastră și ne-am bucurat cu toții pentru asta. Este un Tânăr deosebit de plăcut și foarte spiritual.

Chiar și atunci când îți arunca un bulgăre în față – nu-l crezuse nici o clipă când insistase că țintise spre umărul ei.

Două doamne, plimbându-se braț la braț pe marginea ringului de dans, intrără în câmpul ei vizual și, când trecuță, văzu că lordul Hodges se dusesese să discute cu verișoara Louise și Jessica, care îi zâmbeau amândouă cu evidentă plăcere. Biata Jessica! Cu un an în urmă își întrerupsese din scurt sezonul de debut în care se bucurase de un foarte mare succes fiindcă fusese supărată că Abigail nu putea fi cu ea. Anul acesta Abby tot refuzase să vină la Londra, deși Marcel, marchizul de Dorchester, acum tatăl ei vitreg, o asigurase că influența lui o să-i garanteze intrarea la cele mai selecte evenimente ale sezonului. Jessica va trebui să învețe să trăiască pentru sine și să nu-și mai facă atât de multe griji în legătură cu loviturile nedrepte pe care viața le dăduse prietenei ei. Mai ales că, în acest moment, o parte din ele păreau autoprovocate. Abby avea să-și găsească propria cale, indiferent care s-ar fi dovedit aceea.

Viața putea fi crudă uneori cu cei foarte tineri. Și cu cei nu chiar atât de tineri.

Poate că Jessica și Colin...

Dar era pe cale să înceapă dansul. Membrii orchestrei terminaseră de acordat instrumentele, rândurile se formau în spațiul liber și gazdele plecau de la intrare. Lady Dunmore își prezenta fiica și pe partenerul

ei pentru acest prim dans public, extrem de important din viața tinerei.

- Mergem?

Sir Geoffrey îi întinse mâna, și Elizabeth o puse pe a ei deasupra. Colin avea o parteneră - nu era Jessica. O condusese deja în rândul doamnelor și-și ocupase locul în fața ei. Zâmbea, dar nu părea să-i zâmbească nici partenerei, nici altciva anume. Nu era un zâmbet de societate. Părea sincer amuzat de ceva. Dacă ar fi fost aproape, Elizabeth i-ar fi adresat aceleași cuvinte pe care i le adresase în sala mare, în Ajunul Crăciunului - „un bănuț dacă-mi spui la ce te gândești“.

Întoarse capul și o surprinse privindu-l. Elizabeth ridică sprâncenele ca și cum i-ar fi adresat într-adevăr întrebarea și zâmbetul îi dispără de pe față, lăsându-l cu o mină ușor prostită. Dar Lydia Dunmore ajunsese în capul șirului împreună cu partenerul ei și orchestra anunță începutul dansului.

Elizabeth făcu o reverență în fața lui Sir Geoffrey Codaire.

Aveau să fie numai două valsuri, descoperi Colin, după primul dans. Era de înțeles, firește. Seara era în onoarea unei tinere care nu putea valsa încă și erau destul de multe alte fete în aceeași situație. Totuși, lumea să-ar fi uitat chiorâș dacă nu ar fi fost valsuri deloc. Dansul cel nou câștigase rapid popularitate de când fusese introdus în sălile de bal, nu cu mult timp în urmă.

Primul vals avea să fie imediat înainte de cină, celălalt la un moment dat după. Colin se gândi să amâne plăcerea pentru cât mai târziu posibil, după cină. Câteva considerente îl făcură însă să se răzgândească.

Dacă Elizabeth pleca mai devreme? Sau dacă apărea lângă ea să-i solicite al doilea vals, doar ca să descopere că altcineva i-o luase înainte? Si de ce să nu profite de faptul că primul vals era totodată cel care decidea cum se ocupau locurile la masă?

I-ar fi făcut plăcere să aibă parte de compania lui Elizabeth la cină. Speră ca ea să n-o găsească pe a lui dezagreabilă. Dar promisese să valseze cu el la fiecare bal la care participau amândoi.

Veni lângă ea de îndată ce se sfârși dansul de dinaintea valsului, după ce-și conduse partenera înapoi lângă mama ei. Simți că Codaire – numele îi sărise brusc din memorie ceva mai devreme în cursul serii, fără să fi făcut vreun efort să și-l amintească – se îndrepta și el spre ea și grăbi pasul, ca să ajungă primul. În timp ce făcea acest lucru, îi trecu prin minte gândul că era posibil ca Elizabeth să fie dezamăgită, dacă într-adevăr Codaire era bărbatul cu care spera să se mărite. Dar nu încetini pasul. N-avea decât să danseze cu el valsul de după cină.

Era îmbujorată și ochii îi sclipeau.

– Lord Hodges! spuse doamna Westcott. Nu ai stat deoparte nici măcar un dans întreaga seară. Cred că eşti cel mai căutat bărbat de aici.

– Nu pot decât să fiu recunoscător doamnă, spuse el, că sunt atâtea tinere dornice să danseze cu mine.

Îl bătu cu evantaiul pe braț.

– Mamele lor le-ar alinia la coadă ca să danseze cu dumneata, dacă nu ar fi împotriva etichetei, spuse ea. Iar fiicele ar fi mai mult decât încântate să-și aștepte rândul. Poate că sunt ușor părtinitoare, ținând cont că eşti fratele nurorii mele, dar cred că eşti cel mai chipeș bărbat de la bal. Nu am dreptate, Lizzy?

Colin râse și speră că nu i se înroșesc obrajii.

– Arăți foarte distins în alb și negru, îi spuse Elizabeth, cu o sclipire în ochi.

– Ceea ce e un mod de a-mi spune cu tact că, de fapt, nu sunt cel mai chipeș bărbat de aici? întrebă el.

Își aminti că exact asta îi spusese că este la petrecerea de a doua zi de Crăciun.

– Am văzut vreo doi sau trei care ți-ar putea face concurență, îi puse ea. Cu siguranță Lady Dunmore se va putea lăuda mâine că a organizat cel mai mare eveniment de până acum al sezonului, nu crezi?

- Cine ar putea s-o contrazică? întrebă Colin. Se pare că spune deja acest lucru de o săptămână. Următorul dans va fi un vals. Dansezi cu mine, Elizabeth?

- Oh, du-te, Lizzy! o îndemnă doamna Westcott. Știi bine că-ți place valsul mai mult decât orice alt dans. Și bietul Lord Hodges riscă să rămână pe tușă dacă refuzi, pentru că cele mai multe tinere n-au voie încă să-l danseze.

- Mi-ați expus cea mai mare teamă, doamnă, spuse el, și doamna Westcott râse și-l lovi din nou cu evantaiul peste braț, apoi își întoarse privirea spre fiica ei.

- Se pare că trebuie să fac o faptă caritabilă pe ziua de azi și să dansez cu tine, spuse Elizabeth.

Nu-i spusese mamei ei despre aranjamentul lor? Se întrebă de ce nu, oare. Păreau să fie foarte apropiate.

- Este dansul de dinaintea cinei, îi aminti lui Elizabeth, în timp ce o conducea pe ringul de dans.

- Într-adevăr? făcu ea. Asta înseamnă că va trebui să ne conversăm preț de jumătate de oră, în timpul mesei? Sper că ai suficiente comentarii despre vreme ca să nu existe momente penibile de tăcere.

- Dacă nu, spuse el, pot oricând să distrug caracterele câtorva dintre invitații din această seară.

- Ah, un bărbat cu infinite resurse!

Râse, și Colin se simți pe dată fericit. Iubea râsul ei.

Păsiră pe ringul de dans și se aşeză față în față, zâmbindu-și. Îi puse o mâină pe talie și ridică mâna, așteptând-o pe a ei. I-o luă și-și aşeză mâna stângă pe umărul lui. Mirosea frumos - un parfum ușor floral, cu câteva accente mai înțepătoare. Nu se pricepea să identifice parfumurile, putea doar să le aprecieze - sau nu. Cele mai multe dintre fetele cu care dansase puseseră prea mult accent pe partea florală.

- Mă întreb, spuse el, dacă în seara asta se va bate din palme și din picioare sau dacă vom auzi strigăte de pe margine.

- Biata Lady Dunmore ar leșina pe loc și nu și-ar mai arăta niciodată chipul în public, spuse ea.

Muzica începu în acel moment și Colin o răsuci în pași de vals, observând, la fel cum se întâmplase la petrecerea de Crăciun, cât de ușoară era în brațele lui, cum spatele i se arcuia sub mâna lui, cum îi urma pașii fără să se încurce și fără să-l lase cu teama că ar putea să calce pe pantofi sau că o să se-mpiedice în pantofii lui.

Mai erau și alte perechi care dansau, deși nu la fel de multe ca la celelalte dansuri. Majoritatea celor foarte tineri stăteau pe margine, încercând să nu privească perechile cu jind. Ross Parmiter valsa cu Lady Jessica Archer, John Croft cu domnișoara Cowley – prima parteneră a lui Colin din acea seară – și o privea, în mod foarte interesant, ca și cum ar fi fost pe punctul să se îndrăgostească. Sala de bal mirosea ca o grădină. Aerul răcoros pătrundea prin ușile franțuzești deschise pe o latură a sălii. Lumina revărsată de candelabrele de deasupra părea să se învârtească în ritmul dansului.

Dar, după un minut sau două, Colin nu mai observă nimic din ce era în jur. Uită chiar și ușurința cu care dansau împreună, el și Elizabeth. Simțea doar exuberanța de a valsa cu o parteneră care iubea acest dans la fel de mult ca și el și care se potrivea în brațele lui de parcă acolo i-ar fi fost locul. Dansa cu un zâmbet ușor pe chip, mai degrabă visător decât intenționat, un fel de zâmbet de Mona Lisa. Și aşa ar fi trebuit să fie întotdeauna dansul, își spuse. Putea dura până la sfârșitul serii, din punctul lui de vedere. Cercul trupurilor lor și spațiul dintre ele erau o lume călduță și intimă, într-o lume mai mare, de culoare, muzică și dans.

Inevitabil însă, muzica se sfârși.

- Am stabilit, nu-i aşa, Lady Overfield, spuse el când se opriră din dansat, dar nu se despărțiră numai decât, că vom valsa la fiecare bal al sezonului?

- Într-adevăr, Lord Hodges, răspunse ea.

Zâmbetul visător păli și fu înlocuit de sclipirea ce părea să o caracterizeze.

- Și voi avea grija să-ți ții promisiunea. Vă sezi mai bine decât orice alt partener pe care l-am avut vreodată. Dar să nu-i spui fratelui meu, te rog.

- Buzele-mi sunt pecetluite.

Îi oferi brațul ca să-o conducă în sala de mese și se bucură foarte mult că alesese valsul acesta și nu pe celăllalt. Se simțea fericit și ușor amețit, aşa cum nu se mai simțise de când plecase de la țară. Preț de-o vreme, putea uita de greutatea sarcinii autoimpuse de a-și reorganiza viața și se putea bucura pur și simplu de compania unei femei senine și frumoase.

„Voi avea grija să-ți ții promisiunea.“ Se simțea măgulit.

Nu - se simțea onorat.

- Ce-ar fi să zicem *primul* vals de la fiecare bal? spuse el.

Ochii ei zâmbeau călduros când îi întâlniră pe ai lui.

- Primul vals să fie, fu ea de acord.

Cu siguranță că Lady Dunmore era foarte mulțumită, își spuse Elizabeth în timp ce intrau în sala de mese. Scaunele erau înghesuite pe fiecare parte a mesei și, din câte vedea ea, toate erau ocupate. Fu nevoie să se mai aranjeze încă vreo câteva mese mai mici în perimetru încăperii ca să poată încăpea toți invitații. Colin o așeză la una dintre acestea și Elizabeth se bucură în sinea ei.

- Nu mi-a făcut niciodată deosebită plăcere să valsez la balurile londoneze, spuse el, scuturând șerbetul și înținzându-l pe genunchi.

- Și totuși, este tocmai dansul pe care te-ai angajat să-l dansezi cu mine la fiecare bal?

- Oh! Se uită la ea, ușor speriat, apoi râse. Nu mi-a făcut niciodată deosebită plăcere... până în această seară. Mi s-a părut întotdeauna o corvoadă. Te simți obligat să-ți amintești pașii, să-i execuți cu precizie și eleganță, să-ți conduci partenera fără să o calcă pe pantofii de dans și fără să vă izbiți de altă pereche,

și - de parcă nu ar fi îndeajuns - trebuie să mai faci și conversație.

- Dar cu mine nu ai făcut conversație! îi atrase atenția, în timp ce-și punea câteva antreuri și dulciuri pe farfurie, de pe platourile din mijlocul mesei.

- Chiar aşa, n-am făcut, spuse el. Vezi? Nu mă pricepe deloc. Dar cu tine m-am simțit suficient de confortabil încât să mă pot bucura de dans. Totuși, știam că aşa o să fie. Tocmai de-asta ți-am cerut să valsezi cu mine la fiecare bal.

Confortabil. Nu era nu cuvânt prea romantic, nu? Dar de ce-ar fi fost?

- Și nu m-ai călcat nici măcar o singură dată pe picioare, spuse ea.

Colin trase o strâmbătură.

- Am călcat pe cineva, o dată, îi spuse. Prima oară când am dansat vals în public. Totuși, partenera mea era o adevărată lady. A zâmbit în fața scuzelor mele rușinante și m-a asigurat că nu s-a întâmplat absolut nimic, dar, preț de jumătate de oră am văzut-o cum se chinuia și strângea din dinți în agonie.

Râseră amândoi în timp ce Colin își umplea la rândul lui farfurie. Fură însă întrerupți înainte să termine, când Lady Dunmore veni grăbită la masa lor.

- Lord Hodges! spuse ea, îngrozită. Chiar nu ar trebui să stați la una din mesele astea, departe de toți ceilalți invitați. Avem un loc liber aproape de capul mesei. Permiteți-mi să vă aşez acolo.

Colin îi aruncă o privire lui Elizabeth.

- Sunt foarte mulțumit să stau aici, cu Lady Overfield, doamnă, o asigură el.

Lady Dunmore se întoarse spre Elizabeth, ca și cum abia atunci îi remarcă prezența.

- Ah! făcu ea. Să vedem, unde vă putem așeza, Lady Overfield? Poate undeva mai aproape de doamna Westcott?

Privi de-a lungul uneia dintre mesele mari.

- Vă rog să nu vă agitați, doamnă, spuse Colin, cu o tentă ceva mai fermă în voce. Eu și Lady Overfield suntem perfect mulțumiți unul în compania celuilalt. La urma urmei, suntem aproape frate și soră. Sora mea este măritată cu fratele dumneaei.

- Ah, da, desigur, spuse matroana. Prea bine atunci, dar sincer, ar fi trebuit să fi fost îndrumat cu mai multă atenție când ați intrat în încăpere.

Se îndepărta, evident supărată pe servitorii ei.

- Am impresia, spuse Elizabeth, că ai fost aprobat drept peștor pentru mâna domnișoarei Dunmore. Ești fericit?

Colin se gândi o clipă.

- Pare să fie o Tânără drăgălașă, deși poate prea timidă, zise. Abia dacă reușesc să o fac să contribuie cu ceva mai mult decât comentarii monosilabice la o conversație.

- Dar este foarte drăguță, spuse Elizabeth.

- Este, fu de acord Colin. Deosebit de drăguță.

- Așadar, pui în practică intenția pe care îți-ai exprimat-o de Crăciun? îl întrebă ea. Îți cauți o soție?

- Presupun că da, zise el. Pare cam rece. Dar trebuie să recunosc până și eu că n-ai cum să-ți găsești o soție dacă nu-ți cauți mai întâi una.

Se uită la Elizabeth.

Preț de-o clipă, simți o împunsătură de invidie. Dacă ar fi fost cu zece sau cu cincisprezece ani mai Tânără... Dar nici măcar atunci nu fusese considerată o mare frumusețe. Nu ar fi putut concura cu cineva precum domnișoara Dunmore. Fusese chiar surprinsă când Desmond începuse să-i facă curte, fiindcă era un bărbat frumos, foarte căutat de doamne.

- Și ce este cu Sir Geoffrey Codaire? întrebă el. A fost partenerul tău la primul dans și abia am reușit să i-o iau înainte pentru vals. Începuse să se îndrepte spre tine și a trebuit să-o iau la fugă ca să ajung eu primul.

- Oh, nu e adevărat! protestă ea, râzând. În ce hal te-ai mai fi dat în spectacol!

Întotdeauna arăta deosebit de Tânăr - și imposibil de atrăgător - atunci când zâmbea strengărește, aşa cum făcea acum.

Apoi deveni din nou serios.

- El e bărbatul cu care vrei să te măriți? o întrebă.

- Dumnezeule mare! spuse ea. Nu m-a cerut încă.

Privi în direcția lui Sir Geoffrey, care discuta cu Sir Randolph Dunmore la una dintre mesele lungi. Întâmplător îi surprinse privirea, și Sir Geoffrey zâmbi.

- Dar te-a cerut în trecut și o să te mai ceară? întrebă Colin. El e cel de la care ai primit propunerea anul trecut? Si te rog să mă inviți să-mi văd de treaba mea, dacă sunt prea băgăcios.

- Mi-a făcut într-adevăr onoarea de a mă cere în căsătorie anul trecut, recunoscu ea. Dacă va repeta sau nu cererea anul acesta rămâne de văzut. Este foarte posibil să accepte ce i-am spus atunci și să mă considere doar o bună prietenă.

- Și ai fi dezamăgită în cazul acesta? întrebă el.

Ar fi? Nu știa ce alte perspective ar fi putut avea. Unul dintre ceilalți gentlemeni care își manifestaseră interesul în trecut păruse să și-l fi pierdut anul acesta. Era prezent în seara asta și nu se apropiase de ea. Ceilalți nu erau aici deloc și era posibil să nici nu fie măcar în oraș. În plus, nici unul dintre ei nu făcuse nimic ce ar fi putut fi descris cu certitudine drept curte.

- Este un om de nădejde, spuse ea.

- Iar asta contează mult pentru tine, zise el.

Nu era o întrebare.

- Da, desigur! spuse ea. Este chiar unul dintre principalele lucruri care mă interesează. Presupunând că o să mă recăsătoresc, va trebui să fie cu cineva în care să pot avea încredere.

- Încredere să ce? întrebă el, trăgându-se în spate ca servitorii să le poată turna ceaiul.

- Mă tem că nu pot fi mai specifică de atât.

- Așadar, vrei să ai o viață previzibilă.

- Da, vreau.

Oftă.

- Sună înfiorător de anotă, nu-i aşa? Dar previzibilitatea anostă are atracțiile ei, Colin, pentru o femeie de treizeci și cinci de ani care a trăit pe pielea ei pericolele imprevizibilului. Aș ști de la început în ce mă bag cu Sir Geoffrey și aş ști la ce să mă aștept.

- Nu vrei râsete? întrebă el. Sau bucurie?

- Un om de nădejde nu râde și nu poate oferi bucurie? întrebă ea, deși, sincer, nu se putea vedea râzând cu Sir Geoffrey.

Sau simțindu-se bucuroasă alături de el.

- Ai fost făcută pentru veselie, Elizabeth, spuse Colin. Îți amintești Crăciunul?

Și-l amintea mult prea bine. Se deosebea de tot ce se întâmplase în viața ei în ultimii ani – poate chiar vreodată.

- Nu poate fi Crăciun în fiecare zi, spuse ea.

- Poate că ar trebui să fie, răspunse el, și Elizabeth se gândi melancolică la bătăi cu bulgări și întreceri cu săniile și săruturi în zăpadă.

- Dar tu? întrebă ea. Ai dansat toate dansurile din această seară, de fiecare dată cu altă parteneră. Ai mai cunoscut și pe altcineva în afara de domnișoara Dunmore pentru care să simți un interes anume?

- Mi-a făcut plăcere să dansez cu toate, spuse Colin, deși cel mai mult cu tine. Nu am simțit săgeata lui Cupidon străpungându-mi inima, dacă la asta te referi, nici măcar când vine vorba de domnișoara Dunmore. De fiecare dată când îmi rotesc privirea prin sala de bal și mă surprind privind parcă în transă pe cineva, mă uit la tine.

Ochii lui zâmbeau și Elizabeth râse. Era o glumă slabă. Chiar și aşa, se întristă, pentru că același lucru se întâmplase cu ea când îl zărise la intrare și-și dăduse seama că până la urmă venise la bal. Ca și cum ar fi venit numai pentru ea și pentru promisiunea de a dansa valsul împreună.

Ca și cum ea însăși nu ar fi fost acolo pentru nici un alt motiv.

Ar fi trebuit să se gândească la Sir Geoffrey în seara asta și la viitorul ei. Ar fi trebuit să se gândească la siguranță, la încredere și judecată sănătoasă. Nu să se lamenteze că nu se născuse cu cincisprezece ani mai târziu.

- Ce calități cauți? întrebă ea. Frumusețe și un caracter dulce?

- Mai degrabă un caracter puternic, cred, spuse el. N-o să-i fie ușor să fie soția mea.

- Așadar, intenționezi să fii un tiran furios?

- Sper că nu, zise el. Am vrut să spun că nu va fi ușor să poarte numele și titlul meu. Nu în circumstanțele curente.

Circumstanțele însemnând mama lui, presupuse Elizabeth, și faptul că nu își revendicase încă moștenirea și nu-și pusese amprenta propriei personalități asupra ei.

- Nici măcar nu am mai fost la Roxingley de opt ani, spuse el. Mama trăiește acolo.

Da. Fata pe care o să și-o aleagă drept soție n-o să aibă o viață ușoară. Va trebui să aibă un caracter foarte puternic. Nu o invidia - decât pentru soțul pe care o să-l aibă.

- Elizabeth.

Se aplecă ușor peste masă. Zâmbetul îi dispăruse din ochi.

- Spune-mi cum să găsesc o femeie exact ca tine.

Inima îi săltă în piept. Stomacul i se strânse. Ochii lui, care priveau într-ai ei, erau mai sinceri decât îi văzuse vreodată.

Puse ceașca pe farfurioară, cu atenție ca să nu zdrăngăne. Era bucuroasă că nu băuse prea mult ceai și nici nu mâncase mare lucru.

- Păi, să vedem, spuse ea. Pentru început, nu există nimeni exact ca mine. Sunt doar eu.

Ce vedea când se uita la ea? O femeie matură care avea toate răspunsurile vieții?

- În al doilea rând, eu am ani de experiență de viață pe care nu te poți aștepta să-i întâlnești la tinerele printre care-ți cauți mireasă. Totuși, vor învăța și ele. Nici unul dintre noi nu poate scăpa de suișurile și coborâșurile vieții și cu toții învățăm mult mai mult din experiență decât din sfaturile pe care ni le dau cei dragi sau pe care le citim în cărți.

Colin o privi câteva clipe lungi, fără să spună nimic.

- Fetele sunt crescute pentru măritiș, nu-i aşa? zise el, în cele din urmă. Ca să fie soții și să-și îndeplinească îndatoririle de soție, inclusiv să conducă căminul conjugal.

- Da, spuse ea.

- De ce nu se răzvrătesc toate? întrebă el.

- Pentru că suntem crescute să credem că asta suntem noi, spuse ea.

- Și aşa e? întrebă el, încruntându-se. Tu ce ai vrut, Elizabeth?

- Să mă căsătoresc.

Zâmbi.

- Și să trăim fericiți până la adânci bătrâneți.

- Îmi pare rău că nu s-a terminat aşa povestea ta, spuse el, cercetându-i ochii cu privirea lui. Și acum vrei să te căsătorescă din nou, cu un bărbat plăcăt și stabil?

Părea o nebunie, când pe lume existau râsul și bucuria. Acestea erau însă trecătoare și nu întotdeauna disponibile. Pe un caracter solid te puteai baza.

- Vreau să am casa mea, spuse ea. Vreau să am un soț, ca să nu mă simt singură la evenimente precum Crăciunurile în familie. Vreau – sper – să am copii.

- Nevoia ta este emoțională, spuse el. Cu toate astea, cauți siguranță și stabilitate. Nevoia mea este practică, dar eu visez la iubire. Aș vrea să fiu îndrăgostit de femeia cu care o să mă căsătoresc. Există însă multe alte considerente, pe care le cred mai importante. Eu visez perfecțiunea, Elizabeth. Tu nu visezi deloc.

Era șocată. Sigur că visa. Oh, sigur că visa! Chiar nu înțelegea că până și speranțele ei modeste riscau

să rămâne nerealizate dacă nu o cerea nimeni în căsătorie? Adică, nimeni pe care să se poată baza.

- Sunt un bădăran insensibil, nu-i aşa? spuse el, când ea nu răspunse. Cred sincer că ai prefera să fii îndrăgostită până peste cap de Codaire, dacă ar fi posibil. Te-am întristat în mijlocul balului, când ar trebui să te fac să zâmbeşti. Hai să vorbim despre altceva. Am primit o scrisoare de la Roe azi-dimineaţă – de la Wren. Îmi spune că Alexander susține sus și tare că bebelușul îi zâmbește când ea știe prea bine că, de fapt, nu sunt decât grimase.

- Ah, făcu Elizabeth. Ce drăguț! Îi invidiez.

- Pentru că sunt căsătoriți și se iubesc? întrebă el. Pentru că au un copil? Ar fi trebuit să schimb subiectul.

- Am pierdut două sarcini în timpul căsniciei, îi spuse.

Și, Dumnezeule mare, nu avea obiceiul să vorbească despre asta. Niciodată despre asta. Nici măcar cu mama ei.

După o scurtă tăcere, întinse o mână și o puse peste a ei, apoi spuse cu voce joasă și blandă, acoperită de zarva conversațiilor de la mesele lungi:

- Poate că o să ai mai mult noroc cu Codaire, sau cu oricare dintre pretendenți vei alege să te măriți. Ai avut mai mulți parteneri de dans în seara asta. Cu siguranță toți bărbații necăsătoriți prezenți aici își dau seama că ești o adevarată comoară.

- Chiar aşa? întrebă ea, zâmbindu-i.

- Da, chiar aşa, o asigură el. Eu sunt necăsătorit și am dansat cu tine. Si eu îmi dau seama.

- Sunteți deopotrivă bun și galant, domnule, spuse ea pe ton de glumă, zâmbind în continuare, deși simțea că i se sfâșie inima.

- Sunt fascinat de tine, Elizabeth, zise el. Cu cât aflu mai multe despre tine, cu atât te respect și te admir mai mult. Ai o tărie de caracter incredibilă. Tot mai cred că ar trebui să mă însor cu tine. Si că tu ar trebui să te măriți

cu mine. Asta ar rezolva ambele probleme. Am putea avea încredere unul în celălalt, nu?

Ochii îi sclipeau, văzu Elizabeth când ridică privirea spre ei, reușind să-și păstreze zâmbetul pe buze.

- Îmi amintesc că, ultima oară când mi-ai spus să am încredere în tine, m-ai trântit în zăpadă, spuse ea.

- Și ai prins vreun guturai sau ți-ai rupt vreun os ca urmare? întrebă el.

- Nu.

- Ai văzut?

Priviră unul în ochii celuilalt peste masă, zâmbind și... Se simțea oare o tensiune în scurtul moment de tăcere? Sau era numai impresia ei? Era ceva dureros de tentant. Ceva inconfundabil sexual. Și ceva de neconceput. Pentru Dumnezeu, sora lui *mai mare* era măritată cu fratele ei *mai mic*!

- O să țin cont de oferta ta, spuse ea, dar voi aştepta să văd dacă nu primesc una mai bună până la sfârșitul sezonului.

- Ei bine, asta este o lovitură de moarte pentru orgoliul meu, zise el, ridicându-și mâna de pe a ei și lăsându-se pe spătarul scaunului. Va trebui să dansez în continuare valsurile cu tine și să-mi folosesc toate farmecele, până o să te conving că eu sunt bărbatul pentru tine. Recunoaște, Elizabeth. Nu ai simțit mai devreme, când mama ta ți-a spus că sunt aici și m-ai căutat cu privirea? Nu ai simțit cum se mișcă pământul? Nu ai auzit viorile?

- Vai de mine! exclamă ea. Vrei să spui că nu s-a mișcat într-adevăr pământul? Sau că violonistul nu a interpretat o melodie romantică la mai multe instrumente deodată?

Dar toată lumea se mișca în jurul lor. Probabil că reîncepea dansul. Luase o singură mușcătură din tarta cu homar în ultima jumătate de oră și băuse o treime dintr-o ceașcă de ceai. Nici el nu se descurcase mai bine. Se ridică și-i oferi mâna.

- Îngăduie-mi să te conduc înapoi în sala de bal, spuse el.

Lady Dunmore îl aștepta în ușă. Își trecu un braț prin tralui lui.

- Sunt sigură că ți-ai făcut datoria față de familia surorii dumitale pentru seara astă, Lord Hodges, spuse ea, înclinând cu grație capul înspre Elizabeth. Vino. Vreau să-ți prezint o Tânără domnișoară înainte să înceapă urmatorul dans.

Elizabeth văzu că partenerul ei se pregătea să protesteze. Își strecu mâna de sub brațul lui.

- Du-te, spuse ea. Mama e la doar câțiva pași distanță.

De parcă la vârsta ei mai avea nevoie de prezență constantă a unui supraveghetor.

Privi în timp ce Colin era condus să o cunoască pe Tânără relativ simplă care stătea lângă domnișoara Dunmore.

„Încă mai cred că ar trebui să mă însor cu tine. Și că tu ar trebui să te măriți cu mine. Asta ar rezolva ambele probleme. Am putea avea încredere unul în celălalt, nu-i aşa?”

Oh, Colin!

capitolul 8

Nu dură mult, descoperi Colin, ca lumea să afle că lordul Hodges își căuta mireasă. Timp de două săptămâni după balul Dunmore, aproape că avu senzația că interviava în mod constant candidate, cele mai multe trimise spre el de către mamele lor. Era un proces care îl amețea și îl deruta. Cu cât se gândeau mai mult la căsătorie, cu atât mai mult ajungea să fie convins de ceea ce-i spusesese lui Elizabeth în timpul balului. Baroana va trebui să fie o Tânără cu o putere de caracter remarcabilă, fiindcă mama lui n-avea să fie o soacru obișnuită. Nu va accepta cu grație ca numele și poziția de stăpână

la Roxingley să-i fie luate de altcineva. La fel și casa din Curzon Street.

Iar el, la rândul lui, va trebui firește să fie un soț extraordinar și să n-o lase pe maică-sa să-i terorizeze soția. Va trebui să fie un bărbat mai puternic decât fusese tatăl lui – chiar decât fusese el însuși la opt-sprezece ani.

La o petrecere de grădină în Richmond, luă o Tânără la o plimbare prin seră, la sugestia mamei sale care susținea că ea, personal, nu suportă căldura. Stătu o vreme într-o casă de vară deschisă împreună cu o altă Tânără, a cărei mamă trebuia să discute urgent ceva privat cu gazda lor. Mai târziu, pe terasa din fața casei, se trezi lăsat singur timp de zece minute cu o Tânără a cărei mamă zărise un vechi și foarte bun prieten, pe care nu-l mai văzuse de când lumea. La scurt timp după ce mama se întoarse, fu prezentat domnișoarei Madson și o duse la o plimbare cu barca pe râu. Era o fată drăguță, cu păr arămiu, care părea deopotrivă intelligentă și cu picioarele pe pământ. Nu părea să considere, aşa cum considerau multe alte tinere, că e nefeminin să discuți despre situații curente sau despre cărți pe care le citise. În timp ce trăgea la vâsle, Colin se relaxă și se bucură de compania ei și chiar o ținu pe râu ceva mai mult decât ar fi trebuit, având în vedere că se formase o coadă mică de persoane care așteptau bărcile. O plăcea pe domnișoara Madson și se întrebă dacă oare îl plăcea și ea. Sora ei mai mare, care îi sponsoriza ieșirea în societate, o aștepta pe mal și-i adresă lui Colin o privire speculativă.

Ziua următoare, la o serată, se trezi de două ori petrecând câteva minute în compania privată a căte unei tinere, înainte să ajungă să dea paginile partitului pentru domnișoara Dunmore, care cânta la pianoforte. Domnișoara Dunmore era o adevărată frumusețe, iar Colin o găsea de-a dreptul încântătoare acum că-și depășise timiditatea de la balul de debut. Mama ei îi privea de la distanță, evident mulțumită că Tânărul baron aprecia talentul de interpretare al fiicei ei.

Sora lui Ross Parmiter - cea recent logodită, cu care Colin se împrietenise cu un an în urmă - era în Londra cu mama ei și cu domnișoara Eglington, viitoarea ei cununată, pentru a cumpăra hainele de nuntă. Colin le însoțî într-o după-amiază la o expoziție de portrete, apoi se opriră la Gunter's pentru o înghețată. Domnișoara Eglington era o Tânără plăcută și modestă. Doamnele se aşteptau să rămână în oraș preț de câteva săptămâni, îi spuse ea, când o întrebă. Era nerăbdător să o revadă.

Mai participă la încă două baluri în acele două săptămâni și valsă cu Elizabeth la fiecare din ele. Îi plăceau aceste dansuri mai mult decât oricare altele. Elizabeth era o parteneră încântătoare, și la dans, și în afara dansului. Putea conversa cu ea - sau nu - fără să facă efortul conștient de a căuta un subiect de discuție. Totuși, având în vedere că nici unul dintre cele două valsuri nu se dansă înainte de cină, nu reuși să găsească prilejul de a purta o conversație mai îndelungată cu ea.

În după-amiaza de după cel de-al doilea bal, se duse la casa din South Audley Street, sperând să le găsească pe doamne acasă, deși știa că Wren și Alexander nu sositseră încă în oraș. Era acolo, deși doamna Westcott era ocupată cu vizita doamnei Radley, cununata ei, și a încă două doamne distinse. Când o întrebă dacă dorește să facă împreună cu el o plimbare prin Hyde Park, Elizabeth păru încântată.

- Mă și vedeam pierzând o după-amiază atât de frumoasă stând la fereastră, spuse ea, după ce ieșiră din casă și-i luă brațul.

Se plimbară de-a lungul Serpentinei - împreună cu încă aproximativ o sută de persoane. Soarele strălucea în oglinda apei, iar copiii se jucau pe mal, unii lansând bârcuțe de jucărie, alții strigați de bone îngrijorante, alții tărându-și mâinile prin apă.

- Speră să prindă vreun pește, spuse Colin.

- Sau sunt fascinați de felul în care mâinile lor își schimbă mărimea și forma când sunt scufundate

în apă, zise ea. Cât de mult se distrează copiii explorând lumea!

Zâmbi în timp ce-i privea, și Colin avu senzația că e melancolică.

- Ce s-a întâmplat cu ai tăi? o întrebă el și-și dori să-și poată înghiți cuvintele, chiar înainte ca Elizabeth să întoarcă privirea spre el, cu sprâncenele ridicate.

- Mi-ai spus că ai pierdut două sarcini.

Afurisită fie limba asta slobodă! Și părea să i se întâmpile numai în prezența ei. Fusese o întrebare înfiorător de intimă. Simțea cum îi năvălește sângele în obrajii.

Părăsiseră aleea principală ca să se apropie de apă. Din fericire, nu era nimeni în apropiere. Chiar și aşa...

- Prima oară s-a întâmplat foarte repede după ce am descoperit că eram însărcinată, spuse ea. A doua oară a fost diferit. A venit devreme. Prea devreme. Aproape că reușea să trăiască singur, dar nu tocmai. A murit. Mai bine zis, nu a trăit. În orice caz, nu în afara pântecului. Trăise înăuntrul meu. Îl simțeam tot timpul.

- Era băiat? întrebă el, încet.

- Da, spuse ea. Băiat.

Încercă să formuleze niște scuze, dar era mult prea târziu acum. Nu părea vizibil agitată. Dimpotrivă, era neobișnuit de stăpânită. Dar părea să fie o imensă durere în felul în care rostise cuvântul *băiat*.

- De fiecare dată a fost un accident, spuse ea.

Însă ceva din tonul cu care spusesese aceste cuvinte îi dădea fiori. O notă defensivă. Era ceva rău în alegerea cuvântului - *accident*.

- Oare? întrebă el.

- A doua oară, cu siguranță, spuse ea. Am căzut pe scări. Mi-am rupt brațul și am pierdut copilul.

Își rupsese brațul... Pentru Dumnezeu, de câte ori și-l rupsese?

- Și te-ai întors acasă la mama și la fratele tău, spuse el, încet.

- Da, zise ea. Am pierdut copilul acolo, câteva zile mai târziu.

- Elizabeth...

- Nu! spuse ea, trăgându-l spre alei și îndreptându-l în direcția casei. A fost un accident faptul că am căzut. Încercam să fug de el și m-am mișcat prea repede. Nu m-a împins.

- Și prima oară? Te-ai întors la tatăl tău și prima oară? întrebă Colin.

- Da, zise ea. Dar el nu știa de... de starea în care eram. Nu știa nimeni, doar noi doi. Abia aflasem.

Nu-i explică exact când pierduse prima sarcină sau cât de strâns legată era de faptul că fugise de acasă. Dar nu era nevoie. În mod clar, exista o legătură. Dumnezeule mare, Elizabeth!

- Îmi pare nespus de rău că am fost indiscret, spuse el. Și știu că scuzele sunt acum de prisos. Nu am nici un drept să știu.

- Iar eu nu aveam nici un drept să spun ceva, zise ea, încruntându-se. Și încă unui om care mi-e aproape străin, și bărbat pe deasupra. Nu știu de ce-am făcut-o. Iartă-mă. A doua oară, totul a fost explicat drept un accident tragic - cum a și fost. Am văzut un medic din Londra după ce mi-am revenit și m-a asigurat că încă mai pot avea copii. Asta era acum șapte ani. Dar... Oh, este o conversație atât de nepotrivită! Hai să vorbim despre altceva. Sunt convinsă că știi că ai devenit cel mai râvnit burlac din Londra.

- Ce-i drept, mă simt ușor asaltat, recunoscu el. Și ușor jenat. Sunt foarte multe tinere drăguțe în oraș, Elizabeth.

- Dar care dintre ele este specială? întrebă ea. Aud adesea numele tău asociat cu cel ai domnișoarei Dunmore. Ea este specială? Și mai e cineva?

- Domnișoara Madson este mai realistă, spuse el. Și domnișoara Eglington e mai modestă. Și... Ei bine, aş putea continua. Nici una nu mi se pare atât de specială încât să le excludă pe celealte. Poate că sunt eu prea greu de mulțumit, ceea ce ar sugera o arogență îngrozitoare din partea mea. Și nu-mi imaginez nici

că eu aş fi special pentru vreo domnişoară anume. Făcu o pauză şi oftă. Am un vis, Elizabeth. Vreau o familie aşa ca a ta. Vreau să petrec fiecare Crăciun la fel ca pe cel de anul trecut, împreună cu familia mea, chiar dacă este mult mai mică. Am o mamă şi trei surori, toate măritate. Au copii. Nu funcţionăm ca o familie şi nu sunt sigur că vom putea fi vreodată aşa. Ba chiar sunt aproape sigur că e cu neputinţă. Cu siguranţă este imposibil, dacă nu fac un efort consistent în această direcţie. Iar asta implică alegerea unei soţii potrivite. Dar ce Tânără naivă şi abia ieşită de pe băncile şcolii ar putea face faţă... ei bine, mamei mele?

Elizabeth trase aer în piept ca să vorbească, însă nu o făcu, poate pentru că nu era nimic de spus.

- Dar am vorbit destul despre mine, zise el. Spune-mi ce-i cu tine. Codaire pare să fie un admirator hotărât. Are un aer posesiv când e lângă tine. El este special, Elizabeth?

- Este foarte atent, zise ea. Îmi face complimente.

Dar nu spusesese că ar fi special.

Apoi văzu trăsura care tocmai trecea prin intrarea mare a parcului - albă cu auriu, cu decoraţiuni sofisticate şi trasă de patru cai albi. Ca o caleaşcă din poveşti care aducea cu ea o prinţesă de la palat.

- Lady Hodges, spuse Elizabeth.

- Da, zise el.

Mama lui - ca şi cum propriile cuvinte de mai devreme îi invocaseră prezenţa.

Erau la oarecare depărtare şi existau suficienţi plimbăreţi prin parc între care să se ascundă. De-o parte şi de cealaltă a trăsuriilor erau câte doi tineri călăreţi, pe cai negri şi îmbrăcaţi în negru. Dumnezeule mare! Oh, Dumnezeule mare! Parcă ar fi fost o paradă de circ. Şi întregul anturaj atrăgea, ca întotdeauna, atenţia. Deşi înțelesese că apariţiile ei publice erau din ce în ce mai rare în ultimul timp.

Colin o văzuse ocazional pe mama lui în ultimii cinci ani, ținând cont că întotdeauna își petrecea sezonul în Londra. Totuși, de fiecare dată de la distanță. Nu sătuseră față în față și nu-și mai vorbiseră de la moartea tatălui său, când Colin avusese opt-sprezece ani. Hotărâse atunci că nu-și dorea să-o mai vadă sau să-i mai vorbească vreodată. Încercase să rupă orice legătură cu ea, să o uite, să-și continue viața fără ea. Firește, nu putea face asta la nesfârșit. Nu când era singurul fiu rămas în viață, baronul Hodges de Roxingley, capul familiei, stăpânul întregii proprietăți, posesorul întregii averi. Și existau întotdeauna bârfe, dintre care unele ajungeau în mod inevitabil la urechile lui – cum fusese plângerea pe care o promise de Crăciun. Mai era și conștiința lui, care îi șoptea că era totuși *mama* lui și că un fiu avea datoria să-și onoreze părinții.

Mama lui fusese întotdeauna o ființă socială, în asemenea măsură încât era în stare să excludă orice altceva din viața ei. Adorase întotdeauna să se înconjoare de oameni, majoritatea tineri, majoritatea bărbați, care o admirau și aduceau omagii neprecupește frumuseții ei. Existaseră zvonuri despre anumiți amanți – Lord Ede, de exemplu, care era încă un membru credincios al curții ei, chiar dacă nu mai era Tânăr –, dar Colin nu știuse niciodată, sau nu-și dorise să știe, adevărul. Îi plăcuse întotdeauna să se amuze cu petreceri grandioase la țară și, uneori, Colin și fratele și surorile lui – cu excepția lui Wren – erau aduși din camera lor de joacă pentru a fi expuși și admirați de oaspeți. Oaspeții în sine, înțelesese Colin după ce crescuse, nu erau întotdeauna, nici măcar adesea, aleși dintre elementele cele mai respectabile ale societății.

Vremurile se schimbaseră, desigur. Acum mama lui evita balurile și orice fel de distracții la care ar fi fost expusă luminii puternice și deloc măgulitoare a candelabrelor. Prefera să aleagă locuri și ocazii în care să apară în lumină difuză și să se țină la oarecare distanță de cei care o priveau. Teatrul și opera se numărau printre

locațiile ei preferate. Acolo putea sosi târziu, după ce toți ceilalți își ocupaseră locurile, își putea face o intrare grandioasă înainte să se așeze în loja ei privată, unde putea fi admirată de la distanță. Era întotdeauna însorită de tineri care concurau pentru privilegiul de a o servi. și aproape întotdeauna o avea pe Blanche – sora mai mare a lui Colin – care să-i facă toanele, împreună cu soțul ei, Sir Nelson Elwood. Blanche era o parte esențială a tabloului – blondă și extraordinar de frumoasă, însă nu mai încântătoare decât mama ei. și, de la depărtare, lăsa adeseori impresia că ea era mai în vîrstă.

Colin avusese o dată ocazia să fie martor la întregul spectacol. Mama lui făcuse senzație. Pentru că, deși probabil că se apropia de-acum de șaizeci de ani, dacă nu depășise deja această vîrstă, arătase ca o fetișcană. Chiar și din depărtare, fusese însă evident pentru Colin că părul blond, umflat și răsucit în bucle și cârlionți, nu era părul ei și că roșeața tinerească din obrajii și de pe buzele ei, la fel ca și negrul lucios al genelor lungi se datorau mai mult cosmeticelor, aplicate din abundență, decât mamei natură. Până și genele în sine îi păruseră în mod evident false. Atenția pe care o primise, în special de la bărbații din sala mare – strigăte, fluierături, plecăciuni și bezele – fusese un omagiu pe atât de zeflemitor pe cât era de sincer. Cel puțin aceasta fusese impresia pe care i-o lăsase fiului ei îngrozit de rușine. Fiindcă arătase precum caricatura unei fete mai degrabă decât ca o Tânără.

Și în rare ocazii, precum cea de azi, venea cu caleașca în parc la ora de vîrf, îmbrăcată toată numai în alb, cu vălul tras pe față în timp ce le făcea semne cu mâna cunoștințelor și chiar primea vreo câțiva favoriți la fereastra deschisă a trăsuriilor. Blanche era de obicei lângă ea.

Nu știa dacă era acolo și azi. Caleașca trecu mai departe fără să încetinească, și Colin scoase un oftat adânc de ușurare.

– Sunteți chiar atât de înstrăinați? întrebă Elizabeth.

- Nu ne-am mai vorbit și n-am mai stat față în față de opt ani, spuse el. La scurt timp după ce oamenii au plecat din casa noastră, după înmormântarea tatei, la care s-a prezentat înveșmântată în negru, mama a apărut în salon îmbrăcată ca de obicei în alb și mi-a cerut să-o ajut să scrie invitații pentru o petrecere. Avea nevoie de ceva care să-o înveselească, mi-a explicat, când am protestat. Și când am întrebat-o cum o să pară dacă o să dea una din celebrele ei petreceri la un timp atât de scurt după moartea tatei, m-a bătut pe obraz de parcă aş mai fi fost încă un copil și m-a spus că eram dulce și naiv. Asta aștepta toată lumea din partea ei, mi-a spus. În nici un caz nu avea de gând să piardă un an din viața și tinerețea ei îmbrăcată în negru, cu o mutră tristă și trăind într-o casă posomorâtă. Am încercat să fac apel la lege, dar se pare că legea nu era de partea mea. Eram lordul Hodges de Roxingley, posesor a tot ceea ce venea împreună cu acest titlu, dar eram în același timp minor. Trei tutori aveau să aibă grija ca, în următorii trei ani, să duc o viață înțeleaptă – înțeleaptă după standardele mamei mele, am înțeles apoi. Așa că am făcut ce-ar fi făcut orice Tânăr de opt-sprezece ani. M-am spălat pe mâini de toată povestea și am plecat de acasă, fără să mă mai întorc.

- Doar că acum ai tocmai această intenție, spuse Elizabeth în timp ce traversau aleea și înaintau pe South Audley Street.

- Nu va fi ușor, spuse el.

- Vrei să intri, întrebă ea când ajunseră în dreptul casei.

- Nu, mulțumesc, zise el. Îți-am răpit și așa suficient timp. Îmi pare rău dacă te-am supărat dacă am adus amintiri vechi la suprafață. Și chiar asta am făcut, nu-i așa? Ar trebui să spun că în loc de dacă. Și îmi pare rău că am făcut vreodată greșeala să cred că seninătatea ta indică o femeie care nu a cunoscut niciodată necazurile vieții. Am multe de învățat. Mă întreb de ce mă mai suportă.

Își puse mâna peste a lui, și Colin i-o ridică la buze.

- Te suport pentru că știu că-ți pasă, zise ea. Ai putea atât de ușor să fii arogant, Colin. Ai toate caracteristicile din care se naște de cele mai multe ori arogația. Dar îți pasă de ceilalți. Chiar și de mama ta, cred eu. Nu poți să dai pur și simplu buzna peste ea și să-ți impui voința cu forța acum că ai dreptul să faci, nu-i aşa? Cauți în schimb o soluție care să împace pe toată lumea, inclusiv pe mama și pe viitoarea ta soție.

- Îmi imaginez că asta e ceva cu adevărat irealizabil, nu? spuse el, cu amărăciune. Unele probleme chiar nu au soluție, Elizabeth?

- Nu știu, spuse ea. Este o întrebare grea. Mulțumesc pentru plimbare. Mulțumesc că m-ai ascultat. Colin... Ezită. Alege pe cineva la care să poți ține cu adevărat. O femeie pe care să-o poți iubi. Nu doar o femeie pe care să-o consideri capabilă să îndeplinească rolul de batoană de Hodges.

- Cu toate astea, spuse el, zâmbindu-i, tu alegi cu mintea, fără să-ți asculți câtuși de puțin inima.

- Situația mea este foarte diferită de a ta, spuse ea.

- Pentru că ai mai mulți ani și ai depășit vîrstă iubirii și a pasiunii? întrebă el.

Elizabeth râse încetisoară.

- Ceva de genul asta.

- Poți fi atât de naivă uneori, zise el, cu toată experiența și înțelepciunea ta. Nu ești bătrână, nici pe departe. Și ai fost făcută pentru iubire. Probabil că și pentru pasiune.

- Și pentru râs și bucurie? spuse ea, și Colin își aminti că folosise aceste cuvinte la balul Dunmore.

- Da, și pentru ele, zise el. Te rog să nu faci ceva ce-o să regreți întotdeauna doar pentru că ai senzația că viața a trecut pe lângă tine.

Cu siguranță o să regrete dacă o să se mărite cu Condăire. Era țeapăn și rigid ca un băț. Iar asta era o descriere blândă. Deși poate că era exact bărbatul potrivit pentru ea. Ce știa el? Tot ce știa era că-și dorea ca Elizabeth să găsească și să trăiască toate bucuriile pe care le putea

oferi viața. Dacă ar fi fost el Codaire, i-ar fi adus la picioare luna și stelele și tot ce era strălucitor în univers.

Îi sărută din nou mâna și-și luă la revedere de la ea. Așteptă până ce intră în casă, apoi o porni înapoi în josul străzii. Dacă Overfield ar mai fi fost în viață, își spuse, nimic nu i-ar fi făcut mai mare plăcere decât să-l provoace la un duel. Elizabeth credea că băutura fusese o boală pentru el. Poate că fusese. Dar Elizabeth era prea blândă. Nimic – nimic – nu-i putea ierta faptul că-și abuzase soția. Nimic nu-i putea scuza faptul că-și ucisese cei doi copii, pe când erau încă în pântec.

Dumnezeule mare. Elizabeth!

Nu era demn nici să-i sărute tivul rochiei.

– Din nefericire m-am înșelat, spuse lordul Ede, deschizând capacul cutiei de prafuri și pregătindu-se să tragă o doză pe nas. Am greșit cu o zi.

– Ideea este că ai greșit, Ede! spuse Lady Hodges și vocea ei dulce avea o notă iritată. Iar acum va trebui să ies două zile la rând. Foarte neplăcut. Si lumea o să comenteze.

– Firește că o să comenteze. Va fi o adevărată vâlvă în societate, spuse el. De câte ori ești tu văzută de două ori în tot atâtea zile?

Cu un gest al mâinii ei micuțe, dădu la o parte evantaiul pe care unul dintre tinerii domni îl flutura în fața ei.

– Ești sigur că e mâine, Ede?

– Foarte, zise el. Dacă va permite vremea, firește. Încântătoarea domnișoară Dunmore. La ora cea mai populară. În trăsura lui.

– Chiar este încântătoare? întrebă Lady Hodges. De o frumusețe desăvârșită? Cea mai căutată frumusețe a sezonului?

– Așa se spune, zise el, cu o mâna ridicată deasupra cutiuței în timp ce părea să-i analizeze conținutul. Se spune că este mai încântătoare decât orice altă fată din

acest sezon, sau din sezonul trecut, ba chiar din toate sezoanele de la... Când ai debutat tu?

- Acum câțiva ani, spuse ea.

- Atunci de câțiva ani încocace, zise el, înainte să-și pună puțin praf pe mâna, pe care îl trase rapid prin fiecare nară.

- Când am debutat eu, toată lumea a spus că nimeni nu-și mai amintea o asemenea frumusețe. Cineva a spus chiar că voi rămâne neîntrecută mulți ani de atunci încolo.

Lord Ede strănută în batistă.

- A avut dreptate, ii spuse.

Bărbatul cu evantaiul și cel aflat de partea cealaltă a scaunului, care ii ținea batista tivită cu dantelă, în cazul în care ar fi avut nevoie de ea, murmurără aprobator.

- Dar chiar este frumoasă, această domnișoară Dunmore? întrebă ea. Și a fost văzut în repetate rânduri făcându-i curte? Și o s-o scoată la plimbare cu trăsura prin parc mâine? Și chiar este în căutarea unei soții, Ede?

- Să vedem, spuse lordul Ede. Patru întrebări, toate cu același răspuns. Un simplu *da*. Să comit o greșeală sau să spun o minciună?

- Te-ai înșelat astăzi, ii aminti ea. Era în parc. L-am zărit prin mulțime. Nu-i aşa, Blanche? Dar nu în compania cuiva care ar fi putut fi domnișoara Dunmore sau oricare altă Tânără potrivită pentru a-i deveni soție. Am recunoscut-o. Era creaatura aceea ștearsă, sora lui Riverdale. Blanche?

- Lady Overfield, mamă, spuse Blanche.

- Lady Overfield, repetă Lady Hodges. De ce-și pierde timpul cu ea când este în căutarea unei soții?

Bătu cu degetele perfect îngrijite de la o mâna în brațul acoperit cu catifea roz al fotoliului și-și roti nemulțumită privirea prin salonul la fel de roz.

- Nu avem nici un musafir azi, deși am fi putut să avem. Și acum va trebui să anulăm și adunarea de mâine. Pentru că fiul meu își alege o soție și trebuie îndrumat în direcția potrivită. Trebuie să aleagă fata cea mai

frumoasă. Nu pot îngădui mai puțin. Ar fi prea înjositor. Și, după ce o să se însoare, Blanche, vom fi un trio de frumuseți și vom întreține propria noastră curte aici și la Roxingley. Am convingerea că vom fi celebre.

- Cu siguranță vrei să spui *mai celebre*, zise lordul Ede. Dacă aşa ceva e cu putință.

- Îndrăznesc să spun că da, zise dulce Lady Hodges. Și îmi imaginez că lumea o să mă lingușească, cum face întotdeauna, și-o să se prefacă uluită să afle că domnișoara Dunmore nu este sora mea.

- Într-adevăr, aprobă lordul Ede.

- Sora dumneavoastră *mai mare*, murmură Tânărul cu batista.

- Și scumpul meu Colin se va întoarce în sfârșit la mine, spuse ea, cu ochi visători. Întotdeauna a fost mai frumos decât Justin. Dar și mai încăpățânat. I-am dat frâu liber, dar acum o să se întoarcă. Cât de minunat o să fie. O nuntă la sfârșitul primăverii la catedrala St. George și o petrecere grandioasă de vară la Roxingley.

- Nu sunt toate grandioase? întrebă lordul Ede? Dacă ești tu acolo?

- Mai mult ca de obicei, spuse ea. Va fi o petrecere despre care toată lumea o să vorbească mulți ani de acum înainte, Ede. Și toată lumea va ști din timp despre ea și se va bate pentru invitații.

- Îndrăznesc să sper, spuse el, că voi primi și eu o astfel de invitație fără să fiu nevoie să mă bat pentru ea?

- N-ar trebui, spuse ea, întorcând capul spre el și privindu-l critic. Îmbătrânești, Ede - ai chipul ridat, părul alb. Mi-aș dori să-ți vopsești părul și să folosești niște cosmetice discrete. Totuși, ești încă prezentabil. Ai un aer distins, mi se pare că acesta e termenul cu care ești descris.

- Nu toți ne bucurăm de o tinerețe veșnică, aşa că tine, spuse el, cu o plecăciune.

- Adevărat, zise ea. Acum trebuie să pleci. M-am plăcăsiat de tine. Iar eu trebuie să mă odihnesc înainte

de cină. Nu vreau să arăt ca o babă, chiar dacă nu am musafiri în seara asta.

- *Ca o babă?* exclamă Tânărul cu batista, părând şocat.

- Imposibil, murmură partenerul său cu evantaiul. Lord Ede își luă rămas-bun.

capitolul 9

Sir Geoffrey Codaire era deosebit de atent, ori de câte ori el și Elizabeth se întâlneau. Uneori din întâmplare, ca de pildă pe Bond Street într-o după-amiază, când Elizabeth era la cumpărături împreună cu mama ei, și Sir Geoffrey le convinse să-l însoțească la ceai și prăjituri într-o cofetărie din apropiere. Uneori întâlnirile erau dinainte stabilite, ca în seara în care o scosese la cină, împreună cu un prieten de-al lui de la țară, care era în oraș cu soția lui pentru câteva zile. Era prezent la toate balurile la care mergea Elizabeth și dansa cu ea de fiecare dată.

Elizabeth îl găsea întotdeauna curtenitor... și previzibil. Nu stătea niciodată mai mult decât era cazul. Nu le ținu pe ea și mama ei mai mult de jumătate de oră la cofetărie, fiindcă știa că nu-și terminaseră cumpărăturile. Veni să o ia la oră fixă în seara cu cina și o aduse înapoi la o oră potrivită. Nu-i cerea niciodată un al doilea dans la nici un bal, deși uneori venea să stea lângă ea atunci când nu dansa cu altcineva. Din ce în ce mai mult, Elizabeth se convingea că ar fi fost o idee înțeleaptă să se mărite cu el, dacă-i mai făcea o dată propunerea.

Și mai cunoscu pe cineva. Într-o seară, mătușa Lillian, cumnata mamei ei, îi făcu cunoștință cu domnul Franck, la un concert privat, care se așeză lângă ea și discută cu ea în timpul pauzelor. Îi aduse gustări de la bufet în timp ce mama și mătușa ei se duseră să discute cu niște prieteni comuni, de cealaltă parte a încăperii. Era văduv de trei ani și avea doi băieți plecați la școală. Cel mic se alăturase fratelui său chiar în acest an și tatăl

lor rămăsese singur și neconsolat. De aici și hotărârea de a petrece o lună sau două la Londra, lucru pe care nu-l mai făcuse de câțiva ani buni. Era un bărbat cu o înfățișare plăcută, cam de aceeași vîrstă cu ea, estimă Elizabeth, cu o dispoziție relaxată și un aer nepretențios.

Două zile mai târziu, veni într-o vizită de după-amiază, chiar a doua zi după ce mersese la plimbarea cu Colin. Domnul și doamna Latchwick, vecini din Kent, erau și ei acolo, iar domnul Franck reuși să se facă plăcut de toată lumea, până când fu anunțat Sir Geoffrey Codaire. Curând după aceea, domnul Franck se ridică, pregătindu-se să se retragă, după ce întrebă mai întâi dacă Lady Overfield intenționa să participe la balul lui Lady Arbiner din acea seară. Iar când primi un răspuns afirmativ, o întrebă dacă îi va face onoarea de a-i rezerva primul dans.

Sir Geoffrey bău ceaiul cu care fusese servit înainte de o întreba pe Elizabeth dacă acceptă să facă o plimbare cu trăsura prin parc în compania lui, ceva mai târziu, în timpul orei de vîrf. Elizabeth ezită, ținând cont că se ducea la bal seara și avusese deja o după-amiază destul de încărcată. Dar era o altă zi frumoasă și nu ieșise din casă întreaga zi.

- Mi-ar face placere, spuse ea. Mulțumesc.

Se întoarse fix la ora stabilită și o ajută să intre în trăsura care aștepta în fața ușii ei.

- Ce zi minunată! spuse ea, în timp ce porneau spre parcul din apropiere.

- Într-adevăr, aprobă el. Soții Latchwick par să fie o pereche plăcută.

- Chiar sunt, îi spuse ea. Avem foarte mare noroc cu toți vecinii noștri de la Riddings Park.

- Adevărat, este important să ai vecini prietenoși, spuse el. Și eu sunt norocos în această privință. Și Franck pare un om destul de plăcut. Înțeleg că se simte singur de la moartea soției și este puțin fragil.

- Fragil? întrebă ea, ridicând sprâncenele.

- Este cuvântul pe care soția unei cunoștințe l-a folosit ca să mi-l descrie, îi spuse el. Ar fi regretabil ca o doamnă să se joace cu sentimentele lui, având în vedere că este de părere că are nevoie de o nouă soție. Totuși, doamna care mi-a vorbit despre el este ferm convinsă că nu este încă pregătit pentru o nouă căsătorie, presupunând că va fi vreodată, bietul om. Se pare că și-a divinizat soția.

Elizabeth se încruntă în timp ce treceau prin porțile de la Hyde Park. De ce-i spusesese asta? Ca s-o avertizeze? Ca să nu-l rănească pe domnul Franck? Ca să aibă grija să nu ajungă ea rănită de el, ținând cont că nu era un bărbat care să-i poată oferi întreaga inimă? Ca să nu se mărite cu un alt bărbat și să nu rămână el dezamăgit?

Sir Geoffrey întoarse capul și-i adresă o privire ascuțită, poate pus în alertă de tăcerea ei.

- Tocmai mi-am ascultat ecoul propriilor cuvinte, spuse el. Am vorbit ca un gogoman gelos. Te rog să mă ierți. Nu sunt aşa. Cel puțin nu sunt gelos. Dacă sunt sau nu gogoman trebuie să decizi tu.

- Ar fi ultimul cuvânt pe care l-aș alege ca să te descriu, spuse ea.

- Mulțumesc, îi răspunse. Mă simt ușurat.

Elizabeth râse.

Își petrecuă următoarele douăzeci de minute mergând la pas prin circuitul care era întotdeauna aglomerat de trăsuri și cai și pietoni în acest moment al zilei, de prieteni și cunoștințe pe care îi salutară, oprindu-se să schimbe mai mult de câteva cuvinte cu unii dintre ei sau ca să asculte ultimele vești și bârfe. Elizabeth promise încă două dansuri la balul din acea seară.

- Dacă nu mă grăbesc, spuse Sir Geoffrey îndreptând cabrioleta ceva mai departe de mulțime, s-ar putea să descopăr diseară că nu mai ai loc și pentru mine. Îmi păstrezi primul vals, Lady Overfield?

Ezită preț de numai câteva clipe.

- Mă tem că pe acela l-am promis cu ceva vreme în urmă, spuse ea.

- Ah, făcu el. Atunci al doilea?
- Da, acceptă ea. Cu siguranță și-l păstrez pe al doilea și de-abia aştept să dansăm.

Sir Geoffrey oftă.

- M-aș dori să nu fiu întotdeauna pe locul doi când vine vorba de dumneata, chiar dacă numai la un vals, zise el. Tânărului Hodges i-ai promis primul vals din această seară? Pare să-i facă plăcere să valseze cu tine. Îmi imaginez că nu sunt încă prea multe tinere care să fi primit aprobarea pentru vals.

Însă ceva îi atrase atenția în acel moment și Elizabeth fu mirată să vadă apropiindu-se distinctă caleașcă albă, cu caii la fel de albi și, de-o o parte și de cealaltă, cu călăreții negri.

Sir Geoffrey aproape că fu forțat să-și tragă șareta de pe drum.

Elizabeth zări pentru o clipă chipul acoperit de un văl alb al lui Lady Hodges. Cum? Două zile la rând?

- Pentru o clipă, spuse Sir Geoffrey, după ce caleașca și anturajul îi depășiră, am crezut că se apropie prințul regent.

- Nu, zise ea. Doar Lady Hodges.

- Ah, făcu el. Faimoasa excentrică. Si mama lui Lady Riverdale. Si a lordului Hodges.

- Da, spuse ea.

Îndreptă șareta spre o alei mai liniștită, deși Elizabeth se grăbea de-acum să se întoarcă acasă și să se pregătească pentru balul din acea seară.

Sir Geoffrey încetini și Elizabeth își dădu seama ce avea să urmeze. Nu era sigură că e pregătită. Dar când o să fie, dacă nu acum?

- Te-am întrebat anul trecut dacă mai pot îndrăzni să sper, spuse el. Nu mi-ai răspuns și am ales să cred că puteam spera. Spune-mi acum dacă preferi să mă opresc aici.

Așadar, sosise momentul și nu-l mai putea amâna. Dacă-i spunea într-adevăr să se opreasă, ar fi trebuit să adauge și că răspunsul ei n-o să se schimbe niciodată.

Nu-l putea ține aşa la nesfârșit. Ar fi fost înfiorător de nedrept. Merita mai mult.

Și se gândise la asta toată iarna, chiar și mai mult în ultima vreme, de când sosise în Londra, după ce-l revăzuse și petrecuse o vreme în compania lui. Nu avea şanse mai bune. Era tot ce și-ar fi putut dori vreodată de la un soț – doar că din relația lor lipsea până și cea mai mică scânteie de romanticism. Nu exista iubire. Avusese și iubire, și romanticism în prima ei căsnicie și uite ce se întâmplase.

„Poți fi atât de naivă uneori... ai fost făcută pentru iubire... nu face ceva ce-ai să regreți întreaga viață.“ Îi răsunau în urechi vorbele pe care Colin i le spusesese cu doar o zi în urmă.

– Nu-ți voi spune să te oprești, zise ea.

Sir Geoffrey întoarse capul spre ea.

– Atunci, pot continua? o întrebă. Vrei să te măriți cu mine? Îmi-am fost devotat în toți acești ani. Îți voi rămâne devotat tot restul vieții.

Erau cele mai pătimașe cuvinte pe care i le spusesese vreodată, și Elizabeth simți un moment de panică. Dar mersese prea departe ca să mai poată bate în retragere. Și știa că, mai târziu, când o să aibă timp să se gândească, va fi mulțumită că a făcut ceea ce trebuie. Viitorul ei o să fi aranjat. Curând va fi din nou femeie măritată, cu casa ei și, spera din tot sufletul, un copil al ei. Poate chiar mai mulți. Viața îi oferea o a doua sansă și ar fi fost într-adevăr nesăbuită să n-o accepte. Iar de data asta nu se mai grăbea, cu stele în priviri și inimă naivă – în ciuda a ceea ce spusesese Colin.

– Accept, spuse ea. Aș fi onorată să fiu soția ta, Sir Geoffrey.

Continua să o privească. Era un lucru bun că nu se afla nimeni pe drum, în fața lor.

– Nu o să-ți pară rău, spuse el. Vei fi a mea și o să am grija de tine, Elizabeth. Îmi acorzi privilegiul de a-ți spune pe nume?

- Firește, zise ea, zâmbindu-i. Iar eu o să am grija de tine... Geoffrey.

- Cred, spuse el, că ar trebui să ne întoarcem cât mai degrabă pe South Audley Street și să-i cerem binecuvântarea mamei tale. Crezi că o să ne-o dea?

- Cred că da, spuse ea. Are o părere bună despre tine.

- Și Riverdale? întrebă el. O să ne dea și el binecuvântarea?

Elizabeth nu era sigură că Alex va fi încântat. El era un suflet romantic. Aproape că fusese nevoie să renunțe la el cu un an în urmă, când circumstanțele păreau să-l oblige să-și caute o soție înstărită, renunțând la dragoste. Din fericire – din *mare* fericire – găsise și avere, și dragoste cu Wren.

Ei bine, avusese și ea o șansă în dragoste și nu se terminase bine. Alex știa asta. Credea că o să fie mulțumit că, de data asta, avea siguranță că va fi bine tratată și că va cunoaște siguranță și mulțumirea.

- Firește că da, zise ea. Va avea încredere în înțelepciunea alegierii mele.

- Atunci sunt cel mai fericit dintre oameni! spuse el, profitând de prima ocazie ca să întoarcă sareta și să o ducă acasă. Chiar dacă nu pot dansa primul vals cu tine în seara asta.

Era cea mai apropiată tentativă de glumă pe care îl auzise să o facă vreodată. Îl făcea să-i fie mai drag.

Detestă felul în care își simți inima strângându-i-se cu ușoară durere în clipa în care se gândi la bărbatul cu care avea să împartă acel prim vals.

Colin tocmai intrase în parc și se alăturase circuitului, cu domnișoara Dunmore alături, când îl văzu pe Codaire venind din față și îndreptându-se în direcția opusă față de cea în care mergea el. Elizabeth era cu el, și Colin regretă că ratase șansa să o salute. Totuși, dacă avea să vină la balul din acea seară, o să danseze valsul cu ea și o să afle dacă o supărase grav cu o zi în urmă,

când îi smulsese toate acele confidențe despre copiii pe care îi pierduse. Cu siguranță el, unul, se simțea dat peste cap. Avusese vise bizare și chiar vreo câteva coșmaruri noaptea trecută.

Făcu un efort să revină în prezent, ca să-i poată acorda atenția însotitoarei lui. Veniseră într-un loc în care puteau să vadă și să fie văzuți în timp ce dădeau din cap și discutau cu prieteni și cunoștințe și poate că asta însemna că făcuse un pas mai aproape înspre alegerea lui. Poate că era mai bine aşa. Poate că avea nevoie de un imbold în direcția corectă. Nu exista decât o problemă – care era direcția corectă?

- Oh, uite! spuse domnișoara Dunmore, arătând înspre aleea de pe care tocmai venise Codaire. Parc-ar fi o caleașcă din povești!

Și Colin își dădu seama că era prins în capcană. Mama lui ieșise la plimbare în parc două zile la rând și era pe punctul de a se alătura mulțimii. Avea să-i fie imposibil să o evite. Nu avea cum să întoarcă trăsura în loc când în jur erau o mulțime de alte vehicule și o mulțime de persoane călare. Și nu se va putea ascunde în mulțime. Îi deveni foarte curând clar, lui și altor câtorva zeci de persoane deopotrivă, că încântătoarea caleașcă albă se apropia de șareta lui. În ciuda mărimii impresionante și a celor patru călăreți negri care o însotieau – sau poate că tocmai datorită acestora –, toată lumea se dădu la o parte. Ar fi fost un lucru extraordinar dacă n-ar fi știut că aşa ceva i se întâmpla în mod frecvent mamei lui.

Și iată-l față în față cu ea, pentru prima oară în opt ani.

O mână subțire și înmănușată se odihnea pe fereastra care fusese coborâtă. Capul și fața îi erau acoperite de un văl fin, din dantelă albă. Era singură.

- Scumpul meu! spuse ea cu o voce dulce de fetiță, pe care și-o amintea atât de bine. Ce surpriză absolut încântătoare să te găsesc aici, în parc, chiar în ziua

în care am ieșit să iau aer. Poți să mi-o prezintă pe domnișoara ta?

Firește, nu era nici o surpriză. Planificase totul. Dar cum de știuse? Ce întrebare stupidă! Mama lui știa în totdeauna totul, deși cu siguranță se mai strecuraseră și vreo câteva greșeli, ca de pildă cea care o adusese în parc cu o zi în urmă.

- Domnișoara Dunmore, spuse el cu o covârșitoare lipsă de entuziasm, Lady Hodges, mama mea.

Domnișoara Dunmore roși și făcu ochii mari - și arăta mai încântătoare ca niciodată - în clipa în care făcu prezentările.

- Foarte drăguță, spuse mama lui, cu ochii fixați, prin văl, asupra fetei. Ba chiar desăvârșit de drăguță. Și este fiica lui Sir Randolph Dunmore, care are o descendență impecabilă, la fel ca și soția lui. Trebuie să o aduci pe domnișoara Dunmore să mă vadă, scumpule. Veniți la ceai într-o după-amiază, cât mai curând. Mă bucur să descopăr că știi să apreciezi frumusețea, dar, firește, nici nu mă puteam aștepta la altceva din partea fiului meu.

Dumnezeule! Oh, Dumnezeule mare! Nu-i trecea prin minte nici cel mai banal răspuns. Și, firește, mulțimea era strânsă la suficient de mică distanță în jurul lor încât să fie sigur că un număr considerabil de persoane îi au ziseră fiecare cuvânt - și vor povesti bucurosi totul celor care nu reușiseră să audă. Avea să fie subiectul preferat de discuție în toate saloanele, timp de câteva zile.

- Nu vă mai rețin, dragii mei, zise ea, când nici Colin, nici domnișoara Dunmore nu spuseră nimic. Tinerii nu trebuie plăcăti cu compania vârstnicilor.

Bătu ușor cu mâna în ușa caleștii, care se puse în mișcare pe cărarea care i se deschise din nou în față ca prin magie, de data asta cu puțin ajutor din partea călăreților.

Colin închise ochii preț de o clipă. Așadar, mama lui venise expres în acest loc public ca să-și manifeste în termeni cât mai clari aprobarea față de asocierea lui cu domnișoara Dunmore. Ca să-i forțeze mâna.

Ca să sădească speranțe în sufletul tinerei și al mamei acesteia, atunci când aveau să-i fie povestite cele întâmpilate. Mama lui fusese întotdeauna expertă în a manipula oamenii față de care avea anumite interese și chiar asta făcea acum, după ce păruse perfect mulțumită să trăiască fără el timp de opt ani. Se hotărâse să iasă la suprafață și să se amestece în treburile lui înainte să se amestece el într-ale ei.

- Ce frumoasă e! zise domnișoara Dunmore, transfigurată de uimire, după ce caleașca dispără. Dar nu înțeleg cum de e cu puțință să fie mama ta. Cu siguranță era groaznic de Tânără când te-a avut.

Se părea aşadar că domnișoara Dunmore nu știa de cei patru frați și surori ale lui Colin, dintre care trei erau considerabili mai în vîrstă.

„Scumpul meu...“

„... domnișoara ta.“

„Mă bucur să descopăr că știi să apreciezi frumusețea.“

Și vocea aia. Oh, vocea aia tinerească și dulce ca mierea...

Primul dans începuse deja când Colin ajunse la balul din acea seară. Întârziase din cauza unei discuții foarte animate cu prietenii la clubul White. Ei, și poate că fusese și tentat să evite momentul. Reușise cumva, atunci când o duse pe domnișoara Dunmore acasă ceva mai devreme, să nu se lase manipulat în a-i solicita primul dans al serii, trimițându-i astfel chiar mai multe mesaje cu subînțeles decât fuseseră trimise deja. O lăsase povestindu-i plină de entuziasm lui Lady Dunmore despre întâlnirea cu mama lui.

Dansă cel de-al doilea dans cu o Tânără pe care i-o prezentase Lady Arbinger, apoi două cu Lady Jessica Archer, care părea întotdeauna încântată să-l vadă, deși era clar că nu avea nici cel mai mic interes romantic în ceea ce îl privea - pe el sau pe oricare altul, că veni vorba. Îi vorbi despre târgul de mirese pe un ton ușor dezgustat.

- Nu-mi place să fiu evaluată asemenea unui bun fizic, Lord Hodges, spuse ea. Și sunt extrem de ușurată că dumneata nu mă privești în felul acesta. Nici pe mine, nici pe vreo altă fată, din câte am observat. Ești cu adevărat un gentleman.

Veni apoi primul vals al serii. O văzuse pe Elizabeth de îndată ce intrase în sala de bal, îmbrăcată din nou cu rochia trandafirie și cu un aer proaspăt ca de primăvară, cu obrajii îmbujorați, cu ochii scânteindu-i în timp ce dansa cu Codaire. Colin se simțea ușor rușinat că și exprimase îndoielile în legătură cu alegerea ei în timpul plimbării de ieri. Chiar nu era treaba lui cu cine se mărita. Cum putea el să știe ce sau cine ar fi putut-o face fericită?

Stătea acum lângă ferestrele franțuzești, împreună cu mama ei și încă vreo câteva persoane foarte animate, pe care doamna Westcott îi prezenta drept fratele și cununata ei, nepotul și nepoata și soțul nepoatei. Pe cei doi gentelmeni îi cunoștea deja din vedere. Elizabeth încă mai strălucea, deși Colin avea senzația că o parte din entuziasm îi păli în clipa în care-o întrebă dacă-i face onoarea de a-i acorda următorul dans.

Poate că de data asta chiar reușise să o jignească.

- Da, spuse ea. Ar fi minunat. Mulțumesc.

- Am așteptat momentul acesta întreaga zi, îi spuse el cu toată sinceritatea când păsiră pe ringul de dans.

Elizabeth îi zâmbi. Dar... i se părea oare, sau zâmbetul era mai reținut? Sau își imagina el lucruri care nu erau acolo?

- Am spus ceva care te-a jignit ieri? întrebă el. Iartă-mă atunci. Sunt sigur că știi mai bine decât mine ce ar trebui să faci cu restul vieții tale.

- Nu m-am simțit jignită, spuse ea. Dar și eu îmi cer scuze pentru ce am spus. Trebuie să-ți alegi soția, Colin, fără să fii asaltat de sfaturi din partea cuiva care are îndrăzneala să-și închipuie că știe cine și s-ar potrivi mai bine.

- Mama a venit și astăzi în parc, îi spuse el. A venit special ca să mă vadă - și ca să-și exprime, în fața mea și a unei mulțimi considerabile, aprobatarea față de domnișoara Dunmore.

Peste umărul ei, îl putea vedea pe Codaire care se alăturase doamnei Westcott, fratelui și cununatei acesteia. Se părea că nu avea de gând să valseze.

- De unde știa despre noi sau că o să fim în parc astăzi nu am nici cea mai vagă idee. Mă întreb dacă se aştepta să ne întâlnească ieri.

- Oh, erai acolo azi? întrebă Elizabeth. Am văzut-o pe Lady Hodges. Eram cu Sir Geoffrey Codaire.

- Da, zise el. Tocmai plecați când am sosit noi.

- Dar chiar o curtezi pe domnișoara Dunmore? întrebă ea.

- Tare mă tem că o să-o curteze de azi înainte, spuse el.

- Te temi? întrebă ea, ridicând sprâncenele.

Însă orchestra mări ritmul în acel moment și Colin o luă în brațe și ignoră întrebarea. În următoarele minute nu voia să vorbească despre domnișoara Dunmore, despre căsătorie sau despre cum intenționa să pună piciorul în prag în viitor.

Se mișcară în ritmul valsului.

- Am așteptat aceste clipe de la ultimul bal, spuse el, după ce treceră unul sau două minute. Îndrăznesc să sper că și tu?

Zâmbea, încercând să regăsească confortul pe care îl simțea de obicei în compania ei. Cumva însă nu reușea. Elizabeth părea ușor... absentă.

Ezită puțin înainte să-i răspundă.

- Da, și eu. Ești un partener de vals minunat, Colin.

- Și ai sări peste dansul nostru dacă vreodată să întâmplă să fii la un bal la care eu să nu fiu? întrebă el, încăpătânându-se să fie un dobitoc.

Ezitarea fu evidentă de data asta.

- Colin, spuse ea în timp ce o învârtea într-un colț al sălii da bal. Încă este neoficial. Nu vom face nici un anunț decât după ce sosesc Alex și Wren, peste

vreo două zile, și după ce scriem câteva scrisori. Dar sunt logodită.

O clipă avu senzația că cineva îl lovise cu un ciocan peste inimă. Uită chiar să mai respire. Dar, firește... Doar pentru asta venise la Londra în timpul sezonului, iar sezonul începuse deja de câteva săptămâni. Știuse. Se aşteptase la asta.

- Codaire? întrebă el.

- Sir Geoffrey Codaire, da, spuse ea. M-a cerut azi după-amiază și am acceptat.

„Azi după-amiază.”

Făcu un efort să zâmbească.

- Și ești fericită?

- Da, sunt, spuse ea. Asta mi-am dorit.

- Atunci îți doresc să fii fericită toată viața, spuse el. Alături de un bărbat care știi că va avea grija de tine aşa cum meriți.

- Mulțumesc, spuse ea. Și eu îți doresc același lucru, Colin. Cu domnișoara Dunmore, dacă pe ea o alegi. Sau cu altcineva. Sper să găsești fericirea pe care o meriți.

- Primim întotdeauna ceea ce merităm? o întrebă înainte s-o tragă mai aproape de el, ca să evite să se lovească de o altă pereche.

- Nu, spuse ea. Viața nu e întotdeauna atât de ordonată. Dar Alex și Wren au fericirea pe care o merită, iar acum o am și eu. Sunt sigură că o vei găsi și tu.

- Așadar, poți să prevezi viitorul, ha?

- Oh, în nici un caz! Slavă cerului! Dar întotdeauna sper la ce e mai bun pentru oamenii pe care îi iubesc.

O expresie şocată apăru atunci în ochii ei, urmată de o evidentă stânjeneală, trădată de roșeața aprinsă din obrajii ei.

„... oamenii pe care îi iubesc.”

- Te iubesc, să știi, spuse ea. Nu te-aș putea iubi mai mult nici dacă ai fi într-adevăr fratele meu, Colin.

Ah. Îi zâmbi strengărește, și ea îi răspunse la fel și nu-și mai spuseră nimic, bucurându-se de restul valsului.

Hotărâți să se bucure. De fapt, Colin nu se bucură deloc. Poate că era ultimul lor vals. Nu era sigur că Elizabeth va dori să continue acest obicei. Nu era sigur că el, unul, mai putea să o facă.

„Nu te-aș putea iubi mai mult nici dacă ai fi într-adevăr fratele meu.“

De ce dureau aceste cuvinte?

Codaire era încă lângă mama ei și grupul de familie în momentul în care se termină valsul. Colin îi întinse mâna.

- Înțeleg că trebuie să vă felicit, spuse el. Sunteți un bărbat norocos.

Colin îi luă mâna, dar nu-i răspunse la zâmbet.

- Într-adevăr, zise el. Dar nu dorim să împărtăsim vestea decât cu un grup select de persoane, mă înțelegeți, înainte să fie informați fratele lui Lady Overfield și familia mea.

Prea târziu își dădu Colin seama că nu ar trebui să menționeze logodna, fiindcă nu putea pretinde că aparține aceluia grup select de persoane.

- Secretul vostru este în siguranță, spuse el.

- Lord Hodges este fratele lui Wren, spuse Elizabeth în același timp. Prin urmare, mi-ești aproape ca un frate.

Codaire îi lăsă mâna lui Colin.

- Anunțul va fi făcut în curând, Lord Hodges, spuse dna Westcott. Nu poate fi suficient de curând pentru mine. Trebuie să dăm o petrecere de logodnă, firește, și mai avem și nunta de pregătit. L-am informat deja pe Sir Geoffrey că părerea lui nu interesează pe nimeni. Pregătirile de nuntă aparțin exclusiv familiei miresei.

Ochii îi sclipeau și, preț de-o clipă, arăta exact ca fiica ei.

- Iar eu v-am informat, doamnă, spuse Codaire, că nu veți întâmpina nici o pretenție din partea mea, atâta timp cât, la sfârșitul zilei, Elizabeth îmi va deveni soție.

Dintr-o dată Colin se simți extrem de în plus printre membrii familiei care priveau cu drag de la Elizabeth la Codaire și invers.

Făcu o plecăciune și se retrase.

De fapt, continuă să meargă până ce ieși din sala de bal, apoi se opri doar cât să hotărască ferm că nu avea nici cel mai mic chef să se întoarcă acolo. Coborî scările, chiar dacă era devreme, își luă pălăria și mantia de la un valet și ieși din casă.

Se bucură că venise pe jos și că nu fu nevoie să aștepte să i se aducă trăsura.

Așadar, Elizabeth era logodită cu bărbatul pe care îl alese.

Era bucuros pentru ea.

Domnișoara Dunmore era la bal. La fel și domnișoara Madson.

Se opri pe trotuar preț de câteva clipe. Dar nu, nu solicitase nici uneia dintre ele în avans un dans pentru acea seară, prin urmare nu avea nici o obligație să rămâne la bal. Firește, era o mare diferență între a fi obligat și a ști că ceilalți se așteaptă să faci un anumit lucru, iar Colin nu avea nici cea mai mică îndoială că Lady Dunmore îndeosebi se aștepta să danseze cu fiica ei, după povestea din parc din acea după-amiază.

Ar fi trebuit să se întoarcă, atunci?

Nu exista nici un motiv să nu o facă. Elizabeth îi spuse despre logodna ei pentru că aveau o legătură de familie apropiată și fusese perfect firesc să-l felicite pe Codaire, după ce se terminase valsul. Evidentă nemulțumire a acestuia era poate de înțeles, dar nu era ceva într-atât de puternic încât să-l pună pe fugă pe Colin, ca și cum ar fi comis un păcat social impardonabil.

Așadar, era logodită. Se bucura pentru ea. Chiar se bucura.

Și trebuia să-și vadă și el de propriile interese. Interese? Sau se rezumau acum la unul singur? Ce ființe puternice erau mamele – și a lui, și a domnișoarei Dunmore.

Da, chiar ar fi trebuit să se întoarcă.
Plecă.

capitolul 10

Alex și Wren ajunseră la Londra a doua zi și, preț de câteva clipe, cum era de așteptat, atenția tuturor fu îndreptată asupra bebelușului, pe care doamna Westcott nu-l mai văzuse de când avea o săptămână și pe care Elizabeth nu îl văzuse deloc până atunci. În cele din urmă însă fu dus în camera copiilor pentru o binemeritată odihnă, iar Elizabeth le putu da vestea fratelui și cumnatei ei.

Wren, care nu-l întâlnise niciodată pe Sir Geoffrey Codaire, o îmbrățișă călduros și declară că, dacă acest bărbat reușise să-i câștige inima lui Elizabeth, atunci o să-l iubească precum un frate. Alexander însă își aminti că sora lui îl respinsese pe Codaire cu un an în urmă și se întrebă de ce oare se răzgândise acum.

— Anul trecut nu eram încă sigură că vreau să mă căsătoresc din nou, explică Elizabeth. Dar m-am gândit mult în timpul verii și în timpul iernii, mai ales de Crăciun, când s-a strâns toată familia la Brambledean. și am hotărât că vreau să mă recăsătoresc. M-am gândit atunci la Geoffrey și la toate calitățile lui. Mi-am zis că nu mă mai pot aștepta la ceva mai bun – asta presupunând că m-ar fi cerut din nou, anul acesta. Dar îmi spusese că s-ar putea să o facă.

— Atunci mă bucur pentru tine, Lizzie, spuse fratele ei, deși încă nu părea tocmai convins.

Anunțul oficial al logodnei apăru a doua zi în ziarele de dimineață și atrase după sine un val de vizite în cursul după-amiezii – toți membri ai familiei, cu excepția lui Sir Geoffrey. Mătușa Lilian și unchiul Richard Radley, fratele și cumnata mamei ei, sosiră împreună cu Susan și Alvin Cole, fiica și ginerele lor, deși ei aflaseră deja vestea de la balul Arbiner. Contesa văduvă

de Riverdale veni cu Lady Matilda Westcott. La fel ca Alexander și Wren, sosiseră la Londra cu o zi în urmă. Thomas și Mildred, Lord și Lady Molenor veniră și ei – fără cei trei băieți, care erau plecați la școală. La fel și Louise, baroana văduvă de Netherby, cu Jessica, cu Avery și cu Anna, ducele și baroana de Netherby.

– Te-am prevenit că întreaga familie o să dea năvală, imediat ce o să se afle, îi murmură Elizabeth lui Sir Geoffrey, atunci când acesta sosi.

În ochii ei sclipea o scânteie amuzată.

– Mă bucur, răspunse el, păstrând tonul coborât al vocii. De dragul tău, dar și al meu. E mai puțin probabil că o să te ră zgândești iar.

Iar? Așadar, se ră zgândise și altă dată? Presupunea că da. Refuzul de anul trecut se transformase în accept anul acesta.

– Atât de nestatornică am fost? îl întrebă.

– Dacă ai fost, spuse, privind fix în ochii ei, acele zile au rămas din fericire în urmă.

Nu mai avură ocazia să schimbe și alte cuvinte în particular. Familia preluă controlul și Elizabeth stătu deoparte și ascultă. Întotdeauna o amuzase să vadă familia Westcott adunându-se și complotând, aşa cum îi plăcea să zică. Începuse în urmă cu trei ani, când Anna se întorsese din Bath, chemată de la orfelinatul unde fusese crescută și educată. Fusese întâmpinată cu anunțul – făcut simultan ei și întregii familiei Westcott – că era nu numai fiica recent decedatului Humphrey Westcott, conte de Riverdale, ci și singurul său copil legitim. Aflaseră atunci cu toții că răposatul conte se însurase în secret cu mama Annei, apoi o părăsise, însă aceasta mai trăia încă atunci când el se însurase cu Viola. Restul familiei promise vestea că cei trei copii ai Violei erau prin urmare ilegitimi în același moment ca și Anna.

Atunci, consternarea fusese repede înlocuită cu numeroase ședințe și întruniri de familie, în care toți încercaseră să găsească o soluție și să stabilească ce să facă atât cu Anna, cât și cu Viola și copiii ei. Avery rezolvase

problema Annei însurându-se cu ea, în timp ce Viola și copiii ei își rezolvaseră – sau aveau să-și rezolve – singuri problemele. Însă nimic din toate acestea nu împiedicase familia să se adune ori de câte ori un eveniment nou – fie el fericit sau potențial catastrofic – apărea la orizont. Pentru că, deși nu ofereau soluții propriu-zise pentru toată lumea, simplul fapt că erau toți împreună părea să ofere susținerea și înțelegerea de care toți aveau cea mai mare nevoie în aceste situații.

Acum era rândul lui Elizabeth, și celor din familia Westcott li se adăugaseră rudele din partea mamei, care erau și ele pline de idei.

Elizabeth stătea deoparte, așteptând desfășurarea evenimentelor. Nu-și dorea în mod deosebit o petrecere de logodnă, dar nici nu avea vreo obiecție. Nu-și dorea în mod deosebit o nuntă mare la catedrala St. George, dar, dacă asta făcea pe toată lumea fericită, era pregătită să le ofere ce-și doreau. Poate că o nuntă mare nu era tocmai potrivită, ținând cont că ea era la a doua căsătorie, dar trebuia să nu uite că era prima pentru Sir Geoffrey.

Existări căteva discuții pentru a stabili dacă petrecerea de logodnă să fie o simplă serată sau dacă ar fi fost mai bine să se și danseze. Salonul nu era suficient de mare pentru dans, le atrase atenția verișoara Susan.

– Dar sala de bal este, spuse Wren.

– Atunci n-ar mai fi o petrecere, ci un bal, observă verișoara Matilda.

Elizabeth întoarse capul ca să schimbe o privire amuzată cu Sir Geoffrey. Cel puțin ea era amuzată. El o privi cu o expresie gravă și Elizabeth se întrebă dacă nu cumva se simțea copleșit. Preț de-o clipă lăsa garda jos și regretă că nu exista nici măcar o scânteie de dragoste romantică între ei, sau cel puțin acea înțelegere imediată pe care o observa uneori între doi oameni foarte apropiati.

Ca între ea și Colin, de exemplu.

Dar gândul la Colin o făcu în mod inexplicabil să se simtă melancolică. Avea senzația ciudată că îl rânise cu o seară în urmă, în timpul valsului, când îi spusese

că se logodise, deși, firește, aşa ceva era absurd. *De ce să ar fi simțit rănit?* Știuse că aștepta o cerere în căsătorie și că avea de gând să-o accepte. El însuși era în căutarea unei soții și deja selectase câteva posibile candidate.

Cu siguranță se simțise jenat când îl văzuse pe Geoffrey deranjat să afle că știa deja de logodnă, când stabiliseră să nu spună nimic, decât membrilor apropiati ai familiei, până nu apărea anunțul oficial. Fusese vina ei, firește.

Gândurile lui Elizabeth zburaseră departe. Geoffrey îi surprinse din nou privirea și ridică ușor din umeri în timp ce Elizabeth se amestecă în conversația de lângă ea.

În mod previzibil, sărbătoarea logodnei se transformă din petrecere într-un bal în toată regula. Care nu avea să fie ținut acolo, pe South Audley Street, deși atât Alex, cât și Wren argumentaseră vehement în favoarea acestei locații. Dar ei abia sosiseră în oraș, le atrăseseră atenția ceilalți membri ai familiei. Wren nu-și revenise încă total după naștere. În sarcina lor vor cădea oricum planurile pentru nuntă și pentru dejunul de după, iar acestea aveau să le ocupe tot timpul și energia.

Se părea că nunta avea să aibă loc curând. Mai exact, de îndată ce se puteau îndeplini toate formalitățile.

Balul de logodnă avea să fie dat de Anna și Avery la Archer House în Hanover Square – într-adevăr, un eveniment de proporții.

– Am organizat mai multe baluri acolo în ultimii trei ani, verișoară Althea, îi explica Avery mamei lui Elizabeth, cu oftatul lui blazat caracteristic. Cred că aș putea organiza unul și în somn.

– Oh, nu ai putea, Avery! spuse ducesa văduvă, indignată. Tu nu faci decât să ridici sprânceana și secretarul tău se ocupă de tot, până la cele mai mici detalii. Nici măcar eu sau Anna nu mai avem nimic de făcut, atât este de eficient omul acesta.

– Într-adevăr, zise Avery. Edwin Goddard face planul și îl execută, iar eu dorm.

Verișoara Louise plescăi din limbă și clătină din cap, privindu-și cu o exasperare drăgăstoasă fiul vitreg.

- Dar întotdeauna cu un ochi întredeschis, spuse ea.

- Archer House chiar este locația ideală pentru un mare bal, spuse Anna. Și vreau să-l dau pentru tine, Elizabeth. Ai fost atât de bună cu mine când am ajuns prima oară în Londra. Ai venit să locuiești cu mine chiar aici, în casa asta, și nu m-ai lăsat să dau fuga înapoi la Bath și să mă ascund în spatele catedrei școlii de acolo.

- Fă cum vrei, Anna, spuse Elizabeth, zâmbindu-i. Îmi dau seama că nu am nici un cuvânt de spus în toată povestea asta. Eu sunt doar mireasa.

- Dar *dumneata* ce părere ai despre un bal, Sir Geoffrey? întrebă mătușa Lilian.

- Bărbații pot fi ciudați în astfel de privințe, pufni unchiul Richard.

- Cu condiția ca înțelegerea mea cu domnișoara Westcott să nu aibă în nici un fel de suferit, spuse Geoffrey, și ca Elizabeth să fie în cele din urmă soția mea, voi participa bucuros la orice eveniment dat în cinstea noastră.

- E un bărbat aşa cum îmi place mie, Lizzy! spuse mătușa ei. Păstrează-l!

- Splendid! exclamă Anna, strângându-și mâinile la piept. Atunci, aşa rămâne, bal la Archer House! Fireşte, dacă Alex și Wren și verișoara Althea nu se vor simți îngrozitor de ofensați.

- Cred că va fi încântător, Anna, spuse mama lui Elizabeth, să pot participa la balul de logodnă al fiicei mele fără să fie nevoie să mă ocup de organizarea lui.

Și rămase astfel stabilit. Urma să aibă loc un bal chiar săptămâna următoare, iar nunta în mai puțin de o lună – la St. George. Și apoi... Apoi restul vieții ei avea să înceapă, iar ea și Sir Geoffrey vor trăi fericiți până la adânci bătrâneți.

Ei, probabil că nu chiar aşa.

Mulțumiți până la adânci bătrâneți. Putea prezice cu suficientă încredere asta. Iar mulțumirea era suficient

de bună, poate chiar preferabilă fericirii exuberante. Fericirea nu dura. Găseai mai multă stabilitate în mulțumire. Iar stabilitate își dorise Elizabeth mai mult decât orice altceva, de când îl părăsise pe Desmond.

Fericirea – și speranța că o să dureze pentru totdeauna – aparținea celor tineri.

Cum era Colin.

Spera din toată inima să-și găsească fericirea alături de soția pe care o să-o aleagă. Iar gândul acesta o întristă din nou.

Colin se simțea ușor deprimat când sosi în sfârșit seara balului de la Archer House. Pentru început, avea senzația că Elizabeth face o greșeală și că toată veselia și tot entuziasmul pe care le văzuse la ea de Crăciun, la Brambledean, aveau să se piardă în contextul unei căsătorii cu un bărbat insipid. Nu că ar fi fost în vreun fel treaba lui. Dar ținea la ea. Nu, mai mult decât atât. O suise pe un piedestal, de Crăciun și rămăsesese acolo de atunci. O... care era cuvântul? O veneră? O adora? O prețuia? Își dorea foarte mult să o vadă fericită în a doua căsnicie, chiar dacă simțea o dezamăgire egoistă la gândul că, odată măritată, între el și Elizabeth o să apară o distanțare care nu existase până atunci.

Îl deprima ușor și direcția în care începuseră să se îndrepte propriile interese. Era manipulat. Își dădea seama că asta se întâmplă, în același timp se simțea neputincios să facă ceva. Încercase. O însoțise pe domnișoara Eglington la un concert într-o seară, cu Ross Parmiter și sora lui. și o dusese pe domnișoara Madson la o plimbare prin Kew Gardens și la un picnic pe iarbă. Sora și cununatul ei îi însoțiseră.

Dar se temea că-i era sortit să se însoare cu domnișoara Dunmore. Deși teamă era cu siguranță un cuvânt greșit. O plăcea. Era frumoasă, dulce și talentată în multe privințe și părea să aibă toate calitățile pe care un bărbat le-ar fi putut pretinde la o soție. Dacă nu realiza asta singur, o avea pe mama ei care să-i

amintească – frecvent. Și asta era problema. Lăsat în pace, poate că s-ar fi îndrăgostit de fată, ar fi cerut-o în căsătorie după ce ar fi vorbit cu tatăl ei, s-ar fi însurat cu ea și ar fi trăit împreună fericiți până la adânci bătrâneți. Dar nu era lăsat în pace.

Domnișoara Dunmore și mama ei păreau să fie prezente la fiecare eveniment social la care participa. Le văzuse chiar și la concert, iar privirea lui Lady Dunmore zăbovise disprețuitoare asupra domnișoarei Eglington. Mai că se așteptase să le vadă și la Kew, deși cel puțin asta nu se întâmplase. Părea că face ce face și ajunge întotdeauna să stea lângă domnișoara Dunmore, sau să-i aducă o gustare sau ceva de băut, sau să-i întoarcă paginile partiturii, sau s-o conducă până la trăsură, sau să danseze cu ea.

Și mai era și scrisoarea pe care o primise de la mama lui. Aproape că nu-i recunoscuse scrisul. Totuși, recunoscuse parfumul care părea să plutească deasupra hârtiei. Îl chema să ia ceaiul cu ea, la casa de pe Curzon Street. De îndată ce alegea o zi, se angaja să-i scrie personal lui Lady Dunmore și s-o invite și pe ea, împreună cu fiica ei.

Domnișoara Dunmore este încântătoare, scumpule, scria. Faceți o pereche uluitor de frumoasă împreună. Va trebui să am foarte mare grija să nu mă eclipsați, deși mai multe persoane îmi spun că aşa ceva este cu neputință. Le răspund că sunt doar niște lingușitori, dar insistă.

Colin îi răspunse, rupând astfel o lungă tăcere, cu excepția celor câteva cuvinte schimbată în parc. Nu o curta în mod oficial nici pe domnișoara Dunmore, nici pe vreo alta, o informă el. Ar fi fost prin urmare nepotrivit să aleagă pe cineva anume pentru a lua ceaiul împreună cu ea, mama lui și mama fetei.

Scrisoarea lui era scurtă și, spera, clară. Dar nu-i plăcea faptul că maică-sa își croia drum înapoi în viață

lui și că încerca să dicteze ea termenii. Întotdeauna se încunjurase de frumusețe – pe care începea numai de cât să o controleze și să o folosească pentru a atrage atenția asupra ei și a propriei frumuseți, superioare și parcă nemuritoare.

Nu o să permită să facă aşa cu el!

Dar oare asta însemna că trebuia să-o excludă pe domnișoara Dunmore din calculele lui pentru căsătorie? Părea nedrept – și față de ea, și față de el. Avea senzația că îl place și nu doar pentru că-l plăcea mama ei. Si încă mai credea că era posibil să se îndrăgostească de ea.

Oricât de hotărât ar fi fost să nu se lase manipulat, tot se trezi angajat pentru două dansuri cu domnișoara Dunmore, la balul de logodnă al lui Elizabeth – primul dans al serii și cel de-al doilea vals, pe care promise recent aprobarea să-l danseze. Mama ei păruse ușor deranjată că nu fusese primul vals, dar Colin ii explicase că Lady Overfield i-l promisese deja pe acela.

– Ei, asta este! mârâise matroana. Îmi închipui că ești obligat, ținând cont că este sora cunnatului dumitale, Lord Hodges. Totuși, îmi închipui că-ți pare rău, acum că și Lydia a primit aprobarea să valseze.

Prin urmare, nu se găsea într-o dispoziție prea veselă în clipa în care ajunse la Archer House, urcă și se așeză în linia de primire, cu John Croft alături.

Archer House din Hanover Square era într-adevăr locația perfectă pentru un mare bal. Sala era impunătoare, spațioasă și cu decoruri luxoase, și se deschidea în capătul unor scări largi. Elizabeth mai participase la baluri date aici – pentru Anna, când fusese introdusă în societate, pentru Jessica, la debutul de anul trecut.

Dar balul acesta era pentru ea.

Și ea, și Geoffrey erau în comitetul de întâmpinare, împreună cu Anna și Avery pe de-o parte, mai aproape de ușă, și cu mama ei și Alex și Wren de cealaltă.

Și realitatea situației o izbi cu putere.

Invitațiile fuseseră trimise aproape întregii lumi bune londoneze și se pare că aproape toți veniseră – după

cum era de așteptat, desigur, atunci când balul era prezentat de ducele și de ducesa de Netherby.

Logodna ei i se părea dintr-o dată extrem de reală. Nu mai exista cale de întoarcere. Nu că ar mai fi existat din clipa în care spusese da. Și nu că ar fi vrut să dea înapoi.

Stătea în comitetul de întâmpinare, simțindu-se plină de viață și chiar frumoasă în rochia de bal nouă, cu talie înaltă, din dantelă aurie peste mătase de culoarea bronzului, cu tiv vălurit accentuat cu broderii sofisticate, ce se regăseau și la capătul mâncelor scurte. De obicei prefera culorile pastelate, dar Wren și Anna, care o însotiseră la modista de pe Bond Street ca să aleagă materialul pentru rochia de bal și pentru cea de mireasă, insistaseră să-l ia pe acesta pentru balul de logodnă, iar Elizabeth se supuse voinței lor.

- Sunteți cu toții niște tirani! se plânsese ea. Voi îmi spuneți cu ce să mă îmbrac, mama face singură planurile de nuntă.

- Vezi tu, îi răspunse Anna, nu putem permite să te pierzi în fundal la propriul bal de logodnă sau la propria ta nuntă, Elizabeth. Nu vom îngădui una ca asta. Nu-i aşa, Wren?

- Iar tu te pricepi foarte bine să te pierzi în fundal, după ce ai grija ca toți ceilalți să facă un pas în față, spusese și Wren. Acum e rândul tău să strălucești în razele calde ale soarelui. Culorile astea vor arăta superb pe tine.

Ei bine, se simțea superbă, fu Elizabeth nevoită să recunoască acum, în timp ce mai strângea încă o mână și mai săruta încă un obraz, în timp ce invitații se perindau prin fața lor, dorindu-i toate cele bune și felicitându-l pe Geoffrey.

Întoarse capul spre el, ca să-i zâmbească. Arăta țeapăn, mare și impunător în hainele elegante de seară. Îi mărturisise mai devreme că nu se așteptase ca decizia lor de a se căsători să stârnească asemenea vâlvă.

Își dori dintr-odată să-l fi iubit, ca acest eveniment să fie colorat cu aura dragostei. Un gând nesăbuit. Își putea dori și să aibă din nou optsprezece ani, dar asta nu însemna că era cu puțință. Și nu și-ar fi dorit să fie din nou îndrăgostită nebunește. În plus, erau mai mute feluri de a iubi. O să continue să cultive afecțiunea și respectul față de Geoffrey și acestea să fie un tip bun de dragoste. Poate că cel mai bun.

Se întoarse să întâmpine următorul invitat și se trezi uitându-se la Colin. Preț de câteva clipe, îi păru un străin și-i văzu silueta înaltă și zveltă și toată strălucirea aurie a tinereții lui. Apoi fu din nou Colin, și Elizabeth simți un val de afecțiune tandră în timp ce-i întindea mâna.

- Colin, spuse ea. Mă bucur foarte mult că ai venit.

Se temuse că era posibil să nu vină, după jena pe care cu siguranță o încercase la balul Arbinger, când Geoffrey își manifestase nemulțumirea legată de faptul că îi spusesese despre logodna lor.

Îi luă mâna și i-o ridică la buze.

- Arăți minunat, Elizabeth, spuse el. Nu aş fi putut rata balul asta, nu crezi? Sper din tot sufletul că nu ai promis nimănuia primul vals.

- L-am păstrat pentru tine, îl asigură ea. Ca întotdeauna.

Ah, dar probabil că întotdeauna trebuia să se sfărtească după seara aceasta. Poate că ar fi trebuit chiar să se sfărtească înainte. Își trase mâna dintr-o ei și i-o întinse lui Geoffrey.

Elizabeth se întoarse să-l întâmpine pe domnul Croft, prietenul lui Colin.

Apoi, doar câteva minute mai târziu, sosi timpul să înceapă dansul. Elizabeth și Geoffrey deschiseră ceremoniile cu un cadril tradițional. Îi zâmbi și se hotărî să se bucure de această seară. O simțea ca pe un început oficial, ceea ce, desigur, și era. Era începutul restului vieții ei și, de data asta, își făcuse planurile bine, cu înțelepciune. Rațiunea era un îndrumător mult mai bun decât... Ei bine, decât dragostea.

- Îți solicit eu ce-l de-al doilea vals al serii, ținând cont că pe primul l-am dat deja, spuse Geoffrey, când cadrilul se sfârși. Cel puțin sper că cel de-al doilea mai e disponibil.

- Desigur, și va fi al tău. Și îl voi aștepta cu nerăbdare, ii spuse, cu toată sinceritatea. Este un fel de glumă între mine și Colin, să știi. Ceva ce ne-am spus de Crăciun. Am dansat împreună la petrecerea de a doua zi ceva ce nu poate fi descris decât, în termeni îngăduitori, drept un vals nonconformist. Fiindcă amândoi intenționam să fim în Londra în timpul sezonului, am hotărât să valsăm împreună la fiecare bal la care mergeam amândoi.

- Nu este nevoie să te justifici, Elizabeth, spuse el. Poți să dansezi cu oricine vrei.

Se aștepta să vadă un zâmbet pe chipul lui, dar nu era nici unul. Și își dădu seama, cum se mai întâmplase, că Sir Geoffrey nu zâmbea prea des. Nici nu râdea. Poate că era o persoană mult prea serioasă ca să aibă un simț al umorului dezvoltat. Nu era nimic rău în asta. Era un om bun.

Stătu lângă ea până ce-i sosi următorul partener, apoi se duse după partenera lui.

Colin dansase cadrilul cu domnișoara Dunmore, care îl privea cu un aer ușor posesiv, la fel ca mama ei, care ii privea de pe margine, cu penele din păr înclinându-se grațios în direcția lor. Acum o conducea la dans pe domnișoara Madson, cea cu părul arămiu.

Primul vals sosi aproape o oră mai târziu. Elizabeth stătea împreună cu Geoffrey, cu Wren și cu Sidney Radley, verișorul din partea mamei, când se apropiie Colin.

- De ce ești atât de favorizat, Hodges? întrebă Sidney, pe un ton prefăcut supărat. Am venit cu cinci minute în avans ca să-i solicit valsul lui Lizzy, dar deja îl promisese ție.

- Datorită șarmului meu, spuse Colin, rânjind. Ca să nu mai spunem că sunt fratele lui Wren.

- Lordul Hodges are nedreptul avantaj, Radley, de a fi rezervat câte un vals cu Elizabeth la fiecare bal încă de la Crăciun, spuse Geoffrey. Văd că va trebui să pun ferm piciorul în prag după ce ne căsătorim.

Toată lumea râse, cu excepția lui Geoffrey. Iar Elizabeth, întorcând capul ca să se uite la el, se întrebă dacă într-adevăr glumise. Dar, cu siguranță...

- Îți rezerv al treilea dans dacă dorești, Sidney, spuse ea. Pe al doilea îl dansez cu Geoffrey. Profit din plin de noutatea de a fi asaltată de parteneri la balul meu de logodnă.

Apoi își puse o mână pe brațul lui Colin și păși pe ringul de dans împreună cu el.

- Ești fericită, Elizabeth? întrebă el, în timp ce aşteptau să se strângă și alte perechi și să înceapă muzica.

Era. Oh, da, era. Dar se întrebă din nou dacă era pentru ultima oară când avea să danseze cu Colin, iar gândul acesta o întristă.

Colin ridică sprâncenele. Nu-i răspunsese la întrebare.

- Firește că sunt, zise ea. Dar începuturile mă fac întotdeauna melancolică, pentru că implică și sfârșituri. Sfârșitul a ceea ce a fost înainte.

- Să mă aştept atunci să te văd înlăcrimată în ziua nunții? întrebă el.

- Sper sincer să nu, zise ea, râzând. O să vii?

- Desigur, zise el. Deja am răspuns la invitație.

- Serios?

Nu se uitase de vreo două zile la lista cu persoanele care acceptaseră. Dar de ce se îndoiese că o să vină? Și de ce sperase că n-o să facă?

- Îți voi întoarce complimentul și voi veni și eu la a ta.

- O să vii? întrebă el.

- Dacă sunt invitată, adăugă ea.

- Vei fi în capul listei, ii spuse el.

- Faci progrese? îl întrebă. Domnișoara Dunmore este aleasa? E foarte frumoasă. Sau poate domnișoara Madson? Pare o Tânără cu picioarele pe pământ și...

drăguță. Sau poate chiar domnișoara Eglington? Sau... sau altcineva?

- Cred că noi doi ar trebui să fugim împreună, zise el, și râseră amândoi.

Dar îi cercetă ochii cu privirea. Chiar dacă râdea, nu-i mai părea Tânărul lipsit de griji pe care îl cunoscuse la Brambledean. Prin urmare, nu-i era ușor să facă în viața lui schimbările pe care le considera necesare. Își aminti dintr-o dată Ajunul Crăciunului și familia strânsă și colindătorii și pe Colin în mijlocul lor, părând pierdut. Înima i se strânsese pentru el atunci, cum i se strângea și acum.

- Cred că valsul e pe cale să înceapă, spuse el. Să ne bucurăm de el, ce zici?

Da, o să-l savureze cât putea de mult.

Dansără o vreme fără să-și vorbească, și Elizabeth își concentră întreaga atenție asupra momentului, hotărâtă să se bucure de ocazie, de acest dans, de acest partener.

O privea și zâmbea. Cât de minunat, cât de neprețuit era acest moment. Această clipă.

Și cât de... disperată.

- O să-mi lipsească să valsez cu tine, spuse el, dând glas gândurilor ei din urmă cu câteva minute.

- Așadar, n-o să mai dansezi cu mine după seara asta? întrebă ea.

- Nu cred că Sir Geoffrey ar fi de acord, zise el.

- Oh, dar a glumit adineauri, protestă Elizabeth.

- Oare?

Încă se uita la ea. Ochii-i mai păstrau încă urmele zâmbetului.

- Da, desigur! spuse ea. Dar poate că te-ai săturat să valsezi cu mine și poate că-i mai bine aşa. Căci în curând voi fi femeie măritată și poate că și tu vei fi un Tânăr proaspăt însurat.

- Nu este o posibilitate, spuse el. Ba chiar este ceva ce mi-e cu adevărat imposibil! Nu aş putea să mă satur să valsez cu tine, Elizabeth.

Și o răsuci într-o piruetă dublă și amândoi râseră în timp ce se concentrău asupra pașilor.

Nu că ar fi fost necesar. Era un partener de dans absolut superb. Începu să facă figuri din ce în ce mai complicate, trăgând-o după el și râzând, privindu-i fața întoarsă spre el. Și Elizabeth își aminti, aşa cum i se întâmpla adesea în compania lui, de ziua de Crăciun, de bucuria jocurilor în zăpadă la care se prefăcuse că nu vrea să participe în timp ce pe ea o transpusese să într-o stare de veselie exuberantă și tinerească.

Ah, fuseseră clipe minunate, pe care trebuia să le păstreze cu grijă în memorie ca să-i ajungă o viață, pentru că nu aveau să se repete.

Simtea că o podidesc lacrimile.

- Chiar ai vrut să mă nimerești în față cu bulgărele ăla, nu-i aşa? întrebă ea.

Păru surprins, preț de câteva clipe, apoi rânji în clipa în care înțelese la ce se referea.

- Nu aş mărturisi să fi comis o faptă atât de mișelesca că nici măcar sub tortură! zise el, râzând de-a dreptul. Un domn ar lovi în mod intenționat o lady în față cu un bulgăre, când aceasta nici nu se uită măcar?

- Dar tu ești un gentleman? întrebă ea.

Răspunse cu un alt rânjet și ridicând din sprâncene și o învârti din nou.

Trebuia să înceteze să mai privească în urmă. Trebuia să privească înainte!

- Încă mai intenționezi să te stabilești la Roxingley Park, nu? îl întrebă.

- E timpul să înfrunt vreo câteva fantome, zise el. Poate că, dacă mă duc acolo, o să descopăr că sunt, totuși, lipsite de substanță.

- Poate, aprobă ea. Dar fantomele pot avea o influență puternică.

- Spune-mi că nu-i aşa!

Zâmbi, dar privirea i-o căută pe a ei.

- Să înțeleg atunci că n-ai scăpat complet de ale tale, Elizabeth?

- Nu sunt sigură că putem scăpa vreodată, spuse ea. Le acceptăm, ne împăcăm cu ele și încetăm să le mai acordăm atenție.

Încă nu-i venea să credă că-i spusesese despre sarcinile pierdute. Nu vorbea *niciodată* despre asta. Și făcea eforturi să nici nu se gândească la ele. Le alungase fără milă până și din visele ei. Dar îi spusesese totul lui Colin, sau cel puțin suficient cât să poate umple singur goulurile. Fiul ei ar fi avut șapte ani acum, celălalt copil cu trei ani mai mult.

- Și cum ne împăcăm cu fantomele trecutului? întrebă Colin.

- Iertându-te pe tine însuți, spuse ea.

Dacă era cuvântul corect.

- Chiar dacă nu ai tu *nici* cea mai mică vină pentru ce s-a întâmplat?

Zâmbetul lui se transformase într-o încruntare nedumerită. Capul i se apropie de al ei.

- Da, zise ea. Pentru că întotdeauna ne învinovățim, deși știm că suntem nevinovați. Decât să păstrezi mereu în suflet un sentiment de vină, este mai bine să te ierți. Și să-i ierți și pe cei cu adevărat vinovați, sau cel puțin să recunoști că, în afara unor cazuri extrem de rare, nu ai fost victimă unei ființe cu adevărat haine. Doar a unui om care și-a făcut sieși mai mult rău decât răul pe care îți l-a făcut ție. Nu vreau să spun că trebuie să acceptăm răul care ne este făcut, doar că trebuie... să înțelegem de ce a fost făcut și apoi să iertăm. Trebuie să facem asta pentru noi însine. Resentimentele, ura și râca sunt otrăvuri care macină sufletul celui care le nutrește.

Oh, Dumnezeule – abia când termină de vorbit își dădu seama cât de nepotrivită era schimbarea bruscă pe care o luase conversația lor. În doar câteva minute, trecuseră de la râs prietenesc la... asta. În același moment își dădu seama că se opriseră din dans. De fapt, toată lumea se oprișe și părăsise ringul de dans, pentru că valsul se terminase. Dar ei doi încă mai erau în poziție

de vals, cu capetele aproape atingându-li-se, absorbiți în conversație.

Nu avu însă șansa să zâmbească, nici măcar să râdă lejer de neatenția lor. Nu avură șansa să se depărteze și să părăsească ringul de dans, la fel ca toată lumea.

O voce răsună în spatele lui Elizabeth, ridicată – cu siguranță fără intenție – la un volum care atrase pe dată atenția numeroșilor invitați din apropiere.

– Mă scuzați că întrerup un moment atât de intim, spuse Sir Geoffrey Codaire, dar ai petrecut suficient timp cu logodnica mea, Hodges. Suficient pentru seara asta și pentru mult timp de aici înainte. Ți-aș fi recunosător dacă i-ai da drumul, ca s-o pot escorta acolo unde-i e locul, lângă mama ei.

capitolul 11

Dumnezeule mare!

Colin îi dădu drumul lui Elizabeth și se uită lung, nevenindu-i să credă, la Sir Geoffrey Codaire, care stătea la doi pași în spatele ei, solid și cu aerul omului îndreptățit.

– Pentru Dumnezeu, coborâți vocea, sir! spuse el pe un ton încet, dar urgent.

Era conștient de tăcerea care se lăsase în jurul lor și de câteva murmure ce se auzeau ceva mai departe. Făcu un pas în spate, zâmbi și-i făcu o plecăciune lui Elizabeth.

– Vă mulțumesc că mi-ați acordat onoarea acestui dans, Lady Overfield.

S-ar fi răsucit pe călcâie și s-ar fi îndepărtat, deși își dădea seama că fuseseră deja făcute daune considerabile. În doar câteva minute, toți cei prezenți aveau să afle de scurtul lor schimb de replici. A doua zi avea să facă subiectul tuturor conversațiilor de salon și să atragă după sine infinite speculații. Totuși, fu împiedicat să plece în clipa în care Sir Geoffrey vorbi din nou.

- Te aştepţi să mă las pus la punct de un căteluş pe care l-am dojenit pentru că mi-a asaltat logodnica cu atenții nesolicitare? întrebă el, cu o voce care-i vibra de furie abia stăpânită. A fost într-adevăr o onoare, Lord Hodges, de care ați abuzat făcând-o de râs pe Tânără doamnă.

- Geoffrey!

Elizabeth se întorsese și-i puse o mâna împăciuitoră pe braț. Și ea vorbise încet, dar era de-acum prea târziu să preîntâmpine un scandal de proporții. Tăcerea se întindea ca un ocean în jurul lor și din ce în ce mai multe capete se întorceau ca să afle cauza.

- Îl pui pe lordul Hodges într-o postură jenantă, la fel și pe mine. Haide, te rog, să mergem la mama.

- Și crezi că tu nu m-ai pus *pe mine* într-o postură jenantă? întrebă el, întorcându-se și sfredelind-o cu privirea.

Colin o văzu pe Elizabeth închizând ochii și deschise gura să vorbească.

- Să înțeleg că a avut loc o ușoară neînțelegere? întrebă o voce firavă, aproape un oftat și întreaga atenție se întoarse - ca întotdeauna atunci când vorbea el - înspre ducele de Netherby, o figură absolut splendidă, îmbrăcat în argintiu, alb și gri-porumbel, cu inele pe aproape fiecare dintre degetele fin îngrijite, ținând în mâna un monoclu incrustat cu bijuterii, pe jumătate ridicat.

Nu era un bărbat nici înalt, nici solid, și Colin nu știa să fi ridicat vreodată vocea sau să fi devenit agitat, indiferent de provocare. Auzise odată pe cineva descriindu-l pe Excelență Sa drept un bărbat prea leneș ca să iasă din propria umbră. Avea însă o prezență mai magnetică decât văzuse Colin vreodată la orice alt bărbat.

Toți trei, la fel ca toți cei care îl putuseră auzi, se întoarseră să se uite la el.

- Trebuie să mărturisesc, continuă el, că și eu am crezut că intenționezi să o monopolizezi pe grațioasa Lady Overfield pentru încă un dans, Hodges, și eram ușor

supărat, pentru că următorul dans mi-a fost promis mie.
Nu-i aşa, Elizabeth?

Îl privi preț de câteva clipe fără să înțeleagă.

- Așa este, Avery, spuse ea în cele din urmă.

- Într-adevăr, zise el. Dar, firește, mi-am dat seama de greșeala mea imediat ce gândul mi-a trecut prin minte. Nu făceai decât să-ți termini conversația cu lordul Hodges.

- Netherby..., începu Colin.

- Logodnica mea..., spuse și Codaire.

- Așa este, ii ținu isonul Elizabeth. Și...

Toți trei vorbiseră în același timp.

Excelența Sa ridică monocoul ceva mai aproape de ochi. Lumina candelabrelor se răsfrânsă în nestematele ce împodobeau mânerul.

- Lizzy?

Alexander apăruse la rândul lui în scenă.

- Ce...?

- Cred că Excelența Sa te aşteaptă să-i fi partener la următorul dans, Hodges, spuse ducele. Elizabeth, Codaire, noi haideți să uităm următorul dans și să facem o plimbare prin salon, la un pahar cu vin, ce spuneți? Dansul provoacă sete. Riverdale, vîi cu noi? Și poate și mama ta?

Și astfel puse în mod rapid capăt unei scene care fusese pe punctul de a deveni foarte urâtă. Sau și mai urâtă. Urâtă era deja. Nici măcar Netherby nu putea face minuni. Nu putea șterge cuvintele care fuseseră spuse și auzite. Nimic nu putea opri bârfele ce aveau să urmeze fără doar și poate. Chiar se dăduse în spectacol în timpul valsului? Și, mai important, chiar o făcuse de râs pe Elizabeth?

Dar, chiar în timp ce devinea tot mai convins că, într-adevăr, aşa trebuie să fi fost, își aminti că Elizabeth îi spusesese că oamenii au tendința de a se învinovăti pe sine însăși pentru lucrurile rele care se întâmplă, deși se știa nevinovați. Nici unul dintre ei nu făcuse nimic care să justifice ieșirea dezastroasă a lui Codaire.

Colin se întoarse brusc, în timp ce Elizabeth se îndepărta la brațul fratelui ei, urmați de Codaire, în timp ce Netherby se apropie agale de doamna Westcott, care părea uluită, și o conduse în aceeași direcție.

Dumnezeule mare, își dorea ca o groapă uriașă să îl se deschidă dintr-o dată în față și să-l îngheță. Nu fusese invitat să se alăture grupului și presupunea că fusese o idee înțeleaptă din partea lui Netherby să-l excludă. Dar tare i-ar mai fi plăcut să-i ardă una-n mutră lui Codaire. Cum îndrăznise să o umilească în felul asta pe Elizabeth? și încă-n public!

Când se întoarse, se trezi față-n față cu ducesa, care îi zâmbea.

- Aș vrea ca și următorul dans să fie tot un vals, spuse Anna, strecându-și o mână prin brațul lui. Îl dansezi atât de bine, Lord Hodges.

Îl trase fără grabă din locul în care rămăsesese și conversația începu din nou în urma lor, deși, în mod indisutabil, tonul era acum mult mai animat.

Colin zâmbi.

- Am fost informat de Excelența Sa că m-am angajat pentru următorul dans cu dumneavastră, spuse el. Dar v-ați supăra îngrozitor pe mine dacă v-aș lăsa totuși pe margine?

- Ca să dai bir cu fugiții și nimeni să nu mai audă vreodată de dumneata? spuse ea. Da, mă tem că m-aș supăra, Lord Hodges, doar dacă nu cumva ești promis deja altei doamne pentru următorul dans. Sir Geoffrey a provocat o scenă înfiorătoare pentru Elizabeth. Nu știi ce l-a apucat. Nu părea câtuși de puțin genul. Să fi fost gelozie? Ești un Tânăr foarte chipeș, să știi, și cu mult mai Tânăr decât el.

Privirea îi zăbovi asupra lui.

- Haide! Vino să dansezi cu mine. Trebuie să insist. Nu accept să fiu lăsată deoparte la propriul bal.

Dansă cu ea. Era cel mai greu lucru pe care fusese nevoie să-l facă vreodată, conștient de privirile speculative fixate permanent asupra lui. Știa că era greu și pentru

ducesă. Era casa ei și era balul ei. Soțul ei încerca chiar în aceste clipe să preîntâmpine un eventual scandal, ceva ce s-ar fi putut dovedi imposibil chiar și pentru el. Nici el, nici vreuna din cele patru persoane care părăsiseră sala de bal nu se întorsese.

Ce mama naibii făcuse? Și oare chiar fusese cumva vina lui, măcar în parte? Ce putea face acum ca să îndrepte lucrurile? Să continue să danseze și să zâmbească? Să plece? Dar nu dansase încă cu domnișoara Eglington și le spusese atât ei, cât și lui Ross în acea dimineață, când se întâlniseră pe Oxford Street, că o să-o facă. Dar oare ea o să vrea să mai danseze cu el? Ross o să îngăduie? Și rezervase al doilea vals al serii cu domnișoara Dunmore. Mama ei va mai dori să-și țină promisiunea? Dar domnișoara Dunmore?

Dumnezeule mare, era un adevărat coșmar!

Și era îngrozitor de nedrept față de Elizabeth. Peste doar câteva săptămâni, avea să se mărite cu Codaire. Și avea speranțe atât de mari! Ce fel de căsătorie avea să fie? Oare o să fie mai bună decât prima? Oare o să fie mai rea? Dacă bărbatul ăsta era în stare să-și piardă cumpătul și s-o umilească public aşa cum tocmai făcuse, de ce era capabil oare în particular?

Chiar nu era treaba lui.

Doar că era, cumva. El fusese, fără să vrea, cauza unei scene despre care avea să se vorbească și să se tot vorbească zile întregi de acum înainte. Iar bârfele deja începuseră. Era suficient să se uite în jur ca să se lămurească. Toată lumea avea grija să-i evite privirea.

Dansă din instinct, fără să acorde vreo atenție conștiință pașilor sau siluetelor din jur. Își neglijă în mod înfiorător partenera. Deși zâmbea, își dădu seama când se gândi să verifice.

- Mulțumesc, Lord Hodges, spuse ducesa, luându-i brațul la sfârșitul dansului și conducându-i în direcția lui Wren, care dansase și ea.

Colin își fixă privirea asupra surorii pe care o iubea, înaltă, frumoasă și elegantă. Dar, când ajunse la numai

vreo câțiva pași de ea, schimbă unghiul și văzu de asemenea semnul din naștere, roșu-închis pe partea stângă a feței. În cea mai mare parte a timpului nu îl observa, după cum bănuia că nu-l observau nici unul dintre cei care o iubeau. Se uita la ea și o vedea doar pe Wren. Dar se întrebă acum dacă încă mai trebuia să-și adune tot curajul ori de câte ori păsea afară din siguranța și confortul propriului cămin știind că se va confrunta cu persoane care s-ar putea să se uite lung, să se strâmbe sau poate chiar să-i întoarcă spatele.

Era un lucru îngrozitor să te simți ținta tuturor privirilor.

- Ar trebui să rămân? își întrebă sora, după ce ducesa se îndepărta.

- Mă tem că da, zise ea, strecându-și un braț prințal lui. Și eu la fel. Du-mă la bufetul cu gustări, Colin.

- A fost vina mea? întrebă el. Chiar am făcut-o de râs? S-a dat în spectacol?

- Categoric nu la primele două întrebări, îl asigură ea. Deși nu mă uitam la voi. Dansam cu Alexander. Dar Elizabeth este un adevărat spectacol în seara asta - în cel mai bun mod cu puțință. Asta e și ideea. E balul ei de logodnă și ar fi cu adevărat ciudat dacă n-ar fi toate privilele ațintite asupra ei. Eu și Anna am convins-o să poarte rochia în culori de bronz și auriu tocmai pentru că atrage atenția supra frumuseții ei. Acum mă întreb... Colin, oare e bine să se mărite cu Sir Geoffrey? Recunosc, am fost ușor îngrijorată de când l-am cunoscut. Sau poate că dezamăgită ar fi un cuvânt mai potrivit, pentru că pare atât de posac și de serios și de... ei bine, plăcătitor. Am înțeles de ce l-a ales Elizabeth, dar mă gândesc că poate ar fi trebuit să aleagă pe cineva cu mai mult... Care-i cuvântul pe care îl caut? Mai multă lumină? Mai multă bucurie? Mai mult umor? Pe cineva care să poată scoate la suprafață acea scânteie a lui Elizabeth pe care o arată atât de rar. M-am tot gândit că poate se înșală când crede că o viață liniștită îi s-ar potrivi cel mai bine. Firește, ea este singura care știe ce o poate face fericită, dar...

Dar acum, Colin? Ce-a fost în capul lui de-a năvălit aşa peste voi? Şi cu toată lumea de faţă?

Colin luă două pahare de punci de pe o tavă şi-i întinse unul lui Wren.

- Nu ştiu, zise el, însă cuvintele surorii lui nu făceau decât să sublinieze propria îngrijorare în ceea ce o privea pe Elizabeth. Dar dacă Netherby n-ar fi sosit şi n-ar fi intervenit când a făcut-o, e posibil să-mi fi ieşit îndeajuns din fire cât să arunc mănuşa în faţa lui Codaire. E greu de imaginat, nu-i aşa? Dar a acuzat-o pe Elizabeth că îl făcea de râs *pe el!* Cum? Pentru că a zâmbit sau chiar a râs în timp ce a dansat cu mine? Pentru că s-a simțit bine şi nu a ascuns asta?

- Mă bucur atunci foarte mult că Avery a venit la timp, spuse ea.

Colin observă că dansul reîncepuse, totuşi nici unul dintre cei plecaţi nu se întorsese încă. Remarcă însă că prietenul lui, Ross, dansa cu domnișoara Eglington.

- Ce se întâmplă acolo, Wren? întrebă el. Ar trebui să mă duc să aflu? Să-mi cer scuze? Dar cui? Mi-aş călca pe inimă să-i cer scuze lui Codaire, doar dacă i-ar uşura situaţia lui Elizabeth...

Îl zări însă în acel moment pe Netherby intrând în sala de bal şi oprindu-se să privească lenăş în jur preţ de câteva momente, înainte de a se duce să se alăture unor invitaţi care nu dansau. Alexander apăru şi el câteva clipe mai târziu, îi văzu aproape numaidecât şi se apropie cu pas sprinten de bufetul cu gustări, zâmbind vesel.

Nu le văzu pe Elizabeth sau pe doamna Westcott.

Nici pe Sir Geoffrey Codaire.

Avery îi conduse pe lângă saloanele care fuseseră deschise pentru invitaţi şi coborără cu toţii în bibliotecă. Doi valeţi se grăbiră să intre înaintea lor şi să aprindă lumânările, apoi închiseră uşa în urma lor când plecară.

Avery îi oferi mamei lui Elizabeth unul din fotoliile confortabile din piele de lângă şemineu, apoi traversă

încăperea și se așeză în colțul opus, ca și cum ar fi vrut să se detașeze de confruntarea al cărei cadru îl crease.

Alexander rămase în picioare, în fața șemineului în care focul nu ardea în acest moment al anului. Elizabeth stătea în ușă, după ce clătinase din cap când Avery îi indicase fotoliul din fața celui în care se așezase mama ei.

Sir Geoffrey veni în mijlocul încăperii. Ridică o mână, înainte ca altcineva să apuce să vorbească.

- Am ceva de spus, zise el. Este pentru Elizabeth, dar pot vorbi bucuros în fața celor prezenți, ținând cont că doamna Westcott și Riverdale sunt personal implicați și că ne aflăm în casa lui Netherby, iar el și ducesa au avut bunătatea de a da acest bal în cinstea logodnei noastre.

Se opri, deși nimeni nu părea că ar dori să-l întrerupă sau să se ofere să-l lase singur cu Elizabeth.

- Îmi pare extrem de rău, spuse el. Mi-am făcut griji pentru aparențe și, din nefericire, nu mi-am dat seama că vorbesc tare și că mă pot auzi și alte persoane în afara celor cărora mă adresam.

- Și totuși, spuse mama lui Elizabeth, lordul Hodges te-a rugat să cobori vocea, Sir Geoffrey, dar n-ai făcut-o.

- Eram foarte nervos, doamnă, spuse el. Dar oricum ar fi sau a fost, îmi cer sincer scuze față de tine, Elizabeth.

Se întoarse să se uite la ea, cu o cută între sprâncene.

- Ceea ce am spus este de neierităt. Cu toate astea, te rog să mă ierți.

- Există un motiv întemeiat ca să o facă? întrebă Alexander, când Elizabeth nu răspunse numai decât.

Sir Geoffrey își frecă fruntea cu mâna, ca și cum ar fi vrut să netezească acea cută dintre sprâncene.

- Absolut nici unul, spuse el. Te respect și te apreciez nespus de mulți ani, Elizabeth. Anul trecut am sperat că poate erai pregătită să-mi răsplătești răbdarea înde lungată. Am fost profund dezamăgit când m-ai refuzat, dar m-am simțit totuși încurajat de ezitarea ta când te-am întrebat dacă răspunsul este definitiv. Când te-am întrebat din nou, anul acesta, ai spus da. M-am bucurat

nеспus când mi-am dat seama că vei fi în sfârșit a mea. Соția mea. O posesie mai presus de oricare alta. Dar aşteptarea până la nuntă, chiar dacă nu durează decât până vor fi îndeplinite toate formalitățile, mă pune la grea încercare. Mă tem că în seara asta am încercat să revendic drept al meu ceva ce nu posed încă. Ceva la care nu am încă dreptul. Făcând asta, ţi-am jignit familia, te-am supărat și te-am ofensat. Te asigur că aşa ceva nu se va mai întâmpla, nici măcar după ce ne căsătorim. Nu te voi mai expune niciodată unui spectacol public.

- Doar unuia privat, poate? întrebă încet Avery, din colțul lui.

Sir Geoffrey se întoarse cu fața spre el.

- M-ai înțeles greșit, Netherby, spuse el. Pun mare preț pe un comportament civilizat. Încerc tot timpul să mă comport aşa cum se cade unui gentleman. Uneori - în rare ocazii, sper - eșuez. Iar pentru eșecul din această seară îmi cer iertare.

Dumitale, Netherby, pentru că am provocat o scenă la balul dumitale, doamnei Westcott pentru că am supărat-o pe fiica ei, lui Riverdale, care este fratele lui Elizabeth și lui Elizabeth însesi, pentru că am acuzat-o de un comportament nepotrivit când a dansat cu un bărbat mai Tânăr.

Se întoarse din nou spre ea.

- Te rog să mă ierți. Dacă dorești, îmi voi cere scuze și față de lordul Hodges, ținând cont că este fratele lui Lady Riverdale. Și, dacă dorești, sau dacă dorește Netherby, îmi voi cere scuze public, în sala de bal.

Stătea în mijlocul bibliotecii, cu picioarele depărtate și ferm înfipte în pământ, cu mâinile prinse la spate, cu fruntea în continuare încruntată. Părea să fi terminat ce avea de spus.

- Foarte frumos din partea ta, Codaire, zise Avery.

Nu era clar dacă era sincer sau ironic.

- Să-ți ceri scuze public ar fi o mare greșeală, spuse mama lui Elizabeth. Nu ar face decât să creeze

o situație jenantă pentru toată lumea și să ofere și mai mult subiect de bârfă decât există deja. Singura soluție este să ridicăm sus capul, să ne întoarcem zâmbind în sala de bal și să ne comportăm întreaga seară ca și cum incidentul nu ar fi avut loc. Crezi că poți face asta, Lizzy?

Și ea era încruntată și nu părea prea mulțumită de propria sugestie.

- Elizabeth?

Sir Geoffrey făcu un pas spre ea, cu o mână întinsă.

- Nu mă voi întoarce, spuse ea. Îmi cer scuze, Avery, că ți-am distrus balul.

- Nu-ți face nici o grija, dragă verișoară, spuse el, dând lejer din mână. Balul nostru va fi senzația sezonului. Ce gazdă și-ar putea dori mai mult? Cu siguranță n-o să existe altul care să-l întreacă.

De data asta nu părea să existe nici un pic de ironie în cuvintele lui.

- Elizabeth... încercă Sir Geoffrey din nou.

- Nu va exista nici o logodnă, spuse ea. Și nici o nuntă.

- Elizabeth?

Mâna îi căzu pe lângă corp. Arăta de parcă ar fi primit o palmă peste față.

- Pentru o singură mică greșeală? Nu, iartă-mă. Nu a fost mică. Dar, totuși, o sigură greșeală. Ești în stare să provoci un dezastru de proporții - un bal ruinat, o logodnă ruptă și anularea planurilor de nuntă, care deja au fost puse în mișcare? Totul pentru o singură greșeală?

Se simțea prea obosită ca să se certe sau să încerce să-i explice.

- Da, spuse ea.

- Sugerezi cumva că *sora mea* se face vinovată pentru dezastrul din această seară? întrebă Alexander.

Cuta de pe fruntea lui Sir Geoffrey dispără. Maxilarul i se înclăstă.

Nu dădea vreun semn că ar fi auzit întrebarea lui Alexander.

- Văd că m-am înselat grav în ceea ce te privește, Elizabeth, spuse el. Am crezut că, la vîrstă ta, ai depășit de mult latura frivola a firii tale care ți-a împins primul soț în patima băuturii și că ai căpătat acel nivel de maturitate care este de așteptat din partea unei lady, după ce se ofilesc primii bujori ai tinereții.

Elizabeth nu-l văzu pe fratele ei mișcându-se. Dar îi văzu pumnul aterizând în maxilarul lui Sir Geoffrey.

Mama ei își înăbuși un strigăt.

- Bravo ție, Riverdale, spuse încet Avery.

Elizabeth nu se mișcă.

Din fericire, nu existase nici o piesă de mobilier care să-l rânească și mai mult pe Sir Geoffrey atunci când se prăbușise cu putere pe podea. Rămase întins pe covor preț de câteva clipe, amețit, dar fără să-și fi pierdut cu noștința. Își frecă falca cu mâna și se ridică cu greu în picioare, ignorând mâna pe care Alexander i-o întinsese ca să-l ajute. Clătină din cap ca și cum ar fi vrut să-și limpezească mintea.

- Dorești satisfacție, Riverdale? întrebă el, bățos.

- Eu am primit-o deja, i-o reteză Alexander. Păcat că asta nu e casa mea. Aș simți o satisfacție și mai mare să-ți cer să o părăsești numai decât.

- Această plăcere îmi revine mine, spuse Avery, ridicându-se. Dar ar fi neospitalier din partea mea să las un oaspete să plece fără pălărie, pelerină și trăsură.

Se îndreptă spre ușă, trecu pe lângă Elizabeth care părea incapabilă să se miște și dădu instrucțiuni cuiva de pe corridor să cheme trăsura lui Sir Geoffrey Codaire dacă era în apropiere sau o birjă, dacă nu era. Sir Geoffrey trecu și el pe lângă Elizabeth fără să se uite la ea, apoi pe lângă Avery și ieși în hol ca să se pregătească de plecare.

Avery închise ușa.

- Este rândul meu să-mi cer scuze, spuse Alexander. Nu ar fi trebuit să fac asta în prezența ta, mamă, nici a ta, Lizzie. Sau în biblioteca ta, Netherby.

- Eu am fost doar dezamăgit că ai ajuns la el înaintea mea, spuse Avery.

Mama lui Elizabeth traversase în grabă biblioteca pentru a-și cuprinde fiica în brațe.

- Mă bucur atât de mult, Lizzie! spuse ea. Atât de mult că nu i-ai acceptat scuzele. Dar, oh, sărăcuța de tine! Biata mea fetiță!

Mintea lui Elizabeth era amorțită. Din clipa în care îi auzise vocea lui Geoffrey în spatele ei, după ce se terminase valsul, nu reușise să mai gândească limpede. Cu o singură excepție, care îi devenise clară din primul moment. Până la urmă, nu o să se mărite cu el. Nu ezitase în această convingere în timp ce-i ascultase scuzele, deși nu vorbise decât aproape de final.

Ce dezastru spectaculos!

Mâine, cu mult înainte ca anunțul oficial să aplice să apară în ziar, toată lumea va ști că logodna fusese ruptă înainte ca balul să ajungă măcar la jumătate. Toată lumea va ști, sau va bănuia măcar, încă din seara asta.

Total se transformase înfiorător pentru Anna și Avery, care fuseseră atât de buni cu ea. Si pentru mama ei, și pentru Alex și Wren, care fuseseră atât de încântați.

Și pentru Colin.

Făcuse eforturi să nu se gândească la el până acum.

Își căuta serios o soție primăvara aceasta ca să poată începe o nouă etapă în viața lui, o viață pe care începusese să o planifice încă de la Crăciun. Jumătate din lumea bună – cel puțin! – era prezentă la balul din seara asta și cu siguranță fusese martoră la întregul spectacol. Se întrebă cum avea să fie spusă povestea a doua zi, în saloanele elegante. Se întrebă cine ce văzuse și cine ce auzise și dacă poveștile se vor asemăna câtuși de puțin cu realitatea.

Fără să fie cu absolut nimic de vină, Colin era în pericol de a fi perceput drept un bărbat fără inimă, care distrusese o logodnă declarată în mod oficial.

Valsaseră împreună, poate cam prea exuberant, cu mișcări și piruete sofisticate, privindu-se în ochi,

zâmbindu-și și râzând. Dar ce fusese atât de rău în asta? Iar la final își vorbiseră cu atâta sinceritate, aproape atingându-și capetele, încât nu observaseră că dansul se terminase.

Despre ce Doamne iartă-mă vorbiseră? Nici măcar nu-și putea aminti. Dar ce avea să spună lumea despre felul în care păruseră absorbiți unul de celălalt? O să fie văzută ca o femeie mai în vîrstă care se joacă nemilos cu afecțiunea unui Tânăr? El o să fie văzut ca un Tânăr care își râde pe față de un bărbat mai în vîrstă, purtându-se într-un mod neadecvat cu logodnica acestuia? Și o să-și amintească cineva cine era mama lui și o să declare că nu era nimic surprinzător într-un astfel de comportament? O să mai considere și altcineva că ea îl împinsese pe Desmond în patima băuturii și că se făcea astfel răspunzătoare pentru moartea lui prematură?

Geoffrey fusese de această părere. Trecuseră atâția ani, dar el asta credea.

- Sunt bine, mamă, spuse ea, desprinzându-se din brațele mamei ei. Avery, îmi pare mai rău decât pot exprima în cuvinte.

- Să vedem...

Se lovi cu monocul peste bărbie și ridică privirea.

- Pentru care din multiplele tale păcate îți exprimi scuzele, Elizabeth? Eu, personal, nu mă pot gândi nici măcar la unul, și, sincer nu am nici cea mai mică dorință să ascult mărturisirea unor erori imaginare.

- Chiar m-am purtat necorespunzător? întrebă ea. Spune-mi, mamă!

- Câtuși de puțin, Lizzie, o asigură mama ei. Toată lumea știe că tu și lordul Hodges țineți deosebit de mult unul la celălalt. Este fratele lui Wren și singura ei rudă de care este apropiată acum, după ce unchiul și mătușa î-au murit. Nu ai absolut nimic să-ți reprozezi.

- Lipsim de multă vreme din sala de bal, spuse Alex, îndoindu-și mâna dreaptă. Mama are dreptate, Lizzie. Nu aveți pentru ce să vă faceți mustrări de conștiință. Nici tu, nici Colin.

- Eu nu mă mai întorc acolo, spuse ea. Îmi pare foarte rău, Avery.

- Te duc acasă, Lizzie, spuse mama ei, ca și cum Elizabeth ar fi fost un copil.

- Eu mă întorc la invitații mei, spuse Avery, pe care să-i zăpăcesc complet comportându-mă ca și cum absolut nimic nu s-ar fi întâmplat. Și chiar nu s-a întâmplat nimic care să fie treaba altciva decât a ta, Elizabeth, și a familiei tale. Riverdale? Te întorci cu mine în bârlogul leului?

- Mai întâi le conduc pe mama și pe Lizzie, spuse el.

Dar mama lor îi ceru să plece imediat ce trimise să le fie adusă trăsura.

- Sunt sigură că Wren își face griji, spuse ea. Du-te la ea, Alex. Și îndrăznesc să cred că lordul Hodges va fi cu ea. Asigură-l că nimic din ce s-a întâmplat nu a fost vina lui și că nu are pentru ce să-și facă muștrări de conștiință.

Păru să treacă o veșnicie până le fu adusă trăsura și se strecurară înăuntrul ei, ca să se poată ascunde în întuneric.

- Lizzie, spuse mama ei, prizându-i mâna.

- Nu pot să vorbesc încă, mamă, spuse Elizabeth, sprijinindu-și capul pe bancheta de plus și închizând ochii. Îmi pare rău.

Mama ei îi strânse mâna.

Și atunci realitatea o izbi pe Elizabeth asemenea unui val puternic. Nu mai era nici o logodnă. N-avea să mai fie nici o nuntă, nici o căsnicie, nici o casă a ei. Nici un copil. Pentru că nu o să se mai mărite. Cum ar fi putut? Îl alesese pe Desmond din dragoste, iar el iubise alcoolul mai mult decât o iubise pe ea. Îl alesese pe Geoffrey pentru caracterul lui stabil, iar el se dovedise a fi un bărbat gelos și posesiv, înainte să apuce să rostească măcar jurăminte de nuntă.

„O posesie mai presus de oricare alta“, aşa spusesese.

Asta fusese în ochii lui, o posesie.

Până la urmă, nu exista nimeni în care să poată avea încredere.

Nu putea avea încredere nici măcar în propria judecată.

Sentimentul de singurătate o cuprinse și o gheară ca de moarte îi prinse gâtul și stomacul. Îi era greu să tragă aerul în piept, și mai greu să-l dea afară.

capitolul 12

Seara parcă nu se mai termina.

Colin rămase la bal și zâmbi fără întrerupere. Răspunse la întrebări. Lady Overfield avea o durere de cap și plecase acasă împreună cu mama ei. Nu știa unde este Sir Geoffrey Codaire; poate că le însoțise pe doamne.

Dansă. Nu cu domnișoara Madson – când se întoarse să-i solicite un al doilea dans, sora ei mai mare, o însoțitoare formidabilă, îl informase că își umpluse deja carneațelul de dansuri pentru întreaga seară. Tonul ei implicase și că va fi plin pentru tot restul sezonului.

Dansă cu domnișoara Eglington, după ce schimbă o privire reținută cu Ross Parmiter. Tânăra fu tăcută și pluti în timpul dansului, deși ridică privirea spre el într-un moment aproape privat și-i spuse cu toată sinceritatea că nu credea nici un cuvânt din toată povestea. Colin ii mulțumi, dar nu putea decât să-și imagineze care anume era povestea.

Și valsă cu domnișoara Dunmore. Mama ei dădu grațios din cap când se duseseră să-și ia partenera, aproape aşteptându-se să i se dea peste nas.

- A fost foarte frumos din partea dumitale, Lord Hodges, spuse matroana, să valsezi cu cumnata văduvă a lui Lady Riverdale la balul ei de logodnă. Sper că a fost mulțumită. Sincer, este de-a dreptul provocator că ai fost atras în acea scenă vulgară de către Sir Geoffrey Codaire, care, cu siguranță, nici nu ar fi fost demn de atenția dumitale, sau a contelui de Riverdale, sau a ducelui

de Netherby, dacă Lady Overfield nu ar fi fost atât de disperată să-și găsească un soț încât să-i accepte oferta. Dacă cineva va avea îndrăzneala să sugereze măcar de față cu mine că te-ai purtat altfel decât cu cea mai strictă bună-cuvîntă, poți fi sigur că o să am câte ceva de împărțit cu persoana în cauză. Acum hai, du-te cu Lydia sau veți rata începutul valsului.

Cât despre Lydia Dunmore, ea părea mai mult decât încântată să valseze. Era îmbujorată și-i zâmbi în timpul dansului, fără să facă nici o referire la valsul de mai devreme. Era slăbuță și ușurică și îl urma fără să greșească pașii. Părea să se fi făcut și mai drăguță de la balul de debut din urmă cu câteva săptămâni. Tenul ei căpătase puțină culoare. Ochii îi scânteiau în timp ce vorbea cu el. Dar Colin nu putea găsi energia de a simți vreo admirație deosebită pentru ea, cu atât mai puțin de a se îndrăgosti de ea. Inima îi era grea și gândurile îi zburau în altă parte.

Logodna fusese anulată – logodna lui Elizabeth, adică. Nu reușea să-i pară atât de rău pe cât poate ar fi trebuit, pentru că nu-l plăcuse pe Codaire nici înainte de episodul bizar de mai devreme. Dar ce-o să se întâiple cu ea acum? Cu siguranță lumea o să bârfească. Începuse deja. Avea treizeci și cinci de ani. Tot ce-și dorise fusese să găsească mulțumirea într-o căsnicie cu un bărbat de încredere. Nu fusese un vis prea îndrăzneț. Acum era spulberat.

„... dacă Lady Overfield nu ar fi fost atât de disperată să-și găsească un soț încât să-i accepte oferta.“

Putea suporta să o aibă pe Lady Dunmore ca soacră?

Se întoarse pe jos acasă, Tânăr, în acea seară, cu un sentiment crescând de vinovăție, deși se asigurase întruna în ultimele ore că nu greșise cu nimic, iar ceilalți îl susținuseră. Știuse că Sir Geoffrey Codaire nu-l plăcea și că nu privea cu ochi buni faptul că Elizabeth dansa cu el. Și ce făcuse? Valsase cu ea oricum, și, pe deasupra, cu aceeași exuberanță cu care dansaseră la petrecerea

de a doua zi de Crăciun. Râsesese și se simțise binে în compania ei. Apoi se cufundaseră pe neașteptate într-o conversație atât de intensă, încât rămăseseră pe ringul de dans după ce toate perechile se retrăseseră. Despre ce naiba vorbiseră? Nici măcar nu-și mai amintea.

Se întrebă oare cum se simțea ea acum. Se îndoia că doarme. Și totul era atât de monstruos de nedrept. Fusesese radioasă și păruse fericită în seara asta. Fusesese seara ei. Și nu făcuse nimic greșit.

Nu avea nici cea mai mică îndoială că bârfele o să se transforme într-un adevărat scandal a doua zi. Iar bârfele erau întotdeauna o exagerare a adevărului, în cel mai bun caz, sau o totală distorsionare a acestuia, în cazul cel mai rău.

Ar fi dorit să rămână acasă a doua zi dimineața. Să se ascundă. Dar, dacă se ascundeacum, i-ar fi fost din ce în ce mai greu să se arate mai târziu. Și până la urmă tot ar fi aflat, în mod inevitabil, ce spunea lumea – de la valetul lui, de la prietenii, din rubricile de bârfă ale ziarelor. Cu alte cuvinte, nu se putea ascunde.

Se duse la clubul White, care era la foarte mică distanță de apartamentul lui, iar la intrare se întâlni, din pură întâmplare, atât cu ducele de Netherby, cât și cu lordul Molenor. Cel puțin, își zise Colin în timp ce gentlemanii își lăsau pălăriile și mănușilor unui servitor care aștepta, cel puțin o să aibă puțină susținere morală.

Un grup de bărbați strânși în camera de lectură, așa cum făceau de obicei dimineața pentru a citi ziarele și a face schimb de păreri, erau prinși în conversație intensă și vocile li se auzeau dincolo de ușă.

- ... ai avut noroc că ai scăpat, spunea cineva.
- Te compătimesc din tot sufletul, zise altă voce.

- Chiar au rămas îmbrățișați pe ringul de dans, după ce toată lumea s-a retras? întrebă un al treilea bărbat. Cu siguranță, nu poate să fi fost ceva atât de vulgar, Codaire!

Colin ciuli urechile și însoțitorii lui rămaseră nemișcați lângă el.

— Este cât se poate de adevărat, zise Sir Geoffrey Codaire. Overfield spunea mereu că e o stricată, dar nu l-am crezut niciodată. Greșeala mea. Ar fi trebuit să-i arunc mănușa în față cățelandrului ăluia aseară, dar, sincer, mi-a făcut de fapt o favoare. Peste trei săptămâni, aş fi fost însurat cu femeia aia. Mi-e groază numai când mă gândesc!

— Nu ai fi tolerat... spunea cineva în clipa în care Colin încetă să mai asculte.

Ducele de Netherby, înarmat cu monocul incrustat cu bijuterii și aerul său cel mai distins, păsise în încăpere. Colin îi puse o mână pe braț și trecu pe lângă el. Codaire îl văzu și ridică o sprânceană.

— Că tot vorbeam de lup, zise el, fără prea multă originalitate.

Bărbații prezenți, unii dintre ei în vîrstă, cu siguranță toți mai în vîrstă decât Codaire, rămaseră cu gura căscată.

— Cere-ți scuze, Codaire! spuse Colin, păstrând un ton coborât, ținând cont de încăperea în care se aflau, deși se îndoia că exista cineva care dorea să citească. Pentru minciuna pe care ai spus-o în legătură cu ce făceam eu și doamna după ce s-a terminat valsul. Și pentru insulta pe care i-ai adus-o.

— Ai devenit dintr-o dată tatăl sau fratele ei, Hodges? întrebă Codaire.

— Sunt fratele cumnatei lui Lady Overfield, spuse el. Mai mult decât atât, sunt un gentleman.

O combinație între exclamație și oftat se auzi la unison din partea celor prezenți.

— Insinuezi că eu n-aș fi? întrebă Codaire.

— Voi face mai mult decât să insinuez, spuse Colin. Nu ești un gentleman, domnule. Și acum doresc să-ți ceri scuze.

— Sau...? întrebă Codaire, privindu-l cu sprâncenele ridicate.

- Sau sunt sigur că gentlemanii aici de față se vor convinge că nu ești unul dintre ei, spuse Colin. Și îți voi cere să-ți numești secunzii.

Din nou, exclamații la unison.

Codaire îl privi lung. Se înroșise la față.

- Nu sunt un om violent, Hodges, zise el.

- Există un mod simplu de a evita violența, ii spuse Colin.

Urmă o tăcere prelungă, în timpul căreia doi bărbați își dreseră vocea.

- Cu siguranță *părea* că vă îmbrățişați, spuse Codaire.

- Câtuși de puțin, zise sec Colin.

- În cazul acesta, îmi cer scuze, spuse Codaire. Deși îndrăznesc să spun că nu sunt singurul care a văzut lucrurile în felul acesta.

Colin nu spuse nimic. Se întrebă dacă ducele de Netherby și lordul Molenor păsiseră în încăpere în spațele lui. Nu întoarse capul ca să se uite.

Urmări alte momente de tăcere apăsătoare, în timpul cărora auziră vocile vesel ale unor nou-veniți, de cealaltă parte a ușii.

- Overfield a spus că e o stricată, zise Codaire. Eu doar am repetat cuvintele lui. Iar el e mort.

Colin așteptă.

- Eu, unul, nu am spus niciodată asta, adăugă Codaire. Domnii aici de față sunt martori că nu am făcut acest lucru azi. Dacă am sugerat...

Făcu o pauză, însă nimeni nu îi sări în ajutor.

- Îmi cer scuze dacă am lăsat impresia că sunt de acord cu această descriere la adresa doamnei în cauză, zise el grav, ridicând capul.

- Lady Overfield a valsat cu mine seara trecută pentru că i-am solicitat acest lucru de față cu mama ei și cu încă vreo altă câteva rude, spuse Colin. Am dansat, am discutat și am întârziat să părăsim ringul de dans pentru că nu ne terminaserăm conversația. Acestea sunt faptele la care ai fost martor, Codaire?

- Cred că...

Colin ridică o mână ca să-l opreasă.

- Acestea sunt *faptele*? întrebă el.

- Presupun că da, zise Codaire.

- Presupui?

- Acestea sunt *faptele*, zise Codaire. Dar...

- Dar?

- Dar nimic. Cred că sunt persoane în această cameră care încearcă să citească.

- Și sunt convins că, după ce vor pleca, vor relata cu strictă acuratețe detaliile schimbului nostru de replici, îi spuse Colin. Cu toții auzim diverse lucruri, Codaire. Vorbele circulă. Dacă se va întâmpla să aflu că ai mai răspândit și alte neadevăruri despre cele petrecute noaptea trecută sau despre Lady Overfield, fii sigur c-o să te găsesc. Și, data viitoare, n-o să-ți mai dau șansa să scapi cu o scuză. Sfatul meu ar fi să pleci o vreme din oraș - poate să nici nu te mai întorci sezonul ăsta. Nu voi insista, îți spun doar că nu voi fi încântat dacă voi da peste dumneata în următoarele luni. Voi fi și mai supărat să aflu că te-ai întâlnit cu Lady Overfield.

Se întoarse să părăsească încăperea. Lordul Molenor stătea în ușă și dădu aprobator din cap în clipa în care îi întâlni privirea lui Colin. Netherby se așezase într-unul din fotoliile adânci de lângă ușă și avea un aer adormit. Se ridică și ieși în urma lui Colin.

- Am sperat din tot sufletul, spuse el, să nu mă numești secundul dumitale, Hodges. Nu știu niciodată cu ce-ar trebui să mă îmbrac în astfel de situații de onoare.

- Bravo, spuse între timp lordul Molenor, strângându-l pe Colin de umăr. Biata Elizabeth! A avut foarte mare noroc să scape de omul ăsta, dar va fi o dezamăgire cumplită pentru ea. Mildred și surorile s-au întâlnit azi-dimineață. Pun la cale o strategie. Și întotdeauna e bine să te ții la distanță când femeile încep să completeze. Vino să luăm micul dejun. Mi s-a făcut foame ascultându-te. Netherby? Vii cu noi?

Colin intră înaintea lor în salonul de mese, deși, în cazul lui, efectul discuției cu Codaire fusese contrar.

- Dumnezeule mare! spuse el. Omul ăsta e un laș. E de două ori mai mare ca mine și el ar fi ales armele.

- Ah, rosti încet ducele de Netherby. Dar el nu este un om violent, Hodges.

Familia Westcott, cel puțin partea care era în Londra, făcu ce știa mai bine să facă. Se strânse în jurul celui aflat într-un moment de criză. Ca să aline și să compătimească. Și ca să analizeze problema și să găsească o soluție practică. Toți până la unul se adunară în casa de pe South Audley Street în după-amiaza de după balul de logodnă.

Ar fi trebuit să se aștepte, își zise Elizabeth, când își dădu seama că era prea târziu ca să fugă și să se încueie în camera ei. Totuși, oare ar fi făcut asta, chiar dacă s-ar fi gândit mai devreme?

Ar fi fost foarte urât din partea ei. Ar fi trădat lipsă de recunoștință. Știa foarte bine că, dacă ar fi fost vorba despre alt membru al familiei, ea, una, s-ar fi numărat printre primii veniți să-i stea alături.

Când sosiră, stătea într-un fotoliu, lângă șemineu. Și da, focul fusese aprins pentru că, în spatele ferestrelor, ziua era cenușie și rece. Singura surpriză era că nu începuse încă să plouă. Stătea acolo de ceva vreme, refuzând mâncarea și băutura pe care mama ei și Wren încercaseră să o convingă să le servească. Le asigurase că totul era în regulă, le mulțumise, le spuse că nu era mare lucru, la urma urmei și că, sincer, de-abia aştepta să se întoarcă la Riddings Park a doua zi. Pentru că asta se hotărâse să facă. Întotdeauna fusese fericită acolo. Va fi fericită din nou. Nimeni nu trebuia să-și facă griji din cauza ei.

Pe dinăuntru, se simțea moartă. Sau, cel puțin, prea amorțită ca să poată simți sau gândi ceva. Nu voia agitație în jurul ei. Nu voia compătimire. Nu voia privirile îngrijorate pe care i le aruncau cei din familie. Voia doar

să fie lăsată în pace. Dacă ar fi avut destulă energie, le-ar fi strigat chiar acum aceste cuvinte. Dacă ar fi avut destulă energie, s-ar fi dus în camera ei și ar fi încuiat ușa cu mult timp înainte să sosească toată familia.

Dar nu avusese destulă energie și acum era prinsă.

Era numai vina ei. Aşa-i trebuia. Nu ar fi trebuit să se gândească să se mărite din nou. Viața ei era foarte bună aşa cum era. Acum totul fusese distrus. Din nou. Nu ar fi trebuit să accepte oferta unui bărbat pe care nu numai că nu îl iubea, dar pe care nici nu-l plăcea în mod deosebit. Îi era rușine să recunoască adevărul acum. Întotdeauna îl găsise plăcitor pe Sir Geoffrey Codaire. Nu ar fi trebuit să valseze cu Colin. Ar fi trebuit să pună capăt acestui aranjament caraghios în clipa în care se logodise. Nu ar fi trebuit să râdă împreună cu el și să-i permită să o învârtească în piruete prin toată sala de bal, într-un mod atât de degajat. Nu ar fi trebuit să se lase prinsă în discuția aia afurisită! Încă nu reușise să-și amintească despre ce fusese vorba. Ceva despre... iertare? Nu ar fi trebuit...

N-ar fi trebuit, n-ar fi trebuit, n-ar fi trebuit!

Dar nu exista nimic ce *ar fi trebuit* să facă? Atunci sau acum? Poate doar pentru că își dorea? Ar fi vrut să ţipe și să facă o criză de proporții, dar nu avea destulă energie. Poate că era mai bine aşa, pentru toți cei din jur.

Nu venise doar familia Westcott. Venise și familia Radley – unchiul Richard, fratele mamei și mătușa Lilian; Susan și Sidney, verișorii ei; și Alvin Cole, soțul lui Susan.

Cu numai o săptămână în urmă fuseseră tot aici, când îi anunțase că se logodise. Discutaseră cum să sărbătorescă această logodnă, cum să organizeze nunta. Fusese amuzată atunci și mulțumită să-i lase să vorbească și să facă ce vor. Nu-și dorise un bal de logodnă, dar acceptase să fie dat unul – iar consecințele fuseseră dezastruoase. Nu-și dorise o nuntă grandioasă la St. George's, dar acceptase și planul acesta. Simțise atunci căldura familiei, bucuria ei.

Acum logodna fusese ruptă și nu avea să mai fie nici o nuntă și se strânseseră din nou ca să discute ce să facă pentru a preîntâmpina un scandal care ar fi distrus-o.

Veniseră pentru că le păsa.

Era o povară să fii obiectul grijii altora.

Măcar dacă i-ar fi păsat și ei.

Dar de ce era un scandal?

Nu făcuseră nimic rău. Nici ea, nici Colin.

Asta nu conta la nimic, firește. Făcea de suficient de mult timp parte din societate ca să înțeleagă că o persoană putea fi distrusă de bărfe, chiar dacă bărfele erau complet nefondate. Erau total nefondate acum? Oare îl dezonorase cumva pe Geoffrey prin comportamentul ei? Ieșirea lui fusese cumva justificată? Dar chiar și aşa...

Oh, era prea obosită ca să accepte sau să respingă vreo vină.

Voia doar să se ducă acasă – la fel cum își dorise să se ducă acasă după ultima bătaie pe care o promise de la Desmond, după ce căzuse de pe scări și după urmările îngrozitoare ale accidentului. Nu se schimbase nimic în viața ei? Nu făcuse nici un progres?

– Trebuie să discutăm ce e de făcut, anunță verișoara Eugenia, contesa văduvă de Riverdale, după ce se așeză în fotoliul de pe cealaltă parte a semineului și toți ceilalți își găsiră locul prin cameră. E clar că Elizabeth nu e în stare să hotărască nimic pentru sine. Pare amețită și e foarte palidă, sărăcuță de ea. Iar Althea, Alexander și Wren sunt prea copleșiți de situația ei ca să poată da dovadă de gândire practică, îndrăznesc să spun. Așa că va trebui să hotărâm noi, ceilalți, pentru ei.

– Ai dreptate, mamă, spuse verișoara Louise, baroana văduvă de Netherby. Mă tem că Elizabeth intenționează să se retragă la Riddings Park și că are de gând să o facă fără întârziere. Am dreptate, Althea? Firește, ar fi cel mai rău lucru pe care l-ar putea face.

– Atunci care e...

Elizabeth nu mai ascultă. Rămase cu privirea pironită în foc în timp ce mama ei se urcă pe brațul fotoliului

și o mângâie pe spate, ca și cum prin acest gest totul ar fi fost, dintr-o dată, mai bine.

Când Colin sosi la casa contelui de Riverdale din South Audley Street, era deja mijlocul după-amiezii și vremea amenința să devină chiar mai urâtă decât era deja. Cerul era acoperit de nori negri și joși, mânați de un vânt neobișnuit de rece. Străzile erau învăluite în ceată. Aproape ploua, dar nu încă.

Nu mai puțin de trei trăsuri erau oprite în fața casei, un semn sigur că familia Westcott își strânsese rândurile. Chiar și aşa, nu ezită. Dacă nu se ducea acum, n-avea să se mai ducă niciodată și avea să trăiască la nesfârșit cu un sentiment de vină pentru ceva de care se știa total nevinovat. Din nefericire, sentimentul de vină nu putea fi întotdeauna controlat. Se instala fix în centrul ființei și refuza pur și simplu să se clintească când era informat că și alese să greșească gazda.

Erau toți acolo, în salon – cel puțin toți cei care se aflau în oraș. Contesa văduvă de Riverdale stătea de-o parte a focului ce fusese aprins ca să alunge răceala zilei cu Lady Matilda Westcott agitându-se ca întotdeauna pe lângă ea, cu o sticlă de ceva în mână – probabil săruri de mirosit, pregătită pentru cazul în care mama ei ar fi făcut ceva extrem de necaracteristic și ar fi fost cuprinsă de o criză de slabiciune. Lord și Lady Molenor stăteau unul lângă celălalt pe o canapea de două locuri. Ducesa văduvă de Netherby ocupa o canapea, cu Lady Jessica Archer de-o parte și Wren de cealaltă. Ducesa de Netherby stătea pe un scaun lângă ele, ducele pe un scaun dintr-un colț îndepărtat al încăperii. Alexander stătea cu spatele la foc, cu picioarele ușor depărtate, cu mâinile prinse la spate. Elizabeth stătea și ea într-un fotoliu lângă foc, față în față cu contesa văduvă, iar mama ei era cocoțată pe brațul fotoliului și cu o mână mânăia spatele fiicei sale. și câțiva membri ai familiei doamnei Westcott erau și ei prezenți – fratele și cununata ei, fiul lor și fiica lor împreună cu soțul ei.

Colin se simți înfiorător de pe din afară în clipa în care păși în salon, după ce fusese anunțat. Și nici nu era sigur că toată lumea se bucura să-l vadă, poate doar cu excepția lui Wren, care se ridică numai decât și veni spre el, cu ambele brațe întinse.

- Colin! spuse ea luându-i mâinile și sărutându-l pe obraz. Ce amabil din partea ta că ai venit. E foarte urât afară, nu-i aşa?

- Probabil că va începe să plouă cât de curând, zise el, strângându-i mâinile înainte să i le lase.

Elizabeth, după o scurtă privire, întoarse capul. Nu se uita la el. Nu se uita la nimeni, adevărul fie spus. Stătea cu spatele drept, fără să atingă spătarul fotoliului, cu mâinile prinse în poală. Era îmbrăcată simplu și îngrijit. La fel îi era aranjat și părul. Chipul îi era palid și lipsit de expresie.

- Îmi pare rău, începu el, însă vorbele îi fură întâmpinate cu un cor de proteste.

- Ești una dintre victimele episodului şocant de seara trecută, Lord Hodges, spuse ducesa văduvă. Nu ai nici un motiv să-ți ceri scuze.

- Am căzut cu toții de acord în această privință înainte să sosești, spuse sora ei, Lady Molenor. Nu ai făcut nimic nepotrivit.

- Dar chiar este amabil din partea dumitale că ai venit azi, Lord Hodges, adăugă Lady Matilda. Eu am spus c-o să vii. „Așultați-mă pe mine“, am zis, „lordul Hodges va face ceea ce este corect și demn de un gentleman“.

- Nu te-a contrazis nimeni, Matilda, i-o reteză mama ei. Îmi imaginez, tinere, că te simți vinovat pentru că ai dansat cu Elizabeth. Ce lucru şocant la un bal! Îmi pare rău doar că valsul nu fusese inventat încă, pe vremea când eram eu Tânără.

- Codăire s-a purtat foarte urât, Hodges, spuse domnul Radley, unchiul lui Elizabeth din partea mamei. Și nu ezit să o spun în prezența lui Lizzie, având în vedere că a rupt logodna cu el și este, fără îndoială, de acord

cu mine. Iar Molenor ne-a povestit ce s-a întâmplat azi-dimineață la White. Felicitări!

- Suntem cu toții de acord în această privință, *papa*, îl asigură fiica lui, dar biata Lizzie tot suferă. Discutăm despre ce se poate face pentru ea, Lord Hodges. E hotărâtă să se întoarcă în Kent, la Riddings Park. Dar noi toți credem că acesta e cel mai rău lucru pe care ar putea să-l facă. E ca și cum ar recunoaște că a comis o greșeală impardonabilă, când, de fapt, ea este cea ofensată, după cum poate să-și dea seama oricine are un dram de bun-simț. Ar face mult mai bine să rămână în oraș și să-și continue activitățile cu capul sus. Și nu se poate spune că va trebui să facă singură. Vom fi cu toții lângă ea. Și dintr-o parte și din cealaltă a familiei.

- Nu suntem cu toții de acord în această privință, Susan, spuse doamna Westcott. Eu, una, îi înțeleg dorința lui Lizzie de a se întoarce o vreme acasă. Nu din cauza scandalului, în care, desigur, nu are nici cea mai mică vină, ci pentru că inima i-a fost frântă.

- Vino și stai aici, Lord Hodges, spuse baroana de Netherby, ridicându-se în picioare. Eu mă duc lângă Avery. Sincer, chiar nu e cazul să te învinovățești, deși sunt convinsă că exact asta ai făcut. Ești, la urma urmei, fratele lui Wren și ce ar putea fi firesc decât să dansezi cu Elizabeth la balul ei de logodnă? Nici un om întreg la mine nu te-ar putea considera vinovat de altceva decât de o curtoazie în familie.

- Vino, spuse Wren, trecându-și un braț prin tral lui Colin ca să-l conducă înspre scaunul eliberat de ducesă.

- Nu, spuse el. Mulțumesc, dar nu rămân. Am venit să-o invit pe Lady Overfield să facă o plimbare prin parc împreună cu mine. Accepți, Elizabeth?

- Nu cred că e o idee bună, spuse Lady Molenor. O să înceapă ploaia cât de curând.

- Și mă tem că va fi o ploaie torențială, adăugă ducesa văduvă.

- Ați avea nevoie de o trăsură acoperită ca să vă avenurați azi în parc, Lord Hodges, spuse doamna Radley. Și cred că ai venit pe jos? Nimeni nu a auzit vreo trăsură.

- Te-ai îmbolnăvi cu siguranță, Elizabeth, o avertiză Lady Matilda. Asta, dacă nu cumva te-ai îmbolnăvit deja aseară. Nu arăți deloc bine azi. Nu că ar fi de așteptat, ținând cont de circumstanțe.

- Lizzie are nevoie să se odihnească, Lord Hodges, spuse bland mama ei, bătând-o pe umăr. Toată atenția asta e foarte solicitantă, deși apreciază faptul că toată lumea a venit să o susțină. O s-o duc sus și...

- Mie mi se pare, spuse încet ducele de Netherby și toată lumea amuți ca să-l asculte, că întrebarea i-a fost adresată lui Elizabeth.

- Iar familia ei are dreptul să răspundă în locul ei, atunci când nu se simte în stare, Avery, ii spuse contesa văduvă. Da, Althea, du-o sus. Vă scuzăm pe amândouă.

- Mulțumesc, Lord Hodges. Elizabeth ridicase privirea și se uita la Colin, în continuare lipsită de orice expresie. Mă duc să-mi iau pelerina și boneta, ca să putem ieși.

- Elizabeth! protestă Lady Matilda, chiar crezi că e bine?

- Scumpa mea..., începu doamna Westcott.

- Luați o umbrelă, ii sfătuí Alexander.

capitolul 13

Străbătură distanță scurtă până la Hyde Park pe jos, în tăcere, deși Elizabeth îi acceptă brațul atunci când Colin i-l oferi. Fusese foarte tentată să-și lase familia să-i organizeze viața, cel puțin pentru această după-amiază, și să se lase dusă în camera ei și băgată în pat, unde era cald și bine. Ca și cum ar fi fost un copil. Uneori, și-ar fi dorit să fie. Dar intenționau să se întoarcă acasă, în Kent, mâine sau poimâine, ea și mama ei, de unde, dacă era

după ea, n-avea să mai plece niciodată nicăieri. Cel puțin ea n-o să mai plece. I se părea prin urmare cinstit să-i îngăduie lui Colin câteva cuvinte între patru ochi, având în vedere că fusese în mod atât de nedrept implicat în cele petrecute cu o seară în urmă. Avusese decență și curajul să intre în casa ei astăzi, deși cu siguranță că îi fusese clar în clipa în care intrase pe stradă că nu era singurul vizitator. Cu siguranță nu-i fusese ușor.

Vântul le bătea din spate, pe stradă. Când traversară și intrară în parc, îi izbi dintr-o parte. Era ceea ce tatăl ei obișnuia să descrie drept *un vânt lenăș* – prea lenăș ca să te ocolească, îți trecea direct prin haine și piele și oase, până ce ieșea pe partea cealaltă. Era o vorbă a lui care o amuzase întotdeauna. Dar nu și astăzi. Era o zi cenușie și mohorâtă, care îi reflecta perfect starea de spirit.

Parcul arăta aproape pustiu, nu ca în ziua în care se plimbaseră pe Serpentină și-i povestise despre sarcinile pe care le pierduse și văzuseră caleașca mamei lui treând pe lângă ei. Astăzi nu era nimeni pe jos în afară de ei, iar majoritatea trăsurilor de pe aleea principală erau acoperite. Ploaia amenința să se pornească dintr-o clipă într-alta.

Părăsiră aleea și începură să traverseze iarba, îndrepându-se spre un pâlc de copaci.

– Elizabeth, spuse el, adresându-i-se în cele din urmă. Îmi pare atât de rău...

– Nu, îl întrerupse ea. Nu ai făcut nimic rău, Colin. Nimic. Nu-ți dau voie să te învinovățești. Și, dacă-ți faci cumva muștrări de conștiință pentru faptul că n-o să mă mai mărit până la urmă cu Sir Geoffrey Codaire, te asigur că nu e cazul. Sunt recunoscătoare că am descoperit adevarata lui fire pe când eram încă doar logodită, și nu măritată cu el. Nu e bărbatul pe care îl credeam. Nu-mi pare cătuși de puțin rău că Alex l-a trântit la pământ.

– Așa a făcut?

Întoarse brusc capul spre ea.

– Aș fi vrut să-l fi pocnit eu, dar sala de bal nu era tocmai locul nimerit pentru asta, nu crezi? M-a indignat

înfiorător modul în care te-a insultat și te-a umilit în fața atâtore persoane.

- Ai vrut să-l provoci la duel, spuse ea. Ne-a povestit vărul Thomas, azi-dimineață. Mă bucur foarte mult că nu s-a ajuns la asta. Cât despre ce s-a întâmplat, ar fi mai bine să dăm totul uitării.

Ce cuvinte prostești! Nici unul dintre ei nu avea cum să uite.

- În timp ce dansam, m-am trezit dorindu-mi să re-trezesc spiritul valsului ăluia absurd de la petrecerea de a doua zi de Crăciun, spuse el. Dar n-ar fi trebuit să o fac, și tocmai la balul tău de logodnă. N-ar fi trebuit să te fac să râzi atât de tare și de deschis, când erai de-acum femeie logodită și jumătate din lumea bună londoneză ne privea. Pur și simplu nu m-am gândit, iar pentru asta n-am cum să nu mă învinovățesc. Apoi, ca și cum n-ar fi fost îndeajuns, am început conversația aia intensă... Nu pot în ruptul capului să-mi amintesc despre ce vorbeam. Tu mai știi? Pur și simplu nu am observat când s-a oprit muzica.

- Colin, spuse ea când începură să meargă paralel cu copacii, mai degrabă decât să urmeze poteca ce intra în pădurice. Sincer, nu trebuie să te mai chinuiești cu astfel de acuzații absurde. Nu tu te-ai purtat urât. Cătuși de puțin. Și nici eu. Sir Geoffrey Codaire e cel care s-a dat în spectacol. E firesc ca oamenii să se simtă bine la un bal, ăsta e și scopul. Asta am făcut noi. E firesc ca oamenii să fie sociabili și să stea de vorbă unul cu celălalt. Asta am făcut noi. Întregul incident a fost soluționat în cel mai satisfăcător mod în biblioteca lui Avery. Eu am rupt logodna, Alex l-a pocnit pe Sir Geoffrey când a întrecut măsura, iar Avery l-a dat afară din casă, deși nu l-a aruncat propriu-zis afară pe ușă. A plecat singur. Mâine va apărea un anunț în ziare, ca să confirme ceea ce deja știe toată lumea. Mama și Wren le-au scris tuturor celor care fuseseră invitați la nuntă, toate aranjamentele au fost anulate, eu și mama ne vom întoarce la Riddings Park mâine sau poimâine și... Ei bine,

și cu asta o să se termine totul. Sper numai ca povestea asta să nu aibă consecințe negative pentru tine, deși nu cred. Bărbații și femeile nu sunt judecați după aceleși standarde. Îndrăznesc să spun că șansele tale sunt chiar mai mari acum, presupunând că aşa ceva ar fi cu puțință.

Merseră o vreme în tăcere. Vântul le bătea acum din față, iar aerul era din ce în ce mai umed. Nu era câtuși de puțin o zi plăcută. Chiar și aşa, se simțea bine afară, mergând. Se simțea bine, recunoscu în sinea ei cu o ușoară mustare de conștiință, și să fie departe de familia ei o vreme, chiar și de Wren, de Alex și de mama ei.

Dar era momentul în care îi spunea la revedere lui Colin. Oh, nu adio, probabil. Cu siguranță aveau să existe ocazii de familie care o să-o convingă în cele din urmă să plece la de Riddings – nașterea unui alt copil al lui Alex și Wren, de exemplu. Cu siguranță avea să îl mai vadă. Dar nu curând și nu prea des. N-o să mai valseze niciodată cu el – un gând absurd de trivial, care îi ridică în gât un nod dureros pe care încercă să-l ascundă înghițind.

- Nu toți bărbații sunt precum Codaire, zise el. Sau aşa cum a fost primul tău soț.

Se întoarse să se uite la el. Era înalt, frumos și foarte serios.

- Sugerezi să încerc din nou? îl întrebă. Știi că nu toți bărbații sunt niște ticăloși, Colin. Nici toți soții. Am suficiente exemple în jur, Alex și Avery și unchiul Richard și Joel Cunningham și... și Alvin Cole, care să dezmintă o asemenea noțiune absurdă. Problema nu e legată de toți bărbații, ci de cei pe care îi aleg eu ca să-mi fie soți. Eram sigură că Desmond e bărbatul menit pentru mine. L-am iubit din toată inima. Dar era slab și bolnav și o parte din el mă ură, și ură a prins formă fizică. După foarte mulți ani, am fost sigură că Geoffrey e bărbatul pentru mine – solid și sigur și loial și răbdător și un sir întreg de calități pe care să te poți baza. Dar el este posesiv și despotic și gelos și o parte din el m-a urât în toți

acești ani – pentru că am fost prea frivolă și l-am ales pe Desmond și nu pe el în tinerețe, poate, apoi pentru că mi-am împins soțul spre băutură.

– Dacă a spus aşa ceva aseară, atunci merita să i se mai ardă încă un pumn.

– Nu în bărbați nu am încredere, ci mai degrabă în mine însămi, ii spuse. În mod evident, nu sunt în stare să apreciez caracterul unui om. Si se pare că am ceva... ceva ce bărbații urăsc.

– Eu nu te urăsc, Elizabeth, spuse el, aproape furios. Își dădu seama că se opriseră. Eu te plac și te respect și te admir.

– Ce-i drept, a sunat de-a dreptul lamentabil tot ce-am spus mai devreme, nu? spuse ea, cu un zâmbet amar.

Își simțea buzele ușor amortite, ca și cum nu mai zâmbiseră de mult.

– Dar mulțumesc foarte mult, Colin. Ești bun. Si a fost drăguț din partea ta să vii azi, când știi că nu îți-a fost ușor. Si chiar să aranjezi în aşa fel lucrurile încât să putem avea această discuție între patru ochi. Sincer, apreciez.

Colin se întoarse ușor, ca să ridice umbrela mare și neagră a lui Alex, pe care o luase din standul de pe hol. Elizabeth își dădu seama că începuse să picure. Colin ridică umbela deasupra lor, dar nu făcu nici o mișcare ca să o ia din loc.

– În mine ai încredere? întrebă el.

– Sigur că da. Zâmbi din nou. Dar nu iau în calcul o căsătorie cu tine, Colin.

– Deși poate că ai lua-o, zise el, dacă îți-ăș propune.

Și Elizabeth își dădu seama șocată despre ce fusese vorba de la bun început – vizita la ea acasă, invitația la plimbare, dorința de a-i vorbi între patru ochi. Îi puse o mână pe braț și făcu o jumătate de pas spre el.

– Din cauza celor petrecute aseară? spuse ea. Pentru că încă te mai temi că m-ai compromis cumva și că ești dator să mă iei de soție? Oh, nu, Colin. Dar îți mulțumesc din toată inima.

- Pentru că ai nevoie de cineva în care să ai încredere și eu cred că eu sunt acela, zise el. Știm amândoi că nu mi-am făcut încă o poziție fermă și solidă în viață. Știi că am probleme de rezolvat, că trebuie să-mi stabilesc o identitate, să-mi schițez un viitor, să fac schimbări – aş putea continua mult și bine. Nu sunt un bărbat pe care l-ai fi putut lua vreodată în calcul ca soț, dar singură ai recunoscut că alegerile tale nu s-au dovedit prea grozave. În mine poți avea încredere, Elizabeth, și-ți pot oferi siguranță unui nume și a unei averi. Nu te-aș dezamăgi niciodată. Aș avea întotdeauna grija de tine. Nu, o să reformulez. M-aș gândi întotdeauna la tine. Nu m-aș comporta absolut niciodată ca și cum ai fi proprietatea mea, indiferent ce stat sau ce biserică ar spune contrariul. Întotdeauna aş căuta compania ta. Vrei să ai încredere în mine? Vrei să te măriți cu mine?

Elizabeth clipi de câteva ori. Dacă umbrela n-ar fi fost deasupra lor, ușor inclinată în direcția vântului, ar fi ales să creadă că ploaia îi umezea obrajii.

- Nu plâng, spuse el încet. Te-am făcut să plângi?

- Colin... Îi puse o mâna pe piept. Dragul meu. Singur ai spus că te interesează mai multe domnișoare tineri. Poate că ai chiar o favorită printre ele. Domnișoara Dunmore, poate? Nu ar fi cătuși de puțin surprinzător să te fi îndrăgostit de ea și ar fi o alegere excelentă.

- Nu, spuse el. Rămân în continuare mai multe, ceea ce, cu siguranță, este o indicație a faptului că nu m-am îndrăgostit de nici una din ele, orice ar însemna să fii îndrăgostit. Sincer, chiar nu înțeleg termenul. În lătine mai mult decât la orice fată pe care am cunoscut-o primăvara asta.

- Ești foarte bun, spuse ea din nou, cu un oftat. Dar, Colin, sunt cu aproape zece ani mai în vîrstă ca tine.

- Întotdeauna ajungem la asta! zise el. Codaire e mai în vîrstă ca tine, Elizabeth. E mai mult decât evident. Cu câți ani?

Îi spusese, în ziua în care o ceruse de soție și-i acceptase oferta. Remarcase ironia chiar și atunci.

- Cu nouă, spuse ea. Are patruzeci și patru de ani.

- Și, când ai acceptat să fii soția lui, zise el, ai protestat că ești cu aproape zece ani mai tânără decât el?

- Nu, spuse ea.

- Ti-a trecut măcar prin cap să o faci? o întrebă. Ai simțit că ar fi ceva în neregulă cu această diferență de vîrstă?

- Nu, zise ea, dar...

- Nici eu nu simt nimic în neregulă la diferența de vîrstă dintre noi. Chiar și mai puțin acum decât de Crăciun. Atunci am crezut că serenitatea ta este o parte din tine, din sufletul tău. Că ai atins acel vârf al maturității pe care îmi imaginez că visăm cu toții să-l atingem, dar puțini dintre noi reușesc. Am crezut că ești prea departe de mine, un ideal la care nu pot ajunge, că pot doar să te admir, să te venerez chiar, de departe. Dar îmi imaginez că întotdeauna există schimbări la care trebuie să te adaptezi, că întotdeauna mai avem unde să creștem. Îndoilele și nesiguranța nu ne părăsesc niciodată definitiv. Tu încă mai călătorești, încă te îndrepți spre ceva, nu-i aşa, Elizabeth? La fel ca mine? La fel ca toată lumea? Poate - nu, probabil - că acel *ceva* nu există. În orice caz, nu în această viață. Deși putem spera că vom deveni mai înțelepți de-a lungul drumului. Așa ca tine. Poate aşa cum am început să devin eu. Dar nu suntem la universi depărtare, cum am crezut cândva. De fapt, numai la vreo câțiva kilometri.

- Cincisprezece? sugeră ea.

- Nu e chiar atât de departe, nu? Cincisprezece kilometri este distanța dintre Brambledean și Withington. O poți străbate doar ca să iezi un ceai. Nouă ani sunt tot ce ne separă. Cu siguranță nu reprezintă o barieră de netrecut. Doar dacă îți par atât de Tânăr și de stângaci încât să nu merit atenția ta.

- Colin!

Îl bătu cu mâna pe piept și îl privi în ochii umbriți de borul pălăriei, de umbrelă și de norii joși. Priveau la rândul lor neclintiți întrai ei. Și se simțea oribil de tentată. Era obosită și-și dorea să-și aşeze obrazul pe pieptul lui și... să se predea.

O simțea aproape ca pe o dorință de moarte. Un fel de abandon pentru că se simțea obosită până-n adâncul sufletului. Obosită de viață, de luptă, de speranță, de alegeri proaste, de speranțe pierdute. Și de încredere pierdută.

Undeva, totuși, reuși să găsească o fărâmă de putere.

- N-o să te las să faci asta, spuse ea. Ceva atât de... de monumental ar trebui analizat îndelung și cu foarte mare atenție, presupunând că ar trebui chiar luat în calcul. Nu poate fi făcut doar pentru că ești un om bun, dulce și corect.

- Pentru Dumnezeu, Elizabeth! strigă el și dintr-o dată ochii îi aruncau fulgere și vocea-i era încărcată de furie. Tu chiar nu înțelegi, nu? Nu mă cunoști deloc. Tu chiar mă crezi un băiețandru care nu are încredere în el. Crezi că trebuie să fiu protejat de propria slăbiciune și fragilitate. Oi fi eu cu nouă ani mai Tânăr decât tine, dar sunt bărbat!

Cu brațul liber o cuprinse strâns pe după talie și o lipi de el. În timp ce mâna ei îi aluneca de pe piept ca să-și găsească echilibrul, Colin se aplecă și o sărută - pătimăș, cu gura deschisă, cu toată pasiunea cu care o sărutase în ziua de Crăciun, doar că, de data asta, nu se opri după câteva secunde. O sărută mai tandru, mai adânc, în timp ce mâinile ei îl prinseră de umeri și gura i se deschise sub a lui. Se sprijini de el, simțindu-i mușchii tari și trupul ferm, bărbătesc. Aerul între ei era fierbinte, deși vremea de afară era rece. Și încărcat de dorință. O dorință prea dureroasă pentru a fi plăcere.

Probabil că puteau fi văzuți de cei din trăsurile de pe alei, își dădu ea seama, în clipa în care gândirea rațională îi reveni și simții picăturile de ploaie pe față. Colin ținea încă umbrela în mână, dar se înclinase într-o parte,

aproape atingând pământul cu partea de jos. Dar nu auzea un trafic prea intens, doar sunetul îndepărtat al unui singur set de copite.

Privi apoi în ochii ei, încă ținând-o cu brațul pe după talie, cu umbrela din nou ridicată deasupra capetelor. Încă părea ușor furios și avea maxilarul încleștat. Și mai matur decât de obicei, cu înflăcărarea tinerească lipsindu-i de pe chip. Nu-l văzuse niciodată aşa. Se părea că-l jignise, prezintându-i tinerețea și amabilitatea sinceră ca pe o piedică între ei. Deși nu avusese intenția să-l facă să se simtă inferior, doar să-i demonstreze că era o alegere cât se poate de nepotrivită pentru el. Mai ales când era o alegere forțată de împrejurări – sau cel puțin aşa părea el să credă. Era înfiorător de nedrept.

Zâmbise fericit cu o seară în urmă, în timp ce dansa cu domnișoara Dunmore. Și arătaseră senzațional de bine împreună.

Din nou, îl bătu cu mâinile pe piept.

- Nu te-am cerut dintr-un impuls de moment, Elizabeth, zise el. Te-am cerut în repetate rânduri și mai înainte.

- Ah, zise ea, dar întotdeauna în glumă.

- Poate că a fost o glumă pentru tine, zise el. Nu și pentru mine.

Își înclină ușor capul într-o parte. Era adevărat? Dar nu, se amăgea singur. Ținea la ea, aşa cum și ea ținea la el. Dar nu se gândise niciodată serios să și-o facă soție. Până și sărutul acela de Crăciun... Ah, sărutul acela. Îl retrăia uneori în vis, când nu-și putea controla amintirile și – da, putea să fie sinceră – îl retrăia mult prea des și când visa cu ochii deschiși. Și acum o sărutase din nou, cu pasiune. Totuși, pasiunea nu era dragoste. Ba păruse mai degrabă să se nască din furie.

Nu ar fi putut suporta...

- Colin...

- Am putea înlocui toate bârfele de azi cu ceva mult mai senzațional, dar și mult mai strălucitor, spuse el. Ne-am putea căsători chiar mâine, Elizabeth. Sau ne-am

putea anunța mâine logodna, ca să ne putem planifica nunta cu mai multă grijă. Ne-am putea căsători la Roxingley, dacă ai vrea, sau la Brambledean sau la Ridings Park. Sau aici. Hai să-o facem! Poate că incidentul alături de seara trecută s-a întâmplat cu un scop anume. Cu scopul asta! O să continuăm să nu ne gândim în mod serios unul la celălalt doar din cauza a nouă ani?

Era mai mult decât atât. Oh, cu siguranță era. Venise la Londra ca să-și caute o mireasă și-și căutase – printre fetele foarte tinere, recent întoarse de la pension. Era, pe departe, preferatul tuturor. Ar fi putut-o avea aproape pe oricare o alegea. Și toate erau cu cel puțin cincisprezece ani mai tinere decât ea. Era o realitate care îi tăia avântul.

Dar, în timp ce privea în ochii lui, era îngrozitor de tentată să nu-i analizeze prea mult decizia, să nu o strivească cu raționamentul rece. Raționamentul nu dăduse niciodată roade prea bune în deciziile importante pe care le luase în viață. Poate că era momentul să dea o sansă și impulsivității. Era un mod îngrozitor de periculos și de irresponsabil de a lua o decizie care să-i schimbe viața, desigur, dar... Poate că era timpul să facă ce dorea și nu ceea ce ar fi trebuit.

Își petrecuse vara, iarna și începutul primăverii analizându-și decizia foarte înțeleaptă și rațională de a se căsători cu Geoffrey.

Dar poate că era încă sub influența sărutului. Poate că, dacă aștepta câteva minute ca să-și revină și să gândească limpede...

- Nu, zise ea. Nu, Colin. Îți mulțumesc și apreciez sincer ce încerci să faci. Dar nu pot să te las. Îmi ești mult prea drag.

Colin înclesta din nou maxilarul și o privi timp îndelungat, fără să vorbească.

- Îți sunt drag, zise el în cele din urmă, dar nu suficient cât să te căsători cu mine.

- Îmi ești prea drag ca să mă căsătorești cu tine!

- Astă-i o prostie, răsunse el. O mare prostie, Elizabeth. Ai acceptat oferta unui bărbat la care nu țineai deloc, dar mă respingi pe mine.

Nu există nici un răspuns care să nu-i aducă înapoi de unde plecaseră.

Elizabeth trase încet aer în piept.

- Da, spuse ea.

Dădu din cap, fără să-și mute privirea dintr-o ei.

- Credeam, spuse el, că o să ai încredere în mine.

De parcă încrederea putea rezolva totul. Sau ceva. De parcă putea vindeca o inimă rănită. Doar iubirea putea face asta. Poate.

Ploaia - și nu mai erau doar câteva picături răzlețe - lovi cu putere umbrela. O rafală de vânt rece îi izbi, despicându-i parcă pe din două.

Refuză să mai intre cu ea în casă. Refuză și umbrela, deși începuse să plouă torențial. Rămase privind-o urcând treptele și ciocănind în ușă, apoi păsind înăuntru când aceasta se deschise aproape numai decât. Apoi însă apăru un impas. Închise umbrela și rămase uitându-se la el. Colin se răsuci pe călcâie și plecă, cu apa deja picurându-i de pe borul pălăriei.

Elizabeth îl urmări cu privirea până când aproape că nu-l mai văzu, deși stătea pe jumătate în ploaie. Și i se rupea inima. Voia să-i strige să se întoarcă. Voia să alerge după el. Nu făcu nici una, nici cealaltă. El era Tânăr, mânat de visurile tinereții, iar ea... ea încetase să mai viseze. Încetase până și să-și mai facă planuri practice pentru propriul viitor. O să îndure. O mai făcuse o dată, o să facă din nou. Dar simțea acum că n-o să fie niciodată fericită, că nu poate să fie. Și n-o să-l târască după ea doar pentru că era bun și galant și se convinse singur că își dorea cu adevărat ceea ce, de fapt, îi dicta conștiința să facă.

Era foarte tentată să treacă prin dreptul salonului fără să se opreasă și să urce direct în camera ei. Rămase

câteva clipe în fața ușii, trase adânc aer în piept, zâmbi și intră.

- S-a rupt cerul în două, spuse ea, scoțându-și bo-neta și umflându-și părul, deși era foarte ud.

- Colin nu a intrat cu tine? întrebă Wren, în mod evident dezamăgită.

- Nu, spuse Elizabeth. Cred că se simțea prea ud. A ținut umbrela mai mult deasupra mea decât deasupra lui și a refuzat să o ia cu el.

Traversă încăperea și se duse să-și încălzească mâinile lângă foc. În spate ei, nimeni nu spunea nimic.

- A fost frumos din partea lui să vină și să-și exprime îngrijorarea față de tine, spuse mătușa Lilian.

- Da, zise Elizabeth, apoi adăugă ceea ce nu intenționase să spună. S-a oferit să mă ia de soție. A fost extrem de amabil din partea lui. L-am refuzat.

- Firește că a făcut asta, spuse verișoara Louise. Și firește că l-a refuzat.

- Cu siguranță s-a simțit obligat să te ceară în căsătorie, fu de acord verișoara Mildred. Mai ales după ce s-a întâmplat la White, azi-dimineață. Dar ar fi fost de-a dreptul absurd! Lordul Hodges a făcut ceea ce trebuia să facă, și tu la fel, Elizabeth.

- Îmi pare foarte rău, Elizabeth, spuse contesa văduvă, că voi doi ați fost puși într-o poziție atât de delicată de către Sir Geoffrey Codaire, care, sincer, ar fi trebuit să știe cum să se poarte. Tânărul Lord Hodges ține la tine, aşa cum și tu ții la el. Am observat acest lucru de Crăciun. Sper doar ca nici unul din voi să nu lase evenimentele din ultimele douăzeci și patru de ore - nici măcar atâta - să vă umbrească prietenia. Sunteți, la urma urmei, aproape frate și soră.

- Vă asigur că asta nu se va întâmpla, zise Elizabeth, zâmbind din nou, dându-se la o parte din fața focului și așezându-se în fotoliul de lângă.

Privirea ei o întâlni pe a verișoarei Matilda care, ca de obicei, se învârtea prin spatele mamei sale, așezată pe celălalt fotoliu de lângă șemineu. Matilda se uita fix

la ea și o scânteie neașteptată de înțelegere apără între ele. Prea des se întâmpla ca lumea să n-o ia în seamă pe Matilda, să o vadă doar ca pe o fată bătrână care își dedicase întreaga viață îngrijirii mamei ei. Dar în familie se vorbea că, în tinerețe, Matilda refuzase mai mulți peitori distinși aleși de tatăl ei, pentru că nutrea sentimente romantice pentru fiul mai mic al unui nobil neînsemnat, care nici nu poseda o avere demnă de luat în calcul. Elizabeth nu știa adevărul, dar ceva din expresia Matildei o făcea să credă că aşa fusese.

Matilda turnă o ceașcă de ceai, adăugă două lingurițe de zahăr și i-o aduse lui Elizabeth.

- Matilda, spuse mama ei, cu siguranță ceaiul s-a răcit până acum.

- Lizzie nu bea ceaiul cu zahăr, spuse și mama lui Elizabeth.

Elizabeth luă ceașca și farfuria și zâmbi.

- E perfect, spuse ea. Si exact ce-mi trebuie după ce-am înghețat până la oase afară. Mulțumesc, Matilda.

- Mama insistă că o să vrei să te întorci la Riddings, Lizzie, spuse Alexander. Dar, dacă preferi, poți să te duci la Brambledean și-o să venim și noi să ne petrecem vara cu tine.

- Ar fi minunat să stai cu noi, adăugă Wren.

- Nu mă duc nicăieri, spuse Elizabeth, după ce sorbi din ceai și făcu un efort să nu se strâmbe când simți gustul lichidului călăi și îngrozitor de dulce. Rămân aici. De mâine, îmi reiau stilul obișnuit de viață. De ce nu? Poate că o să fiu subiectul preferat al bârfelor preț de o zi sau două, dar lumea o să se plătisească repede.

- Oh, Elizabeth! zise Anna, strângându-și mâinile la piept. Exact la asta mă așteptam din partea ta. Pot să vin mâine-dimineață să te iau la cumpărături?

- Îmi imaginez, spuse Avery pe un ton prefăcut îndurerat, că va trebui să mă aștept la o chitanță pentru o nouă bonetă, iubito?

- Tu nu trebuie să te aștepți la nimic, Avery, spuse verișoara Louise. Secretarul tău va primi chitanță.

- Într-adevăr, aproba ducele, zâmbind.
- Pot să vin și eu? întrebă Jessica. Dacă tot plătești o bonetă, Avery, de ce nu două?
- Sunt mândru de tine, Lizzie, spuse unchiul Richard, făcându-i cu ochiul.

„Credeam că o să ai încredere în mine.“

Existase o durere adâncă în spatele acestor cuvinte. Ca și cum l-ar fi respins pentru că nu avea încredere în motivele lui, sau în capacitatea lui de a ști ce vrea, sau în devotamentul lui, dacă s-ar fi căsătorit.

Exista vreun adevăr în ce spusese? Doar nu era cu puțință să-și dorească să se însoare cu ea. Nu ar fi putut fi fericit împreună cu ea. Nu pe termen lung. Avea nevoie de cineva...

Dar de unde știa ea ce nevoi avea el?

Poate că avusesese dreptate. Poate că nu avea încredere în el.

Sau poate că-și dorise fericirea lui mai mult decât propria fericire.

capitolul 14

Când Lord Ede ajunse la casa din Curzon Street, purta haine uscate – fusese udat până la piele în timpul plimbării singuraticе prin Hyde Park, după ce ploaia se pornise înainte să se aștepte și fusese mai puternică decât anticipase. Valetul ii frecase părul argintiu cu un prosop până când fusese aproape uscat. Acum se uscase deja de tot.

Urcă la etaj și intră neanunțat în budoarul lui Lady Hodges. Era singurul bărbat care avea voie să facă acest lucru, deși de fiecare dată doamna se plânghea de îndrăzneala lui, în vreme ce mica ei armată de peruchiieri, croitorese, manichiuriste și artiști într-ale cosmeticii dădea zor să o facă cât mai prezentabilă pentru acea seară, în care un grup de invitați aleși pe sprânceană

veneau în vizită pentru a oferi muzică, poezie, conversație și linguşeli.

- Ede, spuse ea, după ce-l dojeni, aşa cum se aşteptase, cu vocea ei dulce de fetiță. Ce ai aflat? Sper că n-o să se aleagă nimic din amenințarea aia ridicolă cu duelul de azi-dimineață. Dar Lady Dunmore și fiica ei? Nu i-au întors spatele? Deși este puțin probabil având în vedere că e o partidă atât de bună pentru fiica ei și că i-a permis fetei să valseze cu el după scena aia absolut ridicolă. Cum ar fi putut cineva, până și caraghiosul ăla de Sir Geoffrey Codaire, să credă că fiul meu flirta cu văduva aia în vîrstă?

- Acum o oră o ținea strâns în brațe pe văduva aia în vîrstă în Hyde Park, ii spuse.

- Cum?

Își smulse mâna dintre degetele tinerei care ii lustruia unghiile și-și întoarse atât de brusc capul, încât peruca ii căzu ușor într-o parte și peruchierul făcu o pauză înainte să o pună ușurel la loc și să-și continue sarcina de a crea bucla perfectă peste gâtul lui milady.

- Vrei să-ți dau detalii? Întrebă el.

- E un prost, zise ea, după ce-l privi lung preț de câteva clipe. Probabil că-și închipuie că e dator să o ia de nevastă, după ce ieri a atras atenția asupra ei în timpul balului. Sau, mai bine zis, după ce ea a atras atenția asupra lui. Poți fi sigur că aşa a fost, și cine o poate învinovați că a încercat, când credea că singura ei opțiune este să se alieze cu fermier posac și plictisitor? Dar cum a îndrăznit, Ede? Cum a îndrăznit?

- Calmează-te, dragostea mea, spuse lordul, deschizându-și cutiuța de prafuri cu degetul mare și examinându-i conținutul înainte să ia puțin pe unghie. Îndrăznesc să spun că are totuși mai multă minte decât să se însoare cu ea.

- Să se însoare cu ea? aproape că țipă Lady Hodges. Așa ceva nu va fi permis. Nu când sunt atât de aproape să-l am înapoi după atâta vreme, împreună cu o mireasă care să fie deopotrivă frumoasă și manevrabilă. În nici

un caz n-o să-l las să se însoare cu o văduvă bătrână și urâtă doar pentru că se simte obligat să fie galant. Ce știm despre ea, Ede?

- Doar ce știe toată lumea, iî spuse el. A fost măritura cu un bătrân, pe care l-a părăsit după ce a bătut-o de prea multe ori. Bărbatul-său a murit într-o încăierare de tavernă, la vreun an după aceea. De atunci duce o viață plăcătoare și impecabilă. Desigur, Codaire a menționat azi-dimineață la White că primul ei soț a spus că e o stricată. Și că ceva sau cineva l-a împins în patima băuturii. Și e drept că și-a încălcăt jurăminte de căsătorie în cel mai scandalos mod cu puțință, dând fuga înapoi la maică-sa și refuzând să se întoarcă la soțul ei. Dar astea-l lucruri știute de toată lumea.

- Și probabil uitate de toată lumea, zise ea. Cu siguranță totul s-a întâmplat cu ani buni în urmă.

- Memoria poate fi oricând împrospătată, zise Ede. Iar societatea de-abia așteaptă să audă câteva povestiri picante despre văduva care a dansat și a râs în mod atât de indiscret la propriul bal de logodnă cu un bărbat mult mai tânăr și chiar a încercat să-l prindă în capcană și să-l facă să-o îmbrățișeze în public la sfârșitul dansului.

- Iar în după-amiază astăzi chiar l-a îmbrățișat într-un loc public, spuse Lady Hodges. Cum îndrăznește, Ede? Oh, cum îndrăznește? Te ocupi tu?

Lordul Ede își puse cutiuța de prafuri înapoi în buzunar și se îndreptă spre noptiera pe care așteptau bijuteriile pe care doamna le alesese să le poarte în acea seară. Mângâie cu degetul colierul cu diamante pe care i-l dăruise chiar el cândva, la una din zilele ei de naștere.

- E ca și rezolvat, spuse el.

- Și ce pot să fac pentru a-l salva pe scumpul meu Colin? întrebă ea.

Nu așteptă însă sugestiile lui.

- Eu, una, deja am ales-o pe domnișoara Dunmore pentru el. Unde e Blanche?

Se uită la una dintre servitoare.

- Aduo pe Lady Elwood.

Fata ieși grăbită din cameră.

- O să-i spun să le scrie și să le invite la ceai. Nu, o să-o pun să le invite pe distinsa doamnă și pe fiica ei la o plimbare prin parc mâine, în caleașca mea - firește, presupunând că vremea va fi mai frumoasă decât e azi. Și Blanche o să-l invite pe Colin să ne însوțească. Nu. Lady Dunmore o să-l invite. Ce crezi, o să fie soare?

- Pentru tine? spuse el, privind-o cu ochi leneși. Pentru tine, până și soarele poate fi convins să strălucească.

- Ei bine, ar fi cazul, zise ea. O să port vălul cel nou, din mătase Chantilly. Este desăvârșit. Firește, toată lumea va spune că nu e cu nimic mai frumos decât cea care îl poartă, dar sunt obișnuită să-mi ascult linguitorii. Nu cred nici jumătate din ce-mi spun.

Colin își petrecu dimineața următoare în Camera Lorzilor, încercând să se gândească la afacerile țării și cât mai puțin la ale lui personale. Nu era ușor.

Văzuse anunțul succint despre anularea logodnei dintre Elizabeth, Lady Overfield, și Sir Geoffrey Codaire în ziarul de dimineață și se trezise părându-i mai rău pentru sine însuși decât pentru ea. De ce-l acceptase pe Codaire dar pe el îl refuzase? „Îmi ești prea drag ca să mă mărit cu tine“, iți spusese, iar vorbele asta îi păreau acum și mai aiurite și fără sens decât i se păruseră atunci. Era adevărat poate că o ceruse în căsătorie pentru că nu reușise să scape de convingerea că o compromisese și că era, prin urmare, dator să o ia de nevastă. Dar ideea era că își și dorea asta. Gândul de a fi cu adevărat căsătorit cu Elizabeth îl amețea. Îl dădea chiar peste cap.

Îl duruse că îl refuzase.

Se întoarse acasă curând după prânz și găsi obișnuitul teanc de invitații și alte scrisori și un bilet de la Lady Dunmore, care fusese livrat de un valet al casei. Îl privi încruntat înainte să rupă sigiliul. Da, mai era și asta. Căutarea unei mirese, pe care era acum liber să o reînceapă. Asta, dacă reușea să găsească suficient entuziasm. Dar viața merge mai departe.

Rupse sigiliul.

Era o invitație la ceai, împreună cu familia și câțiva prieteni. Pentru azi. Se uită la ceasul de pe șemineu. În jumătate de oră. *Familia. Câțiva prieteni.* Sună ușor prevestitor de rău, ca și cum ar fi fost primit într-un cerc exclusivist. Își dorea aşa ceva? Domnișoara Dunmore era o Tânără drăgălașă și mai era și foarte frumoasă, deși acest amănunt nu avea o importanță vitală pentru alegerea lui. Nu exista alta pe care să-o placă mai mult. În afară de... Nu. Nu exista alta pe care să-o placă mai mult.

Ah, Elizabeth! Se întrebă dacă se întorsese azi la Ridings Park. Era deprimant să știe că preferă să se închidă acolo decât să se mărite cu el.

Sosi la casa Dunmore fix la ora indicată, ca să descopere că *familia și prietenii* la care se făcea referire în invitație însemnau Lady Dunmore și fiica ei. Erau singure în salon când fu anunțat. Lady Dunmore se ridică grațioasă în picioare, iar domnișoara Dunmore făcu o reverență.

- Lord Hodges, spuse Lady Dunmore. Este o zi atât de frumoasă după ploaia și vântul de ieri, încât mi s-a părut de-a dreptul un păcat să irosim după-amiaza bând ceaiul înăuntru. Când eu și Lydia am primit o invitație la o plimbare în parc într-o caleașcă deschisă, am hotărât să acceptăm și le-am scris prietenilor să aștepte până mâine.

- Este de înțeles, spuse Colin, întrebându-se de ce oare biletul pentru el părea să se fi pierdut pe drum. Nu vă mai rețin, doamnă. Dacă-mi permiteți, mă voi întoarce mâine, odată cu ceilalți musafiri.

- Oh, dar invitația la plimbare te include și pe dumneata, spuse ea. Va fi o mare plăcere să ne plimbăm prin parc împreună cu dumneata și cu Lady Hodges.

Colin simți că încep să-i bâzâie urechile.

- Cu mama mea? întrebă el.

Dar nu trăgea nădejde că auzise greșit. Era exact felul în care maică-sa îi manipula pe cei din jur și, în mod clar, hotărâse că era vremea să se întoarcă la ea cu o soție

care avea să devină un ornament în lumea ei de tinerețe și frumusețe.

- O să fie aici în... cinci minute, spuse Lady Dunmore, privind înspre ceasul de pe șemineu. Poate dorești să ne însoțești la parter, Lord Hodges, ca să ne putem pune bonetele și mănușile și să fim gata de plecare în momentul în care va sosi caleașca.

Chiar nu avea de ales, își spuse Colin. Și se întrebă dacă existaseră cu adevărat planuri pentru un ceai cu familia și câțiva prieteni sau dacă Lady Dunmore promise pur și simplu ordinele - deghizate în sugestii dulci - de la mama lui. Ceea ce ar fi trebuit să facă, firește, ar fi fost să iasă din casă și să ajungă la colțul străzii înainte ca ea să-și facă apariția. Trebuia să stabilească chiar acum că nu se lăsa manipulat, că o să intre în posesia lumii pe care i-o asigura titlul din naștere când o să vrea și aşa cum o să vrea el.

Dar acum nu era vorba doar de el și de maică-sa, după cum afurisita o știa prea bine. Erau încă două alte doamne implicate, în special o Tânără drăgălașă și inocentă.

Îi oferi brațul lui Lady Dunmore și-i zâmbi fiicei acesteia și ieșiră împreună din salon, apoi coborâră treptele pe care le urcase cu atâtă naivitate cu câteva minute în urmă.

Mama lui era îmbrăcată ca de obicei, în alb, cu un magnific văl de dantelă care îi decora borul pălăriei și-i acoperea fața. Stătea într-o caleașcă deschisă, albă cu auriu, trasă de caii albi pe care îi folosea și pentru caleașcă închisă. Arăta Tânără și fragilă și absolut fermecătoare. Cei patru călăreți negri așteptau ceva mai în spate. Era o scenă extraordinară și înfiorător de jenantă, își spuse Colin în timp ce ieșea din casă împreună cu Lady și domnișoara Dunmore, care priveau tabloul cu expresii uimite.

- Mamă, spuse el, înclinând capul.

- Scumpule!

Se trase într-o parte și bătu cu palma locul de lângă ea.

- Lady Dunmore, veniți lângă mine. Cei doi tineri pot sta pe bancheta din față. Nu-i aşa că-i o zi frumoasă?

Colin le ajută mai întâi pe doamne să urce, apoi urcă și el, după numai o clipă de ezitare, în care se gândi încă o dată să închidă portiera și să o ia la sănătoasa. Dar nu o putea umili astfel pe domnișoara Dunmore, care îl privea cu ochi mari și obrajii îmbujorați.

Așa că îndură o plimbare de-o oră prin Hyde Park, unde fu văzut de aproape toată lumea bună și de absolut toată lumea mai puțin bună, în timp ce maică-sa flutura mâna cu mănușă albă asemenea unei regine care catadicsește să-si salute supușii. Vorbi, de asemenea, lăudând frumusețea domnișoarei Dunmore, spunându-i cât de mult i-ar plăcea la Roxingley, rugând-o insistent pe Lady Dunmore să vină într-o după-amiază la ceai, felicitându-l pe Colin pentru felul în care arăta și pentru eleganța de care dădea dovadă și pentru bunătatea de a dansa cu o doamnă înaintată în vîrstă precum Lady Overfield la balul ei de logodnă.

- Păcat că Sir Geoffrey Codaire a fost gelos pe tine, zise ea. Mare păcat pentru ea, pentru că n-a mai vrut-o și e puțin probabil ca la vîrsta ei să mai găsească pe altcineva. Dar înțeleg că tu nu ai flirtat cu ea, scumpule. Nu că aș avea nevoie să mi se spună aşa ceva. Simpla idee este ridicolă. De-a dreptul absurdă!

Colin observă felul în care accentua anumite cuvinte, implicând astfel că Elizabeth fusese cea care flirtase cu el.

- Cu siguranță, lordul Hodges nu a flirtat, doamnă, o asigură Lady Dunmore. Ar fi fost scandalos. Eu am văzut totul cu ochii mei și a fost de-a dreptul invers. Am auzit aseară că Lady Overfield e cunoscută drept o femeie frivolă, după ce e sigură că a pus mâna pe un bărbat, fie prin căsătorie sau prin logodnă. A avut doar ghinionul că Sir Geoffrey nu a fost dispus să se lase dus de nas și a confruntat-o. Totuși, nu vreau să alimentez bârfele. Nici nu le-am mai dat ascultare, vă asigur, odată ce m-am încrezintat că nimeni nu răspândea zvonuri neadevărate

despre lordul Hodges, care s-a comportat ca un adevărat gentleman.

Dumnezeule! Dumnezeule mare!

„Am auzit aseară...“ Fusese pe deplin conștient că bârfele începuseră încă de la afurisitul ăla de bal și se aşteptase ca adevărul să fie exagerat și distorsionat. Dar toată vina era pusă pe seama lui Elizabeth, în vreme ce atât el, cât și Codaire erau exonerăți?

Și.. „Lady Overfield e cunoscută drept o femeie frivolă?“ Cine mama dracului scormonea în trecutul ei și lansa astfel de acuzații absurde? *Codaire*?

- Trebuie menționat, spuse el, că Lady Overfield a fost cea care a rupt logodna cu Sir Geoffrey Codaire. Și că nu s-a comportat niciodată *frivol* în prezența mea, de cât timp o cunosc eu. Nu a *flirtat* nici cu mine, nici cu altcineva, din câte știu. E o persoană pe care o stimez în mod deosebit.

- Asta îți face cinste, Lord Hodges, îl asigură Lady Dunmore. Pentru că fratele ei este însurat cu sora dumitale, iar loialitatea față de familie este întotdeauna de admirat.

Putea să protesteze, să susțină, să justifice, să-și iasă din fire, să corecteze neadevărurile, dar la ce-ar fi folosit? Zvonurile și bârfele, odată ce începeau, erau ca un foc sălbatic, iar persoana care le pornise pe acestea în mod clar înțelegea acest lucru. Ar fi trebuit totuși să-i arunce mănușa în față lui Codaire ieri-dimineață, își zise Colin.

Poate că avea să fie nevoie să se ducă după el și să facă exact asta, dacă zvonurile persistau.

Aproape că nu era conștient de senzația pe care o provoca grupul lor, mai ales odată ce se apropiată de circuitul unde parada zilnică de trăsuri și călăreți și pietoni se aduna în fiecare după-amiază a sezonului. Iată-l pe lordul Hodges într-o caleașcă deschisă, umăr lângă umăr cu domnișoara Dunmore, cu ambele mame așezate în fața lor, dând grațios din cap în dreapta și-n stânga, conversându-se cu cea mai mare amabilitate

și zâmbind binevoitor tabloului uluitor de frumos pe care odraslele lor îl prezentau lumii.

În timp ce făcea eforturi ca să fie politicos cu domnișoara Dunmore, Colin știa doar că în sinea lui spumegă o furie neputincioasă și că se simte la fel de neajutorat ca la opt-sprezece ani, când maică-sa începuse să-și planifice petrecerile grandioase chiar a doua zi după înmormântarea tatălui său. Se simțea tras în pânza ei de păianjen.

Când caleașca se întoarse în cele din urmă la casa Dunmore, Colin se dădu jos ca să le ajute pe cele două doamne să coboare, dar refuză invitația lui Lady Dunmore de a le însobi înăuntru.

- Nu, vă mulțumesc, spuse el. O voi conduce pe mama acasă.

- Cum trebuie să facă orice fiu bun, spuse ea, radiind de încântare.

- Ce drăguț din partea ta, scumpule, murmură mama lui.

Stătu lângă ea pe drumul până pe Curzon Street și îi răspunse monosilabic chiar și atunci când încercă să deschidă subiectul despre farmecele domnișoarei Dunmore. Nu avea de gând să poarte nici un fel de discuție serioasă cu ea când cinci perechi de urechi – ale vizitului și ale celor patru călăreți – erau ciulite să le prindă fiecare cuvânt.

Când ajunseră în fața casei lui, îi întinse mâna maică-sii ca să-o ajute să coboare, apoi păși pe ușă pentru prima oară după mulți ani. O așteptă în hol să-și ridice vălul de pe față și să-și scoată pălăria cu gesturi încete, apoi îi luă brațul și urcară împreună treptele spre salon.

Fără văl, chipul ei se dovedea a fi doar o demonstrație îndemânică în arta cosmeticelor. Vălul și peruca blondă, cu buclele atent răsucite, o despărțeau parcă de realitate, făcând-o să pară mai degrabă o păpușă în mătase naturală decât o femeie vie.

Intrără în salon și Blanche se ridică dintr-un fotoliu și veni spre ei în vreme ce Sir Nelson Elwood, soțul ei,

lăsă deoparte cartea pe care o ținea în mână și se ridică la rândul lui, deși mai încet.

- Blanche?

Colin luă mâna surorii lui și se aplecă deasupra ei. Era încă foarte frumoasă, își spuse, cu chipul impecabil, lipsit de ajustări cosmetice, deși nu mai era Tânără, cu părul blond, des și sănătos. Frumoasă, dar parcă lipsită de viață.

- Colin, spuse ea.

Nelson o ajută pe mama lor să se așeze în fotoliul din cealaltă parte a încăperii, o piesă de mobilier remarcabilă, din catifea roz într-o încăpere roz, în care lumina zilei era nemilos ținută la distanță de draperii roz, prin care razele pătrundeau filtrate într-o nuanță care s-o avantajeze pe stăpâna casei. Fotoliul ei era mai înalt decât celelalte din încăpere și ca să ajungă trebuia să urce două trepte, pe care, odată așezată, își sprijinea picioarele. O făcea să pară că domină întreaga încăpere, cu tot ce era în ea.

Cei patru călăreți, după ce se dezbrăcaseră de hainele de exterior, intrară în grabă la rândul lor în salon, pregătiți să o servească.

- Afară! spuse Colin, arătând spre ei și indicându-le ușa din spate cu degetul mare.

Toată lumea înlemnii și îl privi de parcă ar fi avut dintr-o dată două capete. Toată lumea în afară de mama lui, care se așeză în fotoliul ei și îl privi cu jumătate de zâmbet pe chip. Cei patru bărbați, toți tineri, toți frumoși, se întoarseră spre ea cu o privire întrebătoare.

- Vă amintesc, spuse Colin, că vă aflați în casa mea, la dispoziția mea. Puteți aștepta în altă parte până când va fi nevoie de prezența voastră.

- A vorbit stăpânul casei, dragii mei, spuse mama lui, pe un ton amuzat, iar cei patru bărbați se retraseră, trecând pe lângă Colin și aruncându-i priviri care ar fi trebuit să-l intimideze.

- Mamă, spuse el când auzi ușa închizându-se în spate lui, cred că umblă vorba că am început să mă gândesc

să-mi iau o soție. Am cunoscut mai multe doamne și domnișoare anul acesta, de când m-am întors la Londra, dintre care unele mă interesează mai mult decât altele. Poate că unele sunt ele interesante de mine. Nu am făcut încă nici o alegere. Nici nu cred că voi face prea curând. Până atunci, doresc să am grija să nu trezesc speranțe care să ar putea dovedi deșarte sau să acord o atenție specială cuiva care să ar putea simți rănit mai târziu. Domnișoara Dunmore este o Tânără foarte plăcută. Ar fi într-adevăr ciudat dacă nu mă simți bine în compania ei sau dacă nu mi-ar fi trecut prin minte gândul că ar putea fi o bună soție. Nu știu care sunt sentimentele ei în legătură cu asta. Nu sunt atât de apropiat de ea cât să fi întrebăt și este, probabil, o domnișoară bine-crescută, care nu-și arată pe față sentimentele. Lady Dunmore, pe de altă parte, are în mod clar anumite ambiții, pentru care nu poate fi învinovătită, ținând cont că are mai multe fete pe care trebuie să le aranjeze. Astăzi viața mea a devenit în mod considerabil mai grea prin faptul că speranțele doamnei au crescut, iar fiica ei a devenit mai vulnerabilă. Îmi displace faptul că, fără nici un fel de invitație în acest sens, ai ales să te amesteci în treburile mele și să te joci de-a pețitoarea. Astăzi trebuie să înceteze și va înceta.

- Colin, spuse Blanche, pe un ton de reproș.

Nelson se întoarse la fotoliul lui, își luă cartea și se prefăcu dintr-o dată cufundat în lectură.

- Ce atitudine hotărâtă, scumpule, zise mama lui. Știam că vei deveni un Tânăr destoinic, nu numai extraordinar de frumos. Uneori însă tinerii cavaleri, la fel ca și tinerele domnișoare, nu știu precis ce vor și-și irosesc viața amânând și ezitând dacă nu li se oferă puțin ajutor. Domnișoara Dunmore este în mod evident cea mai potrivită pentru tine. Este cea mai încântătoare dintre tinerele de anul acesta, iar fiul meu nu se poate îngosi alegând altceva decât ce e mai bun. Cât de jenant ar fi dacă cineva mai hotărât decât tine să-ți fură-o de sub nas - cum m-a furat tatăl tău pe mine. Am avut și alte

perspective, să știi, chiar multe, iar câteva dintre ele ar fi fost mult mai spectaculoase decât ce am ales. Însă tatăl tău s-a uitat o singură dată la mine și a știut pe loc ce comoară zace la îndemâna lui. Și a înșfăcat-o de îndată, fără să aștepte ca altcineva sau ceva să i se pună în cale.

- Eu nu sunt tatăl meu, spuse Colin. Și nu pot spune că am vreo pretenție în ceea ce o privește pe domnișoara Dunmore, oricât ar fi de încântătoare. Dacă alege să încurajeze pe altcineva, nu mă supăr cătuși de puțin. Nu accept să-mi fie forțată mâna, mamă. Nici în privința ei, nici a altcuiva. Nu accept să pui stăpânire pe viața mea și să mi-o aranjezi după cum îți convine ție. O să mă căsătoresc când o să mă simt pregătit să o fac și-o să mă-nsor cu o femeie aleasă exclusiv de mine. O să duc la Roxingley și va fi stăpână acolo. O să conducă domeniul și casa aşa cum o să considere de cuviință. Sper că înțelegi asta. Nu vreau o atmosferă neplăcută între noi. Nici nu-mi doresc să ne înstrăinăm total. Dar sunt mai mult decât doar fiul tău. Sunt bărbat, stăpân pe viața mea. Sunt Lord Hodges.

- Scumpule, zise ea, luând o pană de struț de pe masa de alături și începând să-si facă vânt cu ea. Te rog, ia loc și hai să stăm de vorbă liniștiți. A trecut prea mult timp. Mult prea mult. Blanche, sună să ni se aducă ceaiul.

- Nu rămân, mamă, zise el. Am alte angajamente.

Nu era adevărat, dar nu mai putea rămâne acolo, în acea lumină difuză și feminină.

- Atunci, trebuie să te întorci altă dată, zise ea, întinzându-i mâna.

Colin traversă încăperea și i-o sărută, simțindu-se în mod straniu asemenea unui curtean căruia regina i-a acordat o favoarea specială.

- Te rog, trimite-i pe băieții mei când pleci, spuse ea. E foarte obositor să trebuiască să-mi fac vânt singură. Ai auzit-o pe Lady Dunmore spunându-mi cât ești de chipeș și cât de bine semenii cu mine? Poate că n-ai auzit. Discutai cu domnișoara Dunmore. Și a mai spus și că era convinsă că ești fratele, și nu fiul meu. Oamenii pot

fi extrem de lingusitori, nu crezi? Crezi că arăt suficient de bătrână cât să pot fi mama ta?

- Știu că ești mama mea, zise el, răsucindu-se pe călcăie și luându-și scurt rămas-bun de la Blanche și Nelson, care ridică privirea din carte și înclină capul.

Câteva minute mai târziu, străbatea în fugă Curzon Street, încercând să scape de amintirile acelei după-amiezi. Mama lui. Spectacolul ăla public din parc, care să lase impresia unei curți avansate. Mama domnișoarei Dunmore. Și domnișoara Dunmore în sine, dulce și încântătoare și foarte posibil aşteptându-se să vină cât de curând ca să discute cu tatăl ei. Mama lui. Vocea ei. Vanitatea ei infinită. Felul ei de a manipula oamenii și evenimentele în aşa fel încât aproape întotdeauna obținea ceea ce voia.

Elizabeth.

Se părea că răutatea zvonurilor și a bârfelor îl ocolea pe el. Și pe Codaire. În schimb, se concentra în întregime asupra lui Elizabeth. Veselia și exuberanța cu care se purtase la bal, în special în timpul valsului lor, erau acum întoarse împotriva ei. Trecutul ei, real sau imaginat, era târât la suprafață și întors împotriva ei. Oare societatea era mulțumită cu răutățile care apăruseră ieri? Și dacă Elizabeth se întorsese la Riddings Park, bârfele o să înceteze acum, ținând cont că nu mai aveau combustibil?

Dar oare chiar plecase?

Londra fără Elizabeth avea să fie un loc foarte întunecat.

Se gândi la sărutul lor din parc, cu o zi în urmă, și se simți și mai deprimat. Iar fi fost foarte ușor să se îndrăgostească de ea. Poate că, într-un fel, deja se îndrăgostise. Dar nu era o dorință pe care să o poată urma. Ea nu era pentru el. Deși...

„Îmi ești prea drag ca să mă mărit cu tine.“

„Oh, nu, Elizabeth. Dacă ți-aș fi fost drag, ai fi spus da.“

capitolul 15

Ziua lui Elizabeth începu cu anunțul întreruperii logodnei, apărut în ziarele de dimineață. Îi întoarse ușor stomacul pe dos și îi pieri orice poftă de mâncare pentru micul dejun. Totul era atât de public și de umilitor. Totuși, nu era nici pe departe atât de supărător pe cât se aşteptase să fie atunci când citise cuvintele tipărite rece pe hârtia de ziar. Fusese o greșală uriașă să accepte o cerere în căsătorie din partea unui bărbat față de care nu simțise niciodată altceva decât recunoștință și nici un fel de atașament real. Aproape că merita umilința de acum.

Totuși, avea să fie mai mult decât se aştepta. O scrisoare de la Viola, marchiză de Dorchester, veni cu poșta de dimineață. Îi scrisese de acasă, din Redcliffe Court, în Northamptonshire, în principal ca să o felicite pe Elizabeth pentru logodna cu Sir Geoffrey Codaire, pe care îl cunoștea vag de câțiva ani de zile. Și-l amintea drept un domn de încredere, pe care să te poți baza, și îi ura lui Elizabeth toate cele bune. Dar scrisoarea continua dincolo de obișnuitele felicitări. Era de fapt încărcată de o fericire exuberantă, pentru că Viola nu numai că aflase, la fel ca toată lumea din Marea Britanie până acum, că Napoleon Bonaparte fusese capturat și exilat pe insula Elba, punându-se astfel capăt îndelungatului război, dar mai descoperise cu doar o zi în urmă și că Harry supraviețuise ultimei bătălii sângeroase a războiului, de la Toulouse, în sudul Franței. Se lăsase convinsă de insistențele lui Marcel și-i anunța că vine la Londra ca să sărbătorească aceste vești minunate participând la nunta lui Elizabeth.

Tu, mai mult decât oricine altcineva din familia Westcott, meriți să fii fericită, Elizabeth, scrisese ea. Cum aș putea să nu vin și să mă bucur de această minunată zi alături de tine, aşa cum și tu mi-ai împărtășit bucuria de Crăciun?

Oh, Doamne! Dar cu siguranță era prea târziu acum să-o mai opreasă pe Viola, chiar dacă i-ar fi scris fără întârziere – și presupunea că aveau să vină și Marcel, și gemenii. Va trebui să găsească alt mod de a sărbători.

Dimineața continuă când Alexander veni să ia micul dejun cu ea și cu mama lor și o întrebă pe Elizabeth dacă citise ziarul.

– Te referi la anunțul despre logodna mea? spuse ea. Da. Mă bucur că-i acolo, unde să-l vadă toată lumea. Deși, firește, toată lumea știe deja. Acum poate că bârfele, care sunt sigură că au fost din belșug ieri, vor avea șansa să se mai potolească.

– Nu mă refeream la anunț, spuse el.

Așeză ziarul lângă farfurie lui Elizabeth. Era împăturit în aşa fel încât să lase să se vadă o coloană din rubrica socială.

– Cred că va trebui să mai stau o dată de vorbă cu Codaire.

Elizabeth ridică ziarul și citi. O sursă de încredere raportase că Lady Overfield absentase cu o seară în urmă de la o anumită serată cu participare distinsă, fără îndoială simțindu-se prea rușinată ca să-și mai arate chipul în public după ce-și umilise logodnicul și-i uluise pe cei mai de vază membrii ai societății prin comportamentul scandalos vizavi de un domn cu mult mai Tânăr, al cărui nume nu era menționat, din respect față de acesta. Cititorii vor fi fost mulțumiți să afle că viitorul mire rupsese logodna pe loc, fără a sta la discuții.

Oh. Ei bine, știuse că n-o să fie plăcut. Bârfele, prin natura lor, sunt răutăcioase și aproape niciodată nu respectă adevărul.

– Te rog, nu-l confrunta pe Geoffrey, spuse ea. N-o să faci decât să înrăutășești lucrurile Alex, și să prelungești acest episod ridicol. Sunt sigură că voi supraviețui nedreptății.

– Vrei să te răzgândești și să te întorci totuși la Riddings sau la Brambledean? întrebă el. Cer să se facă pregătirile, dacă vrei.

- S-ar putea să fie cel mai bine, Lizzie, spuse mama ei. Viola o să înceleagă.

- Nu, zise Elizabeth. Rămân în Londra. Și trebuie să mă duc să mă pregătesc. Anna și Jessica vor sosi curând, iar Anna nu întârzie niciodată.

Era evident din ce direcție bătea vântul, desigur, și probabil că avea să continue să mai bată o vreme. Ca în atâtea alte scandaluri, vina era a femeii, iar bărbatului nu i se imputa nimic. În cazul lui Colin, asta era bine. Nu și în cazul lui Geoffrey. Dar poate că el avea să câștige o oarecare satisfacție din faptul că era descris ca un martir, un erou înșelat. Tot ce putea face era să aștepte până când bărfele se potoleau, cum avea să se întâmple în mod inevitabil peste vreo câteva zile.

Între timp, avea o misiunea de îndeplinit. Trebuia să găsească pe Bond Street o bonetă căreia să nu-i poată rezista.

A doua zi dimineața, și mai multe povești despre Elizabeth fuseseră târâte de undeva de pe tărâmul fanteziei și decorate cu zvonuri și jumătăți de adevăr în aproape toate saloanele și sălile de bal și cluburile din Londra. Mulți membri ai lumii bune, deși cu siguranță nu toți, păreau bucuroși să uite că doar cu câteva zile în urmă avuseseră o stimă deosebită față de Lady Overfield, pe care o consideraseră o văduvă demnă, modestă și plăcută. Unii susțineau chiar că acceptaseră invitația la balul de logodnă cu inima îndoită, amintindu-și comportamentul ei frivol din timpul primei căsătorii și temându-se că se va da în spectacol cu această ocazie. Câțiva preținseră chiar că au simțit o reținere asemănătoare când au acceptat invitația la nuntă, convinși fiind că sărmănatul și respectabilul Sir Geoffrey Codaire avea cu siguranță să regrete ziua, înainte să apuce să se termine vară. Erau și unii care își amintea bucuroși cum Lady Overfield se prezintase într-o postură de-a dreptul ridicolă după nunta fratelui său, de anul trecut, când pușese ochii pe fratele mult mai Tânăr al proaspetei sale

cumnate, într-un mod destul de asemănător cu cel de acum. Ea fusese, umbla vorba, cea care insistase ca Tânărul să fie invitat să petreacă apoi Crăciunul la Bramble-dean, când toți ceilalți musafiri erau exclusiv membri ai familiei Westcott. Și tot ea fusese cea care manipulase lucrurile în aşa fel încât primăvara aceasta amabilul și greu încercatul – și extrem de chipeșul – Lord Hodges fusese nevoit să valseze cu ea la fiecare bal.

O sursă neidentificată pretindea chiar că o văzuse în ziua de după balul dezastruos aruncându-se asupra lui în Hyde Park, unde-l convingește să facă o plimbare împreună cu ea pe timp de ploaie. Tânărul lord avusese mare noroc că nu se îmbolnăvise. Îi respinsese avansurile, firește.

Colin le auzi pe toate, într-un mod sau altul, în cursul dimineții și era indignat. Dar știa că bârfele și calomniile erau aproape imposibil de oprit, odată ce se porneau. Se simțea neputincios. Ar fi vrut să se ducă peste tot și să nege totul în numele ei, dar știa foarte bine că nu ar fi folosit la nimic. N-ar fi făcut decât să toarne gaz pe foc.

Faptul că întreaga poveste era de-a dreptul ridicolă și că avea să se calmeze cât de curând și că totul va fi practic dat uitării în câteva săptămâni nu reușea să-i potolească agitația. Sperase că Elizabeth se întorsese la Riddings Park și că n-o să audă lucrurile îngrozitoare care se spuneau despre ea, dar nu era aşa. Alexander îi spuse, când se întâlniră în Camera Lorzilor, că Elizabeth se hotărâse să nu plece și că încerca să-și ducă existența în continuare ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic care să-i dea viață peste cap.

- Îmi vine foarte greu să cred toate astea, spuse Alexander. Suntem cu toții obișnuiți cu bârfele. Pot fi infișorătoare. Dar nu-mi amintesc să mai fi simțit vreodată o răutate atât de perfidă ca anul acesta. De unde vine?

- De la Codaire? spuse Colin, țuguind buzele. O să mă duc după el. A întrecut măsura.

- Nu te obosi, spuse Alexander. A plecat din oraș din ziua în care l-aînfruntat la White.

Colin rămase întrebându-se dacă putea până la urmă face ceva. Elizabeth refuzase să se mărite cu el. Nu avea nici un drept să-i ofere nici un fel de protecție.

Apoi se întâmplă încă ceva.

Când se întoarse în apartamentul lui, imediat după prânz, valetul îl informă, cu o mutră dezaprobatore, că doi vizitatori îl așteptau în camera de zi și că unul dintre aceştia era o lady. Îi lăsa impresia că nu i-ar fi permis să intre în camerele unui bărbat neînsurat dacă doamna nu ar fi fost însotită de soțul ei și dacă nu s-ar fi întâmplat să fie chiar sora lordului Hodges. Așteptau de mai bine de o oră.

Blanche? Si Nelson? Aici? Ce mama dracului?

Colin intră în salon și închise ușa.

Sora lui stătea pe marginea unui scaun, cu spatele drept, cu mâinile strânse în poală. Nelson era în picioare, lângă fereastră. Probabil că-l văzuse pe Colin când se întorsese acasă.

- Blanche? spuse Colin. Nelson? Căruia fapt datorez această onoare? Nu vi s-a oferit nimic?

- Am refuzat noi, zise Blanche, ridicându-se în picioare. Si n-o să rămânem aici mai mult de un minut sau două. Trebuie să știi ceva, Colin, și am venit să-ți spun. Mama a trimis un anunț care va apărea în ziarele de mâine-dimineață. Un anunț pentru logodna ta cu domnișoara Lydia Dunmore.

- Cum?

O privi fără să clipească.

- Ai auzit bine, spuse ea. Este tot ce aveam de spus. Haide, Nelson!

- Stai!

Colin ridică o mâină.

- Logodna mea? Dar nu există aşa ceva. Nici măcar nu am cerut-o pe domnișoara Dunmore de soție. Nici măcar nu... Ce... Mama te-a trimis? Știe că ești aici?

- Sigur că nu știe! spuse ea. Nelson?

Cumnatul lui traversă încăperea, înclină capul în clipă în care trecu pe lângă Colin și-i deschise ușa soției lui. Blanche plecă fără nici un alt cuvânt, iar Colin se trezi holbându-se la ușa închisă.

Ce mama dracului?

Până cu câteva zile în urmă, nu mai schimbase nici măcar un cuvânt cu Blanche de ani de zile. Nu fuseseră niciodată apropiati. Diferența de doisprezece ani dintre ei fusese practic insurmontabilă în copilărie. Nu avusese niciodată senzația că-l place și nici el nu putea spune că simțea vreo afecțiune deosebită față de ea. Din motive numai de ea știute, alesese să rămână loială mamei lor și să fie practic umbra acesteia, chiar și după ce se măritase cu Nelson. Nu avea copii și nu avea simțul umorului – ciudat că aceste două aspecte păreau să meargă mâna-n mâna în mintea lui. Și totuși, acum, din senin, alesese să vină aici, într-un loc în care prezența unei doamne nu era privită cu ochi buni, ca să-l avertizeze că mama lui intenționa să pună în mișcare încă unul din trucurile ei prin care manipula oamenii – deși de data asta era unul de-a dreptul scandalos, chiar și pentru ea. Avea de gând să-i anunțe logodna și atunci i-ar fi fost practic imposibil să mai dea înapoi.

Dumnezeule mare!

Lady Dunmore știa? Părea însă puțin probabil că mama lui să meargă atât de departe fără ca Lady Dunmore să aibă măcar idee despre ce o aștepta. Dar domnișoara Dunmore știa? Și era de acord? Colin avea însă impresia că Tânără nu era prea des consultată cu privire la propriul viitor.

Ce mama naibii o să facă acum?

Și de ce intrerupsese Blanche o tacere de ani de zile și o indiferență de-o viață ca să vină aici și să-l avertizeze? Presupunea că era un avertisment. Făcuse oare mama lor în sfârșit ceva care s-o scandalizeze până și pe ea? Nu-și dorea concurența unei cumnate, mult mai Tânără și extrem de frumoasă, care să o pună pe ea în umbră?

Cu toate astea, în mod ciudat, nu remarcase niciodată o vanitate autentică la Blanche.

Mai conta care fuseseră motivele?

Anunțul urma să apară în ziarul de mâine? Era prea târziu ca să-l mai opreasca? Cu siguranță nu. Dar...

Păsise agitat prin sufragerie. Acum se opri în mijlocul încăperii, cu mâinile prinse la spate, cu ochii închiși. Se simțea dintr-o dată copleșit. Totul ii scăpase de sub control. Hotărârile pe care le luase cu câteva luni în urmă erau spulberate, visele i se transformaseră în coșmaruri. Hotărâse să pună piciorul în pragul propriei vieți și să preia controlul, să ii dea un sens, să-și făurească identitatea de adult, să devină un bărbat de care să poată fi mândru. Sperase să găsească și puțină fericire. Poate chiar multă fericire.

Ar fi trebuit să știe că nu era posibil. Ar fi trebuit să știe că maică-sa, dacă i se dădea cea mai mică șansă, avea să-i modeleze viața aşa cum voia ea să fie – în ceva care să se reflecte favorabil asupra ei, în ceva ce să poată să controleze și să aducă în propria ei sferă de gravitație.

Doar că... Mâinile ii căzură pe lângă corp și strânse pumnii. Ochii-i erau încă închiși.

Doar că nu era obligat să lase asta să se întâmple.

Din câte știa el, nu exista nimeni care să fi înfruntat pe maică-sa și să fi câștigat. Există vreun motiv să credă că el ar putea fi excepția?

Există vreun motiv să credă că nu?

În acel moment își dădu seama cu perfectă claritate ce se întâmplase cu Elizabeth – mai bine zis, cu reputația ei. Poate că bănuise de la bun început și fusese aproape sigur de îndată ce aflase de la Alexander că Sir Geoffrey Codaire plecase din oraș în ziua în care îl confruntase la clubul White. Acum știa cu certitudine.

O să accepte înfrângerea fără să se opună măcar?

O să îngăduie ca Elizabeth să sufere această denigrare de caracter împotriva căreia era aproape imposibil

să lupte pentru că era orchestrată de un expert care nu pierdea niciodată?

Nu, nu o să îngăduie! Pe toți sfintii, nu!

Elizabeth ieși în cursul dimineții, când Wren o invită să meargă cu ea să-i vadă expoziția nouă de sticlă Heyden, la un magazin care o vindea de obicei.

Elizabeth se bucură să iasă. În ciuda hotărârii de alătăieri și de ieri-dimineață, se simțea intimidată de fericitatea poveștilor care erau spuse despre ea. Se simțea și uluită. De ce se întâmpla asta? Cine putea să-o urască atât de mult? Geoffrey? Dar, în ciuda geloziei lui neașteptate și a pizmei cu care îi vorbise în biblioteca lui Avery, Elizabeth nu putea crede că ar fi depus eforturi atât de îndărjite ca să-i distrugă numele și să-i facă imposibilă rămânerea în Londra.

Nu mai ieșise de ieri-dimineață, când ea și Anna își cumpăraseră fiecare câte o bonetă, iar Jessica își cumpărase două. Se duseră și priviră și admirară și fură foarte complimentate de proprietarul magazinului – cel puțin Wren. Acesta o asigurase că piesele ei erau mai căutate de clienții lui decât oricare altele. Nu se întâlniră cu absolut nici o persoană cunoscută. Se întoarseră acasă târziu la prânz și aproape prea târziu pentru masa lui Nathan.

- Tocmai se pregătește să se supere, spuse Alexander, legând bebelușul pe care îl ținea pe brațul îndoit.

Își sărută soția pe nas în timp ce Wren îi lua bebelușul ca să-l ducă în camera copiilor.

Alexander se întoarse spre Elizabeth, încruntat.

- Ce e? întrebă ea. Îmi imaginez că mai apărut ceva.

- Nu știu unde-și găsește materialele persoana asta, spuse el, cu buzele strânse. Tot felul de povești din timpul anilor în care ai fost măritată cu Overfield. Povești de anul trecut și de anul acesta și chiar și de la Crăciun. Pe unele chiar că le recunoști cât de cât. Cineva găsește toate poveștile asta și le răstălmăcește în mod diabolic.

- Sincer, chiar nu vreau să mai aud, spuse ea. M-am saturat până peste cap de tot și toate. Cel mai rău lucru pe care l-am făcut vreodată a fost să-i accept cererea lui Geoffrey.

- Nu e el, spuse Alex. Codaire a plecat din oraș a doua zi după bal.

Însemna că avusese dreptate. Dar cine făcea asta? Sau era un grup întreg de persoane care se alimentau reciproc cu porcării? Dar de ce?

- Presupun că ne putem aștepta la o întrunire de familie în după-amiaza asta, spuse ea.

- Nu m-ar mira, răspunse Alex.

Curând însă după prânz, înainte ca vreun membru al familiei să ajungă pe South Audley Street, fu anunțat Colin.

Elizabeth era în salonul de dimineată, explicându-i într-o scrisoare Aramintei Scott, prietena care își pierduse recent tatăl, că nu mai era logodită și că era foarte bucuroasă să fie din nou singură.

Lăsă penița în grabă și se ridică în picioare. Colin era ultima persoană pe care dorea să o vadă în aceste momente. Nervii ei erau și aşa destul de întinși, fără să mai fie nevoie să-i explice lui toate sentimentele ei dureroase.

Și nu arăta prea bucurios. Nici prea Tânăr. Era doar foarte chipes și extrem de atrăgător. Ar fi vrut să plece.

- Îmi cer scuze, zise ea, zâmbindu-i și prințându-și mâinile în dreptul taliei. Îmi închipui că ai venit să-o vezi pe Wren. Este în camera copiilor, cu Alex.

- Nu, spuse el. Am venit să te văd pe tine.

- Așa? făcu ea. Îmi imaginez că ai auzit bârfele. Ar fi foarte ciudat să nu le fi auzit, când le știe deja tot restul lumii. Să nu-ți faci griji pentru mine, Colin, dacă asta s-a întâmplat. Poate că cineva va avea amabilitatea să-și ucidă cât de curând bunica și-o să apară astfel un alt subiect de discuție, care să abată atenția de la mine. Până atunci, eu nu fug. Refuz categoric să fac asta. Iar tu nu trebuie să-ți faci griji pentru mine.

- Îmi pare atât de rău, Elizabeth, spuse el și, pentru prima oară, Elizabeth observă cât era de palid. E numai vina mea. Cel puțin, tot ce se-ntâmplă este din cauza mea. Nu e Codaire. E mama mea. Trebuie să fie. Numai ea ar putea face aşa ceva.

Îl privi lung, fără să înțeleagă.

- *Lady Hodges?* spuse ea. Dar asta e absurd. De ce?

- Trebuie să înțelegi un lucru în ceea ce o privește pe mama, spuse el, trecându-și degetele de la o mână prin păr și întorcându-și fața de la ea, ca să nu fie nevoie să o privească-n ochi. Totul trebuie să iasă mereu exact aşa cum vrea ea. Indiferent de preț. și întotdeauna obține ce-și dorește. Nimeni nu i se poate pune împotrivă. Deși exact asta intenționez eu să fac. Dar, aproape de ce se întâmplă acum... A auzit că îmi caut o soție anul acesta și a hotărât ea că trebuie să mă însor cu domnișoara Dunmore, pe care o consideră cea mai frumoasă dintre tinerele debutante de anul acesta. Mama s-a înconjurat întotdeauna de frumusețe și a hotărât să o adauge și pe soția mea curții ei - împreună cu mine. Nu va face nici un compromis acum, că a hotărât. l-am explicat că nu am ales pe nimeni încă și, când o voi face, voi alege pe cineva care să mi se potrivească mie. După ce s-a întâmplat acum câteva seri, este clar că se teme că m-aș putea însura cu tine. Face tot ce-i stă în putere ca să împiedice asta. și are o putere considerabilă. Nu am înțeles niciodată exact cum face, dar are.

Elizabeth îl privi lung, cu ochii măriți.

- Mă consideră o amenințare?

Colin întoarse capul și se uită la ea.

- Dar are dreptate, spuse el. Chiar te-am cerut în căsătorie. și atunci te-am condamnat la *asta!*

Făcu un gest larg cu o mână, ca și cum toate bârfele ar fi plutit în aer, în jurul lor.

- Nu-i ajunge să mă împingă în direcția în care vrea să o iau, nici măcar să mă păcălească. Trebuie să te distrugă pe tine, ca să fie sigură.

Elizabeth își trecu limba peste buzele dintr-o dată uscate.

- Cu siguranță exagerezi! zise ea. Vorbești despre mama ta, Colin!

- Iar un fiu nu trebuie să-și vorbească mama de rău, spuse el, traversând încăperea până la fereastră și rămânând privind afară. Crezi că-mi este ușor să-ți spun toate astea, să le gândesc măcar? Și-a stabilit campania și o desfășoară cu o determinare nemiloasă – dar fără să fie în vreun fel implicată personal. Nimeni n-o să poată vreodată să o acuze că a lansat nici cea mai mică bârfă. Nimeni n-o să găsească nici cea mai mică dovadă cum că ea este în spatele a tot ceea ce se întâmplă. Dar eu știu cât se poate de sigur că ea este dirijoarea din umbră a tot ceea ce s-a întâmplat în ultimele zile.

- Dar cum? întrebă ea. Cum de știe despre lucruri care s-au întâmplat în prima mea căsătorie?

- Oh, știe ea! spuse Colin, întorcând capul și privind-o peste umăr. Și ce nu știe, o să inventeze. Adevărul sau minciuna sunt totuna pentru ea. Există un singur adevăr suprem în universul ei. Ea este centrul și toți și toate există doar ca să o admire și să o laude. Doar celor mai frumoși tineri li se permite să populeze orbita ei interioară.

Întoarse din nou brusc capul și-l dădu pe spate. Elizabeth bănuia că avea ochii închiși și că poate încerca să-și stăpânească lacrimile. Se simțea cumva că și cum ar fi intrat în coșmarul altcuiva. Dar totul era atât de ridicol!

- Există ceva ce în mod clar nu știe, spuse ea. Faptul că într-adevăr m-ai cerut în căsătorie, iar eu te-am refuzat. Ar fi scăpat de o mare agitație dacă ar fi descoperit acest lucru. Poate că ar trebui să-i scriu pur și simplu și să-i spun.

- Dumnezeule mare, nu! exclamă el, întorcându-se brusc de la fereastră.

Se apropie de el.

- Ce o să faci în legătură cu domnișoara Dunmore? îl întrebă. Vrei să te însori cu ea, Colin?

Veni lângă ea și-i luă mâinile într-ale lui. Le strânse cu putere, atât de tare încât aproape că o durea.

- Mama mea, probabil cu încuviațarea lui Lady Dunmore, a trimis un anunț despre logodna noastră pentru ziarele de dimineață, iî spuse el. Va apărea mâine.

- Oh! făcu ea, simțind cum i se prăbușește inima.

Dar... mama lui trimisese anunțul?

- Când m-am întors ceva mai devreme de la Camera Lorzilor, am găsit-o pe Blanche așteptându-mă, spuse el. Venise să mă prevină. Nu a mai făcut niciodată până acum aşa ceva. Nu știu ce a determinat-o azi. Poate că nu-și dorește genul de concurență pe care i-ar putea-o face domnișoara Dunmore. Sau poate că sunt nedrept cu ea. Poate că a considerat că, de data asta, mama noastră a întrecut măsura.

- Atunci, o să fii forțat să te însori cu ea? îl întrebă. Oh, Colin! Ești sigur că asta vrei?

- Sunt foarte sigur că *nu* asta vreau, iî spuse. Și mai am încă timp să opresc totul. O să mă ocup de asta numai decât. Dar ce-mi doresc cel mai mult, Elizabeth, este să fac în schimb alt anunț în ziarul de mâine. Vreau să anunț logodna noastră.

Îi strânse și mai tare mâinile.

- A noastră? Îl privi uluită. A mea și a ta?

- Da, zise el. Este singura soluție, Elizabeth. Trebuie să vezi și tu asta. Doar măritându-te cu mine poți să pui capăt minciunilor și bârfelor. Iar eu, numai căsătorindu-mă cu tine te pot proteja aşa cum ar trebui.

Se încruntă.

- Nu am nevoie de protecția nici unui bărbat, iî spuse.

- Știu, zise el. Dar simt nevoia să-ți ofer protecția numelui meu. Și doar căsătorindu-mă cu tine pot să evit capcanele matrimoniale pe care o să mi le tot înțindă mama până când o să mă însor cu femeia pe care a ales-o ea și până când o să mă vadă bine prin plasa influenței ei. Dar dacă mă căsătoresc cu tine,

o să scap de ea și o să rup şablonul care mi-a determinat viața. Îl evit de opt ani, dar ăsta e singurul fel în care pot scăpa definitiv.

O privea plin de anticipare și entuziasm. Voia să se însore cu ea ca să poată scăpa de intrigile mamei lui, ca să se poată elibera de hotărârea ei de a-i alege soția și de a-i conduce viața.

Îi era frică. Iar ea îl putea salva. Se puteau salva unul pe celălalt. Oh, nu era o bază bună pentru o căsnicie. Pentru nici unul din ei.

Nu spusese nimic despre dragoste sau despre afecțiune.

Dar știa că ținea la ea. Iar ea, Dumnezeu s-o ajute, simțea mult mai mult decât o simplă afecțiune față de el. Totuși, n-o putea face.

Sau da?

Trebuia să se gândească. Dar se gândise și se tot gândise dacă să se mărite sau nu cu Geoffrey. Luni de zile se tot gândise. Și ce rezolvase?

- Iar ți-am adus expresia aia pe chip, spuse el încet. Pari îngrozită, Elizabeth. Chiar nu vrei să te măriți cu mine? Pentru că sunt prea Tânăr? Prea imatur? Din cauza mamei?

- Oh, Colin! zise ea și trebui să clipească de câteva ori ca să-l poată vedea clar.

Îi lăsa mâinile ca să o poată cuprinde în brațe și să o strângă cu putere la piept, aproape zdrobind-o, lipindu-i față de gâtul lui.

- Nu pot să suport toate suferințele pe care trebuie să le înduri, zise el, făcând-o să-i simtă respirația caldă pe față. Nu pot suporta să știu că totul se întâmplă din cauza mea. Mă simt la fel de rău ca și Codaire. Iartă-mă, Elizabeth. Te rog, iartă-mă.

- Colin, spuse ea cu buzele întoarse înspre gâtul lui. Oh, nu-ți face asta. Nu am ce să-ți iert. Nu trebuie să-ți sacrifici tot restul vieții doar ca să-mi ceri mie scuze.

- Asta crezi tu că fac? O prinse de umeri și o îndepărta ușor de el. Că te văd ca pe un fel de pasăre căzută la pământ și că nu te pot face bine decât luându-te de nevastă? Nu știu dacă ai fost la pământ în timpul căsătoriei cu Overfield sau după ce l-ai părăsit. Îmi imaginez că da. Dar ai făcut ceva incredibil și te-ai făcut singură bine. Iar acum poți fi atacată și lovită din toate părțile, că n-o să mai cazi. Asta a fost evident în ultimele zile. Iar acum o să însiști să înfrunți singură toată urgia și toată înverșunarea mamei mele doar pentru că nu vrei să fii văzută sprijinindu-te de mine. Te admir și te respect mai mult decât aş putea exprima vreodată în cuvinte. Dar vreau să stau lângă tine. Nu în fața ta, ca să te apăr, în ciuda a ceea ce ar putea părea că am spus acum câteva minute. Vreau să fiu *alături* de tine, Elizabeth.

Îi simțea durerea asemenea unei aure care o cuprindea. Știa că-i pasă. Știa că o respectă și o consideră o persoană care putea sta pe propriile picioare, la nevoie. Știa...

Oh, știa că putea avea încredere în el.

Dar...

- Elizabeth, spuse el, și ochii îi păreau foarte albaștri aşa cum o privea acum, de la doar câțiva centimetri distanță. Vrei să te măriți cu mine? Pentru nici un alt motiv în afară de faptul că *vrei*. Așa cum vreau eu să mă însor cu tine?

Și rostise tocmai cuvintele care îi puteau distrugе întreaga apărare.

...pentru nici un alt motiv în afară de faptul că vrei. Așa cum vreau eu...

- Da, atunci, spuse ea și-i văzu ochii umplându-i-se de lacrimi.

- Mulțumesc.

Îi văzu buzele formând cuvintele în timp ce mâinile îi strângeau și mai tare umerii. Dar nu auzi nici un sunet.

Dumnezeu s-o ajute, ce făcuse?

- Da, spuse ea din nou. O să mă mărit cu tine, Colin. Pentru că vreau.

capitolul 16

Senzatia asta devinea mult prea familiară, își spuse Elizabeth câteva minute mai târziu când, în fața ușii salonului, se întreba dacă să intre sau să fugă în camera ei. Avea nevoie de timp de gândire. Sau, mai bine zis, avea nevoie de timp ca să fie lașă. Era prea târziu ca să se mai gândească, dacă prin asta se înțelegea analizarea atentă a unor aspecte cu scopul de a ajunge la o decizie înțeleaptă. Mult prea târziu. Și nu avea nici un rost să spere că Wren și Alex și mama ei erau în camera copiilor, cu Nathan. Le auzea vocile înăuntru. Câți veniseră? Toată familia? Nu se săturaseră să tot încerce să-i rezolve problemele?

Anna și Avery erau acolo, și verișoara Louise și Jessica. Probabil că veniseră toți împreună. Și era și Josephine, în poala lui Wren, jucându-se cu lânțisorul ei.

- Elizabeth! exclamă Anna, venind spre ea cu brațele deschise. Am venit să te înveselim, dacă este cu putință, și să te asigurăm că totul este o mare absurditate. Absolut totul. Nu pot să cred că se întâmplă aşa ceva. Și tocmai ție, dintre toți oamenii! Ție, care ești bunătatea întruchipată și tot ce aspir eu să fiu, în calitate de lady.

O îmbrățișă pe Elizabeth și vărsă câteva lacrimi.

- De descurci minunat să o înveselești, draga mea, observă Avery. Am adus-o pe Josephine cu noi, Elizabeth, ca să poți să salți pe genunchi și să uiți de toate grijile.

- O să mergem cu toții la Vauxhall într-o seară, spuse Jessica. Într-o seară când o să fie muzică și dans și artificii și-o să ne putem imagina că suntem pe un tărâm magic. Îndrăznesc să spun că Anna și mama vor organiza totul. Și secretarul lui Avery. În cea mai mare parte, domnul Goddard, de fapt. Dar tu o să vii cu noi, împreună cu oricine altcineva mai dorești să invităm. Abby,

Estelle și Bertrand s-ar putea să vină și ei. Mama a spus că s-ar putea să vrei să-l inviți pe domnul Franck. L-am cunoscut și îmi place.

- Draga mea, spuse verișoara Louise. Las-o și pe biața Elizabeth să spună ceva. Dar, sincer, Elizabeth, dacă nu cumva ai hotărât să te întorci acasă la Riddings, aşa cum crede Althea că ar trebui să faci, singura ta opțiune rămâne să te porți ca și cum viața ta ar fi cât se poate de normală. Și poți fi sigură că îți vom fi cu toții alături. Nimeni n-o să spună nimic crud în prezența *mea*. Iar Avery nu trebuie decât să-și ridice monocul pe jumătate, și cel căruia i-ar arde de glume s-ar topi baltă la picioarele lui.

- Vai de mine! murmură Avery. Sper să nu-mi stropească cizmele. Valetul meu nu ar fi încântat.

Anna îi strângea mâna lui Elizabeth.

- Ai terminat scrisoarea pentru domnișoara Scott, Elizabeth? întrebă Wren. Nu am lăsat pe nimeni să te deranjeze pentru că știam că-ți dorești neapărat să-i scrii azi.

- Nu am terminat-o, zise Elizabeth. Abia dacă am început. A venit Colin.

- Colin? întrebă Wren, salvându-și pandantivul din gura lui Josephine. A fost aici? Cât timp noi eram sus, cu Nathan? Dar de ce nu i-ai spus că ești ocupată și nu l-ai trimis la noi? Și a plecat fără să ne vadă? Ce ciudat din partea lui.

- Avea ceva foarte urgent de făcut și nu putea rămâne, spuse Elizabeth.

Începea să-și simtă buzele ușor amortite.

Înainte să poată spune mai multe, se auzi o bătaie ușoară în ușa din spatele ei, iar valetul deschise și anunță sosirea contesei văduve de Riverdale, împreună cu Lady Matilda Westcott și Lord și Lady Molenor.

- Am sosit, anunță contesa, deși faptul era evident. În viața mea nu am fost mai furioasă. Ei bine, în foarte puține ocazii. Cine împrăștie toate poveștile astea ridicolе? Și tocmai despre Elizabeth! Nu există femeie mai

delemnă de admirație și de respect. Elizabeth, care a fost întotdeauna pilonul de veselie și bunătate al familiei noastre. Un pilon poate fi vesel? Sau bun? Nu contează... Matilda, dacă ai scos cumva din săculeț o sticluță cu oțet, poți să o pui numai decât la loc. Te anunț eu când o să am de gând să leșin.

În timp ce vorbea, traversă încăperea până la locul ei obișnuit și se aşeză. Toți ceilalți, care se ridicaseră ca să-i întâmpine pe nou-sosiți, se aşezară la loc. Toți cu excepția lui Elizabeth, care stătea în mijlocul încăperii, simțindu-se ținta tuturor privirilor.

- L-am ratat pe Colin, spuse Wren. La fel ca noi toți. A vorbit cu Elizabeth, apoi a fugit să rezolve nu știu ce treabă importantă. Mă întreb de ce a mai venit. Ți-a spus, Elizabeth?

- Da, zise ea. A venit să mă convingă să mă căsătorească cu el.

- Iar? spuse Alexander, încruntându-se. Nu poate să înțeleagă că nu are nici cea mai mică vină pentru tot ce se întâmplă? Chiar trebuie să se tortureze cu convingerea că te-a compromis doar pentru că a valsat cu tine? Sper că i-ai explicat clar de data asta, Lizzie.

- Am acceptat.

Urmără câteva momente de tăcere totală.

- Ah, Domnul fie lăudat! spuse Matilda, prima care o întreprăbușe. Ți-ai urmat inima, Elizabeth.

- Matilda! o dojeni verișoara Louise. Ce prostii spui acolo? Trebuie să fie cel puțin zece ani între ei.

- Nouă, spuse Elizabeth.

- Elizabeth! făcu Wren, cu o mână pe inimă.

Josephine era pe genunchii tatălui ei, încercând, fără prea mare succes, să-și îndese monocoul în gură.

- Oh, nu. Nu. Înțeleg de ce s-a oferit. Dar nu poți... Oh, cu siguranță nu ai acceptat.

- Draga mea, spuse mama lui Elizabeth, venind în grabă spre ea și cuprinzându-i talia. Ai fost îngrozitor de supărată și îl consider pe Sir Geoffrey Codaire pe deplin vinovat, fie că a avut sau nu vreun amestec în campania

asta urâtă împotriva ta. Îmi pare înfiorător de rău pentru lordul Hodges, pentru că totul a început în timp ce dansa și discuta cu tine. Dar ca voi doi să vă căsătoriți... Este absurd! După cum o să-ți dai seama singură când o să te mai liniștești. Ești cu patru ani mai mare decât Alex, Lizzie, iar el este mai mare decât Wren. Iar ea este cu patru ani mai mare decât lordul Hodges!

Da. Nouă ani.

- O să-l chemăm aici mai târziu, spuse Alexander, ridicându-se în picioare și venind spre ea. O să rezolvăm problema asta o dată pentru totdeauna. O să-l convingem pe Colin că nu este dator să te ia de nevastă și până atunci o să te convingem pe tine Lizzie - noi toți - că nu este o soluție să încerci să-l liniștești măritându-te cu el. V-ar aștepta o viață împreună, într-o uniune nepotrivită.

O luă în brațe și brațul mamei ei căzu pe lângă ea.

- Îmi pare atât de rău pentru tot, îi spuse el. Aș vrea să pot face mai mult ca să te protejez. Uneori mă simt atât de neputincios. Dar sunt de acord cu...

- Nu o vom convinge toți pe Elizabeth să se răzgândească, îl întrerupse Matilda. Nu am fost cu toții orbi de Crăciun și nu toți am rămas orbi toată primăvara asta. Nouă ani nu înseamnă nimic când vine vorba de inimă.

- De inimă! făcu sora ei, pierzându-și răbdarea. Ai puțină minte, Matilda! Și ce e cu Crăciunul? Îmi imaginez că ai văzut cum se înfiripează o poveste de dragoste care pur și simplu nu era acolo. Și nu poți să dai o tentă romanică celor ce se petrec aici. Lordul Hodges și Elizabeth, amândoi cu cele mai bune intenții, încearcă să se consoleze reciproc. Foarte admirabil. Dar ar fi un dezastru dacă ar încerca să facă asta căsătorindu-se! Nu trebuie să o faci, Elizabeth.

- Elizabeth!

Vocea leneșă a lui Avery îi opri pe toți. Îi dăduse fiicei lui ceasul, ca să se joace.

- Trebuie? Trebuie să te măriți cu Hodges?

Nu era o admonestare. Era o întrebare.

- Nu, spuse ea. Nici unul dintre noi nu se simte obligat să se căsătorească. Am căzut de acord să o facem pentru că ne dorim amândoi.

- Într-adevăr, murmură el.

Anna, aşezată pe braţul fotoliului soțului său și mânghind părul blond al fiicei lor, zâmbi.

- În cazul asta, s-a spus tot ce era de spus și nu mai e nimic de adăugat, zise ea. Doar sincere urări de fericiere, Elizabeth.

- Nu mai e nimic de adăugat? făcu verișoara Mildred. Cu tot respectul, Anna, mai sunt foarte multe de spus. Trebuie să te gândești, Elizabeth...

Se auzi însă o nouă bătaie în ușă, și mătuşa Lilian și unchiul Richard păsiră în salon, împreună cu Susan și Alvin și totul o luă de la capăt.

- Lordul Hodges a venit ceva mai devreme, le spuse Jessica, înaintea tuturor. A cerut-o din nou în căsătorie pe Elizabeth și, de data asta, ea a acceptat.

Elizabeth trase clopoțelul și ceru să fie adus ceaiul, înainte ca întreaga încăpere să explodeze din nou, încărcată de comentarii și părerile tuturor cu privire la ce ar fi trebuit sau n-ar fi trebuit să facă cei doi. Si, în cazul celor potrivni căsătoriei lor, cu privire la ce ar fi trebuit ea să facă în schimb și cum să se eschiveze din întreaga poveste fără să-i rănească sentimentele lordului Hodges. Ar fi fost mare păcat să-l rănească, asupra acestui aspect erau toți de acord. Era un Tânăr atât de plăcut, cu o conștiință delicată, deși, firește, nu avea nici un motiv să se simtă responsabil în vreun fel pentru cele întâmplate. Era la fel de nevinovat ca Elizabeth.

- Cu siguranță îl vom chema pe Colin aici în seara asta, spuse Alexander, reducându-i pe toți la tăcere înainte să sosească ceaiul. Poate c-ar fi bine să-i trimiți tu un bilet la el acasă, Wren. O să stăm de vorbă și-o să-l convingem nu numai că nu este necesar să se însorde cu Lizzie, dar ar fi cel mai rău lucru pe care l-ar putea

face – pentru amândoi. Nu trebuie să-ți faci griji, Lizzie, că deja ai...

– E prea târziu, spuse ea, și atenția tuturor se îndreptă asupra ei. A plecat ca să se asigure că anunțul logodnei noastre va apărea în ziarele de mâine-dimineață.

Preț de câteva momente, doar două persoane se mai mișcară. Josephine, care stătea în picioare, pe genunchii lui Avery, în timp ce tatăl ei o ținea bine de mijloc, săltă și își privea radiind părintele. Matilda, care stătea lângă fotoliul mamei ei, își prinse mânile la piept și-i adresă o expresie radioasă lui Elizabeth.

Colin ajunse la timp ca să opreasă anunțul logodnei lui cu domnișoara Dunmore, deși în ultima clipă. Și nu-i fu ușor să convingă redactorul să-l retragă, având în vedere că nu el era cel care plătise pentru publicarea lui. Totuși, când Colin îi explică că el era cel care o să plătească avocatul când o să dea în judecată ziarul pentru publicarea unui anunț pe care îl știau fals în legătură cu persoana lui, redactorul nu mai protestă. Și acceptă la schimb propriul anunț, cu privirea în pământ.

Nu era sigur, în timp ce se îndepărta de redacția ziarului, dacă sentimentul pe care îl încerca era unul de ușurare sau de panică. Probabil că un amestec între cele două. Dacă totul ar fi progresat aşa cum progresase până acum o săptămână, probabil că ar fi ajuns să se însore cu domnișoara Dunmore și să trăiască o viață rezonabil de fericită lângă ea. Dar cu siguranță nu ar fi fost fericit să fie forțat să se însore înainte să ia singur această hotărâre. Forțat de mama lui și a de a ei, mai ales că mama lui și-ar fi dominat fără îndoială nora de la bun început.

Dar – era căsătoria lui cu Elizabeth oare mai puțin forțată? Își îngăduise timp, îi îngăduise ei timp, să se gândească pe îndelete la ceea ce făceau? Era foarte bine și frumos că-i spusesese, cu toată sinceritatea, că o ceruse în căsătorie pentru că își dorea într-adevăr să se însore

cu ea și că ea îi spusese că acceptase pentru că într-adevăr își dorea să se mărite cu el. Dar ce însemna asta?

Erau pe cale amândoi să facă cea mai mare greșeală din viața lor?

Era însă prea târziu acum ca să mai facă ceva. Si gândul asta îi dădea o oarecare ușurare. Nu-i plăcea să ia hotărâri - hotărâri din acelea uriașe, care-ți schimbă viața, atunci când e imposibil să știi dacă schimbarea va fi în bine sau în rău.

În plus, gândul de a fi cu adevărat căsătorit cu Elizabeth era puțin amețitor. Nu doar puțin.

Se gândise să se întoarcă la casa de pe South Audley Street în cursul serii, pentru că avea multe de discutat cu Elizabeth - cu logodnica lui. Nu avea nici o îndoială că și mama ei, și Wren, și Alex o să aibă și ei multe să-i spună. Dar descoperi că pașii îl purtau într-acolo de îndată ce-și termină treaba.

Era curios să vadă dacă familia ei venise din nou și nu fu deloc surprins să vadă trei trăsuri în fața casei. Cei din familia Westcott și Radley erau atât de previzibili. Si atât de calzi. Țineau sincer unul la celălalt. Nu s-ar fi strâns ca să se bucure de răul altuia. Veniseră să aline, să susțină și să ofere soluții.

Biata Elizabeth! Se întrebă cum primiseră vestea. Presupunând că avusese curajul să le-o dea. Dar era în stare să pună pariu că avusese.

La naiba, nu ar fi trebuit să vină aici. Acum s-ar fi considerat un laș dacă nu ar fi bătut la ușă. În plus, tot trebuia să da ochii cu ei, mai devreme sau mai târziu. Altă chestie cu cei din familiile Westcott și Radley era că nu dispăreau niciodată.

Două minute mai târziu, era anunțat și primit în salон. Când intră, toată lumea îl privi lung preț de câteva momente, fără nici un cuvânt.

- Colin, spuse apoi Elizabeth, arătând la fel ca întotdeauna, calmă, senină, zâmbitoare și primitoare.

Traversă încăperea și-și trecu brațul prin tralui.

- Mă bucur mult că ai reușit să te întorci atât de repede. Te rog intră și ia loc. O să-ți torn o ceașcă de ceai. E încă fierbinte. Și da, știe toată lumea.

Înțelegea exact ce era această atitudine a lui Elizabeth - o armură care ascundea ceva ce era foarte posibil să fie o uriașă vulnerabilitate. Și se minună că ajunsese să o cunoască atât de bine de la Crăciun și până acum cât să înțeleagă asta despre ea. Serenitatea ei era autoimpusă, susținută printr-un efort de voință și hotărârea de a nu se lăsa pradă sentimentelor - ale ei sau ale altora.

Toate lumea își revenise din orice şoc ar fi suferit. Wren veni și îl îmbrățișă fără nici un cuvânt. Alexander îi strânse cu putere mâna și îl sfredeli cu privirea în timp ce îl felicita. Doamna Westcott îl îmbrățișă la rândul ei și-l informă că de acum încolo avea să-i spună Colin, ținând cont că avea să devină în curând cu adevărat fiul ei. Anna, baroană de Netherby, îl îmbrățișă, la fel făcu - în mod surprinzător - și Lady Matilda Westcott. Toți ceilalți îl felicitară și, în cazul bărbătilor, îi strânseră mâna. Lady Josephine Archer îi trimise o bezea.

Apoi Colin se așeză pe canapeaua de două locuri lângă Elizabeth, întrebându-se cum reacționaseră cu toții atunci când le spuse. Fusese o lașitate din partea lui că nu rămăsesese să-i confrunte împreună cu ea, deși avusesese într-adevăr un motiv bun să plece.

- Doamna Radley tocmai o întreba pe Elizabeth când va avea loc, îi spuse Lady Molenor. Și unde. Nu a apucat să răspundă înainte să intre.

Când și unde?

- Nunta, adăugă ea.

Ah. Dacă ar fi fost după el, ar fi plecat chiar acum cu Elizabeth și ar fi rezolvat problema la cea mai apropiată biserică, aşa cum se pare că făcuseră ducele și ducesa de Netherby cu câțiva ani în urmă, când îi luaseră cu ei doar pe Elizabeth și pe secretarul ducelui, ca să le fie martori. Nu-și dorea decât să fie căsătorit cu ea. Voia ca toată tevatura să se termine odată.

- Nu am hotărât, spuse Elizabeth, cu aceeași voce calmă ca de obicei. Colin a trebuit să plece în grabă mai devreme. Va trebui să discutăm despre asta.

În particular, părea să sugereze tonul ei, deși nimeni altcineva nu păru să remарce acest aspect.

Toată lumea începu să dezbată chestiunea. Trebuia să fie curând, erau de părere unii. De îndată ce apărea publicația de căsătorie. Nu era nici o grabă, credeau alții. Ba ar fi fost chiar mai bine să aștepte până când se potoleau bârfele și răutățile - care aveau să fie alimentate a doua zi, odată cu apariția anunțului din ziar. Și era nevoie de timp ca să poți pregăti genul de nuntă pe care îl doreai.

Și mai multe dispute erau legate de locul în care să se oficializeze nunta. O biserică micuță din Londra, sugeră lordul Molenor, aprobat de alții - poate chiar cea în care se căsătoriseră Anna și Avery cu trei ani în urmă; la Brambledean, era de părere Alexander; la Riddings Park, credea mama ei. Roxingley, casa lordului Hodges, ar fi fost o locație splendidă din punctul de vedere al lui Lady Matilda.

Colin începuse să se sature să discute alții despre nunta lui. Să simtă cum pierdea controlul asupra propriei vieți.

- N-o să fie nici o publicație, spuse el și toți ceilalți încetară să mai vorbească și se uită la el, aproape ca și cum abia atunci realizaseră că viitorul mire era acolo, în mijlocul lor.

Colin se uită la Elizabeth, care stătea lângă el.

- Ne vom căsători prin aprobare specială săptămâna viitoare, cel mult peste două.

Nu la Roxlinley. Sau la Brambledean sau la Withington. Sau la Riddings Park. Aici, în Londra.

- La biserică St. George's, din Hanover Square, adăugă Elizabeth, tocmai când se pregătea să îmbrățișeze ideea bisericii micuțe unde se căsătoriseră ducele și ducesa de Netherby.

O privi oarecum surprins și observă că bărbia îi era ridicată ceva mai sus decât de obicei.

- Vai de mine! spuse doamna Radley. Ești sigură, Lizzie? N-o să te simți mult prea expusă acolo?

- Firește că e sigură, spuse contesa văduvă. Amândoi sunt siguri. Cu siguranță nu vor să lase impresia că se furișează ca să facă ceva clandestin, de care să le fie rușine. Firește că trebuie să fie St. George's. Și toată lumea bună trebuie invitată. Nu se poate altfel.

Nu. Nimeni dintre cei care răspândiseră toate poveștile crude despre Elizabeth n-o să fie invitat.

- Vor fi invitați prietenii, spuse Colin.

- Și familia, adăugă Elizabeth. Și a miresei, și a mirelui.

Ochii-i erau încă fixați asupra ei. Își ținea bărbia încă ridicată. O hotărâre de neclintit îi strălucea în ochi. Cu siguranță nu se gândeau la... Dar, când întoarse capul ca să se uite la el, își dădu seama exact la cine se referise.

Ar fi fost nebunie curată.

- Dejunul nupțial va fi ținut aici, spuse Wren. În sala de bal.

Colin se uita în continuare la Elizabeth, care, la rândul ei, se uita la el. Dintr-o dată, zâmbi. Ba chiar ar fi râs în hohote dacă ar fi fost singuri.

În mod clar, Elizabeth nu suferea de astfel de inhibiții. Ea râse.

Și, dintr-o dată, era din nou Elizabeth cea de la Crăciun, o stea strălucitoare și veselă, cu o scânteie jucăușă în ochi, cu obrajii îmbujorați.

Și râse și el, împreună cu ea.

- Tocmai mi-a venit o idee foarte hazlie, spuse Lady Jessica Archer. Mătușa Viola și marchizul sunt în drum spre Londra, împreună cu Abby și Estelle și Bertrand. Vin pentru nunta verișoarei Elizabeth. Iar acum vor ajunge la timp pentru... nunta verișoarei Elizabeth.

Râse veselă.

- Ce bulversați vor fi la sosire! spuse Alvin Cole, abia stăpânindu-și râsul. O să se întrebe dacă au citit greșit numele mirelui.

O parte din veselie pierise de pe chipul lui Elizabeth. Colin îi atinse dosul palmei cu vârfurile degetelor și ea zâmbi, doar pentru el.

Dumnezeule mare, era logodit! Cu femeia aceasta, pe care o respecta, o punea chiar deasupra tuturor celorlalte. Avea să fie soția lui. Tovarășa și prietena lui pentru întreaga viață. Poate că și mama copiilor lui.

Ce mama dracului făcuse?

Elizabeth stătea din nou la biroul din camera de dimineață, cu pana în mână, când Colin fu anunțat a doua zi. Mama ei și mătușa Lilian plecaseră la cumpărături, iar Wren și Alexander îl scoseseră pe Nathan la o plimbare în parc.

Îi zâmbi, simțind cât de ciudat era să fie logodniți. Era oficial acum. Anunțul apăruse în ziarele de dimineață.

Colin traversă încăperea și se apleca să o sărute pe buze.

„Ce frumos“, își spuse ea. „Cât de desăvârșit de frumos.“ Ochii lui albaștri priviră într-ai ei în clipa în care își ridică spre el capul.

Elizabeth lăsa cu grija penița deoparte.

- L-ai văzut? o întrebă.

- Anunțul? Da, l-am văzut.

Avea un aer de băiețel nerăbdător.

- Mă bucur că e stabilit, zise el. Mă bucur că nu poți să te mai ră zgândești.

Sau se bucura că el nu mai putea? Stătuse trează jumătate din noapte, scăldată într-o sudoare de panică. Singurul lucru care o calmase în cele din urmă și-i îngăduise câteva ore de somn fusese faptul că era prea târziu ca să mai poată face ceva. Doar nu putea rupe două logodne într-o singură săptămână, nu?

- Ce e aşa amuzant? întrebă el.

- Gândul că nici măcar infama Elizabeth Overfield nu poate anula două logodne într-o săptămână, iî spuse ea.

- Ai fost tentată?

- Da, recunosc ea. Ei bine, nu chiar tentată. Dar m-am întrebat ce aş fi făcut dacă nu mi-aş fi luat un angajament atât de total.

- Şi ai hotărât? întrebă el îndreptându-şi spatele, cu un zâmbet curios pe buze.

- Da, zise ea. Am hotărât că nu pot decât să merg înainte, cu convingerea că am luat decizia corectă. Şi tu la fel.

- Ai luat decizia corectă, spuse el, dând încet din cap. Şi eu la fel. Dar te-am întrerupt. Din nou. Îi scrii aceleiași persoane căreia îi scriai și ieri-dimineață?

- Aramintei Scott? zise ea. Nu, am terminat scrisoarea pentru ea aseară. Este prietena mea cea mai bună, suntem vecine în Kent. Am invitat-o să vină la Londra, la nunta noastră. Acum îi scriu lui Camille ca să-i invit pe ea și pe Joel să vină, dacă pot face planurile la timp și dacă nu au deja alte angajamente la care nu pot renunța. Își aminti brusc ceva. Oh, am primit o scriere azi-dimineață de la Sir Geoffrey Codaire.

- Chiar aşa?

Își strânse brațele la piept și se sprijini de marginea biroului. Își trecu un picior cu cizmă înaltă peste celălalt.

- Își cerea scuze?

- Da, spuse ea. Cu umilință și din adâncul inimii. Sincer, m-a mișcat. Recunoaște că a fost mânat de gelozie și posesivitate în acea seară și mă asigur că va da complet la o parte aceste trăsături urâte dacă îl iert și accept să reluăm logodna. Promite că o să facă tot ce-i stă în putere ca să-mi reabiliteze reputația, care se teme că e posibil să fi suferit în mod nedrept.

- E posibil?

Luă scrierea pe care i-o întindea Elizabeth și-și aruncă privirea peste ea.

- Dacă s-a întors acasă, spuse ea, cred că nu știe chiar cât de mult a avut de suferit reputația mea.

- Ești mișcată de asta? întrebă el, punând scrisoarea la loc pe birou și strângând din nou brațele la piept.

Toată lumea greșea. Nimeni nu era perfect. Dar nu toți oamenii erau pregătiți să spună că le pare rău, să ceră iertare și o nouă sansă. Nu toți oamenii erau dispuși să-și ia angajamentul de a se schimba.

- Îmi pare rău pentru el, spuse Elizabeth.

Apoi își aminti că o acuzase că-l împinsese pe Desmond în patima băuturii prin comportamentul ei frivol.

- Te temi că ai acționat impulsiv? întrebă Colin.

- Când am acceptat să mă mărit cu tine? Chiar nu. Chiar dacă nu aş fi acceptat, tot nu m-aș fi întors la el. Îmi pare totuși rău că a făcut ceva ce regretă acum, dar nu mai poate schimba. Nu este un om rău.

Dar existase în el dușmănie, pe lângă gelozie. Și se pare că spusesese lucruri urâte despre ea la clubul White, în dimineața de după bal. De fapt, chiar nu-l cunoscuse niciodată cu adevărat, nu? Un gând neliniștitor, când îl știa de atâtă vreme.

- Chiar crezi, o întrebă Colin, că n-ar mai fi niciodată gelos dacă i s-ar da o a doua sansă?

- Din fericire, spus ea, nu voi ști niciodată.

Dar știa. Închise brusc ochii și-și aminti că Desmond îi jurase iar și iar că nu o să mai bea, că nu o să mai abuzeze niciodată, nici verbal, nici fizic. Oamenii nu se schimbau atât de ușor.

- Dar o să-i răspund la scrisoare, dacă nu ai nimic împotrivă. Aș prefera să nu existe resentimente între noi.

- *Dacă nu am nimic împotrivă?* Stătea în picioare, privind-o de sus, încruntat. Ascultă-te ce spui, Elizabeth. Dacă aş avea ceva împotrivă, nu aş fi cu nimic mai bun decât el. Chiar nu a avut nici un bărbat încredere în tine?

- Ce legătură are încrederea cu toate acestea?

- Dacă i-ai scrie fără ca eu să ştiu şi aş afla mai târziu, spuse el, m-aş întreba oare ce i-ai zis? Ce i-ai spus despre mine? Aş crede că, dacă mi-ai ascuns lucrul ăsta, e posibil să-mi fi ascuns şi altele? Aş începe să fiu bănuitor în ceea ce te priveşte şi ţi-aş cere supunere şi transparentă totală? Asta n-ar fi o căsătorie, Elizabeth. Nu ar exista încredere aici. Poți să-i scrii lui Codaire sau nu. Nu e treaba mea. Este a ta. Nu trebuie să mă întrebi vreodată cui poți să-i scrii. Sau cu cine poți să valsezi. Sau să discuţi. Sau să râzi. O să fii soția, nu proprietatea mea.

Îşi dădea seama că e furios. Întinse o mână ca să-i mângâie unul din brațele strânse la piept.

- Mă faci să înțeleg de ce ţi-am spus da ieri, zise ea. O să-i scriu şi-o să-i spun că-i accept scuzele.

Colin se aplecă şi o sărută din nou, scurt, pe buze.

- Spune-mi, zise el, ai de gând să te ascunzi până la nunta noastră?

- Nu cred că o să mi se îngăduie acest lux, spuse ea, râzând. Verișoara Eugenia şi Matilda vor găzdui un ceai de după-amiază, la fel şi mătuşa Lilian. Există sugestia unei seri la teatru cu Anna şi Avery şi Wren şi Alex. Şi posibil o seară la Vauxhall Gardens cu verișoara Louise şi Jessica şi încă vreo câteva persoane aduse de ele. S-ar putea să fie o serată la verișoara Mildred şi Thomas. Şi cu siguranţă vor exista încă şi mai multe comploturi pentru a mă târî într-o societate aleasă cu grija. Între timp, tare mă tem că va trebui să merg la cumpărături sau să admir vreo galerie sau alta cu oricine va dori să mă însotescă, de preferat cu cineva care nu crede cu disperare că am nevoie de protecție.

- Îmi place tare mult să-ți văd ochii sclipind, spuse el. Ai niște ochi minunați, Elizabeth.

- Dar numai atunci când sclipesc?

Simți cum roșește.

- Trebuie să faci ceva mult mai îndrăzneț decât să priviști tablourile dintr-o galerie, spuse el, sau să iezi ceaiul

cu un grup de matroane sau să sorbi vin la o serată. Trebuie să mergem la un bal.

- Oh, nu prea cred! se grăbi ea să protesteze. Nu prea îmi plac balurile, în momentul de față.

- Îmi amintesc că am acceptat o invitație la un anumit bal, spuse el. Chiar în seara asta, de fapt. Dat de soții Ormsbridge. S-au căsătorit vara trecută, după ce ea a avut un sezon de debut de mare succes. Familia Ormsbridge nu are titlu de noblețe, dar el este extrem de bogat și cu o reputație impecabilă. Este totodată băiat de treabă și un bun prieten de-al meu de pe vremea când eram amândoi studenți la Oxford. Părerea generală este că doamna Ormsbridge a făcut o partidă foarte bună. Părerea lui privată este că el, unul, a făcut una și mai bună. Au organizat un bal luxuriant, din câte am înțeles, ca să arate lumii cât de bine s-au descurcat amândoi. Am dansat cu doamna de câteva ori anul trecut și am găsit-o fermecătoare. Tu ai acceptat invitația? Sunt sigur că ai primit una. Toată lumea a primit.

- Colin, spuse ea. Doar nu sugerezi să mergem! În seara asta?

- De ce nu? întrebă el. Desigur, în afara de faptul că nu prea-ți plac balurile în momentul de față.

- Tocmai din acest motiv! spuse ea.

- Hm... Se încruntă, prefăcându-se cufundat în gânduri. Nu este un motiv. Mai încearcă.

- Colin! Îl privi exasperată. Gândește-te numai cum s-a terminat ultimul bal. A trecut mai puțin de-o săptămână de atunci.

- Ai cunoscut-o pe doamna Ormsbridge? întrebă el. Îți place?

- Nu o cunosc personal, zise ea, deși îmi amintesc că a fost una dintre prietenele Jessicăi anul trecut, când au debutat împreună. Era o fată plăcută, nepretențioasă. Am văzut-o de câteva ori anul asta. Pare fericită.

- Atunci, fă-o și mai fericită, spuse el. Fă ca balul ei să fie cel mai discutat și cu cel mai mare succes din tot sezonul. Știi că aşa o să fie dacă o să te duci. Împreună,

vom fi senzația serii - probabil a întregii săptămâni. Poate chiar a întregii luni. După anunțul de azi-dimineață, societatea ne va privi cu gura căscată când vom apărea prima oară împreună, în calitate de cuplu logodit.

- Vai de mine! spuse ea și-și mușcă buza de jos, ca să nu o pufnească râsul. Tare mă tem că ai dreptate.

- Mi se întâmplă adesea, spuse el pe un ton plăcut, apoi o privi rânjind. Ai de gând să încerci să devii din nou respectabilă participând la ceaiuri și serate? Sau ai de gând să ascultă muzica și să dansezi în ritmul ei?

- Vai de mine! spuse ea din nou, privindu-l lung.

Și își aminti dintr-o dată de Viola, când venise aici cu un an în urmă, pentru nunta lui Alex, și nu voise să fie văzută de societate. I se păruse prea curând după ce căsătoria ei cu varul Humphrey fusese expusă drept bigamie. Iar Wren nu voia nici ea să fie văzută în societate, pentru că purtase un văl pe față aproape întreaga viață și abia de curând începuse să renunțe la el în particular. Dar cele două se provocaseră reciproc și ieșiseră împreună într-o seară, cu fruntea sus și fără văl. Dacă ele putuseră, cu siguranță putea și ea.

- O să-i scriu doamnei Ormsbridge ca s-o întreb dacă preferă să nu vin, spuse ea. Ultimul lucru pe care mi l-aș dori ar fi să-i distrug balul.

Ochii lui zâmbeau întrai ei și arăta nedrept de frumos.

- E o nebunie, adăugă ea.

- Îmi păstrezi primul vals? întrebă el.

capitolul 17

Ochii lui Lady Hodges străluceau de bucurie în momentul în care ultimii dintre invitați își luară rămas bun. Fusese o după-amiază veselă, în timpul căreia întreținuse mai multe persoane, inclusiv mai multe tinere, ale căror mame erau atât de naive încât să le permită să vină neînsoțite la unul din ceaiurile ei, și mai mulți tineri domni,

care veniseră să aducă omagii zeiței și să flirteze cu ea în mod scandalos și ceva mai discret cu celelalte doamne. Conversația fusese animată și implicase multe râsete din partea bărbaților și obraji întroșiți din partea doamnelor. Un Tânăr poet, cu părul prea lung și prea sălbatic și cu haina atât de roasă încât era aproape găurită la coate în vreme ce colțurile cămășii stăteau pleoștite, fiind prea puțin apretate, citise cu voce tare un sonet închinat buclei ce mânăgâia obrazul lui milady, pretinzând apoi că-l compusese pe moment.

- Nu am nici o îndoială, mormăise lordul Ede, deschizându-și cutiuța de prafuri și examinându-i conținutul.

- Nu fi rău, Ede! răspunse Lady Hodges cu vocea ei dulce, oferindu-i mâna poetului în semn de favoare specială și zâmbindu-i grațios.

Luase parte la conversație, se învârtise printre mușafiri, le zâmbise dulce tinerelor îmbujorate și viclean domnilor care flirtau cu ele. Râsesee ușor și se gudurase și protestase la toate complimentele și linguișelile și declarațiile de adorare care erau revărsate asupra ei. Lovise cu evantaiul încheietura unui gentleman când acesta își exprimase uluirea să afle că Blanche, Lady Elwood, era fiica și nu sora mai mare a lui milady.

- Cere-ți scuze numai decât lui Lady Elwood pentru o asemenea insultă! ii spusesese. Deși toată lumea face această greșală, sau cel puțin pretinde să o facă, atunci când o întâlnește pentru prima oară. Toți sunteți niște linguișitori. Haide, recunoaște că e frumoasă.

Lady Hodges se prăbuși într-un fotoliu când rămase în sfârșit singură - singură cu excepția suitei obișnuite, desigur. Blanche stătea cel mai aproape de ea în vreme ce Sir Nelson Elwood, care fusese absent aproape tot timpul petrecerii, stătea în picioare, în spatele ei. Lordul Ede era la una dintre ferestre, deși nu putea vedea afară, de vreme ce draperiile roz care le acopereau, filtrau și reduceau lumina din încăpere nu trebuiau sub nici o formă atinse. Patru tineri, care nu locuiau în casă și care nu erau în mod oficial servitori, deși nu erau considerați

nici invitați, se învârteau pe lângă fotoliul ei, unul mânând evantaiul din pene de păun, altul ținând o batistă cu tiv de dantelă, în cazul în care ar fi avut nevoie de ea, un al treilea aducându-i un pahar de limonadă și al patrulea stând pur și simplu degeaba, pentru că nu era nimic altceva de făcut deocamdată.

Veselia doamnei era fragilă. Toți cei din jur își dădeau seama și așteptau explozia care avea să urmeze în mod inevitabil.

- Îmi imaginez că ai citit anunțul despre logodna fiului meu în ziarele de dimineață, Ede, nu? întrebă ea.

Dar era o întrebare retorică. Nu ar fi avut cum să nu știe. Cineva menționase aspectul ceva mai devreme și o felicitase pe Lady Hodges. Aceasta îi zâmbise radios bărbatului, îi spusese că este amabil și-l bătuse peste obraz cu evantaiul închis. Orice posibilitate ca vreun alt invitat să-și exprime felicitările dispăruse când ceilalți observaseră pata roșie rămasă pe obrazul nefericitului.

- L-am citit, spuse lordul Ede. Este o doamnă care merită luată în serios. Nu a dat bir cu fugiții, aşa cum ar fi făcut aproape oricare alta.

- Sunt curioasă, spuse ea. De ce e logodit cu văduva și nu cu domnișoara Dunmore?

- În mod clar cineva a vorbit... Cineva care n-ar fi trebuit să vorbească.

- Poate chiar tu, zise ea. Poate că ai fost neglijent.

- Eu nu sunt niciodată neglijent, o informă el. Poate că ai găsit în sfârșit un adversar pe măsura ta.

Îl privi îndelung, cu ochii mijiți, în timp ce unul din tineri îi răcorea fața cu evantaiul.

- Vom vedea, spuse ea. Cu câți ani este mai mare decât Colin?

- Cu cel puțin zece ani, milady, spuse Tânărul care nu avea nimic altceva de făcut.

Lady Hodges își mută privirea asupra lui.

- Cu siguranță te înșeli, spuse ea, dulce. Aș fi zis că cel puțin cu douăzeci.

- Cel puțin atât, milady, spuse el.

- Înalta societate trebuie să făcută să înceleagă că ea a fost cea care a dat anunțul în ziar. Oamenii ar trebui să poată avea încredere că ceea ce citesc în ziare este adevărat. E o femeie deșteaptă. Aşa îşi fac rost de soţi văduvele lipsite de frumuseţe, presupun. E uşor patetic, nu? Dar foarte necinstit. Iar asta e ceva ce nu pot suporta. Bietul meu Colin! E posibil să fi ştiut ce-o să-i aducă ziua de azi?

Lordul Ede se uită la ea, cu o sprânceană ridicată și o expresie cinică.

- A valsat cu ea la toate balurile, spuse el. Valsa și rădea împreună cu ea la balul care a pus capăt primei logodne. Si o săruta în Hyde Park a doua zi.

- Este foarte deșteaptă, spuse Lady Hodges. Îi recunosc acest merit. Lady Dunmore, pe de altă parte, este foarte proastă și rău crescută și mă bucur să spun că fiul meu nu se va însura cu fata ei. Este o Tânără insipidă, nu crezi, Ede? Frumusețea ei este exagerată.

- Aș crede că Lady Dunmore era foarte supărată când îi-a scris acea scrisoare, spuse Ede.

- Si nu e de mirare, zise ea. Când se aştepta să vadă în ziarele de dimineață că fiica ei - a doua ei fiică, aş adăuga - a pus mâna pe cel mai râvnit burlac al sezonului. A fost de-a dreptul impertinentă. Si când a dat vina pe mine, Ede, a întrecut pur și simplu măsura. Eu nu am spus niciodată nimic ca să-o încurajeze. Dimpotrivă.

Lordul Ede era obișnuit cu minciunile ei sfruntate și abia dacă clipi. La fel de obișnuiți se pare că erau și ceilalți membri din anturaj, care nu clipiră deloc.

- Scumpul meu Colin este doar logodit cu văduva asta insipidă. Nu sunt căsătoriți încă. Mă întreb...

Tânărul care ținea batista își drese vocea, și Lady Hodges își îndreptă atenția asupra lui.

- Se spune, milady, zise Tânărul, că lordul Hodges este prieten cu domnul Ormsbridge și că a acceptat invitația la balul acestuia din seara asta. Se spune că va fi unul dintre cele mai mari evenimente ale sezonului. Este posibil, ba chiar probabil, să vină însotit de noua logodnică.

- Oh, cu siguranță nu, milady! exclamă șocat cel cu paharul de limonadă. Nu când doamna în cauza s-a făcut de rușine în întreaga societate.

- Mie mi se pare, spuse lordul Ede părând ușor amuzat, că doamna în cauză are o coloană vertebrală puternică.

- Chiar aşa? zise Lady Hodges. Are complimentele mele. Dar va face oare o mișcare atât de îndrăzneață? Și vor participa și Lady Dunmore și domnișoara Lydia Dunmore la balul ăsta? Este foarte probabil, ținând cont că sezonul a început de mult și că biata fată nu are încă nici un pretendent mai important.

Întoarse capul ca să-și contemplă fiica, pe Blanche, care stătea tăcută lângă ea.

- S-ar putea ca Lady Overfield să se dovedească un adversar pe măsura ta, zise lordul Ede, scoțându-și din nou cutiuța de prafuri din buzunar și deschizându-i capacul cu degetul mare.

- La fel și Hodges.

- Colin este doar încăpățânat, spuse ea, dând nepăsătoare din mâna. Face asta ca să mă sfideze, caraghiosul - asta presupunând că a aflat dinainte de anunțul care trebuia să apară în ziarele de azi. Știe că a fost întotdeauna favoritul meu și simte prin urmare nevoia să-și manifeste independența față de mine, chiar dacă asta înseamnă să facă ceva de-a dreptul nesăbuit cum ar fi să se logodească cu o femeie cu douăzeci de ani mai bătrână decât el. Cu cel puțin douăzeci de ani. O să se potolească el. Mă iubește.

Lordul Ede făcu o plecăciune, luă puțin praf pe unghie și trase apoi pe fiecare nară.

Lady Hodges se uita din nou la fiica ei, care tocmai fusese informată că nu era ea preferata mamei ei.

- Blanche și Elwood, dragii mei, spuse ea. Trebuie să vă duceți la bal în seara asta. O să vă prindă bine o ieșire.

Când se întoarseră de la plimbarea prin parc cu bebelușul, Wren și Alexander o crezură nebună. Apoi Wren se repezi și o îmbrățișă strâns și declară că era exact atitudinea la care se aștepta din partea lui Elizabeth.

- Nu am cunoscut niciodată pe nimeni mai curajos, declară ea, uitând de ce curaj imens avusese nevoie chiar ea cu un an în urmă, când se transformase dintr-un pustnic de-o viață în contesa de Riverdale, cu o viață socială extrem de activă.

Alexander tot mai credea că e o nebunie și-l învinoățea pe Colin pentru că făcuse o sugestie atât de nesăbuită.

Mama lui Elizabeth, întorcându-se de la plimbarea cu mătușa Lilian, fu uluită, apoi însă își cuprinse fiica într-o îmbrățișare chiar mai strânsă decât fusese cea a lui Wren.

- Este exact genul de lucru la care mă așteptam din partea ta, spuse ea. Prostuța mea Lizzie! Trebuie să anunțăm familia.

Mătușa Lilian dădu din cap.

- Eu și Richard nu aveam de gând să mergem în seara asta, deși am acceptat invitația, spuse ea. Trebuie să mă întorc acasă, Althea, ca să-l anunț că până la urmă ne ducem. Nu sunt sigură în ceea ce-i privește pe Susan, pe Alvin sau pe Sidney, dar le voi trimite tuturor câte un bilet, fără întârziere.

- Tot e o nebunie, spuse Alexander. Nici măcar forța reunitei a familiilor noastre să ar putea să nu fie îndeajuns să te salveze de la o mare umilință, Lizzie. Colin ar fi trebuit să știe mai bine. Îmi imaginez că a fost sugestia lui.

- Da, spuse ea, zâmbindu-i. Și mi-a prins brațul la spate și mi l-a sucit până când am acceptat.

Alex plescăi din limbă și clătină din cap.

- Cu ce-am greșit să merit o soră atât de încăpățanată? mormăi el.

- Și un cumnat atât de nesăbuit? întrebă Wren.

Alex oftă și clătină iar din cap.

Mătușa Lilian plecă aproape imediat, iar mama lui Elizabeth dispără în salonul de dimineată ca să scrie în grabă câteva scrisori.

Însemna că se putea aștepta la o mică armată de susținători în seara asta, își spuse Elizabeth. Asta nu o împiedică să se trezească scăldată într-o transpirație rece de mai multe ori în decursul după-amiezii, chiar și după ce primi un bilet scurt dar călduros și foarte amabil din partea doamnei Ormsbridge drept răspuns la cel trimis de ea, în care o asigura că era cât se poate de bine-venită la balul din acea seară.

Hotărî să îmbrace rochia de seară turcoaz. O avea de trei ani și totul la ea denota simplitate, mai degrabă decât să fie croită după ultima modă. Talia era suficient de înaltă cât să fie încă acceptabilă, adevărat, iar linia fustei suficient de strâmtă. Decolteul era destul de adânc ca să fie potrivit pentru seară, deși nu atât de adânc cât să atragă atenția. Dar nu avea nici un fel de volănașe sau broderii sau dantele sofisticate la tivul rochiei sau la marginile mânecilor scurte. Farmecul rochiei, considerase întotdeauna Elizabeth, consta în croiala ei impecabilă. Îi urmărea curbele până sub piept, apoi își se răsucea în jurul picioarelor și al soldurilor în falduri ușoare în timp ce mergea. Materialul reflecta lumina, fără să strălucească propriu-zis. Camerista îi coafă părul ridicat, cu mai multe bucle decât purta în timpul zilei, dar nu mult mai multe, și fără zulufi simandicoși care să-i atârne pe la tâmpale sau pe gât.

Era mulțumită de înfățișarea ei, deși își simțea palmele transpirate în timp ce și aranja fusta. Una din temerile ei pentru această seară era că toți cei care o să se uite la ea – și era sigură că toată lumea o să se uite – o să caute semne că încerca să pară mai Tânără decât era. Avea treizeci și cinci de ani și era mulțumită să-și arate vîrstă. Dar nu mai mult. Avusese la fel de multă grijă să nu pară ofilită sau prost îmbrăcată.

Oh, cum putea să-și imagineze că înfățișarea ei era doar una dintre temerile acestei seri? Ca și cum n-ar

fi fost decât două, cel mult trei! Erau atât de multe că ar fi putut scrie o carte. Preț de câteva zile, fusese zugrăvită drept una dintre cele mai întunecate și depravate ticăloase. Și acum, colac peste pupăză, pusese mâna pe cel mai râvnit burlac al sezonului, un gentleman bogat și fermecător și chipeș dincolo de cuvinte și cu mulți ani mai Tânăr decât ea. Pe lângă sudoare, începu să simtă acum mii de ace în palme. Părea că nu apucă să tragă aerul în piept suficient de repede cât să țină ritmul cu bătăile inimii.

Oh, *ura* chestia asta! își spuse luându-și șalul și evantaiul, apoi coborî la parter unde o așteptau mama ei, Alex și Wren, arătând toți trei de parcă se pregăteau să conducă la spânzurătoare. Toți zâmbiră parcă la comandă în clipa în care o zăriră coborând scările. Nu-i plăcea că se simtea la fel de emoționată și de nesigură ca atunci când, mult mai Tânără fiind, își făcuse debutul în societate. Dar știa că seara aceasta avea să fie cu mult mai rea decât cea de atunci.

Ba nu, n-o să fie! Avea treizeci și cinci de ani, era o femeie matură, cu experiență, care putea face față unor situații jenantă și știa să contracareze un atac. Era Elizabeth Overfield și avea conștiința curată. Nu făcuse nimic de care să se rușineze. Oh, cu siguranță vor exista persoane mai mult decât încântate care să comenteze pe seama grabei cu care ea și Colin se logodiseră, la doar câteva zile de la balul dat pentru a sărbători logodna ei cu un alt bărbat. Aceste persoane aveau să susțină că tocmai se demonstrase că Sir Geoffrey avusese dreptate în privința lor. Dar nu făcuseră *nimic greșit*. De ce să aștepte o lună sau două luni sau un an înainte să facă anunțul, doar de dragul aparențelor? Oamenii n-aveau decât să credă ce voiau. Dacă societatea voia să o despice în bucătele, treaba ei! Elizabeth nu-și dorea decât să participe la un bal la care fusese invitată împreună cu logodnicul ei – care o ceruse în căsătorie pentru că aşa își dorise și a cărui cerere o acceptase pentru că dorise și ea.

Nu că aceste amănuște erau treaba oricărui altciva în afară de a lor.

Zâmbi simplu și natural, ca întotdeauna, deși fu nevoie de un mare efort ca să o facă.

Peste numai câteva minute, erau în trăsură și se îndreptau spre conacul Ormsbridge și foarte curând după aceea trăsura opri în fața casei. Un valet deschise ușa și coborî treptele, apoi toți păsiră pe covorul roșu și intrară în holul mare, care era foarte animat și plin de zarvă. Persoanele alinate pe scări, așteptând să-și salute gazdele înainte de a intra în sala de bal, se întoarseră aproape la unison ca să se uite la ei.

Ei bine, își spuse Elizabeth, nu se putea spune că nu se așteptase. Și era prea târziu ca să se răzgândească și să dea fuga înapoi acasă, unde să se ascundă sub cea mai groasă pătură pe care o găsea. Zâmbi în schimb și făcu eforturi uriașe să-și păstreze calmul și seninătatea.

Colin îi aștepta în hol, Tânăr, cu picioarele lungi și păr ca de aur și uluitor de frumos în ținuta de seară, neagră cu argintiu. Făcu un pas în față, zâmbind, și luă mâna lui Elizabeth într-o lui, se aplecă și o ridică la buze. Mai multe oftaturi se auziră din direcția scărilor.

- Încă mă minunez, spuse el, cu voce joasă, că o să fii soția mea.

Era o minune și pentru ea.

- Este un compliment? întrebă, cu o sclipire jucăușă în ochi. Te rog să nu răspunzi dacă nu este.

Colin își îndreptă spatele, fără să-i dea drumul la mână, apoi rămase pe gânduri înainte să răspundă. Poate că Elizabeth ar fi fost îngrijorată, dacă nu i-ar fi observat zâmbetul din colțul gurii.

- Cum să găsesc cuvintele potrivite? spuse el. Tu ai ceva ce nu este doar frumos, e frumusețe în sine. Nu pot să cred că sunt atât de norocos. Îmi dau seama că nu te-aș fi câștigat nici într-un milion de ani dacă circumstanțele nu mi-ar fi permis să te iau pe sus.

Oh. Și afurisitul părea să fie sincer.

- Cât timp ți-a luat să îneveți pe dinafară cuvintele astea? îl întrebă. Ești de-a dreptul absurd, să știi.

- De acord, spuse el. Să spunem atunci un milion de ani și jumătate.

Își lăsa capul într-o parte.

- Ai emoții?

- E bine că femeile poartă fuste lungi, ii spuse ea. Îmi tremură îngrozitor genunchii. Si să nu-mi spui că tu ești atât de calm și de relaxat precum pari.

Colin râse încetisor, apoi se întoarse să o sărute pe Wren pe obraz – întotdeauna pe cel pe care avea semnul din naștere, remarcă ea – și să-i salute pe ceilalți doi, înainte de a-i oferi brațul lui Elizabeth și de a o conduce înspre scara mare.

Foarte Tânără doamnă Ormsbridge era îmbujorată și vădit entuziasmată să primească invitații la primul bal pe care îl dădea. Dar când ii zări în momentul în care majordomul le anunță numele, chipul i se lumină cu o și mai mare placere.

- Lady Overfield! spuse ea, prințându-i mâna lui Elizabeth și începând să vorbească foarte repede și pe nerăsuflare. Eu și Michael am fost la balul baroanei de Netherby de săptămâna trecută și trebuie să-ți spun că mi-a părut îngrozitor de rău pentru dumneata. Ce s-a întâmplat atunci și ce se tot întâmplat de atunci încocace este îngrozitor de nedrept. Sper că îți dai seama cât de mulți oameni îmi împărtășesc părerea. Cei din tabăra adversă par într-adevăr să facă mai mult zgomot, dar aceștia trebuie ignorati, ba chiar disprețuiți de oricine are un dram de bun-simț. Am fost extrem de bucuroasă când Michael mi-a citit anunțul logodnei voastre din ziarul de dimineață. Bucuroasă pentru dumneata și bucuroasă pentru lordul Hodges, pe care îl consider prieten.

Îi adresă un zâmbet lui Colin.

- Și am fost mișcată să primesc biletul dumitale azi-dimineață. Foarte atent și delicat, aşa cum mi-am imaginat întotdeauna că trebuie să fii. Prezența dumitale în seara asta va face ca balul meu să fie cel mai discutat din tot

sezonul, ceea ce e minunat pentru mine, dar nu atât de minunat pentru dumneata, presupun. Ai fost foarte curajoasă că ai venit și te admir pentru asta. Michael, uite cine-i aici.

Domnul Ormsbridge făcu o plecăciune în fața lui Elizabeth și spuse toate lucrurile cuviincioase, în timp ce soția lui își îndrepta atenția asupra lui Colin și, după el, asupra mamei lui Elizabeth, a lui Alexander și Wren.

Și momentul sosise. Colin îi oferi brațul și Elizabeth îl acceptă și intrară astfel în sala de bal, unde zgomotul conversației își schimbă sesizabil tempoul, mai întâi coborând până la aproape un murmur, apoi grăbindu-se să-și recăștige vigoarea. Îi era evident lui Elizabeth că se aflase despre venirea lor și că toată lumea așteptase cu nerăbdare acest moment.

Era, își spuse, cu siguranță cel mai îngrozitor moment din viața ei. Dar, chiar în timp ce gândeau acest lucru, își dădu seama cât era de ridicol. Existaseră momente mult mai rele. Și de ce să fie acesta atât de îngrozitor? Ce făcuse ca să se simtă așa? Întoarse capul spre Colin și descoperi că acesta se uita la ea, cu ochii fixați întrai ei, foarte albaștri și zâmbitori și plini de... ce? Mândrie? Îi simțea brațul ferm sub mâna ei.

Și în acel moment realiză un lucru în legătură cu el. Știa că i-ar fi fost foarte ușor să evite asta. Totul. Nu fusese nevoie să o ceară în căsătorie, nici după dezastrul de la balul ei de logodnă, nici cu o zi în urmă. Nu făcuse nimic ca să o compromită, nimic care să-l oblige să se sacrifice de dragul ei. Și chiar și acum, după ce o ceruse în căsătorie și ea acceptase, nu fusese obligat să înfrunte întreaga societate alături de ea, într-un mod atât de public. La urma urmei, nu-i era ușor să fie văzut împreună cu cea mai rău-famată femeie din Londra, oricât de nedrepte ar fi fost acuzațiile. Cu siguranță nu-i era ușor, după un anunț atât de neașteptat în ziarele de dimineată, să vină aici și să înfrunte unele dintre domnișoarele care, cu siguranță, speraseră că începuse să le curteze. Dacă domnișoara Dunmore sau mama ei aveau idee

ce ar fi trebuit să scrie în anunțul apărut azi-dimineață și dacă erau aici în această seară, era foarte posibil să-l pună într-o poziție deosebit de dificilă.

Dar făcuse totul. Pentru sine? Cu siguranță nu. Atunci, pentru ea. Pentru că era bun și onorabil și un pilon de stabilitate, de dreptate și de bunătate. De Crăciun, când se considerase un Tânăr imatur, se înșela-se. Și-l amintea cum spusesese chiar în ziua de Crăciun că era nevoie să devină bărbat. Dar era deja bărbat. Unul dintre cei mai buni. Și putea avea încredere totală în el. Își dorise, mai presus decât orice, să se mărite cu un bărbat în care putea avea încredere și, fără să-și dea seama cum, îl găsise.

Își zâmbiră unul celuilalt și, dacă încă de la Crăciun rezistase să admită că era profund și irevocabil îndrăgostită de el, ei bine, nu mai putea nega acest lucru acum. Și de ce să nege? Era viitorul ei soț.

Mama ei, Wren și Alexander li se alăturaseră. Dar Colin își apropie capul de al ei și vorbi încet, ca să nu poată fi auzit decât de ea.

- Familiile Westcott și Radley se pregătesc să strângă rândurile în jurul nostru și să formeze un fel de scut impenetrabil, spuse el. Să-i aşteptăm? Sau să ne ducem în celalătă parte a sălii și să discutăm cu grupul în care se află Ross Parmiter?

Elizabeth privi în direcția indicată și-l văzu pe prietenul lui Colin privindu-i la rândul lui și ridicând o mână în semn de salut. De ce nu puteau aștepta să vină el și să discute cu ei? Dar nu asta era ideea, nu? Și când îi fusese ei vreodată frică să traverseze o sală de bal?

- Absolut, hai să mergem la el! spuse.

Și aşa începu marea încercare a serii. Toată lumea era, firește, cu atenția concentrată asupra lor, aproape exclusiv, deși cei mai mulți erau prea bine-crescuți ca să se holbeze pe față. În mod normal, Colin se simțea extrem de confortabil în adunări numeroase, convins fiind că nu era suficient de fascinant cât să atragă mai multă

atenție decât ar fi fost cazul. Chiar și anul astă, după ce vorba se răspândise la balul Dunmore că intenționa să-și găsească o soție, se simțise doar ușor inconfortabil. Pentru că interesul suplimentar nu făcuse decât să-i ușureze căutarea. Tinerele de mărătiș fuseseră aduse și-i fuseseră prezentate fără să fie necesar ca el să facă vreun efort.

În seara asta se simțea în mod distinct inconfortabil. Si scos în evidență.

Îl ajuta să știe că Elizabeth se simțea cu siguranță mai rău și că, de fapt, seara asta era pentru ea și nu pentru el. Îi simțea mâna ușoară și sigură pe braț și, când își zâmbiseră în urmă cu câteva minute, găsise exact ce se așteptase să vadă – demnitate calmă, un zâmbet cald și sociabil, o ușoară sclipire în ochi, o femeie care se simțea perfect confortabil în trupul ei. Si simțise un val de afecțiune față de ea, la fel ca și o mare mândrie la gândul că femeia aceasta era logodită cu el și că toată lumea știa.

Înțelegea acum, aşa cum nu înțelesese de Crăciun, cât de greu muncise de-a lungul anilor ca să obțină această seninătate demnă, care nu era doar de suprafață, pentru că nu exista nimic fragil în ea. Cu toate astea știa că înăuntrul ei exista o fragilitate care o făcea să-i fie cu atât mai dragă, pentru că nu era o femeie de piatră, ci o femeie cu sentimente adânci. Îi admirase întotdeauna seninătatea. Acum, vedea în fragilitatea ei promisiunea unei relații. De la o Elizabeth perfectă și controlată n-ar fi putut decât să ia. Unei Elizabeth vulnerabile putea să-i și ofere. Diferența de vîrstă dintre ei parcă se micșorase. Ba nu, dispăruse. Devenise irelevantă.

Se gândi la ea și uită astfel de propria stânjeneală.

Se opriră de câteva ori în timp ce înaintau agale prin sala de bal înspre Ross Parmiter, care stătea în grupul lui, privindu-i. Schimbară câteva cuvinte cu prietenii și cunoștințe care insistă să discute cu ei, să-l felicite pe Colin și să-i ureze toate cele bune lui Elizabeth. Nimici nu-i acuză pe față, dar Colin Mizase pe asta. Pentru că, deși bârfele erau de-a dreptul nemiloase în societate, membrii acesteia rareori dădeau dovadă de proaste

maniere în public. De aceea cuvintele lui Codaire la balul de logodnă fuseseră atât de şocante. Până şi vreo câţiva dintre cei mai severi cărcotaşi înclinară capul politicos înspre ei şi nu făcură nici un efort vizibil să se țină la distanţă sau să-i condamne în mod direct.

Dar cum ar fi putut-o cineva ostraciza pe Lady Overfield? Văzând-o în seara asta, elegantă, demnă, zâmbitoare, cu siguranţă toţi îşi dădeau seama cât de ridicolă fuseseră toate poveştile. Cu siguranţă cei mai mulţi îşi dădeau seama că fuseseră lansate de cineva care îi voia răul.

Disconfortul era întru câtva mai mare pentru el decât pentru ea. Domnişoara Madson era la bal şi drumul lui prin sala de bal împreună cu Elizabeth îl ducea direct pe lângă ea. Avea câteva rude şi prieteni şi tineri gentlemenii strânşi protectiv în jurul ei, cu toţi determinaţi să-i arate în mod cât se poate de clar, lui şi tuturor celor din jur, că Tânără nu fusese niciodată câtuşi de puţin interesată de el. Colin nu auzi decât vreo câteva observaţii răzleţe din partea grupului, însă nu era nevoie de un efort prea mare de imagine ca să înțeleagă intenţia membrilor săi.

Domnişoara Dunmore era şi ea prezentă şi, din nefericire, aproape de grupul lui Ross Parmiter. Şi mai multe persoane erau strânse în jurul ei, în frunte cu mama sa, care le întoarse în mod ostentativ spatele atunci când se apropiară şi comentă, suficient de tare cât să se facă auzită, că mirosul neplăcut venea cu siguranţă de la ferestrele franjuzeşti, care erau la o distanţă apreciabilă şi bine închise. Alţi membri ai grupului înălţară vocile atât cât să poată fi auziţi comentând despre simplitatea rochiei *cuiva* şi de modul total nepotrivit în care îşi coafase părul, despre cum băgase deja un soţ în mormânt şi, fără îndoială, nu avea să fie fericită până nu proceda la fel cu al doilea. Se auziră şi câteva zeflemele despre prunci răpiţi din leagăn. Şi tot aşa în vreme ce domnişoara Dunmore în sine era palidă şi avea un aer tragic şi curajos. Era interesant că toţi o atacau pe Elizabeth, mai

degrabă decât pe el. Asta, firește, dacă nu cumva remarcă despre miroslul neplăcut fusese direcționată spre el.

Cel puțin, Codaire nu era prezent.

Ross îl privi curios pe Colin în clipa în care ajunseră în dreptul lui, dar se înclină în fața lui Elizabeth și îi ură numai de bine, după care îi ceru să-i rezerve un dans pentru mai târziu.

Apoi fu anunțat dansul de deschidere, și Colin o conduse pe Elizabeth într-unul din șiruri. Îi zâmbi în timp ce și ocupă locul în fața ei, iar ea îi întoarse zâmbetul. Nimici nu-i evita. Ba chiar doamna de lângă Elizabeth, o matroană Tânără și plinuță, se întoarse să o felicite și o informă, chicotind, că era invidiată de toate doamnele nemăritate din oraș și foarte posibil chiar și de câteva măritate.

Michael Ormsbridge și soția lui își ocupară locurile în capul rândului, și dansul începu.

O făcuseră, își spuse Colin mai târziu, când el și Elizabeth ajunseră în capul rândului și le veni rândul să se răsucească, în vreme ce restul participanților stăteau deoparte și bătea din palme. Și – să vezi minune! – supraviețuise. Elizabeth era îmbujorată și avea ochii strălucitori și arăta de parcă se simțea într-adevăr bine.

Doamnei Ormsbridge avea să i se îndeplinească dorința. Balul ei avea să fie cu siguranță declarat senzația de până acum a sezonului, lumea avea să vorbească despre el cel puțin întreaga vară. Își ameți invitații cu frumusețea și zâmbetele ei, în timp ce Ormsbridge părea că mai are puțin și plesnește de mândrie și fericire. Nu aveau cu adevărat nevoie de atracția suplimentară a doi invitați notorii.

Membrii familiilor Radley și Westcott se pregătiră să se strângă în jurul lor, după ce dansul de deschidere luă sfârșit. Colin era conștient că Louise, baroana văduvă de Netherby, îmbrăcată în mov și cu pene înalte care făceau ca silueta ei deja impresionantă să pară și mai înaltă, îi flanca pe doamna Westcott, pe Wren și pe Alexander dintr-o parte, în timp ce Sidney Radley

se aprobia din cealaltă direcție împreună cu Susan și Alvin Cole. Dar Elizabeth, care nu părea să fi observat nici unul dintre cele două grupuri, îi luă brațul înainte să ajungă lângă mama ei și înclină capul în direcția ușii.

- Oh, uite, Colin! spuse ea și chipul îi fu luminat de un zâmbet cald.

Pentru a doua zi consecutiv, Colin se trezi față în față cu Blanche și Nelson. Nu-și amintea să-i mai fi văzut vreodată la un bal - sau să-i fi văzut oriunde fără mama lui până ieri, când apăruseră la el în apartament. O privire rapidă îl asigură pe Colin că Lady Hodges nu era prezentă acum.

- Haide să mergem la ei! spuse Elizabeth, trecându-și o mână prin brațul lui. Cu siguranță au venit pentru tine.

Sora lui și Nelson îi priviră apropiindu-se - două siluete frapante și elegante. Nici unul nu zâmbea. Colin se întrebă dacă primiseră o invitație oficială.

- Lady Elwood, spuse Elizabeth când se apropiară, cu voce caldă și primitoare. Sir Nelson. Cât mă bucur să vă cunosc în sfârșit!

Îi întinse o mână lui Blanche, și Colin își dădu seamă că celor două femei nu li se făcuse niciodată cunoștință în mod oficial.

- Minunat, murmură Blanche, cu vocea ca de gheăță. Mama a spus că o să fii mulțumită.

Și, firește, erau cel puțin zece, dacă nu mai mulți oameni suficient de aproape ca să audă schimbul de replici și mai mult decât dormici să o facă. Și mai erau încă o mulțime care puteau vedea ce se petrece - Elizabeth zâmbind călduros, fermecătoare, și întinzând mâna dreaptă, Blanche ignorând-o cu o expresie rece, Nelson cu o expresie enigmatică și mâinile strânse la spate, Colin rânjind și arătând, fără îndoială, ca un idiot.

Chiar râンjea? Verifică. Nu, de fapt nici măcar nu zâmbea.

Ce mama dracului? Nu mai demult de ieri veniseră pe neașteptate - și în mod deloc caracteristic pentru

ei - să-l prevină că mama lui intenționa să-l prindă într-o capcană și să-l oblige să se însoare cu domnișoara Dunmore. În seara asta veniseră... ca să ce?

Ca să-l facă de râs?

Ca să-o umilească pe Elizabeth?

capitolul 18

Elizabeth înțelege aproape numai decât. Firește că nu veniseră să-și manifeste susținerea față de mireasa aleasă de Colin, deși acesta fusese primul ei gând atunci când îi văzuse stând în ușile sălii de bal. Cât de naivă era! Veniseră la el cu o zi în urmă, fără știrea lui Lady Hodges, ca să-l prevină în legătură capcana care i se întindea pentru a-l căsători cu domnișoara Dunmore. Dar asta nu însemna că veniseră pentru a sărbători logodna lui cu ea. Ba chiar erau probabil oripilați de alegerea lui, la fel cum era cu siguranță și Lady Hodges.

În seara asta veniseră în calitate de emisari ai ei. Veniseră ca să creeze probleme, probabil într-un efort de a-l elibera pe Colin, care să-și poată alege o mireasă mai pe gustul mamei lui. Urma oare să fie centrul a două scandaluri într-o săptămână și să rupă două logodne în tot atâta timp? Cu bărbați diferenți? Era un gând prea bizar ca să-l poată contempla. Iar *bizar* era un cuvânt prea bland. Întreaga situație ar fi fost demnă de o farsă, dacă n-ar fi fost atât de îngrozitoare. Cum de i se puteau întâmpla toate acestea ei? Fusese atât de comună până cu doar câteva zile în urmă, nu ieșise cu nimic în evidență, viața ei nu prezintase un interes deosebit pentru nimeni în afară de cei din familie. Dar acum...

Cum de era posibil să fi pierdut în asemenea măsură controlul propriei vieți - din nou?

Însă simplul gând de a pierde controlul asupra a ceea ce i se întâmpla, ca atunci când fusese mult mai Tânără și mult mai prostuță, o făcu să stea dreaptă. Asta pur și simplu n-o să se întâmple! Refuza categoric să lase capul

jos și să se ofilească sub disprețul rece al unor oameni care nici măcar nu o cunoșteau.

Chiar toate privirile erau ațintite asupra lor? În mod normal, ar fi fost o dovedă de vanitate să-și imagineze aşa ceva, dar situația de acum nu era una normală. Firește că toată lumea o privea, chiar și cei care făceau eforturi să ascundă acest lucru. Atenția fusese concentrată asupra lor chiar și înainte de sosirea lui Sir Nelson și a lui Lady Elwood. Acum, de două ori mai mult. Când mai apăruseră aceștia doi la un eveniment din societate? Nu-și amintea să-i fi văzut vreodată. Fuseseră măcar invitați la balul ăsta? Cu siguranță era la fel de evident pentru toată lumea cum era pentru ea că anunțul neașteptat din ziarele de dimineață, despre logodna lui Colin, fusese motivul care ii adusese aici.

Singura întrebare era ce aveau de gând să facă?

„Mama a spus că o să fii mulțumită”, spusese adineauri Lady Elwood.

- Lady Hodges are perfectă dreptate, zise Elizabeth, zâmbind călduros și retrăgându-și mâna pe care nu i-o luase nimeni. Lady Elwood, vino să ne plimbăm împreună prin sala de bal, înainte să înceapă următorul set de dansuri. Cred că ar trebui să ne cunoaștem, ținând cont că vom fi în curând cumpnate.

Își strecură brațul pe sub cel al lui Lady Elwood, evident luând-o prin surprindere, și începu să o conducă prin sala de bal.

Era un risc uriaș, firește, pentru că-i oferea viitoarei ei cumpnate ocazia perfectă să facă exact ceea ce venise să facă. Lady Elwood nu trebuia decât să creeze o scenă – nu mare lucru, doar să-și tragă brațul dintr-al ei și să-i adreseze câteva cuvinte reci, înainte de a se întoarce la soțul ei. Flăcările scandalului ar fi sărit mai sus ca nici odată și ar fi mistuit-o pe Elizabeth. Însă, fiindcă fusese inițiativa ei, era în avantaj. Cel puțin pe moment.

Erau de vîrstă apropiată, Elizabeth știa asta. Erau și cam de aceeași înălțime, deși Blanche era mai zveltă. Era totodată blondă, o frumusețe clasice și avea o postură

dreaptă și elegantă. Purta o rochie albastră, după ultima modă a sezonului. Albastru de gheăță, nu se putea abține să remarce Elizabeth, ca să se potrivească cu cea care o purta.

- Lady Hodges nu a putut veni? întrebă politicoasă Elizabeth.

- La cina cu lordul Ede, spuse Lady Elwood. Si, în general, balurile i se par insipide.

Elizabeth știa câte ceva despre domnul în cauză. Era un bărbat mai în vîrstă, înalt și elegant, cu o înfățișare încă distinsă, în ciuda semnelor evidente de degradare.

- Mă bucur că ați venit totuși tu și Sir Nelson, spuse Elizabeth. Nu am avut ocazia să vă cunosc până acum.

- Eu nu am simțit nici o dorință să te cunosc, zise rece Lady Elwood, ținându-și brațul țeapă sub al lui Elizabeth, ca și cum începuse să-și dea seama că planurile îi erau dejucate.

Privirile erau ațintite aproape în mod direct asupra lor și urechile tuturor celor pe lângă care treceau erau ciulite.

- După ce Wren s-a căsătorit cu fratele meu, spuse Elizabeth, mărturisesc că nici eu n-am avut o mare dorință să te cunosc. Dar circumstanțele s-au schimbat. O să mă căsătoresc cu Colin. Am o familie mare și inimoasă, atât din partea mamei, cât și din partea lui tata. Colin visează să aibă și el o astfel de familie, chiar dacă mai mică. Colin și Wren sunt foarte apropiati și are o relație bună cu sora voastră, Ruby, și cu familia ei din Irlanda, deși nu are ocazia să-i vadă atât de des pe cât și-ar dori. Știu că îl doare că nu este apropiat de mama lui sau de tine și de soțul tău. Si ce îl doare pe el mă doare automat și pe mine. Mi-ar plăcea mai mult decât orice dacă am putea schimba lucrurile.

Le zâmbi verișoarei Susan și lui Alvin Cole, care îi adresără priviri de încurajare când trecu pe lângă ei.

- El este cel care a plecat la optsprezece ani, imediat după ce l-am îngropat pe tata, spuse Lady Elwood.

Nu l-a forțat nimeni. Nici eu, nici mama nu am gonit pe nimeni de acasă.

- Doar pe Wren, îi aminti Elizabeth, deși poate că nu era o idee bună.

Dar nu putea lăsa să treacă un asemenea neadevăr.

- Nu, spuse Blanche. Rowena a fost luată de mătușa noastră. Sau alungată de tata. Ia-o cum vrei. La fel cum tot tata l-a trimis pe Colin la școală, imediat ce a fost suficient de mare ca să meargă la Oxford. Asta nu a fost hotărârea mamei. A făcut-o în mod deliberat, ca să fie crud cu ea.

Elizabeth întoarse capul și se uită la Blanche. Nu știa aproape nimic despre tatăl lui Colin. Nu-l întrebăse niciodată, iar el nu-i spusesese nimic din proprie inițiativă. Există vreun adevăr în vorbele lui Blanche?

Văzu că începeau să se formeze perechile pentru următorul dans. Aproape că înconjuraseră întreaga sală. Și acum? Reușise până acum să evite un dezastru, dar era oare suficient?

- Cu siguranță îl iubești pe Colin, spuse ea, dacă te-ai dus ieri în apartamentul lui ca să-l avertizezi că i se întindea o capcană. Cu ajutorul tău, a reușit să-o evite și să logodit în schimb cu mine. Există posibilitatea de a fi pace între noi, Blanche? Și îmi permiti să-ți spun pe nume, ținând cont că vei fi cumnata mea? Țin foarte mult la fratele tău. Nu vă sunt dușman. Nici ție, nici mamei tale.

- Știu exact ce ești, spuse Blanche. Ești o oportunistă deșteaptă. Știm cu toții - întreaga lume civilizată știe - de ce urmează să te căsătorești cu fratele meu, *Lady Overfield!* Și nu știi nimic despre ce simt eu pentru el sau despre motivele pentru care m-am dus ieri la el. Mama n-o să te recunoască niciodată drept soția lui. Dacă te măriți cu el, o să-ți facă viața un iad. Și nu e o amenințare deșartă. Mama face chestiile astea extraordinar de bine, iar pe tine nu te place. De fapt, ar fi mai corect să spun că te detestă.

Cuvintele ei erau ca de gheăță. Dar Elizabeth continuă să zâmbească. Colin era încă lângă Sir Nelson. Unchiul Richard Radley și vărul Sidney erau cu ei.

- Blanche, spuse Colin, întinzând mâna înspre sora lui când se apropiară. Te-ai întors la timp ca să dansezi cu mine. Elizabeth o să facă pereche cu Nelson.

Elizabeth nu era sigură exact în ce fel intenționau cei doi să le facă probleme în seara asta. Probabil că planul fusese să o respingă în văzul tuturor și să spună ceva cât se poate de urât, având grijă să fie auziți de cine trebuie ca să se asigure că vorba se răspândea în câteva minute. N-ar fi fost nevoie de mult. Numele ei fusese deja târât bine prin noroi. Cu siguranță speraseră să facă în aşa fel încât să se asigure că-i va fi imposibil să continue logodna, sau chiar să mai rămână în Londra. Dar, oricare ar fi fost intențiile lor, fuseseră scoși de pe făgaș, în parte datorită prezenței de spirit a lui Elizabeth atunci când ii luase brațul lui Blanche și o plimbase, conversând, prin întreaga sală de bal - înainte ca aceasta să-și dea seama ce se întâmplă - și în parte datorită celor ce urmară, grație familiilor Westcott și Radley. Abia se termină primul set de dansuri, că Arvin Cole i-l solicită lui Blanche pe următorul, iar verișoara Louise, mama lui Elizabeth și mătușa Lilian sosiră împreună să se converseze cu Sir Nelson, în timp ce Elizabeth dansa cu domnul Parmiter, și Colin dansa cu Jessica.

Blanche Elwood nu avea talentul mamei ei, își spuse Elizabeth, iar soțului ei părea să-i lipsească interesul de a lua inițiativa. După ce se termină și al doilea set de dansuri, plecară de la bal. Elizabeth ii urmări plecând de lângă mama ei, întrebându-se cum avea să fie interpretată apariția lor în acea seară. Poate ca un semn de aprobare față de căsătoria lui Colin, în calitate de emisari ai mamei lui? Iar asta ar fi fost chiar opusul a ceea ce intenționaseră de fapt.

- Ei bine, spuse mama ei, a fost interesant. Au venit să-ți ureze de bine, Lizzie? Dar biata Wren!

Wren se ținuse cât mai departe de sora ei. Cu siguranță prezența soților Elwood la bal fusese un moment dificil pentru ea. Se apropiе acum, împreună cu Alexander. Zâmbea.

- A venit să creeze probleme? întrebă. Dacă da, ai gestionat situația absolut superb, Elizabeth! La fel și Colin. Să speră că nu vor mai face și alte probleme. Voi doi ați avut parte de suficiente neplăceri cât să vă ajungă o viață. Și totuși, ați trecut atât de frumos peste toate.

- Sunt foarte hotărâtă, o asigură Elizabeth, să am o relație cât mai amiabilă cu sora ta, Wren. Și cu mama ta la fel. Trebuie. De dragul lui Colin, a cărui poziție de cap al familiei și de proprietar al casei în care locuiește mama voastră îl obligă să încerce să facă pace cu ele. Dar îmi dau seama că asta ne obligă să fim neloiali față de tine. Crezi că ar putea exista posibilitatea să...

Dar fu întreruptă de o atingere pe umăr și, când se întoarse, văzu în spatele ei un domn pe care îl cunoștea.

- Lady Overfield, spuse el. Îndrăznesc prea mult dacă sper că sunteți liberă să dansați următorul dans cu mine?

- Mulțumesc, spuse ea. Sunt liberă și aş fi încântată.

Îl văzu pe Colin conducând pe ringul de dans o Tânără al cărei nume nu și-l amintea.

Se putea relaxa acum? Se terminase?

Seară astă o să se termine vreodată?

„Cu siguranță, timpul se scurge mai încet“, își spuse Colin, în timp ce balul continua.

Nu mai trăise nicicând o seară atât de lungă. Totuși, meritase să vină. Folosiseră timpul interminabil în mod productiv. Elizabeth își folosise seninătatea și farmecul ca să arate lumii că hidioasa caricatură a lui Lady Overfield ce le fusese prezentată în ultimele zile era cât se poate de departe de adevăr. Se plimbase, dansase, conversase și zâmbise, fără să se agațe nici o clipă de familia ei, deși i s-ar fi iertat dacă ar fi făcut-o. Iar Colin rămăsese uluit de felul în care gestionase situația cu Blanche

și reușise să evite ceva ce ar fi putut fi un dezastru pentru întoarcerea ei în societate.

El, unul, își petrecuse seara amestecându-se printre cât mai mulți invitați cu puțință, fermecând fără rușine doamnele și discutând cu bărbații. Când unii dintre prietenii lui își exprimară uimirea vizavi de anunțul apărut în acea dimineață, râse și le spuse că încerca încă de la Crăciun să o convingă pe Lady Overfield să se mărite cu el și că în sfârșit reușise. Era aproape adevărat. Adăugă că se considera cel mai norocos dintre bărbați, iar asta era întru totul adevărat.

Totuși, cu mult înainte să fie anunțat valsul, depresia începu să se strecoare în inima lui. Mama lui încercase să-l prindă în capcană și să-l forțeze într-o căsătorie pe care îi explicase în mod cât se poate de clar că nu și-o dorea, doar pentru că o voia pe domnișoara Dunmore drept noră, ca să o poată juca aşa cum joacă un păpușar o marionetă. Când acest plan nu-i reușise, îi trimisese pe Blanche și pe Nelson în seara asta, ca să distrugă logodna pe care el și-o alesese și pe care o anunțase public în această dimineață. Nu conta pentru ea că nu putea face asta decât distrugând-o pe Elizabeth, care nu făcuse nimic ca să merite un tratament atât de crud. Mama lui nu o voia pe Elizabeth pentru că avea treizeci și cinci de ani și nu era frumoasă, în singurul sens care conta pentru ea. Si pentru că simțea cu siguranță că nu o putea domina pe Elizabeth aşa cum ar fi putut face cu domnișoara Dunmore, sau cu majoritatea tinerelor care își căutau în momentul acesta un soț. Si Blanche, deși din motive numai de ea știute își sfidase mama cu o zi în urmă, venise în această seară, la porunca ei.

Și aceste femei erau mama și sora lui!

Se gândi la doamna Westcott și la Alexander – mama și fratele lui Elizabeth. Dar comparația, mai degrabă contrastul, era prea dureroasă.

Poate că ar fi fost mai bine să o încurajeze pe Elizabeth să se retragă la Riddings, casa ei din Kent, până când se stingea scandalul, cum s-ar fi întâmplat în mod

inevitabil în clipa în care mama lui ar fi crezut că a câștigat și că nu mai este nevoie să-și consume energia căutând adevăruri și jumătăți de adevăruri în trecutul ei, cu care să-i denigreze numele. Poate că nu-i făcuse nici o favoare lui Elizabeth convingând-o să se mărite cu el.

Poate că fusese un gest egoist din partea lui.

Un lucru știa cu certitudine. O să se ducă la mama lui chiar a doua zi și o să aibă o confruntare directă cu ea. Era o persoană dificilă, aproape imposibilă, după cum descoperiseră toți cei care îndrăzniseră să i se pună vreodată împotrivă. Întotdeauna obținea ce voia. Dar asta nu trebuia să se mai întâmple. Iar aşa ceva nu se rezolva dacă-i intorcea doar spatele și-i ignora existența, aşa cum făcuse până acum. Ziua următoare o să-și stabilească poziția o dată pentru totdeauna și... Ei bine, mintea lui nu reușea să-și imagineze ce ar fi putut să se întâmple atunci. O s-o facă și gata. Nu avea alternativă.

Se înclină apoi în fața lui Elizabeth, în timp ce perichile se îndreptau spre ringul de dans.

- Cred că este valsul meu, Lady Overfield, spuse el.

Îi zâmbi cu acea strălucire în ochi care îl făcea întotdeauna să se topească din cap până-n picioare și-și puse mâna peste a lui.

- Cred că aveți dreptate, Lord Hodges, ii răspunse.

Firește, nici măcar acum nu se puteau relaxa. Fiindcă absolut toți cei prezenți aveau să-și amintească fără doar și poate ce se întâmplase în timpul valsului de la balul Netherby, cu mai puțin de o săptămână în urmă. Era oare posibil ca totul să se fi petrecut atât de recent? Parcă trecuse o veșnicie.

Se așezără unul în fața celuilalt și o cuprinse în brațe în clipa în care muzica era pe cale să înceapă.

- Nu mă așteptam să ajung din nou o persoană de notorietate, spuse ea, oftând.

Din nou. Cuvintele îi frângneau inima.

- Pentru asta am venit în această seară, ii aminti el. Ca să înfruntăm societatea la unul dintre cele mai importante evenimente și apoi să putem lăsa în urmă toată

povestea asta absurdă. Ca tu să poți s-o lași în urmă. Dar, ca să ne putem duce planul la bun sfârșit, trebuie să valsăm.

Ca lumea bună să poată vedea exact cum arătaseră înainte să izbucnească scandalul. Ca să poată vedea cât de trivial și de ridicol fusese totul.

Muzica începu și o conduse în pași de vals, cu ochii ațintiți asupra ei. O învârti într-un colț al sălii de bal. Îl privea la rândul ei, fără să zâmbească.

- Ce este? îl întrebă.

Colin ridică sprâncenele.

- Nu zâmbești, spuse ea.

Ah.

- Cu atâtea priviri asupra noastră, îi spuse, număr pașii de teamă să nu mă împiedic în picioarele tale sau ale mele.

Ochii ei râseră. Inima lui Colin se încălzi și picioarele părură să danseze din proprie voință și continuă să valseze, privindu-se în ochi.

Și în cele din urmă, muzica și dansul își înfăptuiră magia și-i pătrunseră prin fiecare por al trupului și-i alinară sufletul, în vreme ce culorile florilor și ale rochiilor de bal și strălucirea miilor de lumânări se învârteau undeva la periferia conștiinței lui, împreună cu zumzetul conversațiilor și al râsetelor. Și, preț de câteva minute binecuvântate, uită că erau ținta tuturor privirilor și că toată lumea le analiza și le interpreta fiecare gest și fiecare mișcare.

Avea obrajii îmbujorați și buzele ușor depărtate. Ochii-i erau visători. Și arăta... Ah, Elizabeth.

- Pot să-ți spun ceva? o întrebă și ea ridică sprâncenele. Arătai superb în rochia aurie de săptămâna trecută, cu părul sofisticat aranjat. Dar, în rochia turcoaz din seara asta și cu o coafură mai simplă, ești... Elizabeth.

Ce fel de comentariu mitocan mai fusese și asta?

Ochii ei zâmbiră, apoi râseră din nou.

- Åsta e un compliment? întrebă ea.

- Am folosit cuvântul *superbă* pentru cealaltă rochie, spuse el, și am rămas astfel fără alt superlativ.

Râsul se întinse pe toată fața ei.

- Aș că am folosit cuvântul „Elizabeth“, zise el. Un superlativ care să le întreacă pe toate celelalte.

Râsul îi cuprinsese acum toată ființa.

- Oh, frumos, zise ea. Foarte frumos.

- Cuvintele sunt niște chestii foarte afurisite, îi spuse el. Te lasă baltă tocmai când ai mai mare nevoie de ele.

- Dar nu te-au lăsat baltă de data asta, îl asigură ea. Poate că aş fi fost mulțumită dacă ai fi folosit alte superlative, ca de pildă „uluitoare“, „strălucitoare“ sau „incomparabilă“. Dar cel mai mult îmi place să fiu Elizabeth.

- Incomparabilă, da, spuse el. La asta nu m-am gândit. Dar nu pot să uit niciodată că ești Elizabeth.

Îi zâmbi strengărește, apoi râse.

- Probabil că te întrebi dacă asta e calitatea conversațională la care te poți aștepta din partea mea până la sfârșitul vieții.

- Și este? întrebă ea, mărind ochii.

- Ei bine, vei fi întotdeauna Elizabeth, să știi.

- Iar tu o să o spui până la sfârșitul vieții, zise ea încet.

- Da, șopti el, cu ochii într-ai ei.

Elizabeth zâmbi din nou și valsară într-o lume care nu-i cuprindea decât pe ei doi.

Muzica se termină mult prea repede. Se opriră din dans și rămăseră privindu-se. Și, pentru că exista un anumit grad de familiaritate în acest moment, Colin fu din nou conștient de atenția care era în continuare concentrată asupra lor, din toate părțile sălii de bal. Își apropie puțin capul de al ei și fu extrem de tentat să o sărute. Ea nu făcu nici un gest să dea înapoi.

- Hai să le arătăm tuturor că nu ne-am sărutat, ce zici? întrebă el.

- Da.

Iar pe chipul ei era din nou râs, și culoare în obrajii și scânteie în ochi.

- Dați-mi voie, spuse el, făcând un pas în spate și întinzând o mâнă, în timp ce executa o plecăciune galantă, să vă conduc înapoi la mama dumneavoastră.

- Mulțumesc.

Își puse mâna peste a lui.

Și dintr-o dată și în mod cu totul neașteptat, o dori. Dumnezeule mare, cât de mult o dorea!

capitolul 19

Elizabeth aștepta până aproape de prânz a doua zi înainte să plece de acasă, deși o irita că trebuia să aștepte atât de mult. Era furioasă, o emoție rară pentru ea. Era furioasă pentru ea, așa cum oricine ar fi fost. Dar și mai furioasă era pentru Colin. Și pentru întreaga ei familie, ai cărei membri își iroseau timpul aici, la Londra, ca să aibă grijă de ea, când ar fi trebuit să se relaxeze și să se distreze.

Pur și simplu nu era drept. Și nu trebuia să permită ca această situație să continue. *Nu o să continue!*

- Nu, îi spuse lui Wren, atunci când cumnata ei se oferi să o însoțească, deși fusese în mod deliberat neclară cu privire la scopul și destinația ieșirii. Nu, mulțumesc, Wren. E ceva foarte rapid. O să mă întorc repede.

- Nu, spuse apoi, când mama ei o întrebă dacă o să ia măcar o servitoare cu ea. Nu este necesar. Sunt femeie în toată firea, mamă, și asta de ani buni. Nu am nevoie de un însoțitor care să mă supravegheze oriunde mă duc.

Probabil că le supărase pe amândouă, își spuse în timp ce trăsura înainta pe stradă. Nu-i stătea în fire să fie atât de abruptă și de lipsită de delicatețe. Ambele femei o priviseră ușor încruntate, ca și cum ar fi vrut să spună ceva, dar nu îndrăzneau. Nu-i stătea deloc în fire să pufnească sau să-și piardă cumpătul. Acea Elizabeth fusese lăsată de mult în urmă.

La micul dejun, toată lumea, inclusiv Elizabeth, fusese de acord că totul mersese foarte bine la bal. Soții Ormsbridge îi primiseră într-un mod deosebit de călduros și cei mai mulți dintre invitații lor fie se bucuraseră să-i vadă de la bun început, fie se înmuiaseră pe parcursul serii. Fuseseră, firește, și câțiva care rămăseseră reci, în special Lady Dunmore și grupul considerabil de adepti pe care aceasta îi adunase în jurul ei și al fiicei sale, dar cel puțin asta era de înțeles și nu făcuseră nici un fel de scenă neplăcută. Apariția neașteptată a lui Sir Nelson și a lui Lady Elwood fusese cu siguranță un lucru bun, deși amândoi păruseră frapant de lipsiți de farmec și nici unul nu zâmbise nici măcar o dată.

- A fost drăguț din partea lor să vină, de dragul lui Colin, comentase mama lui Elizabeth, întinzându-se peste masă ca să-i mângeâie mâna. și a fost politicos din partea lui Lady Elwood să facă o plimbare cu tine, Lizzie, și a lui Sir Nelson să danseze cu tine. Probabil că Lady Hedges a văzut anunțul logodnei voastre și i-a încurajat să vină personal ca să arate că te acceptă pe tine și ca să-l felicite pe Colin. N-o să pot să iert niciodată pentru ce i-a făcut lui Wren, dar poate că până la urmă are și calități, nu numai defecte. Oamenii se mai pot schimba în timp, nu?

Wren rămăsese cu privirea ațintită în farfurie, iar Elizabeth nu le spusese adevărul despre apariția neașteptată a viitoarei sale cununate și a soțului acesteia. Era o chestiune de care avea să se ocupe personal. Totuși, fusese întreruptă cu o seară în urmă în timp ce discuta cu Wren, iar acea conversație trebuia terminată.

- Colin speră să stabilească o relație cel puțin amiabilă cu mama lui și cu Blanche, spusese ea. Vrem să le invităm la nunta noastră. Dar... Dar mai e și problema ta, Wren. Nu știu ce s-a întâmplat anul trecut, după nuntă, când te-ai dus să-ți vezi mama, dar bănuiesc că nu a fost plăcut. O să te deranjeze...

- Este nunta ta, Elizabeth, spusese Wren, întrerupând-o. și a lui Colin. Voi doi trebuie să faceți aşa cum

vreți în ceea ce le privește pe mama și pe Blanche, fără să vă gândiți prea mult la mine. Dar, dacă le invitați la nuntă, trebuie să le invitați și la dejunul de după.

- Wren! spuse Alexander, care ascultase încruntat.

- Nu, spuse ea, ridicând o mână. Nu sunt chiar atât de fragilă. Cu siguranță n-o să-i forțez pe Elizabeth și pe Colin să aleagă între mine și mama mea. Și nu este o chestiune discutabilă. Nu te uita aşa la mine, Alexander. Nici tu, Elizabeth. Nu vreau să mai aud nici un cuvânt.

Și nici un alt cuvânt nu mai fusese spus pe această temă.

Când trăsura trase în fața casei de pe Curzon Street, Elizabeth era furioasă, deși nu era o furie care să explodeze într-o izbucnire necontrolată. Doar atât cât să o susțină în următoarea jumătate de oră.

Trecuse deja de amiază, dar Lady Hodges nu era încă disponibilă pentru vizite. O să aștepte, îl informă Elizabeth pe majordom, pășind cu hotărâre peste prag, ca să-i dea de înțeles că nu scăpa aşa de ușor de ea.

- Te rog să-ți informezi stăpâna că Lady Overfield o așteaptă, când va găsi de cuviință, spuse ea.

Probabil că-i recunoscu numele, pentru că o conduse numaidecât în salon, în loc să o lase să aștepte în picioare, în hol. Așteptă acolo ca doamna „să găsească de cuviință“ timp de o oră. Când ușa se deschise în sfârșit, ceasul de pe şemineu arăta că era trecut de ora unu.

Lui Elizabeth îi fusese indicată o canapea de două locuri atunci când sosise, însă nu rămăsese așezată acolo mai mult de zece minute. Se dusese mai întâi la o fereastră și trăsesese una dintre draperiile roz. Lumina din încăpere era difuză, în ciuda soarelui strălucitor de afară, și avea o tentă roz distinctă. Majordomul aprinse lumânările dintr-un sfeșnic aurit de pe şemineu, de lângă ceas, dar de ce să te folosești de lumânări, când abia trecuse de amiază și lumina soarelui strălucea în spatele draperiilor?

Draperiile refuzau să se clintească. Ceva ținea cele două jumătăți împreunate și ceva le ținea în loc la marginile exterioare, ca să nu poată fi mișcate.

Extraordinar!

După aceea, Elizabeth se învârtise prin încăpere, observând că totul în ea, de la covor până la mobilă și tapet, era fie argintiu, fie gri, fie avea o nuanță de roz. Erau multe scaune, canapele și fotolii, suficiente cât să poată acomoda o adunare substanțială. Era însă evident care fotoliu îi aparținea lui Lady Hodges. Era mai înalt decât toate celelalte, mai mare și mai somptuos. Domina întreaga încăpere și arăta mai degrabă a tron decât a scaun. Poate că acest gând ar fi amuzat-o pe Elizabeth dacă ar fi fost într-o altă stare de spirit.

Când ușa se deschise în sfârșit, Elizabeth era în fața șemineului și examina mai îndeaproape ceasul, care era într-adevăr o operă de artă. Se întoarse.

Lady Hodges era singură. Arăta ca o fetiță fragilă și nesigură, ezitând în ușă, ca și cum n-ar fi știut dacă i se permitea sau nu să intre. Tot ca o fetiță, era îmbrăcată într-o rochie albă de muselină, cu talie înaltă, decolteu adânc și mânci scurte, deși Elizabeth își dădea seama că pe dedesubt avea o cămașuță din voal foarte fin, care îi acoperea pieptul și se termina într-un volănaș discret în jurul gâtului. Tot din același material erau niște mânci lungi, care îi acopereau brațele și i se terminau în formă de V deasupra mâinilor. Era de înălțime medie și foarte subțirică. Părul blond îi fusese ondulat și aranjat cu cea mai mare grijă. Era o perucă remarcabil de realistă. Cosmeticele de pe față erau ușor de observat, însă fuseseră bine aplicate, în aşa fel încât să creeze iluzia unei frumuseți nenaturale într-o femeie care trebuia să aibă cel puțin șaizeci de ani. Era foarte frumoasă, dar... Arăta mai degrabă ca o operă de artă decât ca o femeie adevărată.

- Lady Overfield!

Intră cu pas ușor în încăpere și o mână nevăzută închise ușa în spatele ei.

- Cât de extraordinar de încântător este că ai venit să mă vezi la numai o zi după ce a fost anunțată logodna dumitale cu fiul meu! Dă-mi voie să te privesc.

Și vocea îi era de fetiță. Lui Elizabeth îi dădea fiori.

Nu o examină imediat. Mai întâi traversă încăperea și urcă cele două trepte până la fotoliul ei. Așezată, părea și mai micuță și amintea și mai mult de o fetiță. Elizabeth realizează că tocmai acesta fusese efectul pentru care fusese gândit întreg ansamblul.

Lady Hodges își așeză mâinile pe brațele de catifea și întoarse privirea spre Elizabeth, cu un zâmbet vag pe chip. Fără grabă, o măsură din priviri, din cap până-n picioare.

- Scumpul meu Colin! zise ea. Îmi este greu să accept că nu mai e un băiețel, deși arată încă extrem de Tânăr. Și este deosebit de frumos. Și foarte influențabil, din câte am auzit. Încă mai trebuie să crească. Dar, firește, dumneata îl vei ajuta cu asta, ținând cont că ești o femeie matură. Câți ani ai spus că ai?

- Nu am spus, zise Elizabeth. Dar îmi știți foarte bine vârstă, doamnă. Știți foarte multe despre mine. Nu numai asta, dar, când nu știți ceva, nu ezitați să inventați. Dacă scopul acestei discuții este să mă faceți să mă simt prost punându-mă sub lupă și forțându-mă să recunosc că sunt cu mult mai în vîrstă decât fiul dumneavoastră, nu veți reuși. Nu mă simt prost atunci când nu există nici un motiv pentru asta.

- Oh, draga mea! spuse Lady Hodges, ridicând de pe masa de alături un evantai din pene de păun monstruos de mare și începând să-și facă încet vînt. A inventat cineva povești despre dumneata? Cât de greu trebuie să-ți fi fost! Și câtă răutate din partea celui care a făcut aşa ceva. Atunci, poate că nu e adevărat că sunt zece ani între dumneata și fiul meu? Sau, mai exact, nouă ani și cinci luni? Sper că ați fost bine primiți seara trecută. I-am trimis pe Blanche și pe Nelson ca să-și exprime aprobarea familiei noastre și m-au informat că te-ai simțit foarte bine. Cred și eu! Ce femeie nu s-ar fi simțit

bine să prezinte societății un logodnic atât de Tânăr și de chipeș, mai ales după ce l-a furat de sub nasul tinerelor lipsite de experiență care au avut naivitatea să aspire la favorurile lui. Am fost încântată să ascult raportul lui Blanche, deși mi-a părut rău că domnișoara Dunmore a fost prezentă ca să-ți strice în oarecare măsură plăcerea. Este deosebit de frumoasă, nu crezi? Umblă vorba că mama ei era atât de hotărâtă să o mărite cu fiul meu, încât a încercat să-i forțeze mâna, sugerând că exista deja o înțelegere între ei. Unii spun chiar că a încercat să trimită un anunț despre logodna lor la ziare, dar nu pot să cred că ar fi capabilă de aşa ceva! Totuși, nu este o femeie plăcută. Îmi imaginez că nu ai băgat-o în seamă nici pe ea, nici pe fiica ei, care a fost descrisă drept un diamant cu ape limpezi.

Existau mai multe capcane în cuvintele lui Lady Hodges, care ar fi putut-o împinge pe Elizabeth să comenteze, să protesteze sau să se justifice, până când ajungea să se învârtească în jurul cozii.

- Nu am venit aici ca să ne jucăm cu vorbele, Lady Hodges, spuse ea.

- Mă bucur să aud. Jocurile mă plăcătesc. Nu am putut niciodată să înțeleg ce e aşa de amuzant la șarade, mima sau alte jocuri de acest gen. Vino și stai pe canapea, mai aproape de mine, și o să-ți spun cum am de gând să te primesc în familie cu o petrecere la Roxingley care să dureze toată vara. Am făcut deja lista de invitați - persoane tinere și pline de viață, cărora le place să se distreze în aer liber. Și în interior, atunci când vremea nu e de partea lor. O să-ți placă. O să te facă să te simți din nou Tânără. Îndrăznesc să cred că ai sentimentul că prima dumitale căsătorie, atât de nefericită, și-a răpit tinerețea și că acum, atâția ani mai târziu, ești prea bătrână ca să o recăștigi. Dar nu este niciodată prea târziu, Lady Overfield, iar în această a doua căsătorie, să știi că va trebui să ții pasul, altfel privirile lui Colin vor aluneca înspre toate frumusețile de care va fi în permanență înconjurate. Vino. Ia loc.

Elizabeth rămase unde era. Se simțea ușor ca și cum ar fi fost prinsă într-un ciclon, de unde nu se putea extrage ca să spună ce avea de spus. Doar că era și furia ei... iar în mijlocul taifunului era punctul de calm și liniște.

- Nu voi lua loc, mulțumesc, spuse ea. Nu rămân mult. V-ați început campania împotriva mea, Lady Hodges, după ce logodna mea cu Sir Geoffrey Codaire a luat sfârșit și v-ați temut ca nu carecumva să-l conving pe Colin că singurul lucru onorabil din partea lui era să mă ceară de soție. Ba chiar m-a cerut, dar l-am refuzat. Nu era cazul să vă deranjați. Însă efectul eforturilor dumneavoastră a fost, de fapt, exact contrariul a ceea ce sperați să obțineți. Eu nu m-am prăbușit, nu am fugit să mă ascund la țară, iar Colin s-a întors și m-a convins nu numai că îmi doream să mă mărit cu el, ci și că și el își dorea să se însoare cu mine.

- În mod clar, cineva a spus minciuni despre mine! spuse Lady Hodges. Eu...

- V-aș fi recunoscătoare dacă nu m-ați întrerupe, spuse Elizabeth. Ne vom căsători, Lady Hodges, fie că vă place sau nu, fie că alegeți să vă continuați campania sau nu. Aș prefera să nu o faceți, dar sunt pregătită să rezist, în cazul în care veți continua aşa cum ați început. Deși vă previn că eu, una, nu-mi mai rezolv problemele fugind. Eu voi fi Lady Hodges după căsătorie, iar dumneavoastră veți deveni văduva Hodges. Voi fi stăpâna domeniului Roxingley și intenționez să-mi fac acolo o casă pentru mine și Colin și copiii cu care vom fi binecuvântați. Veți fi bine-venită să locuiți mai departe acolo. Dar nu va fi loc decât pentru o singură stăpână a casei, iar aceea voi fi eu. Dacă vor exista petreceri pe timpul verii, ceea ce este foarte posibil, acelea vor fi planificate și organizate de mine și de Colin. Lista de invitați va fi alcătuită și aprobată de noi. Îndrăznesc să spun că vom avea politețea să vă întrebăm dacă doriți să invitați unul sau doi prieteni speciali.

- Mă întreb dacă fiul meu va mai fi atât de nerăbdător să se însoare cu o femeie mai bătrână ca el, care, aproape,

nu are nici măcar calitatea de a fi o mare frumusețe, când o să afle cât de ascuțite îi sunt ghearele, spuse Lady Hodges. Sunt obligată să îl previn, mă înțelegi. S-ar putea să nu-i placă ideea de a nu fi bărbat în propria casă. A fost un băiețel minunat, Lady Overfield. Dulce și innocent și cel mai frumos dintre toți copiii mei, deși toți au fost frumoși.

- În afară de Wren, din câte am auzit, spuse Elizabeth.

- Ei, făcu Lady Hodges dând din mâna, deformația Rowenei a fost nefericită și de-a dreptul oribilă. Era imposibil să te uiți la ea. A fost o pedeapsă divină, aşa am considerat întotdeauna. Dar m-am ocupat bine de ea. I-am dat-o lui Megan și admiratorului ei bogat, care a luat-o de nevastă și i-a dat voie Rowenei să locuiască cu ei, apoi i-a lăsat ei toată averea. Are multe pentru care să-mi fie recunoscătoare, deși nu s-a grăbit să-mi mulțumească până acum.

- Cred că va trebui să așteptați mult și bine până să primiți mulțumiri din partea ei, spuse Elizabeth. Deși am auzit-o pe Wren exprimându-și o adâncă recunoștință față de mătușa și unchiul care au crescut-o, pentru dragostea cu care au înconjurat-o, când viața ei de dinainte să fie adoptată fusese atât de lipsită de iubirea propriilor părinți.

Dar nu voia să alunece într-un subiect care ar fi condus la furie și dușmănie. N-avea să-i ofere lui Lady Hodges satisfacția de a-i fi perturbat calmul.

- Îmi voi lua la revedere de la dumneavoastră acum. Mai înainte însă, vreau să adaug un lucru: Colin își dorește din tot sufletul să aibă o familie a lui, pe care să o iubească și de care să fie iubit, aşa cum am eu, atât din partea mamei, cât și a tatălui meu. Iar orice dorință a lui va fi întotdeauna și a mea. Sper că veți veni la nunta noastră. Vom trimite invitații pentru dumneavoastră, pentru Sir Nelson și Lady Elwood. Sper că veți petrece toți un timp alături de noi în Roxingley. Sper că veți face parte din viața noastră și că veți contribui la fericirea noastră, aşa cum sper să contribuim și noi la voastră.

Lady Hodges își strânse evantaiul și, pentru prima oară, nu spuse nimic.

- Vă doresc o zi bună, doamnă, spuse Elizabeth, înclinând politicos capul înspre viitoarea ei soacră și ieșind din încăpere.

Când ieși din casă, mai puțin de un minut mai târziu, își simțea mâinile străpunse de o sumedenie de ace, gândurile i se învârteau bezmetic prin cap și simțea că-i este greu să respire. Dar rămase pe treptele din fața casei, își puse mănușile și-și aranjă ținuta, apoi privi de cealaltă parte a străzii, unde o aștepta trăsura.

Doar că trăsura ei nu era acolo. Era în schimb trăsura lui Colin. Ușa era deschisă, și Colin în persoană stătea sprijinit în cadru, cu brațele strânse la piept, cu o cizmă cocoțată nonșalant peste cealaltă.

Colin hotărâse în timpul balului de seara trecută că sosise timpul să-și înfrunte mama. Provocase un adevărat haos în viețile multor oameni de-a lungul timpului, printre care se numărau Wren, Justin și tatăl lor. El, Colin, luase calea celei mai ușoare rezistențe după moartea tatălui său și se ținuse departe de ea. Era de înțeles. Avusese doar optsprezece ani. Dar se simțise din ce în ce mai nemulțumit în ultima vreme, mai ales de când o regăsise pe Wren, în viață și înfloritoare, când timp de aproape douăzeci de ani o crezuse moartă. Intenționase să facă ceva în legătură cu întreaga situație anul acesta, și chiar încercase, cu rezultate variate. Dar, deși unul dintre cele mai strălucitoare rezultate fusese logodna lui Elizabeth, strălucirea acesteia era umbrită de malițiozitatea atacului pe care maică-sa îl îndreptase asupra ei și de ceea ce încercase să facă seara trecută, când ii trimisese pe Blanche și pe Nelson la bal. Între timp, o făcuse fără doar și poate să sufere și pe domnișoara Dunmore, o Tânără fără nici o vină.

Gata, mersese prea departe, hotărâse el în timpul nopții. Da, era mama lui și un Tânăr era dator să-și onoreze părintii, să se poarte respectuos cu ei. Dar existau

niște limite, ca în orice altceva, limite pe care mama lui le depășise cu mult timp în urmă.

Acum lansase o campanie împotriva lui Elizabeth.

Știa că nu avea nici un rost să vină să o vadă înainte de prânz, nici chiar prea curând după aceea. Se duse mai întâi pe South Audley Street, unde întrebă de Wren și fu condus în camera copilului, unde o găsi săltându-și bebelușul pe genunchi. Colin mângâie cu mâna creștetul copilului, apoi se aplecă să-și sărute sora pe obraz.

- Te-a supărat tare de tot seara trecută? întrebă el. Balul?

Wren ridică din sprâncene.

- Oh, presupun că te referi la apariția lui Blanche. Ce a mai fost și asta, Colin? Presupun că mama i-a trimis ca să creeze probleme. Dar biata Blanche nu a fost niciodată de calibrul mamei. Nu, nu m-am supărat.

- Eu și Elizabeth vrem să le invităm la nuntă, spuse el, și la dejunul de după. Dar n-o s-o facem dacă tu preferi aşa. Nu... Ridică o mână când o văzu că se pregătește să vorbească. Nu e nevoie să spui ceea ce sunt convins că simți că trebuie să spui, Wren. Spune ce vrei să spui. Știu că Elizabeth o să-ți respecte sentimentele și o să pună dorința ta pe primul loc. La fel și eu.

- A făcut-o deja, îi spuse ea. Am discutat subiectul la micul dejun. Este nunta voastră, Colin. Și trebuie să fie aşa cum v-o doriți voi doi. Relația ta cu mama noastră este categoric diferită față de a mea. Eu pot s-o ignor. Tu nu poți. Nu dacă ai de gând să te stabilești la Roxingley împreună cu Elizabeth și să-ți asumi întreaga responsabilitate a poziției tale. Fără îndoială că trebuie să-o invitați la nunta voastră! Dar crezi că o să vină?

- Habar nu am, spuse el. Și unde e Elizabeth?

- A ieșit, îi spuse Wren. Dar cred că o să se întoarcă în curând.

- Până atunci, pot să-mi țin nepotul în brațe? Da știu că e bine hrănit! Uite ce obrăjori!

Plecă înainte ca Elizabeth să se întoarcă acasă. Nu voia să ajungă prea târziu pe Curzon Street și să găsească sufrageria mamei lui plină deja de pierzători de vreme.

Sosi la ora unu, doar ca să descopere trăsura cu care Elizabeth și mama ei se plimbau prin oraș așteptând în fața casei. Vizitiul îl informă că Lady Overfield intrase în casă la amiază – și da, fusese singură.

Primul impuls al lui Colin fusese să urce în grabă scările, să bată cu pumnii în ușă și să dea buzna direct în salon, ca să-și salveze logodnica de la a fi mâncată de vie de mama lui. Din fericire, poate, se opri să se gândească.

Venise aici foarte hotărâtă și venise singură. Și era Elizabeth. O asigurase în repetate rânduri că avea încredere în ea și că o lăsa să-și aranjeze viața aşa cum considera de cuviință. Îi spusese – cel puțin spera că se făcuse suficient de bine înțeles – că nu va fi niciodată un soț autoritar, care să-și impună propria voință, care să-i controleze fiecare mișcare sau care să se grăbească să o salveze înainte să apuce măcar să ceară ajutor.

Era o femeie cu o coloană vertebrală puternică și poate – deși nu probabil – o adversară pe măsura mamei lui. Trebuia să-i îngăduie să facă ce venise să facă, fie că avea sorți de izbândă sau nu.

Uneori nu era ușor să fii bărbat.

Își strânse pumnii pe lângă corp, dar nu avea pe cine să lovească, în afara celor doi vizitii – al ei și al lui – care nu făcuseră absolut nimic ca să-l provoace și, chiar dacă ar fi făcut, nimic nu i-ar fi dat dreptul să recurgă la violență.

Așa că se resemnase să o aștepte afară. După zece minute, trimisese trăsura ei acasă. Vizitiul ezitase, dar Colin ridicase din sprâncene, iar bărbatul, probabil cîtind în ochii Tânărului lord dorința de a fi provocat, hotărî că era în interesul lui să se supună.

Colin așteptă în propria trăsură, apoi afară, cu brațele strânse la piept, cu gleznele încrucișate, cu privirea

ațintită spre ușă, ca nu carecumva logodnica lui să iasă fără să o vadă.

Era cel mai greu lucru din lume să aibă încredere în ea, când instinctul protector se zbătea înăuntrul lui. Era foarte posibil să fi fost mâncață de vie acolo și cum ar fi putut să-i ceară ajutorul, când nici măcar nu știa că el era aproape?

Poate că într-adevăr o mâncase, își zise el, zece minute mai târziu. Cât o să mai aștepte înainte să dea buzna în casă, fără să se mai obosească să bată la ușă?

Dar chiar în timp ce-și punea această întrebare, ușa se deschise, și Elizabeth ieși din casă, calmă și liniștită și pe deplin stăpână pe sine. Arătând, cu alte cuvinte, exact ca Elizabeth.

Asta până în clipa în care observă că o aștepta altă trăsură și pe el stând și așteptând-o. Nu că în acea clipă s-ar fi petrecut o schimbare observabilă cu ea – adică, nimic ce să poată fi observat de oricine altcineva, care nu o cunoștea. Dar el observă. El o cunoștea și lui îi păsa. Ochii ei îl priveau cu o imensă vulnerabilitate, și Colin își îndreptă spatele în timp ce ea cobora treptele, pregătit să o cuprindă în brațe, să o ridice pe sus și, în mare, să se comporte ca un prinț din povești.

Însă Elizabeth își reveni cu mult înainte ca piciorul să-i atingă pavajul străzii și-i luă mâna pe care i-o întinse și urcă în trăsură fără să spună nimic.

Colin îi spuse ceva pe un ton coborât vizitiului, urcă în trăsură și se aplecă peste ea ca să tragă perdeaua ferestre. Făcu apoi la fel cu perdeaua din partea lui, după ce închise ușa. Se așeză lângă ea și o cuprinse în brațe, înainte să-i spună vreun cuvânt. Îi desfăcu panglicile bonetei, pe care o aruncă pe bancheta din partea opusă. Îi îngropă capul în umărul lui și-și odihni bărbia pe creștetul ei.

Nu știa dacă avea nevoie să fie luată în brațe sau nu. Dar avea el nevoie să o strângă la pieptul lui.

- Prostuțo! zise el. Scumpa mea prostuță, Elizabeth.
- Mulțumesc, zise ea.

- Aș fi venit cu tine, iî spuse.

- Știu.

- Veneam oricum.

- Nu mă miră, zise ea.

Oftă și-și frecă obrazul de părul ei.

- Ai venit singură.

- Da.

- Îmi imaginez că a vorbit peste tine și pe sub tine și pe lângă tine și prin tine și ți-a făcut capul să ți se învârtăescă pe umeri.

- I-am spus să nu mă întrerupă, zise ea.

Cuvintele ei îl reduseră o clipă la tăcere, apoi pufni în râs.

- Și a mers? întrebă el.

- Da.

Își dorea să fi fost invizibil și să fi asistat nevăzut la acel moment memorabil.

- Am invitat-o la nunta noastră, spuse ea.

- Oh, chiar aşa? Și o să vină?

- Nu mi-a spus, îl informă ea.

- Pentru că n-ai lăsat-o să rostească nici un cuvânt, îmi imaginez, zise el, pufnind din nou în râs, deși nu se simțea câtuși de puțin amuzat.

- Dar, dacă s-ar cădea ca doamnele să facă pariuri, spuse ea, eu aş miza că vine.

- Oh, nu mai spune!

- Cu siguranță își închipuie că e un bluf și va încerca să mă facă să dau cărțile pe față. Intenționa să organizeze o petrecere pe toată durata verii, la Roxingley, în semn de bun venit pentru tine și noua ta mireasă. Era evident că intențiile ei nu erau câtuși de puțin ospitaliere, cel puțin în ceea ce mă privește. Poate că ea credea - poate că încă mai crede - că o să poată să mă alunge chiar și după ce vom fi căsătoriți. În orice caz, i-am amintit că după nuntă *eu* voi fi Lady Hodges și stăpână la Roxingley și că noi doi vom aranja orice petrecere acolo, în cazul în care va fi vreuna, cu lista noastră de invitați. Am informat-o că este bine-venită să sugereze unul sau

doi invitați din partea ei. L-am explicat în mod clar că nu am de gând să-i disput dreptul de a numi Roxingley casa ei, dar am adăugat că nu este loc decât pentru o singură stăpână în casă și că, după ce mă voi mărita cu tine, aceea voi fi eu. Ba chiar am folosit cuvântul *văduivă*, ca să-i amintesc ce o aşteaptă.

Încă o strâng ea cu putere cu un braț, în vreme ce, cu celălalt, îi apăsa capul pe umărul lui. Ca și cum, ca o femeie fragilă, avea nevoie de susținerea unui bărbat puternic.

- Nu și-a răspuns? întrebă el.

- A vorbit, îi spuse. N-am ascultat-o cu prea mare atenție. M-am dus să-i spun ceva și i-am spus. Dacă te-am jignit vorbind astfel cu mama ta, Colin, îmi pare rău. Dar, dacă într-adevăr te simți jignit, Colin, tu, personal, atunci trebuie să refuz să mă căsătoresc cu tine. Dacă voi fi soția ta, nu voi permite mamei tale să ne domine nici pe mine, nici pe tine.

- Ai fi în stare să rupi două logodne într-o săptămână? o întrebă el. S-ar vorbi despre tine o eternitate, Elizabeth. Ai fi una dintre puținele femei care ar apărea în cărțile de istorie. Boudicca ar fi nimic în comparație cu tine.

- Dar te-am jignit? întrebă ea.

Vocea îi suna ciudat, ca și cum ar fi vorbit printre dinții înclestați. Colin își dădu seama că-i ținea aşa ca să nu-i clănțănească. Nu era nici pe departe atât de calmă pe cât încerca să pară. Poate că brațele lui protectoare nu erau chiar atât de necesare.

Își aplecă ușor capul înspre al ei, îi scoase fața din curbura gâtului și o sărută pe buze înainte de a-și trage capul în spate și de a o privi în ochi.

- Nu am de gând să-i dau voie să locuiască la Roxingley, îi spuse el. Nu după felul în care s-a purtat cu Wren. Nu după ce a încercat să te distrugă pe tine. Nu după ce-am auzit că o să încerce în continuare, chiar și după ce ne căsătorim. Sau poate că amenințarea ei cu petrecerea de peste vară a fost doar ca să te facă să te răzgândești

și să nu te mai măriți cu mine. De fapt, sunt sigur că asta trebuie să fie. Dar mama mea nu te cunoaște, nu? Și nu mă cunoaște nici pe mine. Nu accept, Elizabeth. Mă duc mai târziu să-i spun că nu este invitată la nuntă. O să informez că poate să rămână în casa de aici, din Londra. O să i-o las ei și o să cumpăr alta pentru noi. Am hotărât toate astea aseară și venisem azi-dimineață ca să-ți spun.

Elizabeth se desprinse ușor din brațele lui și se îndepărta de el, retrăgându-se pe colțul canapelei. Îl privi încruntată.

- Nu! protestă ea.

- Elizabeth, zise el, nu poate dori decât să ne distrugă. Asta face mereu, ca totul în lumea ei să fie concentrat asupra ei. Nu se poate schimba. Așa e ea. Nu poți să atragi în viețile noastre și să te aștepți pur și simplu să reacționeze ca un om normal. Eu o cunosc de-o viață întreagă și așa cum e acum a fost dintotdeauna. Este narcisistă, iar narcisiștii nu se pot schimba. O singură persoană contează în viețile lor și toți ceilalți trebuie să facuți să înțeleagă acest lucru și să-i adore. Și este o simplă întâmplare că e mama mea.

Un lucru absolut uluitor se întâmplă atunci. Închisese trăsura și-i spuse vizitiului să meargă la nesfârșit până când primea noi instrucțiuni. Se așteptase că Elizabeth să fie supărată și se gândise să-țină în brațe și să aline cât timp va fi necesar. Totuși, situația se întorsese împotriva lui. Simți cum i se strânge pieptul și i se ridică un nod în gât. Simți lacrimi usturându-i ochii și clipele repede și des într-o încercare disperată de a le opri să cadă. Poate că ar fi reușit dacă, tentativa de a înghiți nodul din gât nu s-ar fi transformat fără voia lui într-un suspin. Apoi într-un altul.

- Pe toți dracii! exclamă el. Oh, Dumnezeule mare!

Era atât de rușinat, încât ar fi vrut să se căste pământul sub el.

Apoi Elizabeth veni din nou lângă el și o cuprinse iar în brațe și plânse cu capul apăsat pe umărul ei.

- Da, zise ea.

Fu tot ce spuse în clipa în care se întoarse cu spatele la ea, își șterse ochii cu batista și-și suflă nasul.

- Pe toți dracii! zise el din nou. Îmi pare rău.

- Și mie, spuse ea. Îmi pare rău că există atât de multă durere în viața ta. Din nefericire, nu pot face nimic ca să schimb faptele. Ai caracterizat-o corect, Colin. Este narcisistă. Îmi imaginez că e un fel de boală, aşa cum era băutura pentru Desmond. Nu poate să lupte împotriva ei. Poate doar să o accepte sau nu. Eu l-am părăsit pe Desmond pentru că îmi făcea rău fizic și pentru că, în mare, din cauza lui am pierdut cele două sarcini. Dar tu nu trebuie să-ți părăsești mama. Nu ne poate face nici un rău, decât dacă-i permitem. Iar eu nu am nici cea mai mică intenție să-i permit. N-o să-i dau putere asupra noastră. Dar o vreau în viața noastră, dacă asta e cu puțință. De dragul tău, o vreau.

- Dar de ce? întrebă el. Mai ales când știi că nu o să se schimbe?

- Dar te poți schimba tu, spuse ea. Te poți ierta pentru orice greșeală consideri că ai făcut în felul în care te-ai purtat după moartea tatălui tău. Poți să o ierți chiar și pe ea - deși știi că n-o să se schimbe niciodată. Credemă pe cuvânt.

O privi uluit preț de câteva clipe.

- Dumnezeule mare! spuse el. Asta este, Elizabeth. Despre asta vorbeam la balul ăla afurisit, când nu ne-am dat seama că s-a terminat muzica.

- Oh.

Îi zâmbi.

- Așa este. Ei bine, vorbeam serios atunci și la fel de serios vorbesc și acum.

Îi luă mâna și-și trecu degetele printre ale ei.

- Îi putem oferi un loc în viața noastră în anumite condiții, spuse el. E ceva ce n-o să accepte niciodată.

- Alegerea trebuie să-i aparțină, spus Elizabeth. Dacă e menit ca ușa să se închidă pentru totdeauna între tine și mama ta, Colin, ea trebuie să fie cea care să o închidă.

Nu sunt sigură că o va face. Tot ce a făcut primăvara asta a avut ca scop să te aducă înapoi la ea – adevărat, alături de o mireasă pe gustul ei și cu siguranță nu cea pe care și-ai ales-o singur. Chiar și aşa...

- Elizabeth, spuse el, și-a făcut viața un coșmar. Fără nici un alt motiv decât că erai o amenințare pentru viitorul ales de ea.

- Și dacă eu o să încerc acum să mă răzbun, spuse ea, ce ajung atunci?

Îi ridică mâna și i-o duse la buze.

- În plus, chiar țin la tine. Și-ți mulțumesc că mi-ai trimis trăsura și că ai rămas să mă însoțești acasă. Aproape, de ce n-am ajuns încă? Nu credeam că suntem atât de departe.

- I-am spus vizituirii să meargă fără să se opreasca, zise el. M-am gândit că ai nevoie să fii alinată.

- Aveam, spuse ea. Și m-am alinat.

- Udându-ți leoarcă rochia cu lacrimile mele? întrebă el.

- Exagerezi, spuse ea, trecându-și mâna liberă peste umăr. Abia dacă e puțin umedă. O să-i invităm și pe Sir Nelson și Lady Elwood la nunta noastră.

- Și-mi imaginez că, dacă s-ar cădea ca o doamnă să parieze, ai miza că o să vină și ei.

- Exact, spuse ea.

Nu avea motive să simtă vreo afecțiune față de sora lui cea mai mare, doar că-l salvase de căsătoria nedorită cu domnișoara Dunmore. Dar... Ei bine, era sora lui, iar mama lui era mama lui. Și nu avea destul timp ca să le scrie lui Ruby și Sean în Irlanda ca să poată ajunge în Londra până la nuntă. În schimb, o sumedenie de reprezentanți ai familiilor Westcott și Radley erau în clipa de față în capitală. Iar marchizul și marchiza de Dorchester erau deja pe drum, aducând-o cu ei pe Abigail Westcott. Sora lui Abigail și familia ei fuseseră invitați să vină de la Bath.

El nu o avea decât pe Wren.

- Dar chiar îi vreau pe Blanche și pe Nelson acolo? întrebă el. Și pe mama?

- Da, spuse ea. Îi vrei.

Colin râse atunci și, pentru că perdelele îl fereau de lumea din exterior, o cuprinse încă o dată în brațe și o sărută. Mai atent și mai încet de data asta.

Și o dorea. Ar fi vrut ca nunta lor să fie acum, mâine, poimâine. Curând. Voia tot ce însemna Elizabeth în viața lui, pentru totdeauna.

capitolul 20

Sosiseră răspunsurile – toate de acceptare – la invitațiile de nuntă ce fuseseră trimise câtorva membri din înalta societate aleși pe sprânceană, prietenilor și cunoștințelor apropiate. Biserică nu avea să fie plină decât pe jumătate, dar vor ști că toți cei prezenți le doreau binele și ce îți poți dori mai mult la o nuntă?

Nu sosise nici un răspuns de la Lady Hodges sau de la fiica și ginerele ei. Colin poate că ar fi acceptat tăcerea lor ca pe ușa închisă la care se referise Elizabeth. Dacă nu răspundeau la invitație și dacă nu veneau la nuntă, însemna că alegerea lor fusese făcută. Totuși, își dădu seama că nu putea accepta acest gen de finalitate. Se dusese să discute cu maică-sa în ziua de după balul Ormsbridge, dar fusese abătut de la planurile lui în clipa în care o găsise pe Elizabeth acolo. Acum trebuia să se ducă chiar el.

Făcu asta în după-amiaza de dinaintea nunții. O găsi pe mama lui întreținând invitați, cum de altfel se și aşteptase. Se apleca în fața ei, a surorii și a cununatului său în clipa în care fu introdus în salon, apoi înclină distant din cap înspre lordul Ede. Le ignoră pe cele trei tinere și pe cei patru bărbați tineri veniți în vizită, la fel și pe cei patru gură cască care se învârteau în permanență pe lângă tronul maică-sii. Aceasta nu încercă să facă prezentările și le făcu tuturor semn să plece, cu singura

explicație că dorea să discute cu fiul ei. Urmără, după cum era de așteptat, protestele de surpriză a doi dintre păcălicii băgători în seamă, care susțineau că era impossibili ca Colin să fie fiul lui Lady Hodges. Cu siguranță nu era decât fratele ei mai Tânăr. Totuși, peste un minut sau două, camera se goli și nu mai rămăseră în ea decât Colin, mama lui, Blanche și Nelson.

În timp ce aștepta, Colin se gândi la visul pe care îl avusese de Crăciun, când începuse să-și stabilească țeluri pentru anul acesta – visul de a-și întemeia o familie a lui, în care să-i atragă și pe membrii celei deja existente. O parte din vis începea să se înfăptuiască. Era pe cale să se însoare. Ruby și Sean îi trimiseseră în grabă răspuns la scrierea în care îi anunța că se însoară și-i invita la Roxingley, unde să-și petreacă măcar o parte din vară. Veneau și-i aduceau cu ei și pe cei patru copii ai lor. Restul visului probabil că n-avea să se realizeze niciodată. Mama lui n-avea să se schimbe.

– Mamă, spuse el, vei fi prezentă la nunta mea de mâine? Eu sper, la fel ca și Elizabeth, că da.

Maică-sa ridică un evantai mare de pe masa de lângă ea și-și răcori fața cu el.

– Ai avut dreptate să o respangi pe domnișoara Dunmore, scumpule, spuse ea. Este o mironosiță și niciodată nu mi s-a părut altfel decât tolerabilă ca înfățișare. Are genul de drăgălașenie care se duce repede. În mai puțin de zece ani, va ajunge să semene frapant cu mama ei, iar asta va fi cât se poate de în defavoarea ei. Totuși, încetează prostia asta cu văduva aia insipidă! Nu e prea târziu. Trimit-o la plimbare. Dă-i bani, dacă trebuie. Sau îl trimit pe Ede să se ocupe, dacă vrei. O să te ajut eu să-ți alegi mireasa perfectă.

– Am ales-o deja singur, mamă, spuse el. Lady Overfield va deveni mâine Lady Hodges, iar eu voi fi cel mai fericit dintre bărbați.

Era un clișeu îngrozitor. Era totodată adevărat.

Maică-sa flutură din mâna, cu un gest de dispreț.

– Oh, stai jos! zise ea. Arăți ca un arc gata să plesnească.

Colin rămase unde era.

- Cât de caraghios o să fie dacă te încăpățânezi să te-nsori cu o femeie mai bătrână ca tine și cătuși de puțin atrăgătoare, continuă ea. Toată lumea o să ne vadă împreună și o să-și imagineze că tu, eu și Blanche suntem frați. O să-i năucim. Si o să credă că văduva e mama noastră. Cât de umilitoare să fie pentru tine să le explici adevărul.

Colin își prinse mâinile la spate și o sfredeli cu privirea. N-o să coboare la nivelul ei și n-o să-i răspundă la șicane.

- Vii mâine la nuntă? întrebă el după o scurtă tacere, timp în care maică-sa își făcu încet vânt cu evantaiul, iar Blanche și Nelson păreau să se fi transformat în stane de piatră. Ești mama mea, continuă el. Si tată nu mai am.

- Am fost foarte supărată pe tatăl tău, spuse ea, aşezându-și evantaiul pe genunchi. Din cauza lui am rămas fără copiii mei mai mici. Mai întâi a sugerat că nu eram în stare să mă ocup de Rowena, când a trimis-o cu Megan și a lăsat-o să fie crescută de ea și de bărbatul ăla îngrozitor, cu mult mai bătrân decât ea, care i-a lăsat ei o întreagă avere pe care nu făcuse nimic să o merite, când ar fi trebuit să o împartă între toți copiii mei. Îmi închipui că ai fost supărat. Știu sigură că Blanche a fost, și nu e de mirare.

- Te înșeli, mamă, spuse Blanche, vorbind în sfârșit.

Maică-sa flutură mâna spre ea, în semn că nu avea importanță.

- Iar pe tine te-a trimis la studii, departe de mine, scumpul meu, când l-am implorat cu lacrimi în ochi să nu-mi frângă astfel inima. Si tocmai de-asta a făcut-o. Tatăl tău era un om foarte răzbunător, Dumnezeu să-l odihnească.

- Eu i-am cerut să mă trimită la studii, mamă, ii spuse Colin.

- Oh, tu i-ai făcut doar jocul, exact cum a fost intenția lui. Era hotărât să te trimită de acasă cu orice preț.

Era adevărat? se întrebă Colin. Poate că nu fusese tocmai un gest de iubire din partea tatălui său atunci când îi dăduse ceea ce-i ceruse. Poate că totul avusese drept scop principal să o facă pe mama lui să sufere. Și oare mătușa Megan fusese chemată anume ca să o ia pe Wren? De tot? Așa trebuie să fi fost, altfel nu i s-ar fi spus lui Colin că sora lui a murit la scurt timp după aceea. Dar cu siguranță tatăl lui nu făcuse asta ca să se răzbune pe soția lui! Ea nu putuse niciodată nici măcar să se uite la Wren. Nu-i permisese niciodată să coboare din camera copiilor de la etaj.

- Tatăl tău a fost un bărbat dificil, spuse maică-sa. Dar chiar și aşa, mă adora. A insistat să se însoare cu mine, deși bietul meu tată n-a putut să-mi ofere nici un fel de zestre. Întotdeauna mi-a spus că valorez mai mult decât toate averile din lume. Firește, aş fi putut face o partidă mult mai bună decât un simplu baron, dar i-aș fi frânt inima dacă l-aș fi refuzat și mi-a părut rău pentru el.

Colin plecă la scurt timp după aceea, fiindcă-i era clar că nu avea să primească răspuns la întrebarea pe care venea să o pună. Încă nu știa dacă mama lui, sau Blanche și Nelson, vor fi prezenți mâine la nuntă. Când îi întrebăse pe cei doi, înainte să plece, Blanche îi răspunse ridicând din umeri și spunând că nu știa ce planuri va avea a doua zi.

Cine știa ce le rezerva viitorul? Oare mama lui o să aleagă să locuiască tot anul în Londra, pe Curzon Street? O să-l lase să-și facă mendrele acolo și-o să se considere norocos? Sau o să hotărască să locuiască în continuare la Roxingley pe timpul verii și al iernii și poate chiar o să se simtă îndreptățită să dea mai departe petreceri extravagante acolo? Și în acest caz, el o să se simtă obligat să-i construiască o casă numai pentru ea, undeva pe parcul domeniului? Ar putea conviețui în felul acesta? Cum avea să tolereze Elizabeth o astfel de situație? O să înfrunte problema în mod direct? O să insiste să o alunge definitiv pe maică-sa de la Roxingley? Cumva însă nu o vedea făcând asta. Sau pierzând războiul cu viitoarea

ei soacră. În orice caz, el, unul, nu ar fi pariat împotriva lui Elizabeth. Însă avea să o înfrunte pe mama lui, și nimeni nu reușise până acum să-i facă față.

Oare toți bărbații simțeau un nod în stomac în ajunul nunții lor? Ross Partimer și John Croft îi organizau o petrecere a burlacilor în acea seară, în vreme ce Elizabeth avea să ia cina cu rudele ei. Mâine pe vremea asta vor fi căsătoriți. Acest gând îl liniștea.

Elizabeth Overfield avea să devină soția lui. Dacă cineva i-ar fi spus asta cu șase luni în urmă, chiar și cu o lună în urmă, nici nu s-ar fi obosit măcar să comenteze pe seama unei asemenea previziuni.

Dar a doua zi urma să fie mireasa lui.

Viola și Marcel, marchizul de Dorchester, ajunsese la Londra la timp pentru nuntă. Dar fuseseră uluiți să descopere nu numai că nunta avea loc mai curând decât se așteptaseră, ci și că mirele se schimbase între timp.

- Careva să zică l-am schimbat pe Codaire pe un model mai Tânăr, Elizabeth? spuse Marcel în acea seară, când Elizabeth veni în vizită.

Viola îl admonestă discret, iar tinerii care ieșiră în hol să-și întâmpine vizitatorii izbucniră în aclamații vesele.

- Un model mult mai Tânăr, confirmă Elizabeth. Cu opt-sprezece ani mai Tânăr, mai exact.

- Am voie să îmbrățișez mireasa? întrebă Marcel.

- Nu sunt mireasă decât abia mâine, îi spuse ea. În seara asta poți să îmbrățișezi viitoarea mireasă.

Viola o îmbrățișă la rândul ei.

- Să știi că m-am dat pe spate, spuse ea. Eram foarte pregătită să mă bucur pentru tine, Elizabeth, pentru că-mi aminteam că Sir Geoffrey era un domn destoinic...

- Și sec ca o nucă, o întrerupse Marcel. Ai fi fost lăsată prin surprindere ori de câte ori ar fi catadicsit să se miște, Elizabeth.

- ... dar nu un bărbat cu prea multe calități evidente, continuă marchiza, privindu-și chiorâș soțul. Lordul

Hodges pe de altă parte! Ei bine, draga mea, nu m-aș fi așteptat la asta nici într-un milion de ani.

- Ti-am spus, mamă, zise Abigail, zâmbind și îmbrățișând-o pe Elizabeth. *Eu* m-am așteptat. În timp ce eu, Jessica și Estelle îl admiram pe lordul Hodges pentru trăsăturile lui frumoase și zâmbetul fermecător, mi-a fost cât se poate de clar că Tânărul nostru gentleman căuta compania lui Elizabeth ori de câte ori avea ocazia. Și-ți amintești cât de superb au arătat la petrecerea de a doua zi de Crăciun, când au valsat împreună?

- Cred că mama ta era prea ocupată atunci, Abby, să observe cât de superb arătam *eu* în timp ce valsam cu ea, zise Marcel, iar Viola își ridică privirea în tavan, ignorându-i rânjetul.

- Mă bucur mult pentru dumneata, Lady Overfield, spuse Estelle Lamarr, întinzându-i mâna lui Elizabeth. Și sunt de părere că a fost deosebit de urât din partea bărbatului cu care ai fost logodită să te umilească acuzându-te public de comportament necorespunzător. Nu-mi pot imagina pe cineva mai puțin capabil de a se purta în mod neadecvat.

- Mulțumesc, spuse Elizabeth, zâmbindu-i fetei.

- Felicitări, doamnă, spuse fratele ei, Bertrand, scuturându-i mâna lui Elizabeth.

- Hai, urcă până în camera copiilor, spuse Abigail, trecându-și o mână prin brațul lui Elizabeth. Camille și Joel sunt acolo, cu copiii. E posibil să nu fi auzit când a sosit trăsura. Știai că mai au încă un copil acum, pe lângă Winifred, Sara și Jacob? L-au adoptat recent pe Robbie, de la orfelinat. Are patru ani și avea probleme îngrozitoare de comportament. Dar Joel a refuzat să credă că e o cauză pierdută, apoi a refuzat și Camille să credă acest lucru și acum îl îmblânzesc cu dragoste – cu mult ajutor din partea lui Winifred, care îi repetă întruna că sub nici o formă nu o să spună că e un băiat îngrozitor, chiar dacă o să-și dea tot timpul ochii peste cap în fața ei și o să scoată limba în timp ce se trage de colțurile gurii.

- Vai de mine, spuse Elizabeth.

- E un copil dulce, noul meu nepot, spuse Viola.

Și au încheiat adopția săptămâna trecută, deși Camille tocmai aflase că e din nou însărcinată. Cine ar fi putut prezice aşa ceva pentru Camille, dintre toate femeile, Elizabeth?

Lady Camille Westcott fusese cea mai sobră dintre înțepatele înaltei societăți, până când se descoperise că tatăl ei fusese deja însurat când se căsătorise cu mama ei și astfel căsnicia lor devenise ilegală, iar ea, copil ilegitim. Lumea ei se prăbușise, mai ales că vesteau atrăsese după sine întreruperea unei logodne. Dar Camille se schimbase - printr-un uriaș efort de voință, fusese întotdeauna părarea lui Elizabeth - până ce, de Crăciunul trecut, devenise o Tânără matroană cu trei copii, dintre care doi adoptați, cu o înfățișare mereu ușor răvășită, puțin plinuță, îndrăgostită până peste cap de familia ei, mai ales de soțul ei, Joel, și fericită ca o zi de primăvară atunci când soarele strălucește.

Iar mama ei, Viola, fostă soție demnă și austera a unui ticălos pe care întreaga lume îl disprețuia, se schimbase și ea în asemenea măsură, încât de-abia dacă mai putea fi recunoscută. Casa ei părea acum gălăgioasă și ușor dezorganizată - deși avea scuza că de-abia sosiseră cu totii în oraș - și deborda de căldură și afecțiune și fericire. Cine ar fi putut prezice *asta* cu câțiva ani în urmă? Și ce familie! Intrau în ea copiii Violei și cei ai lui Marcel și nepoții adoptați precum și cei născuți unuia sau altui membru al familiei.

Până și fiica cea mai mică a Violei, Abby, părea mai veselă decât o văzuse vreodată Elizabeth în ultimii trei ani.

Când intrară în camera de joacă, copiii năvăliră toți deodată spre ele, alergând sau mergând de-a bușilea. Dar Elizabeth remarcă un copil în mod special, care rămăsese în fundul camerei, întins pe spate și lovind podeaua cu călcâiele în timp ce Joel stătea turcește lângă

el, vorbindu-i liniștit și detașat. Îi făcu vesel cu mâna lui Elizabeth.

Ce mod minunat de a-și petrece seara de dinaintea nunții, își spuse Elizabeth, fără nici cea mai mică urmă de ironie, deși era evident că ora la care fusese invitată la cină era doar o vagă aproximare.

Își petrecea seara de dinaintea nunții cu familia ei. Nu cu toată, firește, dar cu oameni care îi erau deosebit de dragi. Iar cei care nu erau prezenți în seara asta fuseseră ocupați cel puțin jumătate din primăvară aranjând și complotând pentru ea, doar pentru că era una dintre ei.

- Ce știi despre Harry? o întrebă pe Viola.

- Regimentul lui a fost trimis în America, spuse Viola. Dar se pare că el nu a plecat. Nu știu nici de ce, nici cum a reușit. Bănuiesc că a fost totuși rănit la Toulouse și nu mi-a spus, dar Marcel îmi amintește constant că, și să fi fost aşa, nu e pe moarte. E la Paris. Oh, Elizabeth, sper din tot sufletul că războiul s-a terminat cu adevărat. Sper că ăsta a fost războiul care să le termine pe toate. Crezi că e posibil? Să nu mai fie nici un război niciodată? Să nu mai treacă nici o mamă, nici o soție, nici o fiică prin ce am trecut eu și atât de multe alte femei? Dar hai să nu mai vorbim despre asta. Harry e în viață și e la Paris. Nu ar fi trebuit să deschizi subiectul ăsta cu mine. Povestește-mi cum ți-a făcut curte și cum te-a cerut de soție. În genunchi? Cu trandafiri?

- A fost... minunat, spuse Elizabeth.

Dar Sarah voia să-i arate ceva bunicii, și Winifred voia să-i spună lui Elizabeth altceva și Camille se aprobia de ele, cu băiețelul care lovea podeaua cu călcâiele lipit de piciorul ei, încruntându-se la Winifred, a cărei veste era că avea un frățior nou pe care „o să-l iubească întotdeauna, oricât de mult să ar încăpățâna el să n-o lase“.

- Pentru că familia este mai importantă decât orice altceva pe lume, verișoară Elizabeth, spuse ea. Nu-i aşa?

- Într-adevăr, spuse Elizabeth.

O felicită pe Winifred și-i zâmbi lui Robbie și luă mâna pe care i-o întinsese Joel.

Ziua următoare era ziua nunții ei, își spuse. De-abă aștepta să-l revadă pe Colin.

Să se mărite cu el.

Elizabeth purta o rochie cu talie înaltă, de culoare crem, la nunta ei. Era asortată cu o bonetă de paie, împodobită cu flori albastre artificiale și legată sub bărbie cu panglici de mătase de aceeași culoare și pantofi și mănuși de culoarea muștarului. Nimic nu era prea sofisticat și nimeni nu o influențase atunci când își aleseșe ținuta, deși Wren și mama ei încercaseră, atunci când o însotiseră la cumpărături. Își dorise să se simtă confortabil. Își dorise să se simtă *ea* însăși, aşa cum nu se simțișe la balul pentru logodna ei cu Sir Geoffrey Codaire, în rochia superbă în culori de bronz și auriu, cu părul aranjat mai complicat decât îi plăcea. Astăzi îi spuse se cameristei să-i întindă părul cu peria și să îl prindă într-un nod simplu la spate, ca să-și poată așeza ușor boneta pe deasupra.

Își luă săculețul, aruncă o ultimă privire în oglindă, se uită la ceas – era cam devreme, deși nu cu mult – și coborî.

Era ziua nunții ei, își spuse, ca și cum abia atunci realiza acest lucru.

Amintirile o copleșiră. Își aminti de Anna, chiar în această casă, la scurt timp după ce venise din Bath, încă neobișnuită cu noul ei rol de Lady Anastasia Westcott, recent logodită cu Avery, bulversată și uluită de familia care punea la cale o nuntă grandioasă la St. George's, la care să fie invitată întreaga înaltă societate. Și-și aminti de Avery sosind într-o dimineață, în timp ce Elizabeth stătea cu Anna în salon, aplecându-se peste scaunul Annei și invitând-o să vină cu el chiar atunci și să se căsătorescă în liniște, cu licență specială. Secretarul lui avea să-i întâlnească la biserică, îi explicase, iar Elizabeth era invitată să vină cu ei și să fie al doilea martor.

Își dori o clipă ca propria nuntă să poată fi aşa. Dar nu se putea. Ea avea ceva de demonstrat. În plus, era datoare față de familia ei să nu o șteargă pur și simplu și să se căsătorească în secret.

Apoi își aminti de nunta lui Alexander și Wren de anul trecut. Wren plecase spre biserică – tot St. George's – chiar din această casă, în timp ce Alex stătuse cu vărul Sidney în noaptea de dinaintea nunții. Viola, Abigail și Harry stătuseră aici.

Astăzi era rândul ei. Mama ei și Wren urmau să o însoțească la biserică, la cererea ei. Și Alex, firește. El urma să-o conducă la altar. O așteptau în hol și toți trei ridicără privirea ca să vadă coborând scările.

– Ai avut dreptate, Elizabeth, spuse Wren, când ajunse la jumătatea scărilor. Iar eu și mama ne-am înșelat. Ești la fel de frumoasă ca simplitatea întruchipată. Și ție și te potrivește mai mult decât oricui altcuvia.

– Ce-i drept, ai un stil propriu, Lizzie, aprobă mama ei, și ești înțeleaptă că insiști să-l păstrezi.

– Am început să cred, Lizzie, spuse Alexander, că, în ciuda reacției mele nu tocmai entuziaste la anunțul logodnei tale, mă bucur totuși pentru tine. Cred că voi doi să potriviți, și Wren este de acord cu mine.

– Sunt, spuse Wren, și Elizabeth observă că avea lacrimi în ochi. Vreau tot ce e mai bun în viață pentru Colin și vreau același lucru pentru tine, Elizabeth. De ce să nu găsiți asta împreună? Pare că se poate de firesc.

– Dacă mă faceți să plâng înainte să ajung măcar la biserică, îi preveni Elizabeth, ajungând lângă ei, să știți că nu mai vorbesc o lună cu voi!

Soarele ieși din spatele norilor în timp ce trăsura se apropia de Hanover Square și oprea în fața catedralei St. George's. Nu era nici pe departe cea mai mare sau cea mai impunătoare biserică din Londra, dar era locul preferat de înalta societate pentru nunțile din timpul sezonului și atrăgea întotdeauna o mică mulțime de curioși, care veneau să vadă mireasa și, ceva mai târziu,

să vadă perechea de tineri căsătoriți plecând împreună înspre restul vieții lor.

- Am întârziat cinci minute, spuse Alexander, dându-i mâna și ajutând-o să coboare din trăsură, apoi uitându-se la ceas. Poate patru și jumătate. Numai bine. Mamă, Wren, vă lăsăm timp să intrați înainte.

Elizabeth își simțea bătăile inimii pulsându-i în urechi în timp ce le privi urcând treptele și intrând în biserică.

- Ai emoții? o întrebă Alexander.

- Firește, spuse ea, zâmbindu-i și luându-i brațul. Tu n-ai avut anul trecut?

- Firește, spuse el, zâmbindu-i larg. Si nu am avut nici cel mai mic regret de atunci. Îmi doresc același lucru pentru tine, Lizzie.

- Mulțumesc, spuse ea. Dar să știi că nu mă mărit cu Colin doar pentru că mi se pare că aşa ar trebui.

- Știu, zise el, acoperindu-i mâna și brațul cu brațul lui.

Și urcară treptele împreună și intrară în biserică.

Îndoielile o asaltără totuși în acest moment cât se poate de nepotrivit. Dacă totuși acceptase cererea lui Colin doar pentru că planurile pe care și le făcuse fusese să spulberate și viitorul i se păruse prea sumbru? Dacă el o ceruse numai pentru că simțise că o compromisese și că adusese furia mamei lui asupra ei? Dacă diferența de vîrstă dintre ei era totuși o problemă și însemna că nu vor putea fi niciodată fericiți împreună? Dacă...

Dar sosirea mamei și a cunstatei ei fusese luată probabil drept un semnal și orga începu să cânte și invitații - mai mulți decât se așteptase - începură să se ridice și să se uite la ea, privind-o cum înaintează spre altar la brațul lui Alex. Văzu prietenii și cunoștințe și rude, toți zâmbindu-i încurajator. Si... ah! O văzu pe Lady Hodges, în alb strălucitor cu un voal delicat acoperindu-i chipul, pe Lady Elwood alături de ea, împreună cu Sir Nelson, și pe lordul Ede de cealaltă parte a lui Lady Hodges, lângă culoar.

Și îl văzu pe Colin, aşteptând în fața mamei și a surorii lui. Arăta superb, în cafeniu și auriu murdar, înalt și zvelt și atât de frumos, privind-o cum se apropiere. Părea emoționat și era ușor palid, apoi însă privirile li se întâlniră și ochii lui îi zâmbiră. Dar cum de-și putea da seama, când era încă la o oarecare distanță de el, iar restul feței lui nu zâmbea? Dar știa. Ochii lui zâmbeau și ochii ei îi răspunseră la fel.

Și dintr-o dată totul păru bine și uită de îndoielile legate de trecut și de temerile pentru viitor și totul deveni *aici* și totul deveni *acum*. Momentul deveni unul magic, deși cu siguranță nu era un cuvânt potrivit pentru o ceremonie solemnă de nuntă, desfășurată într-o biserică solemnă. Mistic, atunci. Momentul deveni mistic - cald, intim și minunat și simți că niciodată în viața ei nu făcuse ceva mai corect.

Și citea în ochii lui aceeași convingere.

Alexander i-o încredință lui Colin și rămaseră în fața preotului îmbrăcat în hainele de gală și fură căsătoriți. Așa, pur și simplu. Într-un timp ce păru extraordinar de scurt, dar cu consecințe pentru întreaga viață.

Erau soț și soție.

Oh, cu siguranță făcuseră ceea ce trebuie, își spuse. Se însurase cu ea pentru că asta-și dorise - așa-i spusese și avea încredere în el. Iar ea se măritase cu el pentru că asta-și dorise. Așa-i spusese, iar el știa că putea avea încredere în ea. Era perfect.

Erau căsătoriți.

Chipul lui radia, deși nu zâmbea propriu-zis. Ea însă-i zâmbi larg, cu toată puterea convingerii că ceea ce făcuseră era corect.

Urmă apoi momentul semnării în registru, iar Wren și Alexander se ridicară ca să-i însoțească. Elizabeth semnă pentru ultima oară cu numele de Elizabeth Overfield, apoi Wren și Alex o îmbrățișară primii, în timp ce Colin semna la rândul lui. Wren îl îmbrățișă strâns și-l ținu câteva clipe lipit de ea, înainte să-i dea drumul ca Alex să-i poată strânge mâna și să-l bată pe umăr.

Apoi se treziră din nou față în față, soț și soție, și Colin îi oferi brațul ca să o conducă înapoi în biserică, apoi în naos. Se înclinară și le zâmbiră ruedelor și prietenilor care veniseră să sărbătorescă această zi împreună cu ei - toți cu excepția mamei lui și a lordului Ede care se pare că plecaseră. Totuși, Sir Nelson și Lady Elwood erau încă acolo, dar rămăseseră așezați în al doilea rând de bănci.

Câteva momente mai târziu ieșiră în razele soarelui, în aplauzele celor adunați afară. și a câtorva figuri familiare - a domnului Parmiter, a domnului Croft și a domnului Ormsbridge, precum și a vărului Sidney, a lui Bertrand și Estelle Lamarr și Winifred Cunningham.

- Au ieșit mai devreme cu un scop, o avertiză Colin, întorcându-se spre ea cu un zâmbet întins pe toată fața. O luăm la fugă?

- Ar fi dezamăgiți dacă n-am face-o, spuse Elizabeth, punându-și mâna într-o lui și coborând împreună în fugă treptele din fața bisericii, în timp ce prietenii aruncau petale de flori deasupra lor.

Se auziră din nou aplauze și râsete. Cineva fluieră.

Râdeau amândoi și aveau respirația întretăiată când ajunseră la trăsura lui, deși nici acesta nu era un refugiu. Era o trăsură deschisă. Colin îi dădu mâna și o ajută să urce, apoi luă loc lângă ea cu doar câteva momente înainte ca vehiculul să salte și să se pună în mișcare.

Clopotele bisericii se auziră vesel în urma lor, dar sunetul fu aproape acoperit de zdrăngănitorul urât și metalic al oalelor și tigăilor care fuseseră legate la coada trăsurii.

Ieșiră din Hanover Square în zarvă mare, ținându-se strâns de mână, acoperiți de petale strălucitoare, aşa cum erau și canapele din trăsură, spinările cailor și livreaua imaculată a vizitiului.

- Dacă ne luăm un aer nepăsător, strigă Colin, crezi că e posibil să nu-și dea nimeni seama că tocmai ne-am căsătorit?

Râseră privind unul în ochii celuilalt, și Elizabeth se minună din nou de cât de real era totul. Ziua nunții ei. Ziua nunții lor.

Erau căsătoriți.

- Lady Hodges, spuse el.

- Da.

Și se aplecă spre ea și o sărută pe buze tocmai când trăsura ieșea din piață și nu mai putea fi văzută de toți cei rămași pe treptele bisericii și în fața acesteia.

Nu auzeau strigătele și aplauzele. Nici măcar fluierăturile.

capitolul 21

Cuvântul „dejun“ când venea vorba de sărbătoarea de după o nuntă era întotdeauna un termen impropriu. Pentru început, mâncarea servită nu semăna câtuși de puțin cu cea la care te-ai putea aștepta la o masă de dimineață. În al doilea rând, petrecerea continua aproape întreaga zi, preț de câteva ore în sala de bal, în timp ce se închinau toasturi și se țineau discursuri, apoi încă vreo câteva ore în salon, într-o formulă ceva mai restrânsă.

În timpul acestei mutări dintr-o încăpere într-alta, Colin o luă deoparte pe sora lui, pe care o simți că intenționa să plece împreună cu Nelson.

- Blanche, spuse el, atingându-i cotul, vii să facem o plimbare scurtă prin grădină?

Sora lui privi printr-o fereastră a sălii de bal, dar nu găsi nici o scuză ca să refuze. Soarele încă mai strălucea pe cerul fără nici un nor și aerul cald pătrundea prin ferestrele franțuzești deschise. Nelson fusese atras într-o conversație cu John Croft și Sidney Radley.

Elizabeth era purtată înspre salon de prietena ei, domnișoara Scott, pe de-o parte, și de baroana văduvă de Netherby, de cealaltă.

- Una scurtă, atunci, spuse Blanche, luându-i brațul pe care i-l oferise. Suntem așteptați înapoi.

- Am fost foarte, foarte bucuros că ați venit la biserică, ii spuse el în clipa în care pășiră afară. și mama. Chiar și lordul Ede. și vă mulțumesc că ați venit și la dejunul de după. Îmi imaginez că nu ți-a fost ușor.

Pentru că una peste alta era casa lui Wren, iar cele două surori fuseseră ca două străine din clipa în care Wren plecase de la Roxingley, la vîrstă de zece ani. Cu aproape douăzeci de ani în urmă.

- Nu, spuse ea după o ușoară ezitare. Nu mi-a fost. Ar fi fost mai bine, Colin, dacă nu aş fi venit să te previn în legătură cu anunțul ăla și dacă te-ai fi însurat cu domnișoara Dunmore? Eu te-am împins înspre căsătoria asta, doar ca să-i faci în ciudă mamei?

- Sunt două lucruri pe care nu mi le pot imagina, spuse el, unul, că mi-ăș dori vreodată să-i fac în ciudă mamei noastre. Mi-ar plăcea să am o relație cu ea, chiar dacă nu va putea niciodată să fie una prea apropiată. Al doilea lucru este că nu m-ăș căsători niciodată doar ca să fac cuiva în ciudă. Căsătoria este pe viață, iar eu sper să am o viață și o căsătorie fericite. Nu, Blanche. Ai făcut un gest pentru care îți rămân dator și pentru care îți voi fi întotdeauna recunoscător. și m-am căsătorit cu Elizabeth pentru că asta mi-am dorit. Pentru că sper și mă aştept să fiu fericit alături de ea.

- Dar e de vîrstă *mea*, sau cel puțin foarte aproape, protestă ea.

- Da, spuse el. și o prețuiesc și o stimez mai mult decât pe orice altă femeie pe care am întâlnit-o vreodată. Am crezut că nu voi putea ajunge niciodată la ea, însă m-a asigurat că și ea își dorește această căsătorie. și o cred pe cuvânt.

Colin se opri o clipă.

- Dar nu despre asta vreau să vorbesc cu tine. Trebuie să te întreb ceva. Blanche, de ce ai rămas cu mama toți anii ăștia? și Nelson la fel?

- Cineva trebuia să rămână, spuse ea. Rowena nu mai era, iar Ruby a fugit în Irlanda ca să se mărite când avea doar săptesprezece ani. Justin s-a omorât iar tu te-ai

înstrăinat complet de ea. Avea nevoie de noi. De noi toți. Dar, dintr-o dată, eu eram singura care rămăsese. și eram singura cu simț de răspundere. La urma urmei, eu sunt cea mai mare.

- Avea nevoie de noi? întrebă el, trăgând-o să se aşeze lângă el pe o băncuță rustică de sub o salcie, care să-i umbrească de soare.

- Desigur, spuse ea. Mama are întotdeauna nevoie de alți oameni, Colin, cel mai mult de familia ei. Visul ei era că o să-o încunjură toți cu dragostea - și frumusețea - noastră până la sfârșitul vieții.

Colin o privi lung, ușor însășimântat.

- Nelson... mă iubește, adăugă ea.

- Mă bucur că-l ai pe el, cel puțin, spuse Colin.

- Crezi că sunt oarba și nu văd adevărul, zise ea, privindu-l pentru prima oară drept în față, cu două pete de culoare în obrajii. Eu sunt *cea mai mare*, și totuși întotdeauna altcineva a fost preferatul ei. Tu, mai mult decât oricine. Nimeni nu a mai existat cu adevărat pentru ea după ce te-ai născut tu. Dar mai întâi tata să-a purtat crud cu ea și te-a trimis la studii, apoi ai plecat din proprie voință după ce el a murit și mama a planificat o petrecere uriașă pentru tine, nouă baron de Hodges. *Eu am rămas*. Am fost singura dintre noi care a rămas. Mi-am sacrificat viața pentru ea. Dar tot tu ești favoritul ei.

Vocea-i era rece și chipul lipsit de expresie, însă Colin ctea o infinită durere dincolo de aceste aparențe. Oare Blanche nu se simțise niciodată iubită? și oare încă mai speră? Cât de diferită văzuse ea lumea lor. Oare el ratase totul pentru că fusese prea Tânăr și plecat la școală aproape majoritatea timpului? Fugise în loc să încearcă să rămână și să înțeleagă? Era prea târziu să mai încearcă acum? Astăzi spunea încă de la Crăciun că trebuie să facă. Iar Elizabeth nu părea să fie de părere că era prea târziu.

- Blanche... îi acoperi mâna cu mâna lui. Vrei să fii sora mea?

- Păi, sunt deja, zise ea și și-ar fi trăs mâna dacă nu i-ar fi ținut-o între degetele lui.

- Nu știu ce planuri ți-ai făcut pentru vară, spuse el. Îmi imaginez că de obicei stai cu mama la Roxingley, atunci când e acolo. Poate simți că nu vei fi bine-venită anul acesta, după ce eu și Elizabeth o să ne mutăm acolo. Dar amândoi vrem să vii. Ruby și Sean vin cu copiii lor din Irlanda și o să invităm întreaga familie Westcott și Radley. Pentru Elizabeth este la fel de important ca și pentru mine ca familia mea să fie acolo, la fel ca a ei. Nu doar să fie, ci... Vreau să fim o familie, Blanche. Îți respect devotamentul de care ai dat dovadă față de mama și îți cer iertare că te-am lăsat singură. Asta o să se schimbe. Iartă-mă. Lasă-mă să fiu fratele tău. Las-o pe Elizabeth să-ți fie soră.

Nu spuse nimic o vreme.

- Doar sunt aici, nu? zise ea rece.

Colin ii strânse mâna și-i dădu drumul.

- Îmi dau seama acum că sunt foarte multe lucruri pe care nu le-am înțeles, zise el. Sper că o să mă ajut. De ce spui că tata a fost crud? L-am rugat să mă trimitem la școală și m-a trimis. A făcut-o pentru că mă iubea? Sau pentru că mă ura? Și de ce a trimis după mătușa Megan, să vină și s-o ia pe Wren? Nici măcar nu am știut acest lucru până ieri, când mi-a spus mama. A făcut-o pentru că o iubea pe Wren? Sau pentru că o ura?

Îl privi cu ochi triste.

- Nu știu, spuse. Cum aş putea să știu?

Colin se simțea caraghios că pusese întrebarea cu voce tare. Nu avusesese intenția.

- De ce să te urască? Doar pentru că te iubea mama?

- Nu știu. Îmi dau doar seama că sunt foarte multe lucruri pe care nu le înțeleg. Clătină din cap. E timpul să mă întorc la Elizabeth și la invitații noștri din salon. Mai rămâi puțin?

- Nu, spuse ea. Trebuie să plecăm. Ne aşteaptă mama.

- Dar o să vii la Roxingley la vară? o întrebă.
- O să vorbesc cu Nelson despre asta, spuse ea. Dar cred că da. Mama va fi cu siguranță acolo și o să aibă nevoie de mine.

Trebuia să se mulțumească cu acest răspuns. Ar fi vrut să-i spună că o să vină pentru el și Elizabeth și pentru că veneau Ruby și Sean – și Wren, spera. Dar... Ce spusesese oare contesa văduvă de Riverdale de Crăciun, în legătură cu renovările de la Brambledean? „Roma nu a fost construită într-o zi.“ Da, asta era.

Va trebui să aibă răbdare. În mod clar, Blanche se considera o femeie îndreptățită să fie supărată. Și poate că, întru câtva, chiar avea dreptate. Ea rămăsese.

Poate că avea mai multe de învățat despre familia lui decât crezuse.

Se făcuse deja seară când plecară ultimii invitați. Aceștia erau în cea mai mare parte membri ai familiei, și plecară cu multă gălăgie, cu multe îmbrățișări și pupături, străngeri de mâină, bătăi pe spate și râsete.

Casa păru dintr-odată extrem de tăcută după ce ușa se închise în urma lor. Colin se simțea extenuat. Elizabeth, care stătea lângă el, îl privi cu o scliere în ochi.

- Bun venit în familie! zise ea.

Colin râse.

- Și ce mai primire mi-au făcut! Ești gata de plecare?

Cu câteva zile în urmă, avusese loc o dezbateră aprinsă cu privire la locul în care mirii să-și petreacă noaptea nunții. În casa aceasta, firește, insistaseră atât Alexander, cât și Wren, aşa cum făcuseră ei cu un an în urmă, când toată lumea stătuse în altă parte, ca tinerii căsătoriți să poată fi singuri. Rudele lui Elizabeth, și de-o parte și de celaltă, se amestecaseră de îndată în discuție și-l asiguraseră pe Colin că le-ar fi făcut chiar deosebită plăcere să-i găzduiască timp de o noapte pe doamna Westcott, pe Alexander, pe Wren și pe bebelușul lor. Ba chiar se certau în legătură cu familia căreia să-i revină această plăcere.

Colin rămăsese însă ferm pe poziție și toate discuțiile încetaseră în clipa în care Elizabeth asigurase pe toată lumea că era ceea ce își dorea și ea. Urmau să meargă la Mivart's Hotel, unde Colin rezervase un apartament. Făcuse asta ca să poată fi singuri în noaptea nunții lor. Complet singuri și într-un loc nefamiliar nici unuia dintre ei, asistați de servitori pe care nici unul dintre ei să nu-i cunoască.

La cincisprezece minute după ce toată lumea plecase, trăsura lui Colin – de data asta cea acoperită – trase în fața ușii și, la cinci minute după aceea, se puse în mișcare în timp ce Wren și doamna Westcott le făceau cu mâna cu ochii în lacrimi, la fel și Alexander, însă acesta cu o figură ceva mai stoică.

Și în sfârșit erau singuri.

Ii luă mâna lui Elizabeth într-o lungă privire și se lăsă pe spate, lăsând în sfârșit realitatea celor petrecute în această zi să-l învăluie. Nu avea să mai locuiască în apartamentul de burlac care fusese casa lui – cu excepția verii și iernii trecute – de când plecase de la Oxford, la vîrstă de douăzeci și unu de ani. N-o să mai locuiască niciodată singur. Era acum parte dintr-un cuplu. Era un gând care îl trezea la realitate.

Era bărbat însurat.

Elizabeth era soția lui.

– Este un sentiment ciudat, nu? spuse ea ca și cum i-ar fi citit gândurile, iar el întoarse capul spre ea și-i zâmbi.

– Da, spuse, strângându-i mâna.

Foarte ciudat. Întotdeauna prețuise intimitatea pe care i-o îngăduise apartamentul lui. O prețuise și la Withington. Dar nu avea să mai existe. Începând de azi, Elizabeth o să fie în permanență cu el.

O sărută scurt și făcură restul drumului în tăcere.

Apartamentul lor de hotel era format din două dormitoare mari și pătrate, amândouă luxos mobilate, fiecare cu un spațiu de toaletă spațios și o sufragerie între ele. Focul trosnea în șemineul de acolo ca să alunge răcoarea serii după o zi caldă, iar lumânările fuseseră aprinse.

- Ce loc intim și primitor! spuse Elizabeth, după ce privi în fiecare încăpere și luă o pernă de pe canapea, pe care o umflă, deși nu era nevoie. Mă bucur că am venit aici, Colin.

Colin ceruse să fie trimiși valetul și camerista și să li se aducă vin și biscuiți.

- Să ne facem comozi înainte să luăm loc? sugeră el.

Încă erau îmbrăcați în hainele de nuntă.

- Da.

Îi zâmbi, apoi intră în dormitorul din stânga și închise ușa. Era ea, Elizabeth, calmă și senină, și reușise cumva să elimine orice stânjeneală ar fi putut să apară între ei, ținând cont de situație.

Era ciudat să fie însurat.

Se retrase în camera de toaletă din celălalt dormitor și se dezbrăcă, apoi își chemă valetul să-l bărbierească. Își puse un halat din brocart peste cămașa de noapte, apoi îi dădu liber servitorului și se întoarse în sufragerie.

Elizabeth era deja acolo și turna vin în două pahare. Purta un halat lung, din catifea albastră, care nu părea nou, ci lăsa mai degrabă impresia că era de mult timp preferatul ei. Părul blond îi era lăsat liber pe umeri și-i cădea pe spate.

Arăta minunat.

Luă cele două pahare de pe masă și-i întinse unul lui Elizabeth, după ce aceasta se așeză pe canapea. Îi oferi și platoul cu biscuiți, dar îl refuză, clătinând din cap. Se așeză lângă ea și întinse paharul înspre al ei.

- Am auzit foarte multe toasturi azi, spuse el. Dar hai să avem unul doar al nostru, ce zici? Doar pentru noi. Pentru un viitor lung și fericit împreună. și pentru încredere reciprocă.

- Pentru încredere și fericire, spuse ea, lovindu-și ușor paharul de al lui, apoi ridicându-l la buze.

Și Colin își dădu seama că erau cuvinte ușor de spus, dar pe care va trebui să le onoreze întreaga viață. Pentru care va trebui să muncească întreaga viață. Era destul de greu să te ridici la propriile idealuri și vise. Dar

când trebuia să mai iei pe încă cineva în calcul? Era posibil că?

Îi va trebui o viață ca să afle. Ei bine, și exact restul vieții îl avea.

- A fost o zi perfectă, spuse el.

- Așa e, fu ea de acord. Și unul dintre cele mai fericite aspecte a fost că mama ta a venit la nuntă. Cu siguranță ai fost extrem de mulțumit.

- Da, spuse el. Chiar dacă a plecat din biserică înaintea noastră, am fost mulțumit.

- Blanche și Sir Nelson au venit și la dejunul de după, spuse ea. Ai vorbit o vreme cu sora ta.

- Așa e, spuse el, și-i povestii despre ce discutaseră. Cred că o să vină la Roxingley, la petrecerea mare pe care avem de gând să o dăm. O să vină pentru că ea crede că mama are de gând să fie acolo și că e datoria ei să se ducă oriunde se duce mama. Dacă va clădi orice fel de relație cu Ruby, cu Wren sau cu mine, rămâne de văzut. Sau cu tine. Nu putem decât să încercăm. Cred că o răcăie faptul că noi, ceilalți, am scăpat într-un fel sau altul, iar ea, fiind cea mai mare, a rămas cu răspunderea și datoria de a-i asigura mamei susținerea și publicul de care are nevoie. Mi-a spus că Nelson stă pentru că o iubește.

- Sper că are dreptate, zise Elizabeth. Sper să ajung să-i cunosc mai bine în această vară. Am multe motive să le mulțumesc. Au venit să te prevină în legătură cu anunțul de logodnă. Au venit la balul Ormsbridge, dar nu au făcut prea mare efort ca să facă scenă pe care fuseseră trimiși să o facă. Au venit la nunta noastră azi, dar nu au plecat imediat după.

Își zâmbiră unul celuilalt.

- Spune-mi despre tatăl tău, zise ea.

O privi lung.

- Nu vorbești niciodată despre el.

Înghiți.

- Nu sunt prea multe de spus.

Elizabeth sorbi din pahar și-și înclină capul într-o parte. Își dădu seama că-l aştepta să spună mai multe.

Vorbi însă tot ea înaintea lui.

- Dacă nu vrei, nu trebuie să-mi povestești despre el, zise. E-n regulă. Nu avem dreptul să ne sfâșiem unul altuia sufletele doar pentru că suntem căsătoriți.

Ciudat lucru spusese. Era adevărat? Se încruntă.

- Ne-a asigurat o viață bună, zise el. Dar nu îl interesam cu adevărat. Rareori urca să ne vadă. Presupun că și regreta căsătoria. Mama a fost, din câte se spune, extraordinar de frumoasă în tinerețe și era foarte căutată. Am senzația că să îndrăgostit până peste cap de ea și să însurat cu ea fără să o cunoască deloc. Iar când a ajuns să o cunoască, era prea târziu. Petreceau mult timp afară. Când era acasă, aproape că locuia în bibliotecă.

Elizabeth își puse paharul pe măsuță, apoi se lăsa pe spătarul canapelei și strânse cu ambele mâini la piept pernuța pe care o umflase mai devreme.

- Pare să fi reușit să o țină în frâu, în cea mai mare parte, spuse el. Dincolo de asta, a lăsat-o să facă ce voia. Nu-mi imaginez că putea face mai mult de atâtă. Uneori l-am considerat un om slab. Poate că era - aşa cum am fost și eu slab, după moartea lui. A evitat confruntările, la fel ca mine. Dar cred că mama mea este unică, în sensul că e imposibil de controlat.

- L-ai iubit? îl întrebă, după ce el nu mai spuse nimic o vreme.

- Da, răspunse, cu sinceritate. Uneori, mai ales după ce Wren a plecat și am crezut că a murit, fugeam din camera copiilor și mă duceam în bibliotecă și mă aşezam fie sub birou, fie pe pervazul ferestrei, cu draperia trăsă în aşa fel încât să mă ascundă. Uneori citeam, dar de cele mai multe ori stăteam acolo și trăgeam în piept mirosul cărților legate în piele și al prezenței lui. Trebuie să fi știut că eram acolo, dar nu mi-a adresat niciodată vreun cuvânt. Însă nici nu m-a alungat. Îmi amintesc cum, odată, m-am uitat cu el la tunsul oilor. Nu i-am cerut voie și aproape că nu m-a băgat în seamă, dar, din

nou, nu m-a alungat. Îmi imaginam că mă iubește în felul lui.

- Îți imaginai?

Întinse o mână și-i mângâie brațul.

- Credeam că mi-a dovedit-o când mi-a dat voie să plec la școală, spuse el. Nu lăsase pe nimeni altcineva să plece, deși știam că Justin îl rugase foarte mult. Presupun că e posibil să mă fi lăsat pe mine pentru că ajunsese la concluzia că a greșit în privința lui Justin, când l-a ținut acasă și a început astfel o stare de nefericire care l-a făcut în cele din urmă pe fratele meu să-și pună capăt zilelor - deși tata, evident, nu avea cum să știe în acel moment că se va ajunge la asta. Oricum ar fi fost, m-a lăsat să plec, deși mama s-a opus vehement. A fost singura dată când îl știu să-și fi impus voința în fața ei. Am crezut că a făcut-o pentru că mă iubea.

- Ai crezut? spuse ea.

- Cred acum că a făcut-o ca să-o pedepsească pe ea. Și ca să nu mă mai vadă pe lângă el. La fel cum a chemat-o pe mătușa ca să o ia pe Wren.

Elizabeth îl bătu pe braț și Colin privi în ochii ei, încruntându-se.

- Când a murit Justin, continuă el, m-au adus acasă, de la școală, pentru înmormântare. M-am dus după aceea în bibliotecă și m-am urcat pe pervazul ferestrei, deși aveam cincisprezece ani. Era prima mea întâlnire îndeaproape cu moartea - și încă o sinucidere, deși fusese pusă pe seama unui accident. Nu fusesem niciodată deosebit de atașat de Justin, în parte, presupun, pentru că avea cu zece ani mai mult decât mine. Dar era fratele meu. Și fusese atât de nefericit, încât își pusese capăt vieții. Nu am înțeles de ce. Eram Tânăr și fusesem plecat la școală. Dar chiar și aşa eram într-o stare fragilă, deși țineam totul în mine. Tata a intrat în bibliotecă în timp ce eram acolo. Îl adusese pe vicar cu el. Se pare că voia să-i arate vicarului portretul în miniatură al lui Justin, pe care îl ținea în biroul lui. Pentru prima dată, aproape sigur nu știa că sunt acolo. În timp ce vicarul privea

tabloul, tata a spus niște cuvinte care m-au bântuit mult timp după aceea. Presupun că încă mă mai bântuie.

Făcu o pauză, în timp ce Elizabeth îl privea așteptând.

- Nu, zise el în cele din urmă. Nu pot să ţi le spun. Îmi pare rău.

Lăsă pernuța deoparte și-i luă paharul din mâna. Îl așeză pe măsuță, lângă al ei. Se apropiie de el și se cuibări pe umărul lui, punându-i o mâna pe piept.

- Iar mie îmi pare rău că, fără să vreau, am deschis un subiect dureros pentru tine, spuse ea. Nu ești dator să-mi spui nimic. Hai să nu lăsăm asta să ne strice ziua perfectă. A fost minunat la biserică, nu-i aşa? Înconjurați de familie și de prieteni?

Emoțiile lui erau încordate. Amintiri ce fuseseră mult timp îngropate, după ce le căutase sumedenie de explicații, ieșiseră la suprafață în ultimele zile, făcându-l să-și dea seama că rana nu se închise de fapt niciodată, ba chiar se adâncise, agravându-se din cauza faptului că refuzase să recunoască vreodată că există o rană. Si nu-și putea împărți durerea cu Elizabeth. Deși, nu cum mult timp în urmă, ea împărțise cu el durerea adâncă a poveștii pierderii celor doi copii nenăscuți.

Poate că, până la urmă, nu avea suficientă incredere.

Dar, în clipa aceasta, îi datora o zi perfectă. Si și-o datoră și lui. Era o zi pe care n-o s-o mai trăiască niciodată. Tot ce se întâmpla azi avea să rămână pentru totdeauna parte din această zi, pe care să o păstreze în amintire tot restul vieții lor.

- Chiar nu te merit, spuse el, ridicând o mâna și punându-și dosul degetelor pe obrazul ei.

- Trebuie să mă dai jos de pe piedestalul pe care mi-l-ai ridicat, spuse ea. Nu sunt o ființă superioară pe care nu poți decât să-o admir și să-o idolatrizezi. Sun om. Sunt femeie. Vreau să ţii la mine, nu să mă venerezi.

- Oh, ţin la tine! îi spuse el.

- E un lucru foarte frumos pe care să-l spui în noaptea nunții, chiar dacă a trebuit să te îmboldesc, zise ea, râzând cu ochii.

- Îmi place atât de mult expresia asta, îi spuse el. Zâmbetul din ochii tăi. Ai fost făcută pentru fericire și râs. Mi-a plăcut tare mult să te aud râzând de Crăciun și mi-a plăcut și mai mult să te fac să râzi. Să știi că am de gând să fac asta în continuare. Nu ai fi râs prea mult cu *el*, Elizabeth. S-ar fi așteptat să fii întotdeauna demnă. Și ai fi avut și tu aceleași așteptări de la tine însăși. Mereu. În fiecare zi. Eu vreau să râzi și să fii fericită.

- Se poate și mai rău decât să trăiești din râs, spuse ea și Colin îi văzu ochii umplându-i-se de lacrimi.

- Și din prietenie, spuse el, ridicându-se în picioare și întinzându-i mâna. Suntem prieteni, nu? Am fost întotdeauna și cu siguranță aşa vom rămâne. Prietenii pot face dragoste, Elizabeth? E timpul să aflăm?

- Da, cred că este, spuse ea, punându-și mâna întră lui.

capitolul 22

„Suntem prieteni, nu-i aşa? Prietenii pot face dragoste?” Cuvintele lui erau o doză rece de realitate. Dar erau prieteni. Aveau o relație apropiată, foarte prețioasă. Dacă-și dorea mai mult, nu se putea învinovați decât pe ea însăși. Deși era mai mult, chiar dacă el nu-și dădea seama. Avea o afecțiune adâncă pentru ea. De asta era foarte sigură. Mai adâncă decât cea pe care o simțeai pentru o simplă prietenă. O să fie îndeajuns. O să aibă grija să fie îndeajuns.

Intră înaintea lui în dormitorul pe care îl alesese drept al ei și se întoarse când îl auzi închizând ușa din spre sufragerie. O cuprinse în brațe și o sărută, iar ea se lipi de el, pe deplin conștientă că nu mai purta corsetul și că nici el nu mai avea straturile groase și protectoare de haine. Îi simțea mușchii tari, calzi și masculini apăsându-i pe sânii, pe abdomen, pe coapse.

După câteva clipe, se dădu ușor în spate și începu să-i descheie halatul. I-l scoase și-l aruncă pe un scaun,

în timp ce privirea i se plimba peste cămașa ei de noapte, din bumbac alb. În ciuda tivului de dantelă, era de fapt foarte simplă, aproape modestă, făcută mai degrabă pentru confort decât pentru senzualitate. Se hotărâse să nu-și cumpere ceva mai potrivit pentru o mireasă. Îi prinse cămașa dintr-o parte și de alta a soldurilor și i-o trase peste cap când ea ridică brațele. Aruncă și cămașa unde aruncase halatul, fără să-și ia privirea de la ea.

Vai de mine! Fusese luată prin surprindere, iar luma sfeșnicului părea dintr-o dată mult prea strălucitoare. Dar n-o să se simtă rușinată. Era soția lui, și asta era ea. Așa arăta. Înghiți.

- Ești foarte frumoasă, Elizabeth, spuse el, cu voce răgușită.

Și, fără să se apropie, începu să o mângeie ușor, cu vârful degetelor. Abia dacă-l simtea, și totuși atingerea lui îi făcea pielea și sânii să reacționeze și-i trimitea junchiuri de dorință în pântec și-n interiorul coapselor.

Urmărea cu privirea mișcarea mâinii și se aplecă să o sărute ușor deasupra decolteului. Făcu un pas mai aproape și-i simți cămașa de mătase atingându-i pieptul și abdomenul. Îi cuprinse spatele capului cu o mâna, și-l înclină pe-al lui și o sărută ușor și lung pe buze, până când începu să-și dorească mai mult. Dar nu aprofundă sărutul. Își dădu capul în spate, în aşa fel încât buzele lui abia să le atingă pe ale ei și o privi fix în ochi.

- Pentru mine, ești cea mai frumoasă femeie din lume, spuse el. Fiindcă frumusețea ta vine dinăuntru și strălucește ca o aură în jurul tău. Si m-ai primit și pe mine în lumina ei.

Și el credea că *asta e prietenie?* Oh, Colin!

Ochii lui râseră dintr-o dată într-ai ei.

- Dar în seara asta interesul meu în ceea ce te privește nu este unul spiritual. Te vreau. În pat.

Oh. Dar îl voia și ea. Într-un mod impersonal, pentru că-și negase și-și oprimase nevoile timp de mai bine de săpte ani. Într-un mod mult mai personal pentru că era

Colin, era soțul ei și era atât de atrăgător încât simțea că i se înmoiae genunchii.

- Bine, spuse ea.

Stinse lumânările de pe noptieră în timp ce ea se întindea pe pat și-l auzi scoțându-și hainele înainte să vină lângă ea. Se întoarse spre el.

Și făcu dragoste cu ea într-un mod care îi păru cât se poate de caracteristic pentru Colin, aşa cum ajunsese să-l cunoască. Blând și meticulos. Părea să știe ce-i face plăcere, fie din instinct, fie din experiență - nu conta - și nu se grăbea deloc. Scoase sunete joase de apreciere când îl mângâie cu vîrful degetelor și cu podul palmei. Și când, în cele din urmă, urcă deasupra ei și intră în ea, între ei începu să ardă flacăra fierbinte a unei pasiuni încete, dacă aceste cuvinte nu se contraziceau între ele. Dar nu gândeau în cuvinte. De fapt, nu mai gândeau deloc. Simțea doar plăcere și o durere plăcută și se întindea spre ce zacea dincolo de ele.

O luă fără grabă, fără să ceară, mișcându-se ritmic în ea până când o simți încordându-se în jurul lui, apoi relaxându-se în acea uitare fermecată ce zace dincolo de plăcere. Și se mișcă în ea până când se împinse adânc și simți valul fierbinte al seminței lui vîrsându-se în ea, apoi oftă cald în urechea ei și își relaxă greutatea peste ea.

După aceea rămaseră o vreme îmbrățișați. Se juca ușor cu părul lui, încercând să-l determine cu puterea minții să nu se miște încă. Trecuse atât de mult, iar el, soțul ei, era un amant atât de tandru.

Rosti cuvântul în mintea ei.

Era soțul ei - acest bărbat frumos, Tânăr, bun, binevoitor și hotărât. Era soțul ei și îl iubea. Și-și dădu seama de ce se simțise atât de bine în brațele lui. Pentru că în fiecare clipă, chiar dacă nu o spusese, el făcuse dragoste cu ea. Nu doar cu o femeie, nu doar cu soția lui, ci cu ea, cu Elizabeth. Nu știa de unde știe. Nu-și analiza gândurile, le lăsa doar libere în mintea ei.

După un minut sau două, mormăi ceva, se desprinse de ea și se dădu într-o parte.

- Îți cer iertare, spuse el. Probabil cântăresc o tonă.
- Doar jumătate, zise ea.

Fără greutatea lui deasupra, se simțea ușoară și puțin încrucișată, dar Colin întinse mâna și trase pătura peste ei, apoi se așeză într-o parte, îi luă mâna și-și trecu degetele prin ale ei.

- Vezi? spuse el și se simțea umor în vocea lui. Este posibil ca doi prieteni să facă dragoste.

- Chiar este, aproba ea, râzând încet, pentru că simțea că are un secret pe care el nu-l știa încă - dar avea să-l afle cu siguranță.

- Este posibil și pentru un soț și o soție.
- Pare ușor ireal, nu? spuse el.
- Că suntem soț și soție? Sper că *nu* e ireal. Ar însemna că trăiesc în păcat.

- Ah, dar eu sunt un bărbat onest și aş face chiar mâine din tine o femeie cinstită, îi spuse el.

- E bine de știut.

Îi strânse mâna.

- Se presupune că trebuie să mă retrag în celalătă cameră acum? o întrebă.

- Se presupune?

Se întoarse cu fața spre el. Nu-l putea vedea clar, deși ochii îi se obișnuiseră cât de cât cu întunericul.

- Și ce ființă impersonală presupune ce ar trebui făcut? Mă aștept eu să te retragi acum? Nu. *Vreau eu să pleci?* Nu.

O sărută scurt pe buze.

- Problema e, spuse el, și umorul încă îi se mai simțea în voce, că s-ar putea să te vreau din nou în timpul nopții. Și poate că tu nu...

- Pe de altă parte, poate că eu da, zise ea, intrerupându-l. Colin râse înfundat.

- Să înțeleg atunci că n-a fost un eșec total?

Își imagina că întrebarea era retorică. Zâmbi, își așeză obrazul pe umărul lui și adormi numai decât.

Colin se trezi când zorii începuseră să albească fereastră. Degetele lor erau încă împreunate și capul ei era încă pe umărul lui. Părul ei îi gâdila fața. Poate că de astă se trezise. Dar nu-l deranja.

De fapt, nici nu voia să doarmă. Voia să savureze minunea a ceea ce i se întâmplase în mai puțin de douăzeci și patru de ore.

Mai întâi fusese euforia nunții. Această senzație îl lăuse chiar ușor prin surprindere. Ross Parmiter, cavalerul de onoare, îl întrebăse dacă are emoții, dacă era pregătit să alerge un milion de kilometri fără să se opreasă, dacă-i era frică să nu scape inelul atunci când i-l dădea, dacă mâncarea din stomac amenința să facă urgent cale înțoarsă, dacă avea senzația că-l sufocă eșarfa de la gât. Răspunsul la toate aceste întrebări fusese *nu*. Se simțișe plin de viață și nerăbdător să înceapă ceremonia. Nici măcar biserică sau vederea mulțimii care începuse să se adune – cumva parcă mai mare decât i se păru-se atunci când trimiseseră invitațiile – nu îl demoralizaseră. Sosirea mamei lui aproape că-i adusese lacrimi în ochi. Iar în clipa în care privirea i se oprișe asupra lui Elizabeth...

Ei bine, nu existau cuvinte.

Restul zilei se scursese într-o ceată fericită, cu toate îmbrățișările și pupăturile și palmele pe spate și discursurile și toasturile – și Elizabeth asemenea unui centru de calm și seninătate în mijlocul tuturor.

Soția lui.

Până și sosirea la hotel fusese o parte dintr-o zi memorabilă și minunată. Când ușa apartamentului se închisese în urma lor, se simțișe acasă. Acasă, împreună cu ea. Simțișe că, oriunde ar fi fost împreună, erau acasă. Fusese o realizare care îi încălzise inima.

Își dorea să nu o fi numit prietenă când îi sugerase că era timpul să facă dragoste. Nu era un cuvânt prea romantic pentru o asemenea ocazie, nu? Erau prieteni, mai ales că ea insistase să o coboare de pe piedestalul

pe care îl ridicase pentru ea și să o vadă ca pe un om, la același nivel cu el însuși.

Dar, cu siguranță, erau mai mult decât prieteni.

Firește că erau. Erau amanți. Dar chiar și înainte de asta, când încă fuseseră acolo, în sufragerie... Chiar și atunci o iubise. Și i se păruse că și ea îl iubea, măcar puțin.

I se părea incredibil că Elizabeth îl putea iubi. Îl iubea? În felul acela, aşa cum nu ți se întâmplă decât o dată în viață? Ca atunci când vezi pe cineva de cealaltă parte a sălii de bal și știi de îndată?

Zâmbi.

Așa o iubea el. Și aşa o iubise încă din Ajunul Crăciunului.

Dar, inevitabil, își aminti încă ceva. Ceva ce încercase fără milă să alunge din conștiința lui de mai bine de zece ani. Se adunase în sufletul lui în ultima vreme, bolborosise aproape de suprafață și, cu o seară în urmă, reușise să penetreze partea conștientă a minții lui.

„Povestește-mi despre tatăl tău.“

Cuvinte destul de nevinovate în sine. Și începuse să-i spună... până când nu mai putuse. Nu putuse să-i spună, poate că nu putuse să-și spună siesă. Pentru că își spuse să intotdeauna, crezuse să intotdeauna, că maică-sa fusese principala sursă de durere din viața lui. Și, Dumnezeu să-l ajute, avea suficiente argumente în direcția asta. Dar tatăl lui...

„L-ai iubit?“

Da, îl iubise. O iubise pe Wren cel mai și cel mai mult, apoi pe tatăl lui. După ce Wren plecase și crezuse că murise, își îndreptase toată dragostea înspre tatăl lui și-i găsise scuze pentru lipsa lui de răspuns, catalogând-o doar ca o parte a firii lui reținute. Interpretase acceptul tatălui său de a-l lăsa să plece la studii ca pe o dovadă de dragoste.

Și poate că avusese dreptate. Poate că avusese dreptate în legătură cu tot. Și dacă era adevărat că tatăl lui

o chemase pe mătușa Megan să vină și ia pe Wren, poate că și asta o făcuse tot din dragoste.

Sau poate că se înșelase complet. Cuvintele pe care îi le spusesese vicarului la înmormântarea lui Justin...

N-o să se gândească la ele. Nu trebuia să se gândească la ele.

Trebuia să-și confrunte mama și să afle răspunsuri la toate aceste întrebări. Sau...

Sau pe altcineva.

O să se gândească la toate astea a doua zi. Sau, mai bine zis, în acea zi, dar ceva mai târziu. Până atunci, deși nu mai era ziua nunții, mai era încă noaptea nunții lui.

Prima parte fusese o adevărată bucurie, când se dezbrăcaseră și făcuseră dragoste și adormiseră știind că stabiliseră astfel modelul pentru restul zilelor – și nopților – petrecute împreună. Cu o zi și o seară în urmă deveniseră unul familia celuilalt. De ei depindea ca această familie să fie fericită, chiar dacă nu erau decât ei doi.

Descoperi că o dorea din nou, aşa cum o prevenise că o să se întâmpile când se oferise să se mute în celălalt dormitor. „Sau, pe de altă parte, poate că da“, îi spusesese ea, când încercase să o prevină că să ar putea să o dorească din nou în cursul nopții, dacă rămânea în patul ei. Si rămăsese cu distinctă impresie că vorbise foarte serios.

Îi dădu la o parte părul de pe față și o sărută de la tâmplă și până la bărbie. Elizabeth murmură și se mișcă și întoarse capul până când gurile li se întâlniră.

– Mmm, spuse ea și se întinse, cu trupul lipit de al lui.

Avea un corp frumos – suplu, cu forme frumoase și perfect proporționat.

– Chiar aşa, mmm! murmură el în gâtul ei, sub ureche, și o simți că se trezește.

Se mișcă și urcă pe ea. Era caldă și ascultătoare și fierbinte și relaxată în adâncul ei. O iubi cu mișcări repezi și adânci, iar ea se trezi în ritmul lui și-i răspunse

contractându-și mușchii din interior și ridicându-și coapsele. Și, când își dădu drumul în ea, știu că atinsese vârful odată cu el și-l escaladaseră împreună.

După aceea se întinse lângă ea, își trecu brațul pe sub gâtul ei și o întoarse spre el, în timp ce trăgea pătura peste amândoi.

- Te-am avertizat că s-ar putea să te deranjez din nou, spuse el.

- Da, a fost un foarte mare deranj! spuse ea, râzând încet și cald în gaura dintre gâtul și umărul lui, făcându-l să tremure de mulțumire.

Și, cu toată hotărârea lui de a rămâne treaz și de a savura descoperirea dragostei și a familiei, oftă și aluneca din nou în mrejele somnului.

Elizabeth se bucura foarte mult că soțul ei se încăpățânase să rezerve apartamentul de la Mivart's Hotel în loc să fie de acord să petreacă noaptea cu ea în casa de pe South Audley Street. Și se bucura că-l susținuse, atunci când restul familiei încercase să-l facă să se răzgândească.

Era o senzație minunat de intimă să ia micul dejun împreună la masa micuță din sufragerie. Se simțea ca și cum ar fi fost acasă, deși *nu* era acasă.

Se așezaseră la masă târziu, după ce stătuseră mult în pat, vorbind, după ce se treziseră. Și mâncaseră pe îndelete și mai ceruseră cafea ca să prelungească masa în timp ce discutau și râdeau despre chestiuni lipsite de importanță. Puteau lăsa în urmă emoția intensă și minunată trăită cu o zi în urmă și se puteau bucura pur și simplu să fie împreună, fără conștârgeri, fără să le pese cât e ceasul, fără să riște să fie întrerupți de întoarcerea acasă a rудelor - a rудelor ei.

- Trebuie să ies, spuse el în cele din urmă. Trebuie să fac o vizită.

- Și eu la fel, spuse ea, fără să simtă nici cea mai mică remușcare că jumătate din dimineață trecuse deja, dar

ei erau încă la masă, în halate. Vreau să petrec puțin timp cu Araminta, înainte să plece de la verii ei și să se întoarcă în Kent. Mă duc acum, de vreme ce și tu ai ceva de făcut.

Se ridică în picioare și se aplecă să o sărute – un gest atât de simplu, dar atât de minunat.

– Te duci să o vezi pe mama ta? întrebă ea. Nu vrei să vin cu tine?

– Nu, spuse el. E mai bine să mă duc singur.

Era o lașă! Se bucura că nu voia să vină cu el. Firește, va trebui să treacă să-și vadă soacra înainte să părăsească Londra, ceea ce intenționau să facă peste câteva zile. Trebuia să se ducă la Roxingley cât mai repede cu putință, ca să pregătească locul pentru armata de invitați pe care îi chemaseră să-și petreacă vara acolo. Colin nu mai trecuse pe acolo de opt ani, și chiar și atunci nu stătuse decât puțin, la înmormântarea tatălui său. Ea nu fusese niciodată acolo. Era foarte posibil să fie multe de făcut. De fapt, dacă era să judece după salonul vilei de pe Curzon Street, probabil că avea extrem de multe de făcut ca să transforme Roxingley în casa lor – a ei și a lui Colin. Dar aștepta provocarea cu imensă nerăbdare.

Cu o singură excepție: ce aveau să facă în legătură cu Lady Hodges – nu, cu văduva Hodges – dacă soacra ei alegea să se întoarcă la Roxingley pe timpul verii? Colin menționase posibilitatea de a construi o casă anume pentru ea, dar asta nu se putea face decât în timp.

Plecară de la hotel și merseră împreună cu trăsura lui Colin până la casa în care stătea Araminta Scott. Colin intră câteva clipe cu ea ca să o salute pe Araminta, apoi își continuă drumul spre casa mamei lui. O să-i trimite înapoi trăsura, îi spuse.

– Oh, Lizzie! spuse prietena ei cu un oftat exagerat când ușa se închise în urma lui. Este absolut delicios. Fii drăguță și spune-mi unde pot găsi și eu unul ca el?

- Colin e unic, spuse Elizabeth, râzând. Și e al meu. Acum spune-mi ce ai de gând să faci cu viața ta, după ce ai avut ceva timp să te gândești la asta?

Araminta Scott era cu un an mai tânără decât ea. Dar nu se măritase niciodată, în principal, era convingerea lui Elizabeth, pentru că tatăl ei fusese hotărât să o țină acasă ca să-i poarte lui de grija. Acum prietena ei era liberă să trăiască puțin. Poate chiar mult.

Începură o conversație plăcută.

Colin nu o mințise propriu-zis pe Elizabeth, deși nu o corectase, atunci când aceasta interpretase greșit. Nu pe mama lui se ducea să o vadă. Pe altcineva. Spera să-l găsească acasă. Dacă nu, trebuia pur și simplu să se întoarcă cu altă ocazie. Era timpul să primească răspunsuri.

Se întâmplă ca lordul Ede să fie acasă, deși îi trebui aproape jumătate de oră să coboare în salonul micuț pentru vizitatori, de lângă holul de la intrare, unde i se spusesese lui Colin să aștepte.

Lordul Ede intră în încăpere și așteptă până când majordomul închise ușa în urma lui. Era înalt și îmbrăcat imaculat. Părul argintiu îi dădea un aer distins, deși trăsăturile frumoase îi fuseseră într-o oarecare măsură afectate de timp și de stilul de viață. Rămase lângă ușă, cu un zâmbet ușor disprețuitor jucându-i-se pe buze, cu o sprânceană mult ridicată în timp ce își privea vizitatorul.

- Măi să fie, băiete, spuse el încet. Ce plăcere neașteptată! Sper că ai lăsat-o pe Lady Hodges binedispusă în dimineața asta?

- Asta sunt? întrebă Colin. Sunt *băiatul* tău?

- Vai de mine! murmură lordul Ede și ambele sprâncene se ridicară într-o expresie arogantă. De unde ți-a venit ideea asta?

- Și Wren? întrebă Colin. Și ea e a ta?

Cu gesturi extrem de lente, Lord Ede scoase o cutie de prafuri foarte sofisticată din buzunar și o deschise cu degetul mare. Îi examină conținutul.

- Pot să te întreb ce anume ți-a băgat în cap o idee atât de extraordinară?

- Mama a spus întotdeauna că semnul de pe fața lui Wren era *pedeapsa* ei, zise Colin. Tata a trimis-o pe Wren de acasă și s-a asigurat că e moartă pentru restul familiei. Pe mine m-a trimis la școală la unsprezece ani, apoi la Oxford. Nu a făcut același lucru pentru Justin, deși Justin era fiul lui mai mare. Eu am fost întotdeauna favoritul mamei.

Lordul Ede închise cutiuța, fără să se servească. Îl privi pe Colin preț de câteva clipe cu ochi leneși.

- Nu crezi, băiete, că ar fi mai bine să porți discuția asta cu mama ta?

- O port cu tine, zise Colin.

Acea umbră de zâmbet apăru din nou pe buzele lordului Ede.

- O discuție implică doi participanți, spuse el.

- Așadar, refuzi să-mi răspunzi la întrebare? îl întrebă Colin. Dar nu negi că ești tatăl meu.

- Ah, spuse lordul Ede. Dar nici nu confirm. Dovezile tale sunt slabe. Tatăl tău nu s-a dezis nici de tine, nici de Rowena. Poate că a trimis-o de acasă spre binele ei. Dacă aşa a fost, atunci i-a făcut un bine. Poate că pe tine te-a trimis la școală pentru că l-ai rugat și a vrut să-și mulțumească fiul cel mic. Erai un copil frumos, cu o fire plăcută și cel mai mic – era firesc să fii preferatul mamei tale. Chiar că dovezile tale sunt foarte slabe, băiete.

- Dacă într-adevăr ești tatăl meu, spuse Colin, atunci cred că e momentul să fii om de onoare și să faci ceea ce trebuie. Nu ai putut, la vremea respectivă, pentru că soția ta era încă în viață și-ți dăruia copii. și soțul mamei mai trăia încă.

Lordul Ede îl privi cu un amuzament aproape fățis.

- Crezi tu, spuse el încet. N-ai decât să crezi în continuare, băiete. Tocmai veselia și optimismul și acest simț al onoarei și încăpățânarea ta te-au făcut întotdeauna atât de drag mamei tale. și mie - în calitate de bun prieten al ei.

Colin dădu încet din cap. Era evident că nu avea să ajungă nicăieri cu bărbatul astă, care, avea senzația, existase întotdeauna ca o umbră pe fundalul vieții lui. Poate că era tatăl lui. Poate că nu.

Probabil că nu va ști niciodată cu certitudine.

N-avea s-o întrebe pe maică-sa.

Poate că nu conta. Poate că simplul fapt că pusesese întrebarea avea să-l elibereze în sfârșit de povara pe care o purtase atâta vreme în suflet.

Poate că pur și simplu nu conta.

- Vă urez o zi bună, domnule! spuse el, înclinând scurt din cap și îndreptându-se spre ușă.

Lordul Ede se dădu la o parte ca să-l lase să treacă.

- Transmite-i complimentele mele lui Lady Hodges, zise el. Cred că ai făcut foarte bine, băiete. În ciuda diferenței de vîrstă dintre voi, chiar cred că e femeia potrivită pentru tine. Felicitări!

Colin se opri o clipă, dar nici nu se uită la lordul Ede, nici nu-i răspunse. Își continuă drumul afară din salon și din casa lui.

capitolul 23

Elizabeth petrecu o oră cu Araminta, apoi făcu o vizită scurtă pe South Audley Street, ca să le vadă pe mama ei și pe Wren, care erau în camera copiilor împreună cu Nathan.

Când se întoarse la hotel, constată că soțul ei era deja acolo și se duse direct în brațele lui atunci când acesta se ridică să o întâmpine.

- Am senzația că m-am întors acasă, spuse ea râzând, când se dădu în spate, după ce o sărută, ca să-și scoată boneta și să-și pună de-o parte mănușile și săculețul.

- Acum am și eu aceeași senzație, spuse el, zâmbindu-i. Ai avut o vizită plăcută la domnișoara Scott? Pare o Tânără drăguță.

- Chiar este, și da, a fost o vizită plăcută, îi spuse. Tu i-ai mulțumit mamei tale că a venit ieri la nuntă și i-ai spus cât de mult a însemnat pentru tine? și pentru mine? Ai întrebat-o dacă are într-adevăr de gând să vină la Roxingley?

- Nu pe ea m-am dus să o văd, Elizabeth, spuse el. Nu a fost nici o clipă intenția mea, îmi pare rău. M-am dus la Lord Ede.

- Oh?

Îl privi oarecum surprinsă.

- Trebuia să îl întreb ceva, zise el.

Își examină preț de câteva clipe dosul palmelor, apoi strânse pumnii și-i lovi de coapse.

- Ar trebui să termin ce începusem să-ți spun aseară, zise el. Când tata era în bibliotecă, împreună cu vicarul, în ziua în care l-au înmormântat pe Justin, și i-a arătat portretul în miniatură din sertarul biroului, a rostit trei cuvinte care m-au bântuit timp de unsprezece ani, deși am reușit uneori să le îngrop suficient de adânc încât aproape să le uit. *Singurul meu fiu*. Asta a spus. Părea că plânge.

Colin avusese cincisprezece ani atunci. Fusese adus acasă de la școală pentru că fratele lui își pusese capăt zilelor. Stătea pe pervazul ferestrei, unde stătuse de multe ori în copilărie, alinându-se cu prezența tatălui său. Perdeaua era trasă, aşa că prezența lui fusese ascunsă de privirile tatălui său și ale vicarului în clipa în care aceștia intraseră în bibliotecă. Iar tatăl lui, chinuit de durere, nu-și alesese cu grija cuvintele.

- Erai Tânăr, Colin, spuse ea, punându-i o mână pe braț.

Văzu că încheieturile pumnilor înclestați erau albe.

- Erai încă la școală. Probabil că tatălui tău i s-a părut în acele momente că singurul lui fiu adult, care ar fi putut să-i ia locul, fusese răpit de lângă el într-o clipită. Cu siguranță nu a vrut să spună că nu ești fiul lui.

- Asta mi-am spus și eu de mai multe ori decât îmi pot aduce aminte, zise el. Și firește că vicarul i-a amintit că mai avea un fiu, care era un băiat bun și avea să devină un moștenitor vrednic de titlul pe care îl va purta.

- Și tatăl tău ce a spus? întrebă ea.

- Da, a spus. A spus da. Atâtă tot.

De ce se dusese Colin să-l vadă pe lordul Ede? Nu era sigură că voia să știe.

- Tata a aranjat ca Wren să fie luată de la noi, continuă el. El a chemat-o pe mătușa noastră. Nu a venit din întâmplare. Am aflat asta de curând. Și a acceptat atât de repede să mă trimită la școală, ca și cum asta ar fi fost intenția lui de la bun început. Eu, unul, am fost atât de bucuros, că nici măcar nu m-am gândit la această posibilitate. De câte ori scriam ca să întreb dacă-mi pot petrece vacanța cu prietenii, strângând pumnii să nu mă refuze, întotdeauna spunea da. Mi-a asigurat un loc la Oxford înainte să apuc măcar să-i cer. Am crezut că a făcut-o pentru că mă iubea.

- Oh, Colin!

Se aplecă puțin spre el.

- Ești sigur că nu ăsta a fost motivul?

Era posibil să o fi făcut și ca să-și salveze fiul cel mic din ghearele maică-sii.

- Nu, spuse el. Nu sunt sigur. Dar e posibil să o fi făcut pentru că mă ura. Și pe Wren la fel. Sau cel puțin pentru că nu voia să ne mai vadă. Nu sunt sigur că era capabil să urască. La fel cum nu sunt sigur că era capabil să iubească.

- Atunci trebuie să crezi ce e mai bine despre el, spuse ea. Nu te mai chinui cu bănuielii care nu pot fi dovedite.

Era evident care erau aceste bănuielii. Era la fel de evident că nu putea avea încredere în mama lui să-i spună adevărul.

Întoarse în sfârșit capul și se uită la ea. Ochii lui erau foarte albaștri - și foarte tulburați.

- Mama spunea adesea că semnul lui Wren e o pedeapsă pentru păcatele ei. Ale mamei, vreau să spun. O pedeapsă pentru *care* păcate? Iar eu am fost întotdeauna preferatul ei.

- Erai copilul cel mai mic, spuse ea.

- Și cel mai frumos? zise el, cu un zâmbet amar. M-am dus azi-dimineață să-l văd pe lordul Ede. L-am întrebat dacă e tatăl meu. Și al lui Wren.

Mâna i se strânse mai tare pe brațul lui.

- Și? îl întrebă.

- Nu mi-a răspuns, zise el, clătinând din cap. Nici nu a negat, nici nu a confirmat. S-a uitat doar la mine cu expresia aia a lui indescifrabilă, pe jumătate ironică, pe jumătate amuzată, și mi-a spus tot timpul „băiete“. De ce a trebuit să vină la nunta noastră, Elizabeth?

- Este prietenul mamei tale, spuse ea.

- Prieten, repetă el încet.

- Colin, spuse ea, contează? Vreau să spun, contează *cu adevărat*?

Era o întrebare stupidă. Firește că pentru el conta foarte mult cine era tatăl lui.

- Ești cine ești. Ai crescut și ai devenit un om bun, cu principii solide. Ai învățat să stai pe propriile picioare, dar nu te-ai îndepărtat de visul de a avea o familie și dragoste. Îți-ai impus singur sarcina de a clădi punți, de a dărâma garduri și poți să adaugi aici orice altă analogie dorești. Și deja ai reușit, în parte. Ruby și familia ei vor fi cu noi la vară. La fel și Blanche, și Nelson. Și probabil că și mama ta. Și toată familia mea. Și asta numai datorită

ție. Pornește de la ziua de azi și lasă în urmă tot ce te-a tulburat în trecut.

Firește, era mai ușor de zis decât de făcut.

Se uită lung la ea.

- Aș prefera să încep cu ziua de ieri, zise el.

- De la nunta noastră?

Îi zâmbi.

- Haide să ne construim un viitor fericit, Colin. Și să o facem trăind fericiți în prezent, ori de câte ori putem. Suntem împreună aici, în camerele astea, pe care le simțim acasă pentru că noi le-am făcut acasă noaptea trecută. Ce am putea cere mai mult de la momentul prezent? Tu ești bărbatul pe care l-am ales și te-am crezut când mi-ai spus că eu sunt femeia pe care ai ales-o. Și te iubesc, să știi. Din toată inima.

De ce să nu o spună ea prima? De ce să nu se facă vulnerabilă, deschizându-și inima în fața lui? N-o să rănească.

Se apropiе atunci și o luă în brațe și-i puse capul pe umărul lui. Îl auzi oftând.

- Îmi amintesc când ți-am spus, la primul bal al sezonului la care am mers amândoi, că singura dată când mă uitam în celălalt capăt al sălii de bal și mă trezeam privind ca în transă o persoană specială, tu erai aceea. Ai râs, ai crezut că glumeam. Am râs și eu, pentru că am crezut la fel. Sau, mai degrabă, am considerat că adevărul era necuvâncios, așa că l-am luat în glumă. Așa că am început să-mi caut mireasă în altă parte, iar tu ai început să-i transmiți semnale lui Codaire că te putea cere din nou în căsătorie. Dar am vorbit foarte sincer atunci, Elizabeth. Cu toată inima, am vorbit foarte serios chiar și atunci când m-am prefăcut că-i doar o glumă.

- Oh, Colin! spuse ea, oftând la pieptul lui. Și am știut și eu când te-am văzut așteptând la intrare. Dar am refuzat să recunosc.

- Aproape că am lăsat nouă ani să ne despartă, zise el. Când te uiți la mine, Elizabeth, vezi un bărbat cu nouă ani mai Tânăr decât tine?

Își dădu capul pe spate și se uită la el.

- Nu, zise, punându-i o mână pe obraz. Îl văd pe Colin. Bărbatul pe care îl iubesc.

- Iar eu o văd pe Elizabeth, spuse el. Femeia pe care o ador.

- Dar nu pentru că sunt pe un piedestal.

- Care piedestal?

O privi fix, până când ridurile de expresie începură să i se formeze în colțul ochilor.

O sărută apoi și se ținură în brațe atât de strâns, de parcă întreaga lume s-ar fi învărtit în jurul lor și nu se aveau decât unul pe celălalt ca să înfrunte ciclonul.

- Te iubesc, murmură el după o vreme, peste buzele ei. Crezi că aş putea să fac dragoste cu tine? Sau aşa ceva nu este permis în timpul zilei?

- În altă parte a lumii e noapte acum, ii spuse ea.

- Ah, făcu el. Ai dreptate.

Apoi ii trecu un braț pe sub genunchi, făcând-o să scoată un șipăt, o ridică în brațe și o duse în dormitorul pe care îl folosiseră cu o noapte în urmă.

În râsetele ei, reuși să deschidă ușa, să intre cu ea înăuntru și să închidă ușa la loc cu piciorul.

Mai rămaseră în Londra încă patru zile înainte să plece la Roxingley. Colin era nerăbdător să plece și avea mari emoții. Nu mai locuise acolo de la vîrsta de unsprezece ani și nu mai trecuse pe acolo de la optsprezece ani. Fără îndoială că îl așteptau multe schimbări. Nu avea de unde să știe ce modificări adusese mama lui casiei și parcului în toți acești ani, ca să deservească mai bine petrecerile pe care le dădea atât de des. Scrisorile de nemulțumire pe care le primise din partea acelui vecin nu erau câtuși de puțin liniștitore - și erau doar din

partea bărbatului care avusese curajul să-i scrie. Probabil că mai erau încă mulți alții care ar fi avut ceva de spus.

Dar își amintea mereu de sfatul lui Elizabeth - trebuia să se gândească la prezent, să nu rămână ancorat în trecut. Apartamentul lor de la Mivart's Hotel chiar părea *acasă*, în cel mai absurd mod cu puțință. Dar Roxingley era adevărata lor casă. Acolo aveau să trăiască până la sfârșitul vieții. Acolo o să-și crească eventualii copii cu care vor fi binecuvântați. O să-și pună amprenta propriei personalități, munca lor, optimismul lor, dragostea lor și dorința de a fi o familie.

Era, firește, posibil ca mama lui să hotărască să locuiască și ea acolo, iar asta îi întuneca întru câtva perspectiva. Dar ea nu le putea domina viețile decât dacă o lăsau. Să-i țină piept nu era nici pe departe atât de simplu pe cât părea, nu când venea vorba de mama lui, dar, din nou, era pregătit să accepte această provocare - cu Elizabeth alături de el. Dacă într-adevăr construia o casă pentru ea la Roxingley, problema avea să fie măcar în parte rezolvată. Până atunci, erau apartamente prea puțin folosite atât în aripa de est, cât și în cea de vest - cel puțin erau puțin folosite pe vremea când locuise el acolo, dar nu-și putea imagina că asta se schimbase. Elizabeth sugerase să pregătească mai multe camere mari și somptuoase într-o din aceste aripi pentru folosința exclusivă a mamei lui.

Soția lui, știa, era entuziasmată de întreaga idee. Avea să fie din nou stăpâna propriei case, după mulți ani în care locuise în casa din Kent a fratelui său, împreună cu mama ei. Și, după estimarea lui Colin, fusese născută să-și conducă propria casă și propria familie. Acea aură de pace și seninătate și competență pe care o observase la ea de când o văzuse prima oară fusese poate zdruncinată în timp, dar niciodată spulberată. Se întorsese în cele câteva zile de când erau căsătoriți, până când îl învăluise și pe el și-l făcuse să se simtă mai mulțumit decât visase vreodată să fie. Nu ar fi recunoscut niciodată

în fața ei, dar încă o mai plasa pe un fel de piedestal în mintea lui.

Era îngerul lui minunat și strălucitor.

Dar când încerca să exprime în cuvinte ce simțea pentru ea, nu reușea decât să se facă de râs în modul cel mai îngrozitor și era recunoscător că nu le rostise cu voce tare.

Avuseseră o sumedenie de mici treburi de rezolvat în acele patru zile, scrisori de scris și o armată de persoane de vizitat. Închisese apartamentul care îi fusese casă timp de cinci ani și petrecuse câteva ore cu bărbatul care îi administra afacerile. Elizabeth le scrisese mamei lui și lui Blanche pentru a le mulțumi că veniseră la nuntă, făcându-le astfel ziua cu atât mai frumoasă. Le asigură că era nerăbdătoare să le vadă din nou la Roxingley, după ce sezonul se încheia, și să fie martoră la reîntregirea familiei Handrich – pentru că Wren, fiind una dintre cele mai curajoase femei pe care le cunoștea Colin, acceptase să vină la Roxingley împreună cu Alexander.

Trecu să se întâlnească cu toți membrii familiei ei – ca să le mulțumească celor veniți de departe să împartă bucuria cu ei, ca să le mulțumească celor lațăi pentru toată dragostea și susținerea pe care o arătaseră în ultimele săptămâni. Cu toții acceptaseră să vină la Roxingley pentru câteva săptămâni pe timpul verii, dar momentan trebuia să-și ia rămas-bun.

Trecu să se întâlnească cu mama lui în casa din Curzon Street în ajunul zilei în care hotărâseră să plece, dar mama lui nu era acasă. Era foarte neobișnuit din partea ei să fie plecată, mai ales atât de devreme după-amiaza, și lui Colin îi trecu prin minte că poate refuzase pur și simplu să-i vadă. Dar nu spuse nimic. O să treacă și mâine, înainte să plece din Londra. Blanche răspunse la scrisoarea lui Elizabeth și o informase că ea și Nelson aveau să fie în mod sigur la Roxingley, fiindcă nu-i văzuse de mulți ani pe Ruby

și pe soțul ei și i-ar fi plăcut să-i vadă acum – și să le cunoască copiii.

– Începe să se înmoiae, spuse Elizabeth, arătându-i scrisoarea – un bilet destul de scurt și rece. O să-i lăsăm timp, Colin. Atât cât va avea nevoie. Și trebuie să ne ocupăm și de Nelson. N-am cunoscut niciodată un bărbat mai ciudat și mai tăcut, dar bănuiesc că o iubește cu adevărat pe Blanche. O să le lăsăm timp amândurora. O să ai familia cea mare până la urmă. Prezic acest lucru cu cea mai mare încredere.

– Oh, chiar aşa? întrebă el, aplecându-se peste pupitrul la care era așezată ca să-i sărute gâtul.

Întoarse capul și îl privi cu sclipiri în ochi – era expresia lui preferată.

Sau poate copreferată, alături de altele.

– Chiar aşa, spuse ea. M-am uitat în globul de cristal.

Nu putură pleca în liniște din oraș în dimineața stabilită. Pentru început, nu avea nici un rost să sosească prea devreme la casa din Curzon Street. Mama lui avusese întotdeauna nevoie de multe ore ca să se pregătească pentru o nouă zi, chiar și pe vremea când tinerețea și frumusețea ei fuseseră naturale. Și nu se trezise niciodată devreme. În al doilea rând, Wren insistase să ia micul dejun cu ei, pe South Audley Street, și mai mulți reprezentanți ai familiei Westcott promiseseră că vor fi acolo să-și ia rămas-bun.

– Îmi imaginez, îi spuse el lui Elizabeth, că trebuie să ne așteptăm la o plecare cu surle și trâmbițe.

– E ușor absurd, nu-i aşa, când nu au trecut decât cinci zile de la nunta noastră. Dar nu te poți aștepta la altceva din partea familiei Westcott, să știi. Și nu m-ar mira să se strecoare și vreo câțiva Radley.

– Ador familia ta, spuse el, rânjind. Fără doar și poate, și vecinii lui Alexander o să facă o plângere oficială în legătură cu zgomotul.

– Ca să nu mai vorbesc de toate trăsurile oprite în stradă.

Totul se desfășură în mare aşa cum preziseseră, până când, în dimineața plecării lor, drumul din fața casei lui Alexander era ticsit de trăsuri, iar trotuarul era înțesat de oameni care vorbeau toți deodată și insistau să o sărute pe Elizabeth și să-i scuture zdravăn mâna lui Colin.

- Și uite că mai vine cineva! anunță dintr-o dată Jessica, acoperind zarva. Oh... Dumnezeule!

- Uite, mamă! strigă Winifred. Uite, tată! Uite, Sarah! O caleașcă din povești!

Caleașca albă trasă de cei patru cai albi înaintă încet pe stradă și se opri în mijlocul drumului în timp ce familia se opri mai mult sau mai puțin din vorbit ca să privească.

- Trebuie să fie mama ta, Colin, spuse soacra lui, deși nu era nevoie.

Ei, cel puțin acum nu vor mai fi nevoiți să-și amâne și mai mult plecarea, oprindu-se pe Curzon Street, își spuse Colin, trecându-i brațul lui Elizabeth printr-al lui și coborând de pe trotuar împreună cu ea, ca să se apropie de trăsură.

Valetul cu livrea albă-aurie de lângă vizitiu sări numai-decât să deschisă ușa caleștii și să coboare treptele.

Careva săzică, mama lui intenționa să coboare?

Însă lordul Ede fu cel care coborî primul și se uită fără grabă la Colin și la Elizabeth, înainte de a se întoarce și de a-i întinde mâna mamei lui, care apăru Tânără și splendidă ca de obicei, îmbrăcată în alb strălucitor, cu un voal fin de dantelă coborându-i de pe borul pălăriei.

Rămase lângă Ede și privi binevoitor de la Colin la Elizabeth.

- Scumpul meu fiu, spuse ea, și draga mea Lady Hodges. Trebuie să înțelegeți că pur și simplu nu am putut să fiu *văduva* Lady Hodges. Ce cuvânt urât și degradant! M-ar fi făcut să mă simt de-a dreptul bătrână și toată lumea ar fi râs și mi-ar fi spus cât de ridicol

sună și ar fi întrebat care Lady Hodges este văduva. Ar fi fost obositor pentru amândouă. Așa că mi-am schimbat numele. Și casa. Îndrăznesc să spun că voi doi aveați de gând să mă exilați într-o aripă izolată de la Roxingley, încercând să mă convingeți că-mi faceți o mare favoare.

- Mama ta s-a căsătorit cu mine prin licență specială ieri, băiete, spuse lordul Ede, uitându-se direct la Colin, cu un zâmbet jucându-i-se pe buze.

- Da. Sunt Lady Ede, spuse mama lui Colin. Firește, toată lumea o să se minuneze că am ales un bărbat în vîrstă și o să spună că fără doar și poate l-am ales pe Ede pentru banii lui. Dar asta ar fi absurd, ținând cont că tatăl tău mi-a lăsat o sumă foarte frumușică, dragule. Însă poate că e mai bine să te căsătorești cu o persoană mai în vîrstă decât invers, deși mulți tineri m-au curtat în ultimii opt ani. Întotdeauna am preferat experiența.

Zarva reîncepu fiindcă se părea că toată lumea consideră că e cazul să felicite noul cuplu și să le ureze de bine.

- Mamă, spuse Elizabeth, făcând un pas în față cu ambele brațe întinse. Sunt încântată pentru tine. Îți doresc să fii fericită.

- Da, spuse Lady Ede. Îmi închipui că asta dorești. Colin se uita fix la lordul Ede, care îl privea la rândul lui, cu o sprânceană ridicată.

- Îmi imaginez, spuse Colin încet, întinzând mâna dreaptă, că nu este neapărat un răspuns la întrebarea mea, nu?

- Nu neapărat, răspunse lordul Ede. Dar îți spun un lucru, băiete. Dacă ar fi să mai am un fiu - am doi, să știi - nu mi-aș putea dori unul mai bun decât tine.

Mâinile li se întâlniră și se strânseră. Tatăl lui? se întrebă Colin. Sau nu? Probabil că nu avea să știe niciodată cu certitudine. Dar descoperi că Elizabeth avea dreptate. Trecutul nu trebuia lăsat să umbrească prezentul

sau să întunece viitorul. Realitatea nu conta extraordinar de mult. Bărbatul pe care îl numise întotdeauna tată nu-i arătase niciodată prea multă dragoste, nici nu-i acordase prea multă atenție, dar, până la urmă, fusese bun cu el. și fusese bun și cu Wren. Știuse cu siguranță că avea mai multe sanse la o viață fericită alături de o figură maternă iubitoare aşa ca mătuşa Megan decât avea la Roxingley.

Wren stătea aproape de ușa casei, cu Alexander lângă ea. Zâmbea vag, deși nu făcu nici o mișcare să se apropie – sau să se retragă înapoi în casă. Era o femeie care știa cu siguranță să se mențină pe poziție.

Colin luă mâna înmănușată a mamei sale într-o lui și-i sărută obrazul prin voal.

– Îți doresc toate cele bune, mamă, spuse el. Nu trebuie să fim niște străini.

– Oh, nici pe departe! spuse ea. Să știi că ai fost întotdeauna preferatul meu, scumpule. și trebuie să mai știi că ești și preferatul lui Ede. Dar ce urât din partea ta să bănuiești că i-aș fi putut fi infidelă tatălui tău cât era încă în viață!

– Atunci, nu e adevărat? o întrebă el.

– Firește că nu e! spuse ea. Te-aș minți eu? Știi că de test minciuna mai mult decât orice altceva.

Privi în jur asemenea unei regine care supervizează curtea.

– Vă mulțumesc tuturor. Sunteți foarte buni. Dar eu și Ede trebuie să plecăm. Am blocat drumul și totă lumea spune deja că opresc traficul în loc oriunde mă duc.

Lordul Ede îi dădu mâna, o ajută să urce înapoi în caleașcă, apoi o urmă. Valetul închise ușa, își ocupă din nou locul de lângă vizitu și caleașca își continuă drumul în lungul străzii.

– Ei bine, spuse contesa văduvă de Riverdale. Ei bine...

– Zână! spuse Sarah, arătând cu degetul înspre caleașcă.

- Nu-i o zână, prostuțo! spuse Robbie, cocoțat pe umerii lui Joel Cunningham. E o doamnă bătrână.

Lady Jessica Archer și Lady Estelle Lamarr izbucniră în râs și nu se opriră decât atunci când Viola le adresă un *Şşş!* sever și se uită cu reproș la marchizul de Dorchester, soțul ei, ale cărui buze tremurau.

- Vai de mine, spuse Lady Matilda Westcott. Ce s-a întâmplat cu vorba aia veche, cum că pe copii trebuie să-i vezi, nu să-i auzi?

Colin îi luă mâna lui Elizabeth.

- Ești gata să mergem? o întrebă.

- Acasă la Roxingley? Oh, sigur că da, Colin! Sunt cât se poate de pregătită.

Mai trecuă încă zece minute înainte ca trăsura lor să se pună în sfârșit în mișcare și chiar și atunci fură nevoiți să se aplece amândoi pe fereastră ca să facă cu mâna familiei, care ai fi crezut că-i conducea pe ultimul drum, spre capătul lumii. Mâinile fluturau, batistele se agitau, ba chiar fuseseră vârsate și câteva lacrimi.

Apoi erau singuri. În drum spre casa lor. Acasă.

Colin se întoarse să se uite la Elizabeth și-i luă din nou mâna și-și trecu degetele prințale ei. Îl privea la rândul ei, cu ochii care străluceau.

- Farsa de la sfârșitul dramei? spuse el.

Ochii ei păreau să râdă.

- Căsătoria mamei tale cu lordul Ede? întrebă ea. Și încântătorul ei simț melodramatic care a ajutat-o să sească în fața casei fix în acel moment? Ar fi răutăios să numești asta o farsă.

Colin rângi.

Apoi izbucniră amândoi în râs și râseră până când rămăseră fără aer.

Ar fi mințit mama lui? Firește că da. Conta? Era cine era, iar tatăl lui – oricare dintre cei doi bărbați ar fi fost – era cine era el. Între timp, el era Colin Handrich, lordul Hodges, și se ducea acasă cu proaspăta lui soție.

Al cărei chip era tot numai râs și veselie, aşa cum cu siguranță era și al lui.

O iubea, și Elizabeth îi spusese că-l iubea și ea.

Avea încredere în cuvântul ei, aşa cum știa și ea că putea avea încredere în al lui. Viața, cel puțin în acest moment de neprețuit, era foarte, foarte frumoasă.

SERIA „FAMILIA WESTCOTT”

După moartea soțului ei, Elizabeth Overfield este conștientă că trebuie să încheie un alt mariaj potrivit. Dar acesta este ultimul lucru pe care îl are în minte atunci când îl cunoaște pe Colin Handrich, Lord Hodges, la o petrecere de familie. Împreună se bucură de distracțiile simple oferite de perioada sărbătorilor și sunt încântați să petreacă prietenește timpul unul în compania celuilalt – și asta pare să fie tot. Până când, pe neașteptate, ajung să împărtășească un sărut... care numai prietenesc nu este. Totuși, știu că între ei nu poate fi vorba de o relație romantică, având în vedere diferența de ani dintre ei – Elizabeth este cu nouă ani mai în vîrstă decât el.

Următorul sezon mondien de la Londra îi găsește pe amândoi deciși să își descopere perechea potrivită. Asta nu îi împiedică să facă un pact nevinovat – la fiecare bal să danseze un vals împreună. Curând, această înțelegere inocentă ajunge să le dea lumea peste cap, căci fiecare dans îi înlănțuie fără scăpare într-o aventură pasională care îi obligă să se întrebe ce sunt dispuși să sacrifice pentru dragoste...

„Mary Balogh are darul de a crea între personaje relații care par reale, convingătoare și pe de-a-nșregul captivante.”

MARY JO PUTNEY

MARY BALOGH a scris peste 70 de romane și 30 de nuvele. Printre numeroasele premii câștigate s-a numărat și cel pentru întreagă activitate acordat de *Romantic Times*.

e
Book
disponibil

Tradiție din 1989

ISBN 978-606-33-4478-7

9 786063 344787